

A hand on the left side of the image is pulling a purple curtain. Behind the curtain, a bright golden light illuminates the scene, creating a silhouette of a group of people in prayer. One person in the center has their arms raised, and another person to the right is also in a prayerful pose. The background is filled with soft, golden clouds.

PAGBABAYAD- SALA

**ANG DAAN TUNGO SA KUMPLETONG
PAGPAPANUMBALIK SA DIYOS**

ADRIAN EBENS

ATONEMENT

PAGBABAYAD- SALA

**ANG DAAN TUNGO SA KUMPLETONG
PAGPAPANUMBALIK SA DIYOS**

ADRIAN EBENS

Adrian Ebens, 2021

Copyright © 2024, Adrian Ebens

Ang moral na karapatan ng may-akda ay iginiit.

Lahat ng karapatan ay nakalaan. Walang bahagi ng publikasyong ito ang maaaring kopyahin para sa komersyal na kita, kabilang ang ipinadala sa anumang anyo sa anumang paraan, electronic, mechanical, photocopying, recording o iba pa, nang walang paunang nakasulat na pahintulot ng publisher at mga may hawak ng copyright. Pakitandaan na binigyang-diin ng may-akda ang mga seksyon ng mga talata na may matapang upang bigyang-diin ang isang partikular na puntong nakalap mula sa mga tekstong iyon.

Maliban kung tinukoy, ang mga sipi sa Banal na Kasulatan ay kinuha mula sa New King James Version. Copyright © 1982 ni Thomas Nelson, Inc. Ginamit nang may pahintulot.

Ang mga sipi sa banal na kasulatan na nauugnay sa NIV ay mula sa Holy Bible, New International Version, copyright © 1973, 1978, 1984, 2011 ng Biblica, Inc.® Ginamit nang may pahintulot.

Ang mga sipi sa banal na kasulatan na nauugnay sa YLT ay mula sa Holy Bible, Young's Literal Translation, copyright © 1898, ni Robert Young, na nasa pampublikong domain na ngayon.

Ang mga sipi sa banal na kasulatan na iniuugnay sa Apostolic Polyglot ay mula sa Apostolic Bible Polyglot, copyright © 1995, ni Charles Lynn VanderPool, Sr. Lahat ng karapatan ay nakalaan.

Ang mga sipi sa banal na kasulatan na nauugnay sa Mabuting Balita ay mula sa Good News Translation, copyright © 1976, 1992, ng American Bible Society. Lahat ng karapatan ay nakalaan.

Ang lahat ng mga link sa website at naka-quote na nilalaman ay kasalukuyan noong Disyembre 2021.

Ang aklat na ito at lahat ng iba pang publikasyong Ama ng Pag-ibig ay makukuha mula sa aming website na fatheroflove.info para mag-order ng mga karagdagang kopya mangyaring mag-email adrian@life-matters.org

ISBN: 978-0-6488114-8-0

Ang aklat na ito ay Isinulat ni

Adrian Ebens

Na-edit ni Danutasn Brown

Patunay na binasa ni Lorelle Ebens

Nag disenyo sa cover ni Shane Winfield/Advent na Desinyo

Cover Photo ni Josh Imerbin/Shutterstock.com

Typeset 10.5/14 Palatino Linotype

MGA NILALAMAN

SA PAGHAHANAP NG PAGbabayad-sala.....	1
KONTEKSTO NG REPORMADOR.....	12
BANAL NA Hustisya AT PARUSA	18
ang nakatagong kataksilan ni adan	24
niluwalhati kita sa lupa	33
ang trono ng kasamaan.....	39
itinaas na ahas.....	49
paghampas sa bato	60
Pagbabayad-sala ng pantao	66
kung saan laganap ang kasalanan mas sumasagana ang biyaya.....	77
ang pagpatay ng inosente.....	87
Ang tabing ng kanyang laman	98
konteksto para sa kwento ni abraham at isaac.....	113
ANG PANANAMPALATAYA NI ABRAHAM.....	126
SI DANIEL AT ANG KASUKLAMANG PAGtataksil NG Munting sungay	141

SA PAGHAHANAP NG PAGBABAYAD-SALA

William Miller, ANG PANG-ARAW-ARAW AT ang pagsalangsang ng Kalagiman.....	149
ANG PAGLILINIS NG SANCTUARYO	159
PAGHAHAMBING SA PAGITAN NG PROTESTANTE AT ADVENTISTA na pagbabayad-sala	168
ANG SANTUARYO NG LANGIT	178
ANG PAGHUHUKOM AT PAGPAPawi ng KASALANAN	190
PAGSIRA SA PAmATOK NG DUALISMONG TIPAN	203
Pagdating sa pagKAtawang-tao – ANG KRUS ay PANGKASALUKUYANG BAGAY.....	218
ANG KAHULUGAN NG DUGO SA SANTUARYO.....	229
ANG PARUSA SA ATING LAHAT	239
BUMALIK SA ILANG	254
paghatid ng paghihimagsik nang buo.....	269
HINDI NA ANG CHRONOS	278
AKING minaMAHAL NA ANAK.....	286
ANG MINISTRYO NG PAGKAKASUNDO.....	293
MENSAHE NG UNANG ANGHEL.....	301
ANG BABYLONya AY naguho.....	310
ISANG PUSO NA NAGPAPASALAMAT	317

KABANATA 1

SA PAGHAHANAP NG PAGBABAYAD-SALA

“Paano ako makikipagkasundo sa Diyos?” Ang tanong na ito ay nagpapahayag ng panloob na pagnanasa ng bilyun-bilyong kaluluwa ng tao na naninirahan sa kadiliman ng makasalanang mundong ito.

Ang naipon na pakiramdam ng pagkakasala, na bumabangon sa kamalayan/pagkamalay ng mga puso ng mga tao na lumabag sa kanilang Maylikha, ay nagiging sanhi ng pagnanais ng kaluluwa para sa kapatawaran at pagkakasundo.

Isinulat ng ating Ama sa langit ang mga prinsipyo ng Kanyang kaharian sa mga tapyas ng puso ng tao. Ang pakiramdam ng tama at mali na tumutusok sa ating konsesya kapag tayo ay nagsisinungaling, nagnakaw, at pumatay ay nagpapaalala sa atin na tayo ay may pananagutan sa isang taong mas mataas kaysa sa ating sarili.

Ang turo ng Kristiyano ng pagbabayad-sala ay naghangad na ipaliwanag sa atin ang proseso kung paano tayo makakahanap ng kalayaan para sa ating mga kaluluwang nagkasala at kapayapaan sa ating Lumikha at sa ating kapwa tao.

ATONEMENT

Narito ang sinabi ng sikat na Kristiyanong mangangaral na si Billy Graham tungkol sa kahulugan ng pagbabayad-sala sa kontekstong Kristiyano:

...ang katiyakan ay nakasalalay sa natapos na gawain ni Jesucristo. Nang mamatay si Hesus sa krus, dinala Niya ang ating mga kasamaan, tiniis ang poot ng Diyos, at sumigaw, "Naganap na!" (Juan 19:30). Sa pamamagitan nito, ang ibig Niyang sabihin ay ang ganap na pagbabayad-sala para sa lahat ng ating mga kasalanan - nakaraan, kasalukuyan at hinaharap - ay nagawa na. Ang Kanyang gawain ng pagtubos ay natapos na ngayon, ang ating buong utang sa kasalanan ay nabayaran nang buo.¹

Ang pananaw na ito ay nakikita ang kamatayan ni Jesus bilang kasiyahan sa poot ng Diyos; Si Jesus ang pumalit sa atin at tinatanggap ang parusang nararapat sa atin upang tayo ay makalaya. Ngunit marami sa mundo ang may mga katanungan tungkol sa kwentong ito. Ano ang kinagagalit ng Diyos, at paano nabibigyang-kasiyahan ang poot na iyon ng pagpapadala ng Kaniyang Anak upang mamatay? Paano binabayaran ng kamatayan ni Kristo ang utang para sa mga kasalanan na patuloy na ginagawa ng mga tao ngayon?

Sa gitna ng pagbabayad-sala ay ang kuwento ni Jesucristo na hinatulan ng kamatayan sa pamamagitan ng masamang hangarin ng mga pinuno ng relihiyon ng Kanyang bansa at ibinitin sa krus ng mga Romano. Pinatay ng mga tao si Kristo; gusto ng mga tao na Siya ay patayin. Nais din ba ng Kanyang Ama na mamatay Siya? Itinakda ba ni Jesus ang Kanyang sarili upang mamatay?

Ang kahulugan ng Kanyang kamatayan sa Krus at kung paano ito isinasalin sa kapatawaran at kapayapaan para sa nagkasalang kaluluwa ay hindi kasinglinaw ng iniisip ng isa.

---

¹ <https://billygraham.org/kwento/kung-paano-makasigurado-ng-iyong-kaligtasan/>

Habang nakikipag-usap sa isa sa mga pinunong Judio na interesado sa lumalagong ministeryo ni Kristo, ipinahayag ni Jesus ang isang mahalagang bahagi ng palaisipan sa pagbabayad-sala.

“At kung paanong itinaas ni Moises ang ahas sa ilang, gayon din naman kailangang itaas ang Anak ng Tao, upang ang sinumang sumampalataya sa Kanya ay hindi mapahamak kundi magkaroon ng buhay na walang hanggan.” John 3:14-15

Tinukoy ni Jesus ang kanyang tagapakinig sa isang kuwento tungkol kay Moises at sa mga anak ni Israel pagkaalis nila sa Ehipto. Ang mga tao ay nagbulung-bulungan at nagrereklamo laban sa Diyos at kay Moises tungkol sa kanilang naiisip na mga paghihirap sa disyerto, anuman ang katotohanan na ibinigay ng Diyos ang lahat ng kanilang mga pangangailangan. Pinoprotektahan sila ng Diyos mula sa mga elemento gayundin mula sa mga panganib ng mga nilalang sa disyerto.

Ang proteksyon ng Diyos ay itinaboy sa pamamagitan ng kanilang makasariling kawalan ng pasasalamat at ang mga ahas ay pumasok sa gitna ng mga tao at nagsimulang kumagat sa kanila. Parang kakaiba ang sumunod na nangyari.

At ang mga tao ay nagsalita laban sa Diyos at laban kay Moises: “Bakit mo kami iniahon mula sa Ehipto upang mamatay sa ilang? Sapagkat walang pagkain at walang tubig, at kinasusuklaman ng ating kaluluwa ang walang kabuluhang tinapay na ito.” Sa gayo'y nagpadala ang Panginoon ng maapoy na ahas sa gitna ng mga tao, at kanilang kinagat ang bayan; at marami sa mga tao ng Israel ang namatay. Kaya't ang bayan ay naparoon kay Moises, at nagsabi, Kami ay nagkasala, sapagka't kami ay nagsalita laban sa Panginoon at laban sa iyo; idalangin mo sa Panginoon na ilayo niya sa atin ang mga ahas.” Kaya nanalangin si Moises para sa mga tao. Nang magkagayo'y sinabi ng Panginoon kay Moises, Gumawa ka ng isang mabangis na ahas, at ilagay mo sa isang poste; at mangyayari na ang bawa't nakagat, kapag tinitingnan niya, ay mabubuhay.” Sa gayo'y gumawa si Moises ng isang ahas na tanso, at inilagay sa isang poste; at gayon nga, kung ang isang ahas ay nakagat ng

ATONEMENT

sinuman, kapag siya ay tumingin sa tansong ahas, siya ay nabuhay.
Mga Numero 21:5-9

Inutusan si Moises na gumawa ng isang imahe mula sa tanso ng mismong bagay na ipinadala ng Diyos upang kumagat at pumatay sa mga tao para sa kanilang paghihimagsik - isang makamandag na ahas. Pagkatapos ay inutusan ang mga tao na tingnan ang representasyong ito ng kung ano ang pumapatay sa kanila at sa pamamagitan ng pagtingin sa tansong ahas, nagtitiwala sa salita ng Diyos, sila ay mabubuhay.

Kamangha-mangha, sinabi ni Jesus kay Nicodemus na sa parehong paraan kung paanong itinaas ni Moises ang tansong ahas sa ilang, ang pagtataas kay Jesus ay magiging dahilan upang mabuhay ang lahat ng tumitingin sa Kanya nang may pananampalataya, naniniwala sa Kanya.

Ito ay isang kakaibang kuwento kung saan pagbabatayan ang isang mahalagang elemento kung paano makakatagpo ang tao ng kapayapaan sa Diyos at magkaroon ng buhay na walang hanggan. Inihahambing ba ni Jesus ang Kanyang sarili sa isang serpiyente, na pangunahing kumakatawan kay Satanas? Bakit hiniling ng Diyos kay Moises na gumawa ng isang imahe ng mapangwasak na mga ahas at pagkatapos ay hilingan ang mga tao na tingnan nang may pananampalataya ang larawan ng kung ano ang sumisira sa kanila upang gumaling? Bakit hindi gumawa ng isang imahe ng isang manggagamot o isa na sumisira sa mga ahas? Bakit hindi larawan ng kordero o kalapati; hindi ba ito magiging mas makatwiran? Paano ka gagaling sa pagtingin sa larawan ng mismong bagay na pumapatay sa iyo? Bakit inihambing ni Jesus ang Kanyang sarili sa bagay na sumisira sa kanila - isang ahas?

Ang mga tanong na ito ay nagsisilbi upang bigyang-diin ang punto na mayroong isang palaisipan sa puso ng proseso kung paano makakahanap ang isang tao ng kapatawaran at pagkakasundo.

Ang paghahanap na ito ay mas kumplikado ng iba pang mga bagay na sinabi ni Jesus tungkol sa daan patungo sa kaligtasan. Nang tanungin

si Jesus ng isang tao kung paano siya magkakaroon ng buhay na walang hanggan, nagbigay si Jesus ng sagot na hindi natin inaasahan.

At narito, tumindig ang isang tagapagtanggol ng kautusan at siya'y sinubok, na nagsasabi, "Guro, ano ang aking gagawin upang magmana ng buhay na walang hanggan?" Sinabi niya sa kanya, "Ano ang nakasulat sa batas? Ano ang pagkabasa mo nito?" Kaya't sumagot siya at sinabi, "'Tibigin mo ang Panginoon mong Diyos buong puso mo, nang buong kaluluwa mo, nang buong lakas mo, at nang buong pag-iisip mo,' at 'ang iyong kapwa gaya ng iyong sarili.'" At sinabi Niya sa kanya, "Sumagot ka nang tama; gawin mo ito at mabubuhay ka." Lukas 10:25-28

Bakit itinuro ni Jesus ang lalaki sa batas at tinanong siya kung ano ang ibig sabihin nito? Walang sinabi si Jesus sa lalaki tungkol sa pagkamatay para sa kanyang mga kasalanan at kung maniniwala siya sa sakripisyo ni Jesus bilang kabayaran para sa kanyang mga kasalanan kung gayon siya ay maliligtas. Sumasang-ayon lamang si Jesus sa sinabi ng lalaki na dapat nating ibigin ang Diyos nang buong puso at ang ating kapwa gaya ng ating sarili. Dahil ba si Jesus ay nakikipag-usap sa isang tao na walang ideya tungkol sa proseso ng kaligtasan at sinusubukan lamang na ituro siya sa tamang direksyon? Bakit hindi nagsalita si Jesus tungkol sa Kanyang sakripisyo at ang pangangailangang maniwala sa sakripisyong ito para sa kaligtasan?

Noong gabi bago kinuha si Jesus at ipinako sa krus, nananalangin Siya sa Kanyang Ama. Ang isang bagay na Kanyang ipinagdasal ay talagang nakakaakit ng isang kakaibang tingnan sa tono ng pagbabayad-sala tulad ng ipinahayag sa Kristiyanismo.

"Niluwalhati Kita sa lupa. Natapos Ko na ang gawaing ibinigay Mo sa Akin na gawin." Juan 17:4

Paano masasabi ni Jesus na natapos na Niya ang gawaing ibinigay sa Kanya ng Kanyang Ama noong gabi bago Siya namatay sa Krus? Kung ang paniniwala sa sakripisyo ni Hesus sa Krus bilang kapalit ng ating mga kasalanan ay nasa puso ng pananampalatayang Kristiyano, ano ang ibig sabihin ni Hesus dito? Sinabi ba Niya ito bilang pag-asam sa

ATONEMENT

susunod na araw? Hindi ba dapat Siya ay nanalangin, “Malapit na tayo; malapit na tayong matapos, Ama.”?

Ito ang ilan sa mga tanong na ginagawang hindi gaanong simple ang paksa ng pagbabayad-sala kaysa maiisip natin. Hindi nakakagulat, isang teologo, si Leon Morris, na sumulat ng marami tungkol sa paksa ng pagbabayad-sala, ay gumawa ng isang nakagugulat na pag-amin tungkol sa mga manunulat ng Bagong Tipan at sa kanilang mga pahayag tungkol sa ideya ng pagbabayad-sala:

Ang mga manunulat ng NT ay hindi inuulit ang isang stereotipiko na kuwento. Ang bawat isa ay nagsusulat mula sa kanyang sariling pananaw. Ngunit ang bawat isa ay nagpapakita na ang kamatayan ni Kristo at hindi ang anumang tagumpay ng tao ang nagdudulot ng kaligtasan. Ngunit wala sa kanila ang nagtakda ng isang teorya ng pagbabayad-sala.²

Siya ay nagpatuloy sa estado:

Ang mga teorya ng pagbabayad-sala ay isang hukbo bilang mga tao sa iba't ibang bansa at sa iba't ibang edad ay sinubukang pagsama-samahin ang iba't ibang mga katayuan ng pagtuturo ng banal na kasulatan at gawin ang mga ito sa isang teorya na tutulong sa iba na maunawaan kung paano gumawa ang Diyos upang ihatid sa atin ang kaligtasan.³

At sa wakas ay nagtatapos:

Ngunit tayo ay maliit ang isip na makasalanan at ang pagbabayad-sala ay dakila at malawak. Hindi natin dapat asahan na ang ating mga teorya ay magpapaliwanag nito nang buo. Kahit na pagsasama-samahin natin ang lahat ng ito, sisimulan na nating unawain nang kaunti ang lawak ng pagliligtas ng Diyos.⁴

---

² <https://www.monergism.com/thethreshold/articles/onsite/atonementmorris2.html>

³ Ibid

⁴ Ibid

Hindi ba't ang Bibliya ay nagtakda ng kumpletong proseso ng pagbabayad-sala? Ito ba ay isang misteryo na hindi ito maisusulat nang sapat sa Kasulatan? Ang ebidensya na sumusuporta sa iminumungkahi ni Leon Morris ay ang Kristiyanismo ay nahahati sa proseso ng pagbabayad-sala at kung paano ito ipaliwanag.

Mayroong ilang mga teorya ng pagbabayad-sala na nabuo sa paglipas ng panahon mula nang si Cristo ay naninirahan sa lupa. Ang ideya na nangingibabaw sa kaisipang Kristiyano pagkatapos mamatay ang mga Apostol, at binuo ng mga unang ama ng simbahan ay ang teoryang pantubos/pagtubos.

Sa esensya, inaangkin ng teoryang ito na ipinagbili nina Adan at Eba ang sangkatauhan sa Diyablo sa panahon ng Pagkahulog; kaya naman, hinihiling na bayaran ng Diyos ang Diyablo ng isang pantubos upang palayain tayo mula sa mga kamay ng Diyablo. Ang Diyos, gayunpaman, nilinlang ang Diyablo na tanggapin ang kamatayan ni Kristo bilang pantubos, dahil hindi alam ng Diyablo na si Kristo ay hindi mabibilang sa mga gapos ng kamatayan. Noong tinanggap ng Diyablo ang kamatayan ni Kristo bilang pantubos, nagtapos ang teoryang ito, nasiyahan ang katarungan at napalaya tayo ng Diyos mula sa pagkakahawak ni Satanas.⁵

Ang pokus/sentro ng teoryang ito ay, siyempre, ang pantubos na binayaran upang tubusin ang sangkatauhan. Nagpapakita ito ng pananaw sa Diyos bilang isang nakikipagtawaran sa diyablo at niloloko pa nga siya para iligtas ang sangkatauhan. Ang Diyos ay nauunawaan na isang tuso, tusong indibidwal na daigin ang Kanyang kalaban. Sinabi ni Augustine, na nagsusulat sa mga linyang ito:

Dumating ang Manunubos at nadaig ang manlililang. Ano ang ginawa ng ating Manunubos sa ating nabihag? Bilang kabayaran para sa atin ay inilagay Niya ang bitag, ang Kanyang Krus, kasama ang Kanyang dugo bilang pain/hibo. Siya [si Satanas] ay tunay na makakapagbuhos ng dugong iyon; ngunit karapat-dapat siyang

---

⁵ https://en.wikipedia.org/wiki/Ransom_theory_of_atonement

ATONEMENT

hindi inumin ito. Sa pamamagitan ng pagbuhos ng dugo ng Isa na hindi siya ang may utang, napilitan siyang palayain ang mga may utang sa kanya.⁶

Ganito ba kumilos ang Diyos? Makatarungan ba ito? Tinutugunan ba nito ang lahat ng isyu na kasangkot sa kung paano bumagsak ang sangkatauhan at kung bakit kailangang dumating si Jesus? Karamihan sa mga Kristiyano ngayon ay sumasang-ayon na ang pananaw na ito ay problemado at napakalimitado. Ang ideya ng pantubos ay idiniin ngunit ang balangkas para sa pantubos ay kaduda-duda. Anuman ang mga problemang ito, ang ideya ay tanyag sa maraming simbahan hanggang sa ikalabing isang siglo nang ang Arsobispo ng Canterbury, Anselm, ay bumuo ng tinatawag na teorya ng pagbibigay-kasiyahan ng pagbabayad-sala.

Si Anselm ay ipinanganak sa itaas na Burgundy sa hangganan ng France at Italy. Sa edad na labinlima, ninais niyang makapasok sa monasteryo ngunit tumanggi ang kanyang ama. Matapos mamatay ang kanyang ina, ang ama ni Anselm ay naging mas relihiyoso na nakita ni Anselm na hindi matiis/mabata ng sobra. Hindi nagtagal, umalis siya sa bahay upang hanapin ang kanyang paraan sa mundo. Nang mamatay ang kanyang ama, pinag-iisipan niya kung babalik siya upang kunin ang mga ari-arian ng kanyang ama o sumali sa isang monasteryo at maging isang monghe. Pinili niya ang huli.⁷

Mahusay si Anselm sa mga gawaing eskolastiko at tumaas sa mga ranggo hanggang siya ay naging Arsobispo ng Canterbury. Nakipagsagupaan si Anselm sa mga hari ng Inglatera na dalawang beses na ipinatapon sa panahon ng kontrobersiyang kanyang pinaglaban. Si Anselm ay Neoplatonic sa kanyang pananaw sa mundo na ang ibig sabihin ay nilapitan niya ang Kasulatan sa pamamagitan ng balangkas ng pilosopiyang Griyego tulad ng maraming iskolar na Kristiyano bago at pagkatapos niya. Hindi

---

⁶ <https://www.newadvent.org/cathen/02055a.htm>

⁷ https://en.wikipedia.org/wiki/Anselm_of_Canterbury

nakakagulat na makita natin ang sumusunod na tema sa gitna ng mga konsepto ng pagbabayad-sala ni Anselm.

Noong ikalabing isang siglo, si Anselm, Arsobispo ng Canterbury, ay gumawa ng isang maliit na aklat na tinatawag na *Cur Deus Homo?* (“Bakit naging Tao ang Diyos?”). Sa loob nito ay isinailalim niya ang patristikong pananaw sa isang pantubos na ibinayad kay Satanas sa matinding pagpuna. Nakita niya na ang kasalanan ay lumalapastangan sa kamahalan ng Diyos. **Ngayon ang isang soberanya/pinakadakila ay maaaring handa sa kanyang pribadong kapasidad na magpatawad ng isang insulto o pinsala, ngunit dahil siya ay isang soberanya ay hindi niya magagawa.** Ang estado ay nasiraan ng puri sa ulo nito. Ang nararapat na kasiyahan ay dapat ihandog. **Ang Diyos ang pinakamakapangyarihang Tagapamahala ng lahat, at hindi nararapat na patawarin ng Diyos ang anumang iregularidad/hindi pagiging maayos sa kanyang kaharian.** Nagtalo si Anselm na ang insultong kasalanan na ibinigay sa Diyos ay napakalaki kung kaya't isa lamang na Diyos ang makapagbibigay ng kasiyahan.⁸

Nakatutuwang pag-isipan kung paano narating ni Anselm ang mga konklusyong ito. Tila sila ay nakuha mula sa lohika ng teoryang pampulitika, sa halip na Banal na Kasulatan. Talaga bang hindi magpatawad ang Diyos dahil sa Kanyang posisyon bilang Pinuno ng Estado? Ang Diyos, sa pakikipag-usap kay Moses, ay malinaw na inihayag ang Kanyang karakter tungkol sa awa at pagpapatawad:

At ang Panginoon ay dumaan sa harap niya at ipinahayag, “Ang Panginoon, ang Panginoong Dios, maawain at mapagbiyaya, mapagpahinuhod, at sagana sa kabutihan at katotohanan, na nag-iingat ng awa sa libu-libo, na nagpapatawad ng kasamaan at pagsalangsang at kasalanan, sa anomang paraan ay hindi nililinis ang may kasalanan, na dinadalaw ang kasamaan ng mga ama sa

---

⁸ Leon Morris – *Teorya ng pagbabayad-sala*

ATONEMENT

mga anak at mga anak ng mga anak hanggang sa ikatlo at ikaapat na salin ng lahi.." Exodo 34:6-7

Walang pahiwatig ng Diyos na hindi makapagpatawad nang walang kasiyahan para sa Kanyang iniinsultong kamahalan. Sa Krus, ipinakita ni Kristo sa pinakadakilang paraan ang kakayahan ng Diyos na magpatawad sa mga nagkakasala sa Kanya. Kung isasaalang-alang natin ang karanasan ni Anselm sa kanyang sariling ama at ang kanyang mga salungatan sa mga hari ng England, madaling makita ang pagtudla/pag-usli/pagtutok ng kanyang sariling karanasan sa Diyos.

Sapagkat kung ang sinuman ay tagapakinig ng salita at hindi tagatupad, siya ay tulad ng lalaking pinagmamasdan ang kanyang natural na mukha sa salamin; sapagka't pinagmamasdan niya ang kanyang sarili, umalis, at agad na nalilimutan kung anong uri siya ng tao. Santiago 1:23-24

Ang kuwento ni Anselm ay nagsisilbing paalalahanan sa atin na ang mga tao ay labis na natutukso na ipakita ang kanilang sariling mga katangian/karakter sa Diyos upang pabanalin at patawarin ang kanilang sariling mga paniniwala, desisyon at pag-uugali. Ito ang pangunahing dahilan ng misteryo ng pagbabayad-sala. Nakikita ng mga tao na kumikilos ang Diyos ayon sa gusto nila. Ang pagtudla/pag-usli/pagtutok ay natural at madali kapag hindi natin pinapayagan ang Banal na Kasulatan na bigyang-kahulugan ang kanilang mga sarili. Sa pamamagitan ng balangkas ng Neoplatonism, malayang ipahayag ni Anselm ang kanyang sariling mga hangarin sa ating makalangit na Ama at tumulong na patatagin sa loob ng Kristiyanismo ang pananaw sa Diyos bilang isang mahigpit at hindi mapagpatawad na pinakadakilang na ang nasaktang kamahalan ay dapat masiyahan. Hindi naman siya ang una, at maraming Kasulatan ang waring nagbibigay ng tiwala sa kaniyang mga ideya.

Si Anselm ay isang mahalagang anyo sa pagsasaalang-alang sa paksa ng pagbabayad-sala, dahil ang mga Protestanteng repormador ay binuo at pinino ang kanyang mga ideya sa nangingibabaw na teorya ng

SA PAGHAHANAP NG PAGBABAYAD-SALA

pagbabayad-sala na umiiral ngayon na tinatawag na Pagpapalit ng parusa.

KABANATA 2

KONTEKSTO NG REPORMADOR

Di-nagtagal pagkatapos ng panahon ng Anselm, mga 1200-1300 A.D., ay ang kaitaasan ng kapangyarihan ng Simbahang Katoliko. Ang Papa ay namuno sa buong Europa, nag-uutos sa mga hari at nagpahayag kung sino ang napunta sa langit at kung sino ang napunta sa impiyerno. Ang karapatang ito sa pamamahala ay pinakamahusay na nauunawaan sa kanilang sariling mga salita.

Hinirang ni Pope Innocent III (1198-1216, marahil ang pinakamakapangyarihan sa lahat ng Papa) ang lahat ng obispo; ipinatawag niya sa kanyang tribunal ang lahat ng mga dahilan, mula sa pinakamabigat na gawain ng mga makapangyarihang kaharian hanggang sa mga pribadong alalahanin ng mahirap/kaawa-awa na mamamayan. Inangkin niya ang lahat ng mga kaharian bilang kanyang mga kabayaranang lupain, lahat ng mga monarch bilang kanyang mga basalyo/kaanib; at inilunsad ng walang humpay na kamay ang mga kandado ng mga pagtitiwalag laban sa lahat ng lumaban sa kanyang kalooban ng papa.

Pinagtibay ni Innocent III "na ang awtoridad ng papa ay higit na lumampas sa kapangyarihan ng hari gaya ng araw sa buwan."

Hindi rin siya nakatagpo ng mga salita na angkop para ilarawan ang kaniyang sariling kakila-kilabot na mga gawain, maliban sa kay Jehova sa kaniyang propetang si Jeremias: “Narito, inilagay kita sa mga bansa at sa mga kaharian, upang mabunot, at upang ibagsak, at upang sirain, at upang paglupig/paggupo.”

“Ipinapahayag namin, "sabi ni Boniface VIII (1294-1303), sa kanyang toro na Unam Sanctam, "nagbibigay kahulugan, at binibigkas na kinakailangan sa kaligtasan para sa bawat nilalang ng tao na mapailalim sa Romanong Papa." Ang pagpapasakop na ito ay ipinahayag sa toro upang palawigin sa lahat ng mga gawain. “Ang isang tabak,” sabi ng Papa, “ay dapat nasa ilalim ng isa pa, at ang temporal na awtoridad ay kailangang mapailalim sa espirituwal na kapangyarihan; kung saan, kung ang makalupang kapangyarihan ay naliligaw, ito ay dapat hatulan ng espirituwal.” Iyan ang ilan sa mga “dakilang salita” na narinig na lumabas mula sa Bundok ng Vaticano, ang bagong Sinai, na, tulad ng dati, na napaliligiran ng maapoy na kakilabutan, ay bumangon sa gitna ng nanggilalas at natakot na mga bansa ng Sangkakristiyanuhan. (J.A. Wylie, *History of Protestantism*)

Ito ay isang radikal na naiibang Kristiyanismo sa kung ano ang umiiral sa panahon ng mga Apostol, dahil sa kaugnayan ng simbahan sa kapangyarihan at awtoridad. Sa panahon ng unang simbahan ay walang pokus sa kung paano mamuno sa mga bansa dahil ang Kristiyanismo ay nasa kakaunti at inuusig sa mundo. Ang mga sinaunang Kristiyanong teologo ay higit na nag-aalala tungkol sa kung paano mamuhay nang tama sa isang paganong mundo.

Ngunit noong 1300s ang buong Europa ay naging "Kristiyano" at ganap na nasa ilalim ng kapangyarihan ng mga pinuno ng simbahan sa Roma, kaya't ang mga Papa ay nakatuon sa kung paano mamuno at itaguyod ang orthodoxy. Ang pangangailangang ito na panatilihin ang isipan ng mga tao sa parehong pang-unawa sa kanilang mga pinuno, na "panatilihin ang kapayapaan," ay makikita sa nangungunang teologo noong araw, si Thomas Aquinas, na naging prominenteng mga 100 taon

pagkatapos ng Anselm, na nagtataguyod ng pagsunog ng mga ereheng - buhay.⁹

Sa unang simbahan, ang pagpuksa sa maling pananampalataya ay hindi isang isyu sa simpleng dahilan na walang orthodoxy. Sa simula ay mayroong malaking pagkakaiba-iba ng opinyon kung paano unawain ang Kasulatan, at malaking kalayaan para sa bawat isa na magpasya para sa kanyang sarili. Ito ay lubos na kabaligtaran sa kalagayan ng kalayaan ng budhi/konsensya noong kasagsagan ng sentralisadong Romanong Kristiyanismo, kung saan ang mga Kasulatan ay hindi magagamit sa karaniwang wika at ang mga pari ay itinuring na ang tanging nakakabasa at nagbibigay-kahulugan sa mga ito. Sa pagbabagong ito ng Kristiyanismo, ang maling pananampalataya ay nakitang higit na isang banta.

Noong ika-anim na siglo nang ibigay ni Justinian ang kapangyarihan ni Caesar sa Romanong papa, gumawa siya ng mga batas laban sa mga erehe na nangangailangan ng pagpapatalik sa kanilang tungkulin ngunit ang kanilang buhay ay dapat pangalagaan. Para sa kanila, sabi ni Justinian, ""ang mabuhay ay sapat na.""¹⁰

Kapag ang pagguhit ng kapangyarihan ng pag-ibig ni Kristo ay inalis sa tao, ang tanging kapangyarihan na natitira ay ang puwersa at ang banta ng kamatayan. Habang ang simbahan ay naging higit na tungkol sa dogma at pulitika kaysa sa Banal na Kasulatan, paglilingkod, at pag-iisip sa iba na mas mabuti kaysa sa iyong sarili, ang kamatayan para sa mga tutol ay naging mas karaniwan.

Ang mga numero ay malawak na nag-iiba kung gaano karaming mga tao ang pinatay bilang mga erehe sa panahon ng kadiliman, ngunit ang punto na nais kong makuha mula dito ay na ang Papacy ay malinaw na naghatid ng paniwala na ang maling pananampalataya ay dapat parusahan ng kamatayan.

---

⁹ https://www.heretication.info/_heretics.html

¹⁰ Ibid

Sa pagpatay sa mga Waldenses at Albigenses; sa sunog ng Smithfield; sa pag-uusisa ng mga Espanyol sa gitna ng marami pang iba, nakikita natin ang mukha ng tao na nakaharap sa mukha ng Diyos at sinasamba bilang Diyos.

Mahalagang maunawaan na ang doktrina ng pagbabayad-sala na binuo ng mga repormador noong ika-16 na siglo ay nasa konteksto ng pagpatay sa libu-libong "mga erehe" na nagngangalit sa nakaraang tatlong daang taon.

Tinutuligsa ng mga repormador ang mga pang-aabuso ng mga Papa at ipinoprotesta ang kanilang kalupitan ngunit nang matuklasan ng maraming bata kung sino ang tumututol sa kanilang mga magulang, lubos nilang nababatid na hindi madaling alisin sa iyong pagkatao ang natutunan mo bilang isang bata sa ilalim ng kanilang pagtuturo.

Hinimok ni Martin Luther ang mga prinsipe ng Alemanya na itigil ang pag-aalsa ng mga magsasaka nang may puwersa pagkatapos na magpakita ng simpatiya sa layunin ng mga magsasaka.

Si Martin Luther sa una ay nagpakita ng ilang simpatiya para sa kalagayan ng mga magsasaka. Siya mismo, sa kanyang Payo para sa Kapayapaan noong 1525, ay pinuna ang "mapagmataas" na kilos ng mga pinakadakila. Tanging kapag ang mga tropa ng mga magsasaka ay nakapatay ng isang bilang at ang kanyang agapay/kasama, at ito ay lumilikha ng isang matinding galit bilang "Dugong gawa ni Weinsberg", ang repormador ay nagbabago ng panig. Ngayon ay radikal na niyang inilalayo ang kanyang sarili sa mga rebelde. Sa kanyang tekstong "Laban sa Pagnanakaw sa Mamamatay-tao na Sangkawan/grupo ng mga Magsasaka", hinihimok niya ang mga prinsipe na gumawa ng walang awa na paghihiganti. "Dapat silang hiwain, sakalin, saksakin, lihim at sa publiko, ng mga taong makakaya, tulad ng isang taong dapat pumatay ng isang masugid na aso." Pinili ni Luther na ilapat ang

ATONEMENT

"kalayaan ng isang Kristiyano" sa espirituwal at hindi sa sekular na lugar.¹¹

Imposible para sa isang taong naniniwala na ang mga magsasaka na nakagawa ng pagpatay ay dapat hiwain, sakalin at saksakin tulad ng isang asong masugid na hindi dalhin ang pag-iisip na ito sa pag-unawa kung paano nakikitungo ang Diyos sa makasalanang pag-uugali.

Nais ni John Calvin na patayin ang tusok na si Michael Servetus dahil sa pagsuporta sa doktrinang erehe. Sumulat si Calvin kay William Farel tungkol sa isyu:

Sana maipasa man lang sa kanya ang hatol na kamatayan; ngunit ninais ko na ang tindi ng parusa ay pagaanin.¹²

Umapela si Calvin kay Servetus na pugutan ng ulo, sa halip na sunugin ng buhay, sa pagtatangkang pagaanin ang tindi ng parusa. Muli, isiniwalat ni Calvin ang kaniyang mga iniisip tungkol sa kung paano pakikitungo ng Diyos ang mga itinuturing na masama. Paano natin ito maiuugnay sa mga salita ni Jesus?

“Datapuwa't sinasabi ko sa inyo, ibigin ninyo ang inyong mga kaaway, pagpalain ninyo ang mga sumusumpa sa inyo, gawin ninyo ang mabuti sa mga napopoot sa inyo, at idalangin ninyo ang mga gumagamit sa inyo at umuusig sa inyo, upang kayo ay maging mga anak ng inyong Ama na nasa langit; sapagkat pinasisikat Niya ang Kanyang araw sa masasama at sa mabubuti, at nagpapaulan sa mga matuwid at sa mga hindi matuwid.” Mateo 5:44-45

Parehong naging instrumento sina Luther at Calvin sa pagbuo ng doktrina ng pagbabayad-sala na pinaka-maimpluwensyang ngayon – Pagpapalit ng Parusa. Sila ay mga produkto ng kanilang panahon. Ito ay isang hindi maikakaila na katotohanan na ang mga lalaki ay nagbabasa ng Bibliya sa pamamagitan ng lente/pangtingin ng kanilang kultura at pagpapalaki. Sa konteksto ng kung ano ang nangyayari sa

---

¹¹ <https://www.dokumentarfilm.com/en/luther-and-the-peasants-war>

¹² https://en.wikipedia.org/wiki/Michael_Servetus

KONTEKSTO NG REPORMADOR

Middle Ages, sina Luther at Calvin ay nagliwanag sa kadiliman, at dahil dito dapat tayong lahat na magpasalamat, gayunpaman, sa ating paghahangad ng katotohanan ay hindi natin maaaring hayaan ang ating pasasalamat sa kanila na bulagin tayo sa kanilang mga pagkukulang. Sana ay hilingin nila na umunlad tayo sa liwanag na kanilang pinasimulan.

Suriin natin ngayon ang doktrina ng Penal Substitution/Pagpapalit ng Parusa bilang ating susunod na paghinto sa ating paghahanap upang maunawaan ang pagbabayad-sala.

KABANATA 3

BANAL NA HUSTISYA AT PARUSA

Habang si Anselm ay nagsalita tungkol sa kabayaran sa pagbibigay-kasiyahan sa katarungan ng Diyos, ang mga repormador ay nagsalita ng kaparusahan. Binibigyang-buhay ni Martin Luther ang teorya sa sumusunod na paraan:

Bilang walang dungis na Kordero ng Diyos, si Kristo ay personal na inosente. Ngunit dahil kinuha Niya ang mga kasalanan ng sanlibutan, ang Kanyang kawalang-kasalanan ay nadungisan ng pagkamakasalanan ng sanlibutan. Anuman ang mga kasalanan kong nagawa o gagawin nating lahat, ang mga ito ay mga kasalanan ni Kristo o tayo ay mamamatay magpakailanman... Ang ating mahabaging Ama sa langit... kaya't ipinadala ang Kanyang bugtong na Anak sa mundo at sinabi sa Kanya: "Ikaw na ngayon si Pedro, ang sinungaling; Paul, ang mang-uusig; si David, ang mangangalunya; Si Adan, ang masuwayin; ang magnanakaw sa krus, Ikaw, Aking Anak, ay dapat magbayad ng kasamaan ng mundo." Umuungol ang batas: "Sige. Kung ang Iyong Anak ay kumukuha ng mga kasalanan ng sanlibutan, wala akong nakikitang mga kasalanan kahit saan pa kundi sa Kanya. Siya ay

mamamatay sa Krus." **At pinapatay ng batas si Kristo. Pero malaya tayo.**¹³

Iginiit ni Luther na ang batas ng Diyos ay humihiling na ang sangkatauhan ay parusahan dahil ang lahat ng tao ay nagkasala, at si Kristo ay humakbang sa lugar ng tao upang tanggapin ang parusang iyon upang ang tao ay "makalaya". Ang personipikasyon ng batas ay nagpapakita ng kakulitan/kaasiwaan ng proposisyong ito. Sa halip na sabihing umungol ang Ama at pinapatay ng Ama si Kristo, sinabi ni Luther na ginagawa ito ng batas.

Ang ideya ng pagpaparusa ng Ama kay Kristo ay nagbangon ng maraming alalahanin mula sa mga iskolar. Halimbawa, tinanggihan ni John Stott ang ideyang ito sa pagsasabing "Hinding-hindi natin dapat gawing layunin ng parusa ng Diyos si Kristo." Upang maiwasan ang paratang na ito, ang Penal Substitution/Pagpapalit ng Parusa ay lubos na umaasa sa doktrina ng Trinidad/trinity upang bigyang-daan ang nuance na kinuha ng Diyos ang kaparusahan sa Kanyang sarili sa katauhan ng Diyos na Anak.

Ang mahahalagang teolohikong konsepto tungkol sa pagpapalit ng parusa ay nakasalalay sa doktrina ng Trinidad/trinity. Yaong mga naniniwala na si Jesus mismo ay Diyos, alinsunod sa doktrina ng Trinidad/trinity, ay naniniwala na ang Diyos ang kumuha ng kaparusahan sa kanyang sarili sa halip na ilagay ito sa ibang tao. Sa madaling salita, ang doktrina ng pagkakaisa kay Kristo ay nagpapatunay na sa pamamagitan ng pagpapataw ng kaparusahan sa kanyang sarili ay tinutupad ni Jesus ang mga hinihingi ng hustisya hindi para sa isang hindi nauugnay na ikatlong partido kundi para sa mga nakilala sa kanya.¹⁴

Ang Penal Substitution/Pagpapalit ng Parusa ay naglalayong hugasan ang mga kamay nito sa mga pangit na implikasyon ng isang hustisya

---

¹³ Martin Luther, *Komentaryo ni St Paul's Epistle sa mga taga Galacia*

¹⁴ https://en.wikipedia.org/wiki/Pagpapalit_Parusa

na humihingi ng kabayaran sa pamamagitan ng doktrina ng Trinidad/trinity. Ngunit hindi lahat ay kumbinsido sa pangangailangan para sa pananarinari na ito. Para sa iba ang hilaw na realidad/katotohanan ng pamamahala ng Diyos ay nangangahulugan na ang Diyos ay galit sa mga lumalabag sa Kanyang batas at hinihingi Niya ang kaparusahan - ganyan Siya, Kanyang parurusahan ang mga makasalanan tulad ng pagpaparusa ng Papa sa mga erehe.

Ang anumang teorya ng pagbabayad-sala na sapat ayon sa Bibliya ay dapat na kasama ang paniwala ng pagpapalubag-loob, ibig sabihin, ang pagpapatahimik ng makatarungang poot ng Diyos laban sa kasalanan. **Ang pinagmumulan ng poot ng Diyos ay ang Kanyang mapagpahiganti na hustisya, at sa gayon ang pagpapatahimik/pagpapayapa ng poot sa panimula ay isang bagay ng kasiyahan ng banal na hustisya.** Paano natutugunan ang mga hinihingi ng banal na hustisya? Sa pagsasalita sa Bibliya, ang kasiyahan ng hustisya ng Diyos ay pangunahing nagaganap, hindi gaya ng inakala ni Anselm, sa pamamagitan ng kabayaran kundi sa pamamagitan ng parusa.¹⁵

Binabaybay ito ni Charles Spurgeon binabaybay ito nang walang anumang pagtakpan. Pansinin nang mabuti ang pagkakatugma ng pag-ibig at katarungan sa kanyang proseso ng pag-iisip.

...dapat nating sukatin ang dakilang pagtubos sa pamamagitan ng pagiging mahigpit ng banal na katarungan/hustisya. “Ang Diyos ay pag-ibig,” laging mapagmahal; ngunit ang aking susunod na panukala ay hindi sa lahat makagambala sa paninindigan na ito. **Ang Diyos ay mahigpit na makatarungan, hindi nababaluktot na mahigpit sa Kanyang pakikitungo sa sangkatauhan.** Ang Diyos ng Bibliya ay hindi ang Diyos ng imahinasyon ng ilang tao, Na napakaliit ng iniisip ng kasalanan kaya pinalampas Niya ito nang hindi humihingi ng anumang parusa para dito....

---

¹⁵ William Lane Craig, *pagbabayad-sala at ang Kamatayan ni Kristo*, (Baylor University Press, 2020), pahina 195

Matuto kayo, aking mga kaibigan, na tingnan ang Diyos bilang mahigpit sa Kanyang katarungan na para bang hindi Siya nagmamahal, gayunpaman ay mapagmahal na parang hindi Siya mahigpit. Ang Kanyang pag-ibig ay hindi binabawasan ang Kanyang hustisya, ni ang Kanyang hustisya, sa pinakamababang antas, ay nakikidigma sa Kanyang pag-ibig. Ang dalawang bagay ay matamis na magkakaugnay sa pagbabayad-sala ni Kristo. Ngunit, markahan, hindi natin kailanman mauunawaan ang kabuuan ng pagbabayad-sala hangga't hindi natin nauunawaan ang katotohanan sa Kasulatan ng napakalaking hustisya ng Diyos.

Kailanman ay hindi nasabi ang isang masamang salita, ni isang masamang pag-iisip, ni isang masamang gawa na ginawa, kung saan ang Diyos ay hindi magkakaroon ng kaparusahan mula sa isa o sa iba. Magkakaroon siya ng kasiyahan mula sa iyo, o kung hindi ay mula kay Kristo. Kung wala kang pagbabayad-sala na dadalhin sa pamamagitan ni Kristo, kailangan mong magsinungaling magpakailanman sa pagbabayad ng utang na hindi mo kailanman mababayaran, sa walang hanggang paghihirap; dahil tiyak na ang Diyos ay Diyos, mas maaga Niyang mawawala ang Kanyang pagka-Diyos kaysa magdusa ng isang kasalanan na hindi mapaparusahan, o isang butil ng paghihimagsik na hindi napaghihiganti. Maaari mong sabihin na ang katangiang ito ng Diyos ay malamig, mahigpit, at malubha. Hindi ko mapigilan ang sinasabi mo tungkol dito; ito ay gayunpaman totoo. Ganyan ang Diyos ng Bibliya.¹⁶

Ang mga salitang mabagsik, mahigpit at hindi nababaluktot ay hindi natural na nauugnay sa salitang pag-ibig. Inaanyayahan tayo ni Spurgeon sa proseso ng misteryo na may mga lohikal na kabaligtaran na ito sa pamamagitan ng pagmumungkahi na ang Kanyang katarungan ay lumilitaw na parang hindi Siya nagmamahal at sa parehong oras ay nagmamahal na parang hindi Siya malubha. Upang tanggapin ang magkasalungat na mga prinsipyong ito, dapat kang

---

¹⁶ Charles Spurgeon, *Partikular na Pagtubos, Sermon na binigay February 28, 1858*

ATONEMENT

magpasakop sa ideya ng isang misteryo. Napipilitan kang talikuran ang iyong proseso ng lohika at tanggapin na lamang ang tunggalian bilang limitasyon ng iyong isip. Ipinapaalala sa atin na tinuturuan tayo ni Pablo na subukin ang lahat ng bagay (1 Tesalonica 5:21) at samakatuwid ay hindi tayo kinakailangang talikuran ang dahilan para sa misteryo kapag hindi ito tahasang hinihiling ng Bibliya.

Bagama't ito ay lampas sa saklaw ng aklat na ito, ang gayong mga mystical na aplikasyon ng lohika ay kumportable para sa isang tao na tinanggap na ang natural na lohikal na kontradiksyon ng Trinity/trinidad. Upang tanggapin na ang tatlong tao ay sabay-sabay na makapangyarihan sa lahat ngunit hindi sila tatlong taong makapangyarihan sa lahat kundi isang makapangyarihan sa lahat na nilalang ay nangangailangan ng lohikal na kontradiksyon na binago bilang misteryo na dapat tanggapin. Gaya ng sinabi natin kanina, ang doktrina ng Penal Substitution/Pagpapalit ng Parusa ay pinakamadali sa dibdib ng Trinity/Trinidad at tila ang parehong mistiko na elemento sa dalawa ang ginagamit para ipilit ang lohikal na pag-iisip na magpasakop. Ang ganitong pamimilit ay dapat mag-anyaya ng hinala kung ang landas ng katotohanan ay nangangailangan sa atin na lumakad sa direksyong ito.

Ang imahe ba ng isang nilalang na mas gugustuhin na mawala ang Kanyang banal na korona kaysa hayaan ang isang kasalanan na hindi mapaparusahan ay nagdudulot ba sa iyo ng pakiramdam na tinanggap sa Kanyang presensya? Na ang anumang pagkakamali, gaano man kaliit, ay nangangailangan ng dugo? Ganito ba ang pagkilos ng ating makalangit na Ama? Ito ba talaga ang Kanyang katangian? Sinusuportahan ba ng Bibliya ang ideyang ito ng isang di-nababagong hustisya na dapat parusahan, at na ang Diyos ay labis na nagnanais na magkaroon ng katarungang ito na Kanyang parusahan ang Kanyang sariling Anak upang masiyahan?

Maraming tinig na sumisigaw ng "Hindi" sa ideyang ito ng parusa, ngunit tila kakaunti ang nagtatanong sa mga prinsipyo sa likod ng sistema ng hustisya na nangangailangan ng parusang ito. Sa halip na humukay ng mas malalim sa sinasabi ng Kasulatan at tanungin ang

Diyos kung ganito nga ba Siya, karamihan sa mga tao na naiinis sa konsepto ng pagbabayad-sala na ito ay sumuko sa Kristiyanismo at umalis sa pananampalataya.

Ngunit ang matitinding teorya ba ng pagbabayad-sala ay nagmula sa Diyos, o nagmula ba ang mga ito sa tao?

Posible ba na dahil sa katotohanan na walang malinaw na prinsipyo ng pagbabayad-sala ang tumayong nag-iisa sa loob ng Kristiyanong pag-iisip na ang sangkatauhan ay nakabalangkas sa pagbabayad-sala sa pamamagitan ng sarili nitong mga pananaw sa katarungang minana mula kay Adan at inspirasyon ng masama? Hindi ba nagpropesiya ang propeta ng ebanghelyo tungkol sa pangyayaring ito?

Tunay na dinala niya ang ating sakit at dinala ang ating pagdurusa, gayon ma'y itinuring natin siyang pinarusahan ng Diyos, sinaktan niya, at pinahirapan. Isaias 53:4 (NIV)

Maaari ba nating isipin na pinarusahan ng Diyos ang Kanyang Anak upang bigyang-kasiyahan ang Kanyang banal na hustisya gayong sa katotohanan tayo ang nagparusa sa Kanya?

Tayong lahat ay naliligaw na parang tupa, bawa't isa'y sa kaniyang sariling lakad ay lumiko, at pinatagpo siya ng Panginoon, ang parusa sa ating lahat. Isaias 53:6 (YLT)

Habang isinalin ng King James ang Isaias 53:6 bilang ipinatong ng Diyos sa Kanyang Anak ang kasamaan nating lahat, ang Young's Literal Translation ay nag-aalok ng isang pananaw sa ibang pananaw. Diyos ba ang humihingi ng kabayaran o tao ba? Pinahintulutan ba ng Diyos na ang ating pagnanais na parusahan ay matugunan sa Kanyang Anak upang makita natin ang ating tunay na masamang kalikasan na gumagana? Ang Diyos ba ang humatol sa tao o ang tao ba ang humatol sa Diyos?

KABANATA 4

ANG NAKATAGONG KATAKSILAN NI ADAN

Sa pagsasalita tungkol sa Kanyang Ama, ipinahayag ni Jesus ang isang pangkalahatang pahayag nang walang kwalipikasyon o limitasyon.

“Sapagkat ang Ama ay hindi humahatol sa sinuman, kundi ipinagkatiwala sa Anak ang lahat ng paghatol.” Juan 5:22

Ang salita para sa hukom ay nagdadala ng sumusunod na kahulugan tulad ng ipinahayag sa Strong's Concordance:

Wastong makilala, iyon ay, magpasya (sa isip o panghukuman); sa pamamagitan ng implikasyon na subukan, hatulan, parusahan:— maghiganti, magtapos, humatol, sumpain, mag-atas, magpasiya, magpahalaga, maghukom, pumunta sa (idemanda sa) batas, mag-orden, tumawag sa tanong, pangungusap sa, isipin.

Sinasabi sa atin ni Jesus na ang Diyos ay hindi nagpapasya alinman sa isip o hudisyal na subukan, hatulan o parusahan ang sinumang tao. Walang tao sa sansinukob na higit na nakakakilala sa Ama kaysa kay Jesus; sa katunayan, sinasabi sa atin ni Jesus na kilala Niya ang Ama sa parehong antas ng pagkakilala sa Kanya ng Ama.

“Kung paanong nakikilala Ako ng Ama, gayon din naman nakikilala Ko ang Ama...” Juan 10:15

Paano magiging posible para sa Ama na hindi hahatulan ang sinuman? Maraming mga talata sa Bibliya na tila sumasalungat sa sinabi ni Hesus. Sa paghahangad na lutasin ito sa aking isipan dati, napagpasyahan ko na si Jesus Mismo ang hahatol at hahatol sa mga lumalaban sa ebanghelyo. Ngunit pagkatapos ay natuklasan natin ang isa pang pahayag ng paghatol mula kay Jesus pagkaraan ng ilang kabanata.

“Naghahatol kayo ayon sa laman; Hindi ko hinuhusgahan ang sinuman.” Juan 8:15

Ito ay eksaktong parehong salita para sa hukom tulad ng nakita natin sa Juan 5:22. Malinaw na sinasabi sa atin ni Jesus na hindi Niya hinahatulan o hinahatulan ang sinumang tao. Noong una kong pinroseso ang katotohanan ng sinasabi ng dalawang tekstong ito, nakaranas ako ng malubhang nagbibigay-malay ng kawalan ng armonya/tuno. Kung hindi hinahatulan ng Diyos ang sinumang tao at gayundin ang Kanyang Anak kung gayon paano gumagana ang paghatol at paano hinarap ang kasamaan? Tila ganap na imposibleng bigyang-kahulugan ang mga talatang ito na ang Diyos at ang Kanyang Anak ay hindi humahatol o humahatol sa sinuman.

Ang mga sumusunod na talata ay nagbubukas para sa atin ng isang bintana sa isang ganap na bagong katotohanan kapag iniisip ang tungkol sa paghuhukom at paghatol.¹⁷

“Huwag humatol, upang hindi ka mahatulan. **Sapagka't sa kung anong paghatol ang hahatulan mo, ay hahatulan ka;** at sa panukat na ginagamit ninyo, ito ay isusukat pabalik sa inyo.” Mateo 7:1–2

---

¹⁷ For an extended treatment of this topic see the book *As You Judge* available at fatheroflove.info

ATONEMENT

Ito [Pag-ibig] ay hindi nakakasira ng puri sa iba, hindi ito naghahanap sa sarili, hindi madaling magalit, hindi ito nag-iingat ng mga pagkakamali. 1 Corinto 13:5 (NIV)

“At kung ang sinuman ay nakikinig sa Aking mga salita at hindi naniniwala, **hindi Ko siya hinahatulan; sapagka't hindi ako naparito upang hatulan ang sanlibutan kundi upang iligtas ang sanlibutan.** Ang tumatanggi sa Akin, at hindi tumatanggap sa Aking mga salita, ay mayroong siyang humahatol sa kanya—**ang salitang aking sinalita ang siyang hahatol sa kanya sa huling araw.**” Juan 12:47–48

Inihayag sa atin ni apostol Pablo kung saan nagmumula ang paghatol at kung saan ito nagmula sa lupa.

At hindi gaya ng sa isang nagkasala, gayon din ang kaloob: sapagka't ang paghatol [ay sa pamamagitan ng] isang [Adan] ay sa kahatulan, datapuwa't ang walang bayad na kaloob ay sa maraming mga pagsuway sa ikaaaring ganap/pagbibigay-katwiran. Roma 5:16 (KJV)

Kung susuriing mabuti ang Roma kabanata limang, ito ay nagpapakita na ang paghatol ay nagmula kay Adan at hindi sa Diyos.

Romans 5	Aksyon ng tao at Epekto	Aksyon ng Diyos at Epekto
Talata 15	Ngunit hindi bilang sa pagkakasala...	.. gayundin ang libreng regalo
Talata 15	Sapagka't kung sa pagkakasala ng isa ay marami ang namatay ...	... lalong higit ang biyaya ng Dios, at ang kaloob sa pamamagitan ng biyaya, na sa pamamagitan ng isang tao, si Jesucristo, ay sumagana sa marami.
Talata 16	At hindi gaya ng ginawa ng isang nagkasala, ...	... <i>gayundin ang regalo:</i>
Talata 16	... sapagka't ang paghatol ay sa pamamagitan ng isa sa paghatol,	... datapuwa't ang walang bayad na kaloob ay sa maraming mga

ANG NAKATAGONG KATAKSILAN NI ADAN

		pagkakasala sa ikapagpapatawad.
Talata 17	Sapagka't kung sa pamamagitan ng pagsuway ng isang tao ay naghari ang kamatayan sa pamamagitan ng isa; ...	... lalo na silang tumatanggap ng kasaganaan ng biyaya at ng kaloob ng katuwiran ay maghahari sa buhay sa pamamagitan ng isa, si Jesu-Cristo.
Talata 18	Kaya't kung paanong sa pamamagitan ng pagsuway ng isang paghatol ay dumating sa lahat ng tao sa kahatulan...	... gayon din sa pamamagitan ng katuwiran ng isa ang walang bayad na kaloob ay dumating sa lahat ng tao tungo sa pagpapawalang-sala ng buhay.
Talata 19	Sapagka't kung paanong sa pagsuway ng isang tao ay marami ang naging makasalanang, ...	... gayon sa pamamagitan ng pagsunod ng isa ay marami ang magiging matuwid.

Maraming salin ang naghahangad na ipakita ang ideya na dinala ni Adan ang paghatol ng Diyos sa kanyang sarili sa pamamagitan ng kanyang mga aksyon ngunit ang tamang pagbabasa ng teksto ay nagpapakita na si Adan ang gumawa ng paghatol. At sino ang kinondena niya?

Pagkatapos ay sinabi ng lalaki, "Ang babae **na Iyong ibinigay na kasama ko**, siya ang nagbigay sa akin ng bunga ng puno, at ako ay kumain." Genesis 3:12

Kung paanong walang taong lalapit sa Ama maliban sa pamamagitan ng Anak, gayon din ang Anak ng Diyos na lumapit kay Adan sa halamanan at nagtanong sa kanya kung ano ang kanyang ginawa. Si Adan ay tumakas mula sa harapan ng Diyos sa takot na siya ay parusahan sa pagkain ng prutas. Tinanggap na niya ang sinungaling na mungkahi ng ahas na hindi siya mamamatay. Sa katunayan, pinatunayan niya ito sa sarili niyang mga mata dahil nabubuhay pa siya sa kabila ng pagkain ng ipinagbabawal na prutas. Kaya't nangatuwiran

ATONEMENT

si Adan na dahil sinabi ng Diyos na kapag kumain ka mula sa puno ay mamamatay ka, kung gayon ang Diyos Mismo ay darating upang patayin siya. Sa paniniwalang hinatulan at sinentensiyahan siya ng Diyos, gumanti si Adan at sinisisi ang Diyos sa katauhan ng Kanyang Anak para sa mga pangyayaring naganap. Habang inaakala ni Adan na siya ay mamamatay, sinubukan niyang ilipat ang inaakala niyang pagpatay sa Anak ng Diyos at sa kanyang asawa.

Ang talatang kababasa lang natin ay nagpapakita sa atin ng huwaran o modelo ng pagbabayad-sala ng tao. Hinatulan ni Adan si Eva, na nagkasala, sa kanyang bahagi ng pag-aalay kay Adan ng bunga. Ngunit pagkatapos ay hinatulan ni Adan ang inosente, ang Anak ng Diyos. Narito ang pagsilang ng Pagpapalit ng Parusa sa loob ng sangkatauhan. Ang buong pagpapakita ng pagbabayad-sala na ito ay makikita sa Krus. Ang dalawang lalaki sa tabi ni Kristo ay talagang nagkasala gaya ni Eva, ngunit sa gitna ay ang pagpapako sa krus ng mga inosente. Ito ang ideya ni Satanas na kinasilhan ni Satanas para patayin ang Anak ng Diyos. Gaya ng matutuklasan natin sa mga susunod na kabanata, ang pagbabayad-sala ng tao ay karaniwang nangangailangan ng kamatayan ng inosente kasama ng isang kinatawan ng nagkasala. Ito ang kasalananang nakatago sa kalaliman ng puso ni Adan.

Kung aking tinakpan ang aking mga pagsalangsang gaya ni Adan, sa pamamagitan ng pagtatago ng aking kasamaan sa aking dibdib.
Job 31:33

Hindi isinisiwalat ng ulat ng Genesis ang pagnanais ni Adan na ilagay ang hatol ng kamatayan sa Anak ng Diyos at sa kaniyang asawa, bagaman maliwanag na sinisikap ni Adan na sisihin silang dalawa. Nakikita natin ang katibayan ng binhi sa loob ni Adan upang sisihin ang kanyang asawa sa 137 kababaihan na kasalukuyang pinapatay araw-araw ng kanilang mga kasosyong lalaki.¹⁸

Sinabi sa atin ng propetang si Oseas kung ano ang kasamaan ni Adan.

---

¹⁸ <https://www.bbc.com/news/world-46292919>

At sila, gaya ni Adan, ay lumabag sa isang tipan, doon sila nagtraydor/nagtaksil sa akin. Hosea 6:7 (YLT)

Ang salita para sa pagtataksil ay may sumusunod na hanay ng mga kahulugan sa Hebrew:

H898 Baġad: Isang primitive na ugat; upang takpan (na may damit); matalinhagang kumilos nang patago; sa pamamagitan ng implikasyon sa pagnanakaw: - makitungo nang mapanlinlang (taksil, hindi tapat),` magkasala, lumabag (-o), (umalis), taksil (mangangalakal, -na, tao), hindi tapat (-ly, tao), X napaka.

Si Adan ay lumabag sa walang hanggang tipan sa Diyos. Siya ay kumilos nang may kataksilan sa Diyos ngunit itinago niya ang nakamamatay na kataksilan sa kaibuturan ng kanyang puso. Ang pagtakip ng mga dahon ng igos ay isang simbolo ng kanyang pagtatangka na takpan ang isang bagay na higit pa sa masamang pakiramdam sa pagkain ng bunga ng puno.

Hindi lubos na nalalaman ni Adan ang kanyang damdamin sa Diyos, at pangalawa, ang kanyang asawa. Habang sila ay nakatago, hindi sila tunay na malalaman hanggang sila ay nahayag. Sinikap ng Diyos na ipakita kay Adan ang lawak ng kanyang kataksilan sa pamamagitan ng pagpayag sa isa sa Kanyang mahahalagang hayop na ihain. Hindi ninais ng Diyos na gawin ito (Awit 40:6) ngunit ito ay isang matinding emergency na hakbang upang alertuhan si Adan sa kakila-kilabot na kasamaan na nakatago sa loob. Ang sakripisyo ay isang salamin sa dibdib ni Adan; ito ay dinisenyo upang ipakita sa kanya ang kanyang tunay na intensyon sa Anak ng Diyos.

Kaya nga, kung paanong sa pamamagitan ng isang tao ay pumasok ang kasalanan sa sanlibutan, at ang kamatayan sa pamamagitan ng kasalanan, at sa gayon ang kamatayan ay lumaganap sa lahat ng tao, sapagkat ang lahat ay nagkasala. Roman 5:12

Ang talatang ito ay nauunawaan ng mga Kristiyano na ang kamatayan ay dumaan kay Adan, at samakatuwid ang lahat ng tao, dahil hinatulan at hinatulan ng Diyos si Adan sa pagkain ng bunga ng puno. Ang totoo

ATONEMENT

ay inakala ni Adan na hahatulan at papatayin siya ng Diyos. Sinasabi sa atin ni Jesus na hindi Niya hinahatulan o ang Kanyang Ama ang sinumang tao. Samakatuwid, nagkasala si Adan laban sa katotohanan ng katangian ng Diyos. Sinabi ng Diyos kay Adan na siya ay mamamatay sa pagpili ng isang landas na nagdududa sa pag-ibig ng Diyos, dahil ito ay maghihiwalay kay Adan mula sa pinagmulan. Ang kasalanan ni Adan sa paghahangad na ilipat ang naunawaan niya ay ang parusa sa Anak ng Diyos, sa halip na manatili sa pag-asa ng kabutihan ng Diyos, ang naging sanhi ng kamatayan na dumating sa mundo. Ang ganitong paraan ng pag-iisip ay naipasa sa bawat taong ipinanganak sa mundong ito:

Sapagka't kung noong tayo'y mga kaaway pa ay pinagkasundo tayo sa Dios sa pamamagitan ng kamatayan ng Kanyang Anak,.... Romans 5:10

At ikaw, na **dating hiwalay at mga kaaway sa iyong isipan** sa pamamagitan ng masasamang gawa,.... Colossians 1:21

Hinatulan ni Adan ang Anak ng Diyos (ang inosente) at ang kanyang asawa (ang nagkasala) sa kamatayan na nakaupo sa trono ng paghatol ni Satan. Paano ipinakita ang kasalanan ni Adan? Nang patayin ni Cain si Abel.

Ang bunga ng katawan ni Adan ay hindi maitatago. Si Cain ay ipinaglihi sa maagang makasalanang kalagayan ni Adan. Ang kasamaan sa kanyang dibdib ay nahayag sa buhay ni Cain. Ang hindi nakikita kay Adan ay naging nakikita kay Cain. Si Abel ay napuspos ng Espiritu ni Cristo at naaninag ang bunga ng lumalagong pagsisisi ni Adan, habang si Cain ay nagpatuloy sa pagbuo ng makalaman na kalikasan ng kanyang ama sa pamamagitan ng kanyang pagtangga na magsisi.

Pansinin natin na hindi sinabi ni Pablo na sa pamamagitan ng isang babae ay pumasok ang kasalanan sa mundo; ito ay dumating sa pamamagitan ni Adan hindi kay Eba. Habang kumakain si Eva ng prutas, nalinlang siya ng ahas. (1 Timoteo 2:14). Kusang kinuha ni Adan ang bunga at ibinhi ang poot (poot) ng taong makalaman. (Romans 8:7).

Ang nakatagong kasamaan ni Adan ay poot/poot sa Diyos. Upang maitago ang poot na ito, iniharap ni Adan ang kanyang nakatagong paghatol sa paghatol sa Diyos. Para kay Adan, lumilitaw na gusto siya ng Diyos na patayin, sa halip na gusto niyang patayin ang Diyos. Ito ay isang prosesong kinikilala ng sikolohikal na ginagamit ng mga nahulog na tao para sa pagpapalihis at pagpigil sa mga hindi gustong kaisipan at damdamin.

Ang sikolohikal na projection ay isang mekanismo ng pagtatanggol kung saan ang ego ng tao ay nagtatanggol sa sarili laban sa mga walang malay na impulses o mga katangian (parehong positibo at negatibo) sa pamamagitan ng pagtangga sa kanilang pag-iral sa kanilang sarili habang iniuugnay ang mga ito sa iba.¹⁹

Kung nauunawaan natin nang tama ang prosesong ito, ang doktrina ng Penal Substitution ay ang ganap na nabuong bunga ng tao na nagpapalabas ng kanyang mapanghatol na poot sa Diyos. Si Adan ang naging mananalakay habang ang Anak ng Diyos ay mahinhin na dinala ang mga hampas na ipinataw sa Kanya, hindi mga hampas ng parusa ng Diyos kundi ng sangkatauhan.

Ang pagkondena sa paghatol na humihingi ng kamatayan bilang nagmumula sa tao kaysa sa Diyos ay malamang na isang bagong ideya sa mambabasa. Kung ang kasalanan ay napakadaya at nakatago, hindi ito dapat maging isang sorpresa. Kung ang kasalanan ay napakadaling haharapin, ang sangkatauhan ay matagal nang nagkaroon ng pagbabayad-sala sa Diyos. Sa wakas, pagkatapos ng halos anim na millennia na nababad sa dugo, ang Espiritu ng Diyos na umaabot sa puso ng mga tao ay maaaring magpakita sa atin kung ano ang tunay na nagaganap sa loob natin. Hindi namin maaaring natuklasan ito sa aming sarili. Masyado tayong dinadaya sa ating sarili para mapagtanto ito. Ngunit ngayon ang mensaheng ito ay tumatawag sa atin na magsisi sa ating minana at nilinang na pagtataksil laban sa Diyos at sa Kanyang Anak.

---

¹⁹ https://en.wikipedia.org/wiki/Psychological_projection

ATONEMENT

Linawin natin ito. Ang pagkatakot ni Adan sa Diyos, na minana ng lahat ng tao dahil sa kasalanan, ay nagdulot sa atin ng matinding trauma sa isip. Sa pagtatanggol sa sarili, itinatanghal ng tao ang kanyang nakatagong kasalanan sa karakter ng Diyos at ginagawang Diyos ang may kapintasan. Nagdudulot ito sa atin na maniwala na ang pagkakasundo ay pinipigilan ng pangangailangan ng Diyos para sa dugo, ngunit ito ay talagang kailangan natin para sa dugo.

Kung ito nga ang katotohanan, pagkatapos ay kasunod na ang pagbabayad-sala para sa tao ay inilabas sa dalawang bagay.

1. Isang ibinalik na pagkaunawa sa karakter ng Diyos.
2. Isang tunay na pag-unawa sa sariling kasamaan ng tao na humahatol sa kalikasan na humahantong sa pagsisisi sa liwanag ng katotohanan ng karakter ng Diyos.

KABANATA 5

NILUWALHATI KITA SA LUPA

Napakalalim at simple ng mga salita ni Jesus kay Felipe bilang sagot sa kanyang tanong na ipakita sa kanya ang Ama.

Sinabi sa Kanya ni Felipe, "Panginoon, ipakita mo sa amin ang Ama, at ito ay sapat na sa amin." Sinabi sa kanya ni Jesus, "Matagal na akong kasama mo, ngunit hindi mo ako nakikilala, Felipe? Ang nakakita sa Akin ay nakakita sa Ama; kaya paano mo masasabi, 'Ipakita mo sa amin ang Ama?'" Juan 14:8-9

Tiniyak ni Jesus kay Felipe na sa loob ng panahong nakilala niya si Kristo, ang katangian ng Ama ay ganap na nahayag sa kanya. Walang itinago si Jesus kundi ang lahat ng kadakilaan ng maluwalhating katangian ng Diyos ay nahayag sa kanya. Kaya't maari itong ipanalangin ni Hesus sa gabi bago ang Kanyang pagpapako sa krus:

"Ipinahayag Ko ang Iyong pangalan sa mga taong ibinigay Mo sa Akin mula sa mundo. Iyo sila, ibinigay Mo sila sa Akin, at tinupad nila ang Iyong salita." Juan 17:6

Ang salitang pangalan sa Griyego dito ay nagsasalita ng karakter. Hindi lang itinuro ni Jesus sa mga disipulo kung paano bigkasin ang pangalan ng Ama, hindi, inihayag Niya sa kanila ang karakter ng Kanyang Ama

dahil ito ang kailangan upang maitatag ang unang bahagi ng pagbabayad-sala..

Ang buhay ni Hesus na isinulat sa apat na Ebanghelyo ng Bagong Tipan ay nagpapakita ng isang tao na hindi kapani-paniwalang maganda. Laging iniisip ang iba, nagpapakita ng habag, awa at kabaitan. Matatag sa paniniwala; laging nagsasabi ng totoo. Walang takot sa harap ng mga unos ng tao at kalikasan habang lubos na nagpapatawad sa mga kahinaan ng mga tao. Ang Kanyang mapagmahal na pagtingin kay Pedro, kahit na si Pedro ay nagmumura sa pagtangi sa pagkilala sa Kanya, ay nag-iiwan sa atin ng pagkamangha sa mga gintong elemento ng Kanyang pagkatao.

Sa dalawang pagkakataon nilinis ni Jesus ang templo na nagpapakita ng tindi ng katapatan sa Kanyang pagsamba sa Kanyang Ama, ngunit hindi Niya sinaktan ang sinumang tao sa isang marahas na pagkilos ni hindi Niya kinuha ang buhay ng isang tao. Ang katotohanang ito ay kailangang makapasok sa ating puso at isipan. Ito ay isang napakakipot na pintuan upang makapasok, dahil kung tatanggapin natin ang malinaw na katotohanan na si Kristo ay hindi kailanman pumatay ng sinuman habang narito sa lupa, at tinatanggap natin ang Kanyang mga salita na ang Kanyang ipinakita ay sa katunayan ay ang mismong karakter ng Kanyang Ama, kung gayon tayo ay maiiwan na walang dahilan para sa ating pagkondena at marahas na kalikasan na natutukso na makakita ng kaparusahan at maging ng kamatayan sa mga nagkasala sa atin o sa mga mahal natin.

Kung si Kristo ay hindi kailanman nagpakita ng hustisya na naging dahilan upang Siya ay pumatay ng sinumang tao dito sa lupa, kung gayon imposibleng isipin na gagawin ito ng Kanyang Ama..

Kung makikita mo na ang buhay ni Kristo sa lupa ay ang buong pagpapakita ng karakter ng Diyos, kung gayon ito ay awtomatikong nakakaapekto sa iyong pagkaunawa sa pagbabayad-sala. Kung si Kristo ay hindi kailanman nagpakita ng hustisya na naging dahilan

upang Siya ay pumatay ng sinumang tao dito sa lupa, kung gayon imposibleng isipin na gagawin ito ng Kanyang Ama. Ang mga kaisipang ito ay nagtataas ng maraming tanong na lampas sa saklaw ng aklat na ito. Para sa isang panimula sa paksa ng hindi marahas na karakter ng Diyos mangyaring basahin ang aklat na Acts of our Gentle God/mga gawa ng banayad natin na Diyos na makukuha sa fatheroflove.info/maranathamedia-philippines.com Para sa isang malalim na pagsusuri sa paksang ito mangyaring basahin ang librong *Agape* also available at fatheroflove.info.

Kung sa puso ng pagbabayad-sala ay hinahangad ng Diyos na ihayag sa tao ang katotohanan ng Kanyang mapagmahal na katangian sa pamamagitan ng Kanyang Anak, kung gayon ay makakatagpo tayo ng dalisay na makahari/maharlika na liwanag sa panalangin ni Jesus sa gabi bago ang Kanyang kamatayan.

“Niluwalhati Kita sa lupa. Natapos Ko na ang gawaing ibinigay Mo sa Akin na gawin.” Juan 17:4

Ang pangunahing haligi ng Pagpapalit ng Parusa ay ang parusang nararapat sa atin ay inilagay kay Kristo sa Kanyang mga pagdurusa at kamatayan. Ito ay ipinahayag, sa pamamagitan ng doktrinang iyon, na ang pangunahing gawain na si Kristo ay naparito upang gawin. Sinisira ni Kristo ang haliging ito sa simpleng panalangin na natapos Niya ang gawaing ibinigay sa Kanya ng Kanyang Ama noong gabi bago ang Kanyang kamatayan.

Niluwalhati ni Kristo ang Kanyang Ama sa paghahayag na ibinigay Niya sa Kanyang katangian. Ang gawaing ito ay natapos bago namatay si Kristo sa Krus. Totoo na sa panalangin ni Jesus na patawarin ang mga pumapatay sa Kanya ay may ibinigay na maluwalhating tandang padamdang sa kagandahan ng katangian ng Diyos, ngunit iginiit ni Jesus na natapos na ang gawaing ito noong nakaraang gabi.

Nang ganap na isuko ni Kristo ang Kanyang sarili sa kalooban ng Kanyang Ama at italaga ang Kanyang sarili na iligtas ang tao sa anumang halaga nito sa Kanyang sarili, lubos Niyang ipinakita ang pag-ibig ng Kanyang Ama. Ang pagpapako kay Kristo sa krus ay

ATONEMENT

kinakailangan sa kadahilanang kailangan ng sangkatauhan na makitang ihayag ang kasamaan na nakatago sa sinapupunan ni Adan at minana ng lahat ng kanyang mga inapo. Kailangan nating makita ang Krus upang makita ang kakila-kilabot na mga nilalang na tayo, at aminin ang ating sarili na nagkasala sa pagpatay sa Anak ng Diyos.

“At aking ibubuhos sa sangbahayan ni David at sa mga nananahan sa Jerusalem ang Espiritu ng biyaya at pagsusumamo; pagkatapos ay titingnan nila Ako na kanilang tinusok. Oo, magdadalamhati sila para sa Kanya gaya ng paglumbay/pagluksa para sa kanyang kaisa-isang anak, at pagdadalamhati para sa Kanya gaya ng pagdadalamhati sa panganay.” Zacarias 12:10

Sa tuwing nakakaramdam tayo ng galit sa ating sarili na nagnanais na makapinsala sa ibang tao, tayo ay nagkasala sa dugo ni Kristo. Sinasabi sa atin ni Juan na ang napopoot sa kanyang kapatid ay isang mamamatay-tao. (1 Juan 3:15). Sinasabi sa atin ni Kristo na kung paanong ginawa ninyo ito sa isa sa pinakamaliit sa aking mga kapatid na ito, ay ginawa ninyo ito sa Akin. (Mateo 25:40).

Kapag sinaliksik mo ang mga salita ni Jesus sa mga Ebanghelyo upang matuklasan ang Kanyang kahulugan ng Krus, ang mga salitang ito lamang ang makikita mo:

Nang magkagayo'y sinabi niya sa kanilang lahat, Kung ang sinoman ay nagnanais na sumunod sa Akin, ay tumanggi sa kaniyang sarili, at pasanin araw-araw ang kaniyang krus, at sumunod sa Akin. Lukas 9:23

Tinukoy ni Hesus ang Krus bilang araw-araw na pagtanggi sa sarili. Ang pagpapako kay Hesus sa isang kahoy na krus ay ang pinakamataas na pagpapakita ng Kanyang pagtanggi sa sarili, ngunit ito lamang ay hindi ang tunay na Krus. Ang tunay na Krus ni Kristo ay sumasaklaw sa lahat ng Kanyang pagtanggi sa sarili sa buong kasaysayan ng tao.²⁰

---

²⁰ Para sa mas detalyadong pagsusuri sa paksang ito tingnan ang aklat *Cross Examined/Pagsusuri Ng Krus and Cross Encountered* available from fatheroflove.info/maranathamedia-philippines.com

Sa lahat ng kanilang kapighatian ay nagdalamhati siya, at iniligtas sila ng Anghel ng Kanyang presensya; sa Kanyang pag-ibig at sa Kanyang habag ay tinubos Niya sila; at dinala niya sila at dinala sa lahat ng araw ng una. Isaias 63:9

Araw-araw na si Kristo ay nagdurusa sa mga paghihirap ng pagpapako sa krus; araw-araw ay tinutusok Siya ng mga tao sa pamamagitan ng kanilang mga pananalita at marahas na gawa. Kung paanong ang sinumang magulang ay labis na masasaktan sa pagiging mapipilitang panoorin ang pagdurusa at pagkamatay ng kanilang mga anak, si Kristo, sa mas malaking lawak, ay nagdurusa at tinusok sa pagmamasid sa Kanyang mga anak na sinasaktan at sinisira ang isa't isa.

Kung sila'y tumalikod, upang sila'y muling baguhin sa pagsisisi, **yamang kanilang muling ipinako sa krus para sa kanilang sarili ang Anak ng Diyos**, at inilagay Siya sa hayagang kahihiyang. Hebreo 6:6

Naunawaan ni Pablo ang katotohanang ito nang sabihin niyang "Ako ay napako sa krus kasama ni Kristo." (Galacia 2:20, KJV). Hindi niya sinabi na siya ay ipinako sa krus tulad ni Kristo, na tumutukoy sa isang pangyayari sa nakaraan, ngunit sa halip ay kasama si Kristo habang ipinahayag niya na "Ako ay namamatay araw-araw." (1 Corinto 15:31).

Marami ang sumisigaw sa dilim ng gabi "Nasaan ka Diyos sa oras ng aking pangangailangan!" Ang katotohanan ay nandiyan Siya sa kadiliman na nagdurusa sa lahat ng iyong nararamdaman, umaasa na ikaw ay bumaling o tumingin sa Kanya at magtitiwala sa Kanya na tutulungan ka sa iyong lambak ng kawalan ng pag-asa. Kung walang pananampalataya ay imposible para sa Kanya na makapasok sa ating kulungan ng mga anino na pinamumunuan ng mga kapangyarihan ng kadiliman. Tayo dapat ang mag-aanyaya sa Kanya nang may pananampalataya na dalhin ang Kanyang liwanag para tulungan tayo.

Ang mundo ng mga Kristiyano ay nabulag sa tunay na Krus ni Kristo sa pamamagitan ng mga splints at spike ng Kalbaryo. Kamangh-mangha na ang sangkatauhan sa kanyang satanikong karunungan ay maaaring kumuha ng sagisag ng dalisay na liwanag at gayunpaman ay

ATONEMENT

ginagamit ito upang takpan ang tunay na kamahalan ng Krus. Ang tunay na Krus ay sadyang napakaliwanag para tunay na pahalagahan ng sangkatauhan. Ang pagtangga sa sarili ng Diyos sa loob ng 6000 taon ay sadyang napakalawak upang maunawaan. Ang pag-ibig na ito ay lubos na kinokondena ang ating pagkamakasariili ngunit hindi ito nagmumula sa nakakunot na mukha ng kabanalan kundi sa magiliw na tingin ng matiyagang pag-ibig. Ang ating Ama ay nagbubunton ng mapagmahal na baga ng apoy sa ulo ng mga nagkasala, upang makita ng mga nagkasala ang katotohanan ng Kanyang pagkatao (Roma 12:20); hindi ito para saktan o sirain sila.

Naniniwala ba tayo sa mga salita ni Jesus na natapos Niya ang gawain ng Kanyang Ama noong gabi bago Siya namatay? Kung gagawin mo, kailangan mong baguhin ang iyong mga pananaw sa pagbabayad-sala, dahil hindi kailanman hinangad ng ating magandang Ama ang sakripisyo o pag-aalay para sa kasalanan. (Awit 40:6). Ginawa natin, sa pamamagitan ng paghatol sa pamana ng ating mga ninuno hanggang kay Adan.

KABANATA 6

ANG TRONO NG KASAMAAN

Sa pagsasalita sa mga pinuno ng bansang Judio, si Jesus ay nagsalita sa mas malalim na katotohanan ng taong makalaman:

“Kayo ay sa inyong amang diablo, at ang mga nasa ng inyong ama ay ibig ninyong gawin. Siya ay isang mamamatay-tao mula pa sa simula, at hindi naninindigan sa katotohanan, sapagkat walang katotohanan sa kanya. Kapag nagsasalita siya ng kasinungalingan, nagsasalita siya mula sa kanyang sariling kakayahan, sapagkat siya ay sinungaling at ang ama nito.” Juan 8:44

Sa likas na katangian, ang nahulog na tao ay may likas na ama ni Satanas. Ang ating likas na udyok ay tumutupad sa mga pagnanasa ni Satanas. Si Paul nagbantas/binigyang diin ito katotohanan kapag sinabi niya:

... Na kung saan kayo ay lumakad nang una ayon sa lakad ng sanglibutang ito, ayon sa prinsipeng kapangyarihan ng hangin, **ang espiritu na ngayon ay gumagawa sa mga anak ng pagsuway**, na sa kanila rin naman tayong lahat na minsan ay namumuhay sa mga pita ng ating laman, na tinutupad ang mga nasa ng laman at

ATONEMENT

ng pagiiisip, at **sa likas na katangian ay mga anak ng galit**, gaya ng iba. Mga Taga-Efeso 2:2-3

Si Satanas ay isang mamamatay-tao mula pa sa simula. Nais niyang sambahin tulad ng Ama, habang kasabay nito ay pinapalitan ang Anak ng Diyos. (Isaias 14:12-14). Si Satanas ay nagtrabaho nang palihim, ang tunay na ama ng lahat ng mga sining ng Machiavellian, na naghahangad na alisin sa trono ang pamamahala ng Anak ng Diyos.

Dahil sa katotohanan na ang mga taong makalaman ay nagpapakita ng mga pagnanasa ni Satanas ay matutuklasan natin sa pamamagitan ng mga kuwento ng Bibliya, ang mga paraan ng pagkilos ni Satanas sa kanyang pakikipagdigma sa pamahalaan ng langit ay nagpapatunay na totoo ang mga salita ni Pablo na "lahat ng mga bagay na ito ... (1 Corinto 10:11, KJV).

Ang kuwento tungkol sa paghahangad ni Absalom sa trono ng kanyang ama, maging hanggang sa pagpatay sa kanya, ay lubos na nagpapakita ng pagnanais ng kanyang amang diyablo. Ano ang paksang ipinakilala ni Absalom sa mga korte ng kaharian ng kaniyang ama?

Ngayon si Absalom ay bumangon nang maaga at tatayo sa tabi ng daan patungo sa pintuang-bayan. Kaya't sa tuwing ang sinumang may kaso ay pumupunta sa hari para sa pagpapasiya, na tatawagin siya ni Absalom at sasabihin, "Saang lunsod ka nanggaling?" At sasabihin niya, "Ang iyong lingkod ay mula sa isang lipi ng Israel." Nang magkagayo'y sasabihin ni Absalom sa kaniya, Narito, ang iyong kaso ay mabuti at tama; ngunit walang kinatawan ng hari na makikinig sa iyo." Bukod dito'y sasabihin ni Absalom, "**Oh ako nawa'y maging hukom sa lupain, at bawa't isa na may anomang bagay o usapin ay lumapit sa akin; pagkatapos ay bibigyan ko siya ng hustisya.**" At gayon nga, sa tuwing lalapit ang sinomang tao upang yumukod sa kaniya, ay iuunat niya ang kaniyang kamay at hahawakan siya at hahalikan siya. Sa ganitong paraan kumilos si Absalom sa buong Israel na pumupunta sa hari para sa paghatol. Kaya ninakaw ni Absalom ang mga puso ng mga lalaki/tao ng Israel. 2 Samuel 15:2-6

Ang sasakyan ni Absalom na magdadala sa kanya kapuwa sa puso ng bansa at malapit sa trono ay pinangalanang hustisya. Ang pangalang Absalom ay nangangahulugang ama ng kapayapaan, ngunit nakatago sa ilalim ng pangalang ito ay isang katangian ng poot at digmaan. Nais ni Absalom na parusahan ng kanyang ama ang kanyang kapatid sa ama na si Amnon na nang-aabuso sa kapatid ni Absalom, si Tamar. Dahil hindi isinagawa ni haring David ang ninanais niyang hatol laban kay Amnon, hinamak ni Absalom ang kanyang ama at determinado siyang harapin si Amnon mismo.

Nguni't pinilit siya ni Absalom; kaya't pinasama niya si Amnon at ang lahat ng anak ng hari. Ngayon ay inutusan ni Absalom ang kaniyang mga lingkod, na nagsasabi, Masdan ninyo ngayon, kapag ang puso ni Amnon ay masaya sa alak, **at kapag sinabi ko sa inyo, 'Saktan mo si Amnon!' at patayin mo siya. Huwag kang matakot. Hindi ba kita inutusan? Maging matapang at malakas.**" Sa gayo'y ginawa ng mga lingkod ni Absalom kay Amnon ang gaya ng iniutos ni Absalom. Pagkatapos ay tumindig ang lahat ng anak ng hari, at ang bawat isa ay sumakay sa kanyang mula at tumakas. 2 Samuel 13:27-29

Pinatay ni Absalom si Amnon sa katarungan na sa tingin niya ay nararapat. Malamang na ang pagnanais ni Absalom para sa paghihiganti ay batay lamang sa paghihiganti para sa kanyang kapatid na babae. Si Amnon ang panganay na anak ni David at samakatuwid ay una sa linya sa trono. Ang pangalawang anak na lalaki ni David na si Daniel o Chileab ay tila nawala sa kasaysayan na naging dahilan upang isipin ng ilan na siya ay namatay noong bata pa siya.

Ang hangarin ni Absalom para sa trono ay ang mas malalim na motibo. Bagama't ngayon ay susunod na sa linya ng trono, ang kanyang mga pangamba na maaaring hindi siya kasama dahil sa kanyang paghihiganti, kasama ang kanyang pagnanasa sa kapangyarihan ang nagtulak sa kanya upang kunin ang trono sa pamamagitan ng puwersa. Upang makamit ang layuning ito ay sinimulan niyang makuha ang mga puso ng kaharian ng Israel kung paanong si Satanas ay kumilos sa gitna ng mga anghel ng langit, na naghahangad na makuha sila sa

ATONEMENT

kanyang panig upang makuha ang trono ng Diyos sa pamamagitan ng puwersa.

Nalungkot si David sa ginawa ng kanyang anak na si Amnon sa kanyang anak ngunit hindi niya naisip na patayin siya. Ang sariling moral na kabiguan ni David kay Bathsheba ay nagpalabo sa pangangailangan ni David na kumilos. Noong nakaraan, si David ay nagbigay ng tunay na katarungan sa loob ng kanyang kaharian (2 Samuel 8:15), ngunit ang hindi pagkilos ni David ay nagtulak kay Absalom na gumawa ng sarili niyang mapagbantay na aksyon.

Matapos patayin ni Absalom si Amnon, pinalayas siya ni David mula sa kabisera hanggang sa wakas, sa pamamagitan ng mga apela ni Joab, ang kanyang heneral, si Absalom ay bumalik.

Sa sandaling bumalik, ang paksang ipinakilala ni Absalom sa mga taong nag-iisip ng bansa ay ang paksa ng hustisya at pangangasiwa ng batas. Ang kaniyang pagkabalisa sa paksang ito ay nagdulot ng pagdududa sa pangangasiwa ni Haring David sa pamahalaan ng Israel. Ang trono ni Absalom ay ginawa sa pamamagitan ng paggawa ng kasamaan sa batas.

Makikisama ba sa iyo ang luklukan ng kasamaan, na gumagawa ng kasamaan sa pamamagitan ng kautusan? Awit 94:20 (KJV)

Ang pagpaslang ni Absalom kay Amnon ay nagpapakita ng kawalang-habag na katangian ng kanyang mga iniisip tungkol sa katarungan. Hiniwalay niya ang prinsipyo ng awa mula sa katarungan, na ginawa silang hindi magkatugma sa isa't isa.

Sa mga plano ni Absalom, makikita natin ang mga pagnanasa ng kanyang mamamatay-tao na ama, si Satanas. Nais niyang alisin si Kristo, ang panganay na Anak ng Ama at pumalit sa Kanyang lugar. Mangyari pa, ang Diyos ay hindi nagpabaya tulad ni David sa pagbibigay ng katarungan sa Kanyang nasasakupan, ngunit ang pakikitungo ng Diyos sa mga intriga ni Satanas ay nangangailangan ng panahon upang ang katotohanan ay mahayag. Tulad ni Absalom, ipinakilala ni Satanas sa kaharian ang ibang ideya ng

katarungan/hustisya; katarungan na humihingi ng sapilitang parusa at kamatayan nang walang kapatawaran. Binabalangkas ni Satanas ang batas ng Diyos na may kasamaan sa paraang ihiwalay ang karakter ng Diyos mula sa Kanyang pamamahala at pangangasiwa; lumilikha ng isang walang laman sa isipan ng mga makalangit na nilalang na pinunan niya ang kanyang sarili ng kanyang sariling awtoridad at ideya ng katarungan, kaya nabuo ang trono ng kasamaan.

... upang buksan ang kanilang mga mata, at ibalik sila mula sa kadiliman tungo sa liwanag, at mula sa **kapangyarihan ni Satanas tungo sa Diyos, upang sila ay makatanggap ng kapatawaran ng mga kasalanan.**,.... Acts 26:18 (KJV)

Inihayag ni Pablo na ang paglabas mula sa kapangyarihan ni Satanas ay upang magkaroon ng posibilidad ng kapatawaran ng mga kasalanan. Ang madilim na kaharian ni Satanas ay itinatag sa hindi pagpapatawad at pagpaparusa. Inihayag ng Diyos ang Kanyang sarili bilang maawain, mapagbigay, at mahabang pagtitiis sa pagkatao. (Exodo 34:5-6). Ang hangarin ng Diyos ay magpakita ng awa at katotohanan; Ang hangarin ni Satanas ay parusahan at mangwasak.

Ang batas ng Diyos ay batas ng buhay at kalayaan. (Santiago 2:12; Kawikaan 13:14). Dahil ang Ama lamang ang likas na walang kamatayan at ang Kanyang Anak ay nagtataglay ng imortalidad na ito sa pamamagitan ng Kanyang pag-ibig at karangalan sa Kanyang Ama, lahat ng iba pang mga anghel ay binigyan ng buhay na ito sa pamamagitan ng Anak ng Diyos, sa bawat sandali.²¹

Binago ni Lucifer ang batas bilang isang kodigo na dapat sundin ng mga anghel at ang hindi sumunod ay dapat parusahan. Ito ang tinatawag niyang hustisya. Ito ay iba sa hustisya ng Diyos. Pansining mabuti ang sumusunod na teksto.

---

²¹ Para sa higit pa tungkol dito tingnan ang aklat *Divine Risk* chapters 1 to 6 available sa fatheroflove.info

ATONEMENT

Katuwiran at kahatulan ang tahanan ng iyong luklukan: kaawaan at katotohanan ang mangunguna sa iyong mukha. Awit 89:14 (KJV)

This Bible text is a classic Hebrew sentence structure. The second sentence is an expansion of the first. It is restating the principles of the unang bahagi sa isang pinalaki na paraan. Bukod dito, ang bantas na Ingles ay nagbibigay din ng prinsipyong ito. Ang colon pagkatapos ng salitang trono ay nangangahulugan na ang susunod ay nagpapaliwanag kung ano ang bago sa colon.

1. Hustisya at kahatulan ang tahanan ng iyong trono

Equals/katumbas

2. Ang Awa at Katotohanan ay mauuna sa iyong mukha

Ang sinasabi nito ay ang katarungan ay ipinahayag bilang awa at ang paghatol ay ipinahayag bilang katotohanan. Ang katarungan ng Diyos ay nangangahulugan ng paggawa ng tama. Para sa Diyos ang tamang gawin ay magpakita ng awa. Ang mga tumatangging sumunod pagkatapos ng paulit-ulit na apela ay aanihin ang kanilang itinanim.

Nang ihayag ng Diyos ang Kanyang pangalan/karakter kay Moses, wala tayong nabasa tungkol sa pagpapataw ng kamatayan.

Bumaba nga ang Panginoon sa ulap at tumayong kasama niya roon, at itinanyag ang pangalan ng Panginoon. At ang Panginoon ay dumaan sa harap niya, at nagpahayag, "Ang Panginoon, ang Panginoong Dios, maawain at mapagbiyaya, mapagpahinuhod, at sagana sa kabutihan at katotohanan, na nag-iingat ng awa sa libu-libo, na nagpapatawad ng kasamaan at pagsalangsang at kasalanan, sa anomang paraan ay hindi nililinis ang may kasalanan, na dinadalaw ang kasamaan ng mga ama sa mga anak at sa mga anak ng mga anak hanggang sa ikatlo at sa ikaapat na salinlahi." Exodo 34:5-7

Tinupad ba ng Diyos ang kahilingan ni Moises at ipinahayag sa kanya ang lahat ng Kanyang karakter? Pinangalanan ng ating mahal na Ama ang awa bilang Kanyang unang katangian na sinusundan ng

kagandahang-loob. Pagkatapos ay pinangalanan niya ang pagtitiis, pagkakaroon ng saganang kabutihan at katotohanan at pagiging maawain sa libu-libong henerasyon at nagpapatawad sa kasamaan at kasalanan.

Walang binanggit ang ating Ama tungkol sa sakripisyong kabayaran para sa kasalanan. Walang binanggit na Penal Substitution sa Kanyang sinabi. Sinasabi lang nito na Siya ay nagpapatawad. Hindi nililinaw ng

*Walang binanggit ang ating Ama
tungkol sa sakripisyong
kabayaran para sa kasalanan.*

*Walang binanggit na pagpapalit
ng parusa sa Kanyang sinabi.*

*Sinasabi lang nito na Siya ay
nagpapatawad.*

Diyos ang sinumang lumabag dahil ang mga salitang nagkasala ay binibigyang salita ng mga tagapagsalin. Pinahihintulutan ng Diyos ang bawat tao na matanggap ang mga kahihinatnan ng kanilang sariling mga aksyon at magbibigay ng awa sa mga humihiling nito habang kinakaharap ang kanilang mga kahihinatnan. Sinasabi nito na dinadalaw ng Diyos ang mga kasamaan ng mga ama sa mga

anak hanggang sa ikatlo at ikaapat na henerasyon. Ano ang ibig sabihin ng dalawin ang kasamaan ng mga ama sa mga anak? Ang salitang ito sa Hebrew ay nangangahulugang:

((Qal) upang bigyang-pansin, pagmasdan, alagaan, hanapin, hanapin, hanapin nang walang kabuluhan, kailangan, makaligtaan, kulang, bisitahin, upang bisitahin sa, parusahan upang pumasa sa pagsusuri, magtipon, bilang, magtalaga, magtalaga, ilagay bilang bayad, deposito - *Brown Driver Briggs*

Ang ating Ama sa langit ay nagbibigay-pansin at nagmamasid kung paano ang mga kasalanan ng isang henerasyon ay nakakaapekto sa susunod na henerasyon. Habang Siya ay patuloy na nagbabala sa abot ng Kanyang makakaya sa mga panganib ng pagtahak sa isang makasalanang landas, hindi Niya pinipilit ang mga tao sa anumang direksyon. Hindi lamang binibisita o pinangangasiwaan ng Diyos ang mga kasamaan ng masasama kundi ginagawa rin ito para sa mga tagasunod ng Diyos. Nang mangalunya si David at inayos ang

ATONEMENT

pagpatay kay Uriah, hindi inalis ng Diyos si David sa pagkamatay ng apat sa kanyang mga anak sa halip ay binigyan siya ng biyaya upang matiis ang mga kahihinatnan ng kanyang mga maling pagpili.

Ang Bibliya ay paulit-ulit na nagsasaad ng prinsipyong ito ng mga tao na pinarurusahan ng natural na mga kahihinatnan ng kanilang mga maling pagpili:

Ang Panginoon ay nakikilala sa pamamagitan ng kahatulan na Kanyang inilalapat; ang masama ay nasilo sa gawa ng kaniyang sariling mga kamay. Awit 9:16

Narito, ang masama ay naglalabas ng kasamaan; oo, siya'y naglililihi ng kabagabagan at nanganak ng kasinungalingan. Siya'y gumawa ng hukay at hinukay, at nahulog sa hukay na kanyang ginawa. Ang kaniyang kabagabagan ay babalik sa kaniyang sariling ulo, **at ang kaniyang marahas na pakikitungo ay bababa sa kaniyang sariling korona.** Awit 7:14-16

Huwag kayong padaya, ang Diyos ay hindi nangungutya/manghamak; **sapagka't anomang itinanim ng tao, ay siya ring aanihin. Sapagka't ang naghahasik ng ayon sa kaniyang laman ay sa laman ay mag-aani ng kasiraan;** datapuwa't ang naghahasik sa Espiritu ay sa Espiritu ay aani ng buhay na walang hanggan. Mga taga-Galacia 6:7-8

Inihayag ng Diyos ang lahat ng Kanyang katangian kay Moises. Wala siyang sinasabi tungkol sa pagpatay sa mga nagkakasala sa Kanya. Ang parehong prinsipyo ay inilagay sa Sampung Utos na isinulat ng daliri ng Diyos at sinabi Niya para marinig ng lahat sa Mt. Sinai.

“Huwag kang magkakaroon ng ibang mga diyos sa harap Ko. Huwag kang gagawa para sa iyo ng larawang inanyuan — anumang anyo ng anumang bagay na nasa itaas sa langit, o nasa ibaba sa lupa, o nasa tubig sa ilalim ng lupa; huwag kang yuyukod sa kanila o paglilingkuran man sila. Sapagkat ako, ang Panginoon mong Diyos, ay isang mapanibughuing Diyos, na dinadalaw ang kasamaan ng mga ama sa mga anak hanggang sa ikatlo at ikaapat

ANG TRONO NG KASAMAAN

na salin ng mga napopoot sa Akin, ngunit nagpapakita ng awa sa libu-libo, sa mga umiibig sa Akin at tumutupad sa Aking mga utos." Exodo 20:3-6

Ang henerasyon o uri ng mga tao na nagpasiya na mapoot sa Diyos at sa Kanyang mga paraan ay haharapin ang natural na mga resulta ng kanilang sariling mga pagkakamali. Ang pagtangga na pumasok sa katotohanan ng salita ng Diyos ay nag-iiwan sa mga tumatanggi dito sa awa ni Satanas. Kapag sinimulan ni Satanas na saktan at sirain ang mga lumalaban sa Diyos, iniisip ng mga naapektuhan na ang Diyos ang nagpaparusa sa kanila sa paninibugho. Ang Diyos ay hindi isang maliit na taong naninibugho bagkus Siya ay lumilitaw na naninibugho sa mga mata ng mga taong lumalakad sa isang mapanghimagsik na landas. Kaya naman, binabalaan tayo ng Diyos na kung sasamba tayo sa mga huwad na diyos o ideya, magpapakita Siya na nagseselos. Ang salitang ako sa "Ako...ay isang mapanibughuing Diyos" ay ibinibigay ng mga tagapagsalin at hindi bahagi ng talata.

Napakalungkot na bagay para sa ating Ama na pahintulutan ang Kanyang mga mapanghimagsik na anak na lumayo sa mga kamay ni Satanas at mapahamak. Ngunit habang iginagalang Niya ang malayang pagpili ng lahat, hindi Niya pipigilan ang mga determinadong maghimagsik.

Si Satanas ang may-akda ng paghatol at kamatayan. Ang Kanyang trono ay itinayo sa pagbabago ng kautusan ng Diyos bilang isang instrumento na humahantong sa kaparusahan at kamatayan.

Kung paanong ninakaw ni Absalom ang mga puso ng Israel sa pamamagitan ng kanyang pagkahumaling sa parusa na katarungan, gayon din nalinlang ni Satanas ang buong mundo sa pamamagitan ng parehong kasinungalingan. Ang mga Katoliko, Protestante at anumang iba pang grupo na tumutukoy sa hustisya ng Diyos bilang humihingi ng kamatayan ay sa katunayan ay hindi sinasadyang naglalahad ng masamang hustisya ni Satanas sa maawain, maamo, at mapagbiyayang Ama ng lahat ng nabubuhay.

ATONEMENT

Sa pamamagitan ng kanyang huwad/kasinungalingan na hustisya, halos lahat ay nakamit ni Satanas ang kanyang itinakda na gawin - itatag ang kanyang trono sa itaas ng mga bituin ng Diyos at ng buong sangkatauhan. (Isaias 14:12-14).

Bagama't hindi ninanais ng Diyos ang paghahain para sa kasalanan, nakumbinsi ni Satanas ang maraming anghel at ang buong sangkatauhan sa kanyang mga prinsipyo ng hustisya o katarungan. Para sa kadahilananang ito, ang plano ng pagliligtas ng Diyos para sa sangkatauhan ay kailangang isaalang-alang ang katotohanan na ang ating maling pag-unawa sa hustisya, na ipinakita sa Diyos, ay nangangahulugan na walang nakikitang kapatawaran ng mga kasalanan kung walang pagbubuhos ng dugo.

Walang kabuluhan na sabihin sa sangkatauhan na pinatawad lamang sila sa kanilang mga kasalanan. Una, itinago ni Adan ang binhi ng kasalanan nang napakalalim sa kanyang kaluluwa na hindi niya lubos na naunawaan kung ano ang kailangan niyang ipagtapat. Pangalawa, hanggang sa makita ng sangkatauhan na ang kanilang mga kasalanan ay pinarusahan, alinman sa kanilang sarili o isang kahalili/kapalit, hindi sila maniniwala sa kapatawaran ng Diyos tulad ng pagtangga ni Cain na tanggapin ito.

At sinabi ni Cain sa Panginoong Diyos, Ang aking kasalanan ay napakalaki para sa akin upang mapatawad. Genesis 4:13 (Brenton LXX English translation)

Upang mailigtas ang tao, kailangan tayong iligtas ng Diyos mula sa kaharian ni Satanas kung saan walang kapatawaran kung walang parusa at kamatayan. Samakatuwid, si Kristo ay kailangang gawing kasalanan para sa atin, upang tayo ay maniwala sa kapatawaran ng Diyos. Si Kristo ay kailangang itaas upang bigyang kasiyahan ang katarungan ng ahas, upang tayo ay tumingin kay Kristo sa Krus at maniwala na tayo ay gumaling.

KABANATA 7

ITINAAS NA AHAS

Sa unang kabanata ay nagbangon tayo ng ilang tanong na may kaugnayan sa mga salita ni Jesus na inihahambing ang Kanyang sarili sa pagbangon ng ahas sa poste. Kung hindi tinutugunan ang tanong ng kasinungalingan na sistema ng hustisya ni Satanas, magiging napakahirap na tumugon nang sapat sa kabanatang iyon. Ngayon ay natalakay na natin ang sistema ng hustisya ni Satanas, handa na tayong tuklasin ang kuwentong ito.

Ang kuwento ng itinaas na ahas sa ilang ay may mahalagang susi sa pag-unawa sa paksa ng pagbabayad-sala.

Nang magkagayo'y naglakbay sila mula sa bundok ng Hor sa daan ng Dagat na Mapula, upang lumibot/umikot sa lupain ng Edom; at ang kaluluwa ng mga tao ay nasiraan ng loob sa daan. At ang mga tao ay nagsalita laban sa Diyos at laban kay Moises: "Bakit mo kami iniahon mula sa Ehipto upang mamatay sa ilang? Sapagkat walang pagkain at walang tubig, at kinasusuklaman ng ating kaluluwa ang walang kabuluhang tinapay na ito." Mga numero 21:4-5

Ang mga anak ni Israel ay nagreklamo tungkol sa kanilang sitwasyon at inakusahan hindi lamang si Moises kundi ang Diyos Mismo ng pagpapabaya sa kanilang mga pangangailangan at hinayaan silang mamatay sa ilang. Pinahintulutan ng mga tao si Satanas na bulagin ang

ATONEMENT

kanilang mga mata sa mapagmahal na pangangalaga ng Diyos at sa patuloy na mga panalangin at mabait na pamumuno ni Moises. Ang espiritung ito ng pagrereklamo ay nagpahintulot kay Satanas na makalusot sa bakod ng proteksyon ng Diyos.

Siya na naghuhukay ng hukay ay mahuhulog doon, at sinumang bumagsak sa pader ay kakagatin ng ahas. Ecclesiastes 10:8

Ang Israel ay hinukay ang kanilang mga sarili sa isang hukay ng walang kabuluhang pag-aalala at walang batayan na paninisi. Ang pagbibintang sa Diyos ng kapabayaang ay isang maling paratang laban sa Kanyang katangian at samakatuwid ito ay idolatriya. Mahalagang maunawaan na ang anumang maling ideya tungkol sa Diyos ay bumubuo ng idolatriya. Anumang maling pagkaunawa sa katangian ng Diyos ay isang idolo ng ating sariling imahinasyon.

Pinoprotektahan ng Diyos ang Israel mula sa mga panganib ng ilang. Naglaan siya ng isang haliging ulap sa araw upang protektahan sila mula sa init ng araw at isang haliging apoy sa gabi upang panatilihin mainit sila sa lamig. Pinakain niya sila ng manna araw-araw at halatang pinrotektahan sila mula sa mababangis na hayop at makamandag na nilalang sa disyerto. Sa pagtatapos ng kanilang pagala-gala sa ilang, sinabi ni Moises sa kanila:

Sapagka't pinagpala ka ng Panginoon mong Dios sa lahat ng gawa ng iyong kamay. Alam Niya ang iyong paglalakbay sa malaking ilang na ito. Itong apat na pung taon ay sumasaiyo ang Panginoon mong Dios; wala kang pagkukulang. Deuteronomio 2:7

Sinabihan din tayu:

Ang anghel ng Panginoon ay humahantong sa palibot ng mga nangatakot sa Kanya, at iniligtas sila. Awit 34:7

Nang ang Israel ay tumigil sa pagkatakot sa Diyos at inakusahan Siya ng kapabayaang, hindi Niya sila maprotektahan mula kay Satanas gaya ng ginawa Niya noon.

ITINAAS NA AHAS

Sa gayo'y nagpadala ang Panginoon ng maapoy na ahas sa gitna ng mga tao, at kanilang kinagat ang bayan; at marami sa mga tao ng Israel ang namatay. Mga numero 21:6

Ang lahat ng mga pagsasalin na aking sinuri ay nagsasaad na ang Diyos ay nagpadala ng mga ahas sa mga tao. Kapag pinanghahawakan mo ang ideya na ang katarungan ng Diyos ay humihingi ng kaparusahan na humahantong sa kamatayan, kung gayon ay lubos na makatuwirang maniwala na pinarusahan ng Diyos ang mga Israelita dahil sa kanilang kawalan ng utang na loob at maling mga akusasyon laban sa Kanya. Ang parusa para sa marami ay kamatayan.

Naunawaan ng mga Israelita na ipinadala ng Diyos ang mga ahas upang parusahan sila, at ipinagtapat nila kay Moises na sila ay nagkasala at nakiusap kay Moises na hilingin sa Diyos na alisin ang mga ahas.

Kaya't ang bayan ay naparoon kay Moises, at nagsabi, Kami ay nagkasala, sapagka't kami ay nagsalita laban sa Panginoon at laban sa iyo; idalangin mo sa Panginoon na ilayo niya sa atin ang mga ahas." Kaya nanalangin si Moises para sa mga tao. Mga numero 21:7

Hindi sinabi ng Diyos kay Moises na sabihin sa mga tao na hindi Siya ang nagpadala ng mga ahas dahil hindi ito mauunawaan ng mga tao. Alam nila na sila ay nagkasala laban sa Diyos, at sa kanilang sariling mga isip ay lubos na naiintindihan na sila ay parurusahan ng Diyos at kahit na papatayin ang ilan sa kanila sa galit dahil sa kanilang mga kasalanan. Ito ang hustisya na kanilang naunawaan; ito ang ibig sabihin ng pagbabayad-sala sa kanila.

Kapag napagmasdan mo ang kahulugan ng salitang Hebreo para sa pagpapadala sa ibinigay na magkakanda-ugaga/paigtingin, makikita natin ang sumusunod:

Pagsasalin pagkakanda-ugaga

1c1) upang magpadala o umalis o palabas o pabalik, bale-walain, ibigay, palayasin

ATONEMENT

1c2) para bitawan, palalayain

1c3) upang umusbong (ng mga sanga)

1c4) para magpabaya

1c5) upang umusbong

Direkta ba silang sinugo ng Diyos para saktan ang mga Israelita? O pinalaya ba ng Diyos ang mga ahas sa pamamagitan ng hindi na pagpigil sa kanila na pumasok sa kampo ng Israel? Hindi natin kailangang hulaan kung aling kahulugan ang ilalapat dito dahil sinasabi sa atin ni Paul ang nangyari:

... At huwag nating tuksuhin si Cristo, gaya ng ilan sa kanila na tinukso, at nilipol ng mga **ahas**; [G3789] ni magreklamo, gaya ng ilan sa kanila ay nagreklamo, at nawasak ng **maninira**. [G3644]
1 Corinto 10:9-10

Ang salitang Griego na ginamit ni Pablo para sa serpiyente ay ginamit sa maraming iba pang mga lugar upang tumukoy kay Satanas.

Kaya't ang malaking dragon ay itinaboy, ang ahas na iyon noong unang panahon, na tinatawag na Diyablo at Satanas,... Apocalipsis 12:9

Hinawakan niya ang dragon, ang ahas noon [G3789], na siyang Diyablo at Satanas, at ginapos siya sa loob ng isang libong taon. Apocalipsis 20:2

Higit pa rito, ang kahulugan ng Strong para sa salitang maninira sa susunod na talata ay nangangahulugang "isang maninira, makamandag na ahas." Isinasalang-alang din natin ang mga salita ni Jesus tungkol sa Kanyang karakter.

Sapagkat ang Anak ng Tao ay naparito hindi upang sirain ang buhay ng mga tao kundi upang iligtas sila.... Luke 9:56

Ang lahat ng ito ay malakas na tumuturo sa pag-iisip na pinalaya ng Diyos ang mga ahas mula sa pagpigil at pagkatapos ay ginamit sila ni Satanas upang saktan at patayin ang mga Israelita. Inakala ng Israel na

ang Diyos ang pumapatay sa kanila sa pamamagitan ng mga ahas samantalang sa katunayan ay si Satanas ang kumokontrol sa mga ahas dahil ang Israel ay gumawa ng butas sa pader ng proteksyon ng Diyos sa pamamagitan ng kanilang kawalan ng utang na loob, maling akusasyon, at idolatriya tungkol sa karakter ng Diyos.

*Bakit gumamit ang Diyos ng
paganong kaugalian para
pagalingin ang mga Israelita?*

*Dahil lamang sila ay pinasiyahan
pa rin ng mga paganong ideya ng
katarungan at pagsasauli.*

Upang matugunan ang pag-iisip ng mga tao, binigyan ng Diyos si Moises ng isang kakaibang tagubilin.

Pagkatapos ay sinabi ng Panginoon kay Moises, "Gumawa ka ng isang **maapoy** [H8314] na ahas, at ilagay mo sa isang poste; at mangyayari na

ang bawa't nakagat, kapag tinitingnan niya, ay mabubuhay." Sa gayo'y gumawa si Moises ng isang ahas na tanso, at inilagay sa isang poste; at gayon nga, kung ang isang ahas ay nakagat ng sinuman, kapag siya ay tumingin sa tansong ahas, siya ay mabubuhay. Mga numero 21:8-9

Sinabi ng Diyos kay Moises na gumawa ng isang tansong imahe ng mga ahas na kumagat sa kanila, ilagay ito sa isang poste, at pagkatapos ay anyayahan ang mga tao na tingnan ang tansong ahas at sila ay mabubuhay.

Ang gawaing ito ay karaniwan sa mga paganong bansa tulad ng makikita sa kuwento ng mga Filisteo nang kunin nila ang kaban ng Israel at dahil dito ay nakaranas sila ng mga salot ng mga daga at tinamaan ng mga bukol ng almoranas.

Ang kaban nga ng Panginoon ay nasa lupain ng mga Filisteo na pitong buwan. At tinawag ng mga Filisteo ang mga saserdote at ang mga manghuhula, na sinasabi, Ano ang aming gagawin sa kaban ng Panginoon? Sabihin sa amin kung paano namin ito dapat ipadala sa lugar nito." Kaya't kanilang sinabi, Kung iyong paalisin ang kaban ng Dios ng Israel, huwag mong ipadalang walang

ATONEMENT

laman; ngunit sa lahat ng paraan ay ibalik ito sa Kanya na may handog dahil sa pagkakasala. Kung magkagayo'y gagaling ka, at malalaman mo kung bakit hindi naalis sa iyo ang Kanyang kamay." Nang magkagayo'y sinabi nila, "Ano ang handog dahil sa pagkakasala na aming ibabalik sa Kanya?" Sumagot sila, "Limang gintong bukol at limang gintong daga, ayon sa bilang ng mga panginoon ng mga Filisteo. Sapagka't iisang salot ang dumating sa inyong lahat at sa inyong mga panginoon. Kaya't gagawa kayo ng mga larawan ng inyong mga bukol at mga larawan ng inyong mga daga na sumisira sa lupain, at inyong luluwalhatiin ang Dios ng Israel; Marahil ay pagaanin Niya ang Kanyang kamay mula sa iyo, mula sa iyong mga diyos, at mula sa iyong lupain." 1 Samuel 6:1-5

Bakit gumamit ang Diyos ng paganong kaugalian para pagalingin ang mga Israelita? Dahil lamang sila ay pinasiyahan pa rin ng mga paganong ideya ng hustisya at pagsasauli.

Ang nakakabighani sa salitang ginamit para sa maapoy na ahas ay matatagpuan ito sa ibang lugar para tumukoy sa isang anghel.

Sa taon ng pagkamatay ni Haring Uzias, nakita ko ang Panginoon na nakaupo sa isang trono, mataas at matayog, at napuno ng tren ang templo. Sa itaas nito ay nakatayo ang mga **serapin**; [H8314] bawa't isa ay may anim na pakpak: ang dalawa ay tinatakpan niya ang kaniyang mukha, ang dalawa ay kaniyang tinatakpan ang kaniyang mga paa, at ang dalawa ay kaniyang nilipad. Isaiah 6:1-2

Ito ba ay isang pagkakataon na ang eksaktong salita para sa maapoy na ahas ay ginagamit din upang tukuyin ang mga serapin na nakatayo sa harap ng trono ng Diyos? Sino ang anghel na naging ahas na dating nakatayo sa silid ng trono ng Diyos? Malinaw, ito ay isang sanggunian kay Satanas. Bakit hinihiling kay Moises na gumawa ng simbolo ni Satanas at sundin ang mga paganong kaugalian ng ibang mga bansa upang magbigay ng landas sa pagtubos para sa mga nakagat na Israelita? Dahil ang kanilang mga ideya ng pagkakasundo at pagbabayad-sala ay nangangailangan ng ganitong uri ng ritwal para maniwala ang mga tao na patatawarin at tatanggapin sila ng Diyos.

Ang mga koneksyon kay Satanas at Paganismo na may kaugnayan sa pag-angat sa ahas ay naglalaman ng isa pang patong ng kumpirmasyon. Ito ay may kaugnayan sa metal na kung saan ang ahas ay ginawa mula sa - tanso.

Ang tanso ay hindi isang metal na nilikha ng Diyos. Ito ay hindi isang bagay na maaari mong hukayin mula sa lupa. Ang tanso ay binuo ng isa sa mga inapo ni Cain.

At nakilala ni Cain ang kanyang asawa, at siya ay naglihi at ipinanganak si Enoc. At siya ay nagtayo ng isang lungsod, at tinawag ang pangalan ng lungsod ayon sa pangalan ng kanyang anak—Enoch. **Kay Enoc ay ipinanganak si Irad; at naging anak ni Irad si Mehujael, at naging anak ni Mehujael si Methusael, at naging anak ni Methusael si Lamech. Nang magkagayo'y kumuha si Lamech ng dalawang asawa: ang pangalan ng isa ay Ada, at ang pangalan ng ikalawa ay Zilla.** At ipinanganak ni Ada si Jabal. Siya ang ama ng mga naninirahan sa mga tolda at may mga alagang hayop. Ang pangalan ng kanyang kapatid ay Jubal. Siya ang ama ng lahat ng tumutugtog ng alpa at plauta. **At kung tungkol kay Zilla, ipinanganak din niya si Tubal-Cain, isang tagapagturo ng bawat manggagawa sa tanso at bakal.** At ang kapatid ni Tubal-Cain ay si Naama. Genesis 4:17-22

Si Tubal-Cain ay hindi mula sa linya ng mga anak ng Diyos (ibig sabihin ang mga sumasamba sa tunay na Diyos) sa pamamagitan ni Seth ngunit sa halip ay isang inapo ni Cain. Ang kanyang ama ang kauna-unahang lalaki na walang kabuluhan upang kumuha ng dalawang asawa at sa gayon ay makatuwiran na si Tubal-Cain ay mabibigyang-inspirasyon na gumawa ng isang bagay na napakahirap - isang salamin ng katigasan ng puso ng linya ng mga lalaki kung saan siya nagmula.

Ang tanso ay simbolikong itinuturing na isang negatibong elemento sa Banal na Kasulatan - isang salamin ng katigasan ng puso.

Ang lakas ko ba ay lakas ng mga bato? o ang aking laman ay tanso?
Job 6:12 (KJV)

ATONEMENT

Sapagka't nalalaman ko na ikaw ay matigas ang ulo, at ang iyong leeg ay lakas na bakal, at ang iyong noo ay tanso. Isaiah 48:4 (KJV)

Silang lahat ay lubhang mapanghimagsik, na lumalakad na may mga paninirang-puri: sila'y tanso at bakal; lahat sila ay nakakasira/nakakasama. Jeremiah 6:28 (KJV)

Anak ng tao, ang sangbahayan ni Israel sa akin ay naging dumi: silang lahat ay tanso, at lata, at bakal, at tingga, sa gitna ng hurno; sila ay maging ang dumi ng pilak. Ezekiel 22:18 (KJV)

Ang metal na ginamit ay nagpapahiwatig na ang proseso ay gawa ng tao sa halip na gawa ng Diyos. Ang katotohanan na ang isang ahas ay ginawa mula sa tanso ay nagpapakita ng satanikong inspirasyon ng buong proseso.

Habang tumitingin ang mga tao nang may pananampalataya patungo sa itinaas na ahas na tanso, binibigyang-daan sila ng Diyos na maabot ang Kanyang pangunahing layunin na mag-alok sa kanila ng pagpapagaling, kapatawaran, at kaligtasan. Ang ating minamahal na Ama ay umabot sa kadiliman ng maling akala ng tao at kinukumbinsi tayo ng Kanyang nakapagpapagaling na pagmamahal at pagpapatawad..

Ang mga tao ay naniniwala na ang Diyos ay nagpadala ng mga ahas upang parusahan sila at samakatuwid ang ahas sa poste ay nagbubunyag ng katotohanan kung sino talaga ang kanilang sinasamba – si Satanas. Bakit? Sapagkat ang walang awa na hustisya ni Satanas na pinaniniwalaan nilang nasa puso ng karakter ng Diyos samantalang sa katotohanan ito ay karakter ni Satanas at ng tao.

Ang kahalagahan ng mga salita ni Kristo kay Nicodemus ay hindi maaaring palakihin:

At kung paanong itinaas ni Moises ang ahas sa ilang, gayon din naman kailangang itaas ang Anak ng tao: upang ang sinomang sumampalataya sa kaniya ay hindi mapahamak, kundi magkaroon ng buhay na walang hanggan. Juan 3:14–15 (KJV)

Ginamit ni Jesus ang salita bilang upang ipahiwatig na ang Kanyang ginagawa ay kapareho lamang ng Kanyang ginawa kay Moises.

1. Gumagawa siya ng isang paganong kaugalian na gumawa ng isang imahe ng kung ano ang kinatatakutan na makakasama sa kanila.
2. Siya ay itinaas sa larawan ng isang ahas na kumakatawan sa hustisya ng ahas.
3. Siya ay itinaas sa konteksto ng gawa ng tao na tanso na sumasalamin sa katigasan ng kalikasan ng tao sa pag-aantas/nangangalailangan ng ganoong bagay.
4. Natutugunan niya ang mga hinihingi ng serapin/serpiyente na dating nakatayo sa harapan ng Diyos.

Malinaw na inilatag ni Jesus na kailangan Niyang itaas at patayin, hindi dahil hiniling ito ng Diyos, kundi dahil ginawa ni Satanas at ng tao. Walang ibang paraan para maabot ng Diyos ang sangkatauhan ng Kanyang mapagpatawad na pag-ibig maliban upang matugunan ang mga inaasahan ng tao kung ano ang kinakailangan upang iligtas tayo.

Sa kabutihang palad, ang mga Banal na Kasulatan ay nagbibigay sa atin ng ilang mga halimbawa na nagpapakita na nais ng ating Ama na umunlad tayo mula sa isang tansong paganong simbolo ng pagbabayad-sala tungo sa isang posisyon ng simpleng pakikipag-usap sa ating Ama at pagtitiwala sa Kanyang kapatawaran at biyaya. Sa susunod na kabanata ay susuriin natin ang simbolo ng paghampas sa bato at pagsasalita sa bato bilang katibayan ng paglalakbay na ito sa pag-unawa sa pagbabayad-sala.

Sa mga susunod na kabanata ay susuriin natin ang mga kasangkapan sa Sanctuary at ang kahulugan ng paglalakbay mula sa altar na tanso sa Looban hanggang sa gintong kaban ng tipan. Susuriin din natin ang kahulugan at prusisyon ng mga kapistahan mula Paskuwa hanggang sa Araw ng Pagbabayad-sala bilang karagdagang katibayan ng pagnanais ng Diyos na matanto natin na ang ating mga daan ay hindi

ATONEMENT

Kanyang mga paraan at na talagang nais Niyang ituro sa atin ang Kanyang mga daan.

Muli, ito ay makikita sa wika ng Daniel 7 (Aramaic) at 8 (Hebreo) at ang kahalagahan ng mga pagkakaibang iyon.

Sa lahat ng mga bagay na ito at higit pa ay ipinakita sa atin ng Diyos na hindi Niya nais na manatili tayo sa pag-iisip ng Pagpapalit ng Parusa na may pagkaunawa ng tao na ang hustisya o katuwiran ng Diyos ay humihingi ng kamatayan. Alam ng ating Ama na kailangan Niya tayong salubungin sa madilim na lugar na ito upang akayin tayo sa liwanag ng pagkaunawa na kailangan lamang nating malaman ang Kanyang karakter at pagkatapos ay sa pamamagitan ng Kanyang biyaya ay pagsisihan ang ating pagkatao at hilingin sa Kanya na baguhin tayo.

Mahalaga rin na maunawaan na upang magkaroon ng tunay na pagbabayad-sala, kailangan nating maunawaan ang sarili nating proseso ng pag-iisip tungkol sa katarungan at pagbabayad-sala bago tayo makakilos patungo sa katotohanan ng pagbabayad-sala ng ating Ama sa langit. Samakatuwid, ang Pagpapalit ng Parusa ay isang mahalagang bahagi ng proseso ng pagbabayad-sala. Hindi ka tunay na makakausad sa Kabanal-banalang Lugar ng pagbabayad-sala ng Diyos hangga't hindi mo nauunawaan ang ating maling pananaw ng tao sa pagbabayad-sala sa Looban/courtyard.

Napakahalaga ng ating Ama na salubungin tayo sa ating madilim na mga konsepto ng katarungan/hustisya! Napakaganda na si Jesus ay handang ibangon sa isang Krus na nagbibigay-kasiyahan sa satanismo na hustisya ng tao, para lamang bigyan tayo ng pagkakataong maniwala na patatawarin tayo ng Diyos.

Papuri sa Ama na hindi Niya tayo iniwan sa madilim na paganong pananaw na ito ng pagbabayad-sala bagkus ay tinatawag tayo sa liwanag ng katotohanan kung saan napagtanto natin na ang Diyos ay hindi naghahangad ng anumang uri ng sakripisyo o pag-aalay, nais lamang Niyang malaman natin ang Kanyang katangian upang tayo ay magsisi at muling makasama sa Kanya.

ITINAAS NA AHAS

KABANATA 8

PAGHAMPAS SA BATO

Para kumbinsido ang tao na ibinalik siya ng Diyos sa pabor, kailangan Niyang bigyang-kasiyahan ang katarungan ni Satanas sa gayo'y pinatutunayan ang tunay na mga aspeto ng teorya ng pantubos ng pagbabayad-sala. Kinidnap ni Satanas ang sangkatauhan at kinumbinsi tayo na ang Diyos ay galit sa atin at ang Kanyang katarungan ay humihingi ng kamatayan. Upang palayain ang tao, pinahintulutan ng Diyos ang Kanyang Anak na pahirapan at patayin ng sangkatauhan at pinahintulutan tayong maniwala na ang Kanyang katarungan ay nasiyahan sa pagkamatay ng Kanyang Anak. Paano pa Niya madadala ang kaligtasan sa isang baliw na pag-iisip ng tao? Kailangan nating kumbinsido na ang ating hustisya ay naibigay.

Sapagka't kung ano ang hindi magawa ng kautusan na ito ay mahina sa pamamagitan ng laman, ay ginawa ng Dios sa pamamagitan ng pagsusugo ng Kanyang sariling Anak sa pagkakahawig ng makasalanang laman, dahil sa kasalanan: Hinatulan Niya ang kasalanan sa laman. Roma 8:3

Ang batas ng Diyos ay naging mahina sa pamamagitan ng ating makalaman na pag-iisip. Ang kautusan na itinakda sa buhay ay nasumpungan naming sa kamatayan. (Roma 7:10). Bakit? Nilinlang

tayo ng sistema ng hustisya ni Satanas at kinuha ang isang masamang pagkakataon sa pamamagitan ng batas at pinatay tayo. (Roma 7:11).

Ginawa ng Diyos ang Kanyang Anak upang maging kasalanan para sa atin - ibig sabihin ay pinahintulutan Niya Siya na patayin sa ilalim ng ating natural na sistema ng hustisya, na inspirasyon ni Satanas, upang maniwala tayo na pinatawad tayo ng Diyos. Ito ay katumbas ng tagubilin ni Moises na hampasin ang bato.

Kaya't si Moises ay dumaing sa Panginoon, na nagsasabi, Ano ang gagawin ko sa bayang ito? Halos handang batuhin nila ako!" At sinabi ng Panginoon kay Moises, "Pumunta ka sa unahan ng bayan, at isama mo ang ilan sa mga matatanda ng Israel. Dalhin mo rin sa iyong kamay ang iyong tungkod na iyong hinampas sa ilog, at yumaon ka. Narito, ako'y tatayo sa harap mo doon sa bato sa Horeb; **at iyong hahampasin ang bato**, at ang tubig ay lalabas doon, upang ang mga tao ay makainom." At gayon ginawa ni Moises sa paningn ng mga matanda sa Israel. Exodo 17:4-6

Nais ng mga tao na patayin si Moises bilang parusa sa hindi nila kaagad natutugunan ang kanilang mga pangangailangan. Naglaan ang Diyos ng kapalit – ang bato. Sino ang kinakatawan ng bato?

... at lahat ay uminom ng iisang inuming espirituwal. Sapagkat uminom sila ng espirituwal na Bato na sumunod sa kanila, at **ang Bato na iyon ay si Cristo.**
1 Corinto 10:4

Ang paghampas sa bato ay kumakatawan sa kasiyahan ng mga tao na humihingi ng kaparusahan para kay Moises. Ang bato, na kumakatawan kay Kristo, ay ang kahalili/kapalit. Nang ito ay hinampas, na kumakatawan sa pagpapako kay Kristo sa krus (Mateo 26:31), ang tubig, na kumakatawan sa pabor ng Diyos, ay umagos..

Apatnapung taon na ang lumipas, matapos pagdusahan ang mga kahihinatnan/resulta ng pagala-gala sa ilang dahil sa kanilang kawalan ng pananampalataya, ang mga tao ay muling nauhaw sa tubig.

ATONEMENT

Ngayon ay walang tubig para sa kapisanan; kaya't sila'y nagpipisan laban kay Moises at Aaron. At ang bayan ay nakipagtalo kay Moises at nagsalita, na nagsasabi: “Kung kami ay namatay nang ang aming mga kapatid ay namatay sa harap ng Panginoon! Bakit ninyo dinala ang kapulungan ng Panginoon sa ilang na ito, upang kami at ang aming mga hayop ay mamatay dito? At bakit mo kami pinaahon mula sa Egipto, upang dalhin kami sa masamang dakong ito? Ito ay hindi isang lugar ng butil o igos o baging o granada/pomegrenates; ni walang tubig na maiinom.” Mga bilang 20:2-5

Muli, inakusahan nila si Moises na hindi naibigay ang kanilang mga pangangailangan. Ang Diyos ay nagpadala sa kanila ng manna sa loob ng 40 taon. Siya ang nagtustos sa kanilang tubig sa buong 40 taon. Posible kayang natuto ang Israel na magtiwala sa Diyos at ngayon ay humingi na lang sila ng tubig nang may pananampalataya?

Sa gayo'y si Moises at si Aaron ay umalis mula sa harapan ng kapulungan sa pintuan ng tabernakulo ng pagpupulong, at sila'y nagpatirapa. At ang kaluwalhatian ng Panginoon ay napakita sa kanila. Nang magkagayo'y sinalita ng Panginoon kay Moises, na sinasabi, “Kunin mo ang tungkod; ikaw at ang iyong kapatid na si Aaron ay tipunin ang kongregasyon. **Magsalita ka sa bato** sa harap ng kanilang mga mata, at ito ay magbibigay ng kaniyang tubig; sa gayon ay magdadala ka ng tubig para sa kanila mula sa bato, at painumin mo ang kongregasyon at ang kanilang mga hayop.” Mga bilang 20:6-8

Sa pagkakataong ito si Moises ay dapat “magsasalita sa bato” para bumuhos ang tubig, isang simbolo ng buhay at kaligtasan. Hindi na kailangang hampasin ang anumang. Hindi na kailangan ang Pagpapalit Parusa sa pagkakataong ito. Kailangan lang niyang kausapin ang bato.

Ang simbolong ito ay nagtuturo sa atin sa simpleng paraan, ang dalawang hakbang na proseso ng pagbabayad-sala. Sa unang pag-alis natin sa pagkaalipin ng kasalanan na sinasagisag sa paglabas mula sa Ehipto, ang bato ay dapat hampasin. Ang paggamit ng puwersa ay

kailangang ilapat sa bato upang payagan ang tubig na lumabas mula dito.

Bilang mga tao ng Diyos na malapit sa lupang pangako, na pumasok sa kaharian ng paniniwalang binigyan tayo ng Diyos ng tubig ng buhay sa pamamagitan ng hinampas na bato, inaanyayahan tayo ngayon na magsalita lamang sa bato nang hindi nangangailangan ng sakripisyo. Ito ang pangalawang hakbang. Ang pamamalagi sa ilang ay kumakatawan sa pag-unlad ng pagkatao ng buhay Kristiyano:

At iyong aalalahanin na pinatnubayan ka ng Panginoon mong Dios sa buong lakad nitong apat na pung taon sa ilang, upang ikaw ay ibaba at subukin, upang malaman kung ano ang nasa iyong puso, kung iyong tutuparin ang kaniyang mga utos o hindi. Kaya't pinakumbaba ka Niya, pinahintulutan kang magutom, at pinakain ka ng manna na hindi mo nakilala o nakilala ng iyong mga ninuno, upang maipaalam Niya sa iyo na ang tao ay hindi mabubuhay sa tinapay lamang; ngunit ang tao ay nabubuhay sa bawat salita na lumalabas sa bibig ng Panginoon. Deuteronomio 8:2-3

Nakalulungkot, hindi naihayag ni Moises ang kagandahan ng simpleng pakikipag-usap sa bato noong panahong iyon. Ang kalupitan ng mga tao sa pagsisi sa kanya sa lahat ng bagay ay sumubok sa kanya upang kumilos ayon sa sistema ng hustisya na natanggap natin mula kay Adan na kinasihan ni Satanas. Hinampas ni Moises ang bato sa galit ng dalawang beses na sumasalamin sa pangangailangan para sa parusa at paggamit ng dahas. Hindi namin mangahas na sisihin si Moses sa kanyang kabiguan. Sa palagay ba natin ay magagawa natin ang anumang mas mahusay sa mga taong iyon na nagbubulung-bulungan sa lahat ng oras?

At pinisan ni Moises at ni Aaron ang kapulungan sa harap ng bato; at sinabi niya sa kanila, Makinig kayo ngayon, kayong mga mapanghimagsik! Dapat ba kaming maglabas ng tubig para sa iyo mula sa batong ito?" Nang magkagayo'y itinaas ni Moises ang kaniyang kamay at hinampas ng dalawang beses ang bato ng kaniyang tungkod; at ang tubig ay lumabas na sagana, at ang

ATONEMENT

kongregasyon at ang kanilang mga hayop ay uminom. Mga bilang
20:10-11

Ang mahalagang puntong dapat isaalang-alang ay na sa paghampas sa bato bilang simbolo ng kamatayan ni Kristo, hinatulan ni Moises ang kanyang sarili bilang isa na ngayon ay dapat mamatay. Ayon sa kanyang pangangatwiran ang kasalanan ay dapat parusahan, at sa ngayon ang Diyos ay humarap kay Moises gaya ng kanyang ginawa.

Nang magkagayo'y nagsalita ang Panginoon kay Moises at kay Aaron, Sapagka't hindi ninyo ako pinaniwalaan, upang ako'y pabanalin sa mga mata ng mga anak ni Israel, kaya't hindi ninyo dadalhin ang kapulungang ito sa lupain na aking ibinigay sa kanila." Mga Bilang 20:12

Sa paghampas ng bato ng dalawang beses, hindi pinabanal ni Moises ang katangian ng Diyos sa mga mata ng mga tao. Ang kanyang galit sa paghampas sa kapalit na bato na kahawig ni Kristo, ay nagpahayag na hahatulan niya ang kanyang sarili ayon sa kanyang sariling pagkaunawa sa katarungan/hustisya. Ito ay makikita rin sa pagsasabi ni Moises, "Dapat ba tayong magdala ng tubig...," na iniuugnay ang gawaing ito sa kanyang sarili sa halip na sa Diyos..

Marami ang nagtataka kung bakit hindi pinahintulutan ng Diyos si Moises na lumakad sa lupang pangako kasama ng Israel. Ngunit hinatulan ni Moises ang kanyang sarili sa ilalim ng mali/pandaraya na sistema ng hustisya. Matapos hampasin ang bato, alam niyang hindi niya sinunod ang tinig ng Diyos. Alam niyang nagkamali siya. Ngayon, sa paghampas ng bato, hinatulan niya ang kanyang sarili ayon sa kung paano niya hinatulan ang mga tao, na ipinakita sa paghampas sa bato ng dalawang beses. Nais niyang tumawid sa lupain, ngunit sa loob-loob niya ay kinondena niya ang kanyang sarili sa hindi paggawa ng ipinagagawa sa kanya ng Panginoon.

Dapat matanto ng mga tao ang tindi ng pagkakamali ni Moises. Ang buong kongregasyon ay nagpatakbo sa mali/pandaraya na sistema ng hustisyang ito. Tulad ni Cain, umiiyak sila na ang parusang ito ay mas malaki kaysa sa kayang tiisin ni Moises, ngunit lahat sila sa loob-loob

PAGHAMPAS SA BATO

ay nadama na ang kasamaang ito ay hindi basta-basta mapapatawad. Kaya napilitan ang Panginoon na bumalik sa kanila ang hatol na ibinigay nina Moises at Aaron.

Ang kuwento ng Israel na tumanggap ng tubig mula sa bato sa simula at pagtatapos ng kanilang mga paglalakbay ay nagbibigay sa atin ng dalawang hakbang na proseso ng pagbabayad-sala. Ang paghampas sa bato (Kristo) ay kailangang mangyari para tanggapin ng mga tao na ang tubig (buhay) ay ibinigay sa kanila. Sa pagtatapos ng paglalakbay, sinubukan silang muli upang makita kung maaari silang pumasok sa paraan ng pagbabayad-sala ng Diyos at iyon ay para lamang makipag-usap sa bato (Kristo). Ang sakripisyo at pag-aalay ay hindi kailangan sa ikalawang hakbang ng pagbabayad-sala o Bagong Tipan.

Nagdaragdag ito ng bigat sa mga salita ni Jesus na natapos Niya ang gawain ng Kanyang Ama noong gabi bago Siya namatay. Walang kamatayan ang kailangan sa gawain ng Diyos upang makumpleto ang pagbabayad-sala. Nangangailangan lamang ito ng pag-unawa sa Kanyang katangian at simpleng paghingi ng kapatawaran, sa paniniwalang Siya ang nagbibigay ng gantimpala sa mga taong masigasig na naghahanap sa Kanya. (Hebreo 11:6).

KABANATA 9

PAGBABAYAD-SALA NG PANTAO

Ang nakaraang dalawang kabanata ay inilatag para sa atin ang dalawang hakbang na proseso ng pagbabayad-sala. Ang mali/pandaraya na sistema ng hustisya ni Satanas na minana ng mga tao ay dapat masiyahan bago maniwala ang mga tao sa kapatawaran ng Diyos. Ang sakripisyo ni Kristo sa Krus ay isang kasiyahan ng katarungan ng tao na nagbubukas ng pinto para maniwala tayo sa katotohanan ng karakter ng Diyos.

Kapag naunawaan na natin ang prinsipyong ito, maaari nating simulan ang pagbukas ng ilang mga kuwento sa Lumang Tipan na nagpapakita sa Diyos bilang Isang humihingi ng kamatayan. Ibang-iba ang realidad.

Isaalang-alang ang kuwento ng Israel sa mismong hangganan ng Canaan:

Ngayon ang Israel ay nanatili sa Acacia Grove, at ang mga tao ay nagsimulang gumawa ng pakikiapid sa mga babae ng Moab. Inanyayahan nila ang mga tao sa mga hain sa kanilang mga diyos, at ang mga tao ay kumain at yumukod sa kanilang mga diyos. Sa gayo'y ang Israel ay nalakip kay Baal ng Peor, at ang galit ng Panginoon ay nangalab laban sa Israel. At sinabi ng Panginoon kay

Moises, “Kunin mo ang lahat ng mga pinuno ng bayan, at ibitin mo ang mga nagkasala sa harap ng Panginoon, sa araw, upang ang mabangis na galit ng Panginoon ay humiwalay sa Israel.” Kaya’t sinabi ni Moises sa mga hukom ng Israel, “Papatayin ng bawat isa sa inyo ang kanyang mga tauhan na umanib kay Baal ng Peor..”
Numbers 25:1–5

Ang Israel ay naakit ni Balaam. Bagaman iginagalang ng Israel bilang isang propeta, si Balaam ay naligaw ng landas, na sumunod sa sarili niyang kasakiman sa halip na sa Diyos. Kumuha siya ng bayad sa hari ng Midianita para sumpain ang Israel. Ngunit nabigo ang kanyang mga pagtatangka dahil nasa ilalim ng proteksyon ng Diyos ang Israel, at sa halip ay pinagpala niya sila. Pagkatapos ay tuso niyang iminungkahi na anyayahan nila ang mga Israelita sa isang piging kung saan sila ay iinom ng alak, itigil ang kanilang pagbabantay, at sumasamba sa paganong mga diyos - ito ay mag-aalis ng pagpapala ng Diyos at magdulot ng isang sumpa. Tinukoy ni apostol Pablo ang pangyayaring ito at ang masasamang gawain na kanilang ginawa bilang bahagi ng pagsamba na iyon:

Huwag din tayong gumawa ng pakikiapid, gaya ng ginawa ng ilan sa kanila, at sa isang araw ay dalawampu't tatlong libo ang nabuwal/nahulog. 1 Corinto 10:8

Tinalikuran ng mga Israelita ang mga utos ng Diyos. Sila ay yumukod at sumamba sa ibang mga diyos, at nakibahagi sa kanilang seksuwal na imoralidad. Ang Israel ay hindi ignorante sa mga aksyon na kanilang ginagawa. Naalala nila ang nangyari sa kaganapan ng gintong guya at ang mga paghatol na dumating sa kanila noong panahong iyon.

Binalaan ng Diyos ang Israel na manatiling malapit sa Kanya at lumakad sa Kanyang mga utos at batas upang sila ay maging ligtas.

Nguni't kung hindi ninyo ako susundin, at hindi ninyo susundin ang lahat ng mga utos na ito, at kung inyong hahamakin ang Aking mga palatuntunan, o kung ang inyong kaluluwa ay kasuklam-suklam sa Aking mga kahatulan, na anopa't hindi ninyo isakatuparan ang lahat ng Aking mga utos, kundi inyong sisirain

ATONEMENT

ang Aking tipan, ay gagawin ko rin ito sa inyo: Maglalagay nga ako ng kakilabutan sa inyo, sakit na karamdaman at lagnat na uubos ng mga mata at magdulot ng kapanglawan ng puso. At ihahasik mo ang iyong binhi nang walang kabuluhan, sapagkat kakainin ito ng iyong mga kaaway. Levitico 26:14-16

Ang Israel ay dumanas ng isang nakamamatay na sakit na napunit sa kampo. Natutunan natin ito nang kaunti pa mula sa kuwento sa Mga Bilang 25.

At ang mga namatay sa salot ay dalawampu't apat na libo.
Numbers 25:9

Binanggit ni Pablo na 23,000 ang namatay sa isang araw, ngunit isang kabuuang 24,000 ang namatay nang magkakasama. Nang talikuran ng Israel ang kanilang Diyos, kinailangan nilang payagan ng Diyos na

Sa matinding kalungkutan, kinailangan

ng ating makalangit na Ama na

pahintulutan ang Israel ng kanilang

sariling pagpili na sumamba sa ibang

mga diyos — mga diyos na inimbento

ni Satanas.

tiisin ang mga kahihinatnan ng kanilang mga pagpili.

Ang Panginoon ay nakikilala sa pamamagitan ng kahatulan na Kanyang inilalapat; ang masama ay nasilo sa gawa ng kaniyang sariling mga kamay. Awit 9:16

Sa parehong paraan na hindi na pinigilan ng Diyos ang mga ahas na pumasok sa kampo, hindi rin Niya pinigilan si Satanas na salakayin ang kanilang mga katawan na may sakit. Ginawa nila ito sa kanilang sarili dahil sumamba sila sa ibang mga diyos.

Kung ang isang babae ay umalis sa kanyang mapagmahal na asawa at pumasok sa isang relasyon sa isang lalaki na nagsimulang bugbugin at sa huli ay pumatay sa kanya, sinisisi ba natin ang kanyang mapagmahal na asawa sa kanyang pagkamatay dahil hindi niya pinigilan ang babae na pumasok sa ibang relasyon? Gaano kakatulong kung pilitin siyang bumalik? Ipakikita ba nito ang asawa bilang mapagmahal sa kalayaan?

Sa matinding kalungkutan, kinailangan ng ating makalangit na Ama na pahintulutan ang Israel ng kanilang sariling pagpili na sumamba sa ibang mga diyos — mga diyos na inimbento ni Satanas. Sa pagsamba sa mga diyos na ito, inilagay ng Israel ang kanilang mga sarili sa ilalim ng kanyang kontrol na pagkatapos ay pinahintulutan siyang simulan ang pagwasak sa kanila.

Nang ang salot ay nagsimulang dumaan sa kampo at ang mga tao ay nagsimulang mamatay, ang pagkakasala at kahihinatnan ng kanilang mga aksyon ay naging dahilan upang matanto nila ang kanilang kasalanan. Sa mga termino ng tao, ang tanging paraan upang ang Israel ay makasumpong muli ng pabor sa Diyos ay para sa parusang ibibigay, na humantong sa pagkamatay ng iilan, upang ang iba ay maipagkasundo sa Diyos.

Upang masiyahan ang katarungan ng mga tao, sinabi ng Diyos kay Moises ang sumusunod:

“Kunin mo ang lahat ng pinuno ng bayan at ibitin ang mga nagkasala sa harap ng Panginoon, sa araw, upang ang mabangis na galit ng Panginoon ay maalís sa Israel.” Mga Bilang 25:4

Inihahayag lamang ng Diyos ang pagiging makasalanan ng tao sa pahayag na ito. Ang natural na reaksyon ng tao sa mga negatibong kahihinatnan ng masasamang desisyon ay ang paghahanap ng ibang masisi. Ito ang tanging paraan kung saan ang mga tao ay tumanggap ng awa; isang sakripisyo o Pagpapalit Parusa ang kailangan. Ang buong bansa ay kasangkot sa kapistahan ngunit ang mga pinakakilala sa paghimok sa kanila sa kasamaan ay ibinitin na ngayon sa paningin ng mga tao.

Habang tinitingnan ng mga tao ang mga lalaking nakabitin sa harap ng araw, tulad ng proseso ng pagtingala sa ahas na tanso, maaaring magsimulang maniwala ang mga tao na patatawarin sila ng Diyos upang sila ay gumaling sa salot.

Habang ang salot ay nangyayari at ang mga pinuno sa apostasya ay pinapatay, isa sa mga prinsipeng ng Israel ang nagdala ng isang babaeng

ATONEMENT

Midianita sa gitna ng kampo na nagnanais na hayagang matulog sa kanya.

At sa katunayan, isa sa mga anak ni Israel ay naparoon at iniharap sa kaniyang mga kapatid ang isang babaeng Madianita sa paningin ni Moises at sa paningin ng buong kapisanan ng mga anak ni Israel, na umiiyak sa pintuan ng tabernakulo ng kongregasyon. Mga Bilang 25:6

Habang ang natitirang bahagi ng Israel ay umiiyak at nagsisisi para sa kanilang mga kasalanan, ang pinunong ito mula sa tribo ni Simeon ay nangahas na walang kahihiyang dalhin ang banyagang babaing ito sa kampo upang gumawa ng seksuwal na imoralidad kasama niya. Bagaman marami sa kampo ang nagkasala, ang mga aksyon ng taong ito ay nagbigay ng isang pamalo ng kidlat para sa katarungan ng tao na magpakita mismo. Si Zimri na Simeonita ay naging isang tagapagdala ng kasalanan hindi lamang para sa kaniyang sarili kundi para sa buong bansa.

Nang makita nga ni Phinees na anak ni Eleazar, na anak ni Aaron na saserdote, ay tumindig siya sa gitna ng kapisanan, at kumuha ng sibat sa kaniyang kamay; at siya'y sumunod sa lalake ng Israel sa loob ng tolda, at kapuwa sila'y sinaksak, ang lalake ng Israel, at ang babae sa kaniyang katawan. Sa gayo'y tumigil ang salot sa mga anak ni Israel. At ang mga namatay sa salot ay dalawampu't apat na libo. Mga bilang 25:7-9

Nang makita ni Phinehas ang walang-hanggang mga aksyon ni Zimri, napukaw ang kanyang pakiramdam ng katarungan. Habang ang Israel ay nagsisisi sa kanilang mga kasalanan, ang taong ito ay nilapastangan ang kanyang kasalanan sa harap nila. Si Phinehas, na sumusunod sa mga prinsipyo ng katarungan at paghatol ng tao, ay kumuha ng Javelin at pinatay sina Zimri at Cosbi sa akto ng pakikipagtalik. Ito ay nadama ng tama sa bansa, at naniniwala sila na ito ay magbibigay-kasiyahan sa katarungan ng Diyos (bagaman ito ay aktwal na katarungan ng tao na iniharap sa Diyos na pinayapa).

Ito ay pagkatapos ng pagkilos na ito na ang salot ay itinigil. Pagkatapos ay pinagpala ng Diyos si Phinehas sa sumusunod na paraan:

Si Phinees na anak ni Eleazar, na anak ni Aaron na saserdote, ay nagpawi ng aking poot sa mga anak ni Israel, sapagka't siya'y naging masigasig sa Aking sikap sa gitna nila, na anopa't hindi Ko nilipol ang mga anak ni Israel sa Aking sikap. Kaya't sabihin mo, Narito, ibinibigay ko sa kaniya ang Aking tipan ng kapayapaan; at ito ay magiging sa kanya at sa kanyang mga inapo pagkatapos niya na isang tipan ng walang hanggang pagkasaserdote, sapagka't siya ay naging masigasig para sa kanyang Diyos, at **gumawa ng pagtubos/pagbabayad-sala para sa mga anak ni Israel.**" Mga Bilang 25:11-13

Sa pagkilos ng pagpatay kina Zimri at Cosbi, si Pinehas ay nagdala ng pagbabayad-sala sa Israel. Ito ay sumusunod sa parehong pangyayari/modelo tulad ng paghampas ng bato. Hindi makapaniwala ang Israel na patatawarin sila ng Diyos hanggang sa mamatay si Zimri, dahil ang hustisya ng tao ay nangangailangan ng kamatayan bago mangyari ang kapatawaran. Kung walang pagbubuhos ng dugo ay walang kapatawaran ng kasalanan. (Hebreo 9:22).

Pinagpala ng Diyos si Phinehas dahil kumilos siya nang may mabuting pananampalataya. Hindi siya hinatulan ng Diyos sa pagpatay kay Zimri dahil alam ng Diyos na ang unang hakbang para tanggapin ng sangkatauhan ang pagbabayad-sala ay ang kamatayan ng pinakamakasalanan sa loob ng bansa.

Kung hindi ginawa ni Phinehas ang kanyang ginawa, nanatili sana ang Israel sa ilalim ng inaakalang paghatol ng Diyos ayon sa kanilang pagkakaunawa. Hindi sila makapaniwala na patatawarin sila ng Diyos. Samakatuwid, ang salot ay magpapatuloy hanggang sa ang karamihan sa kampo ay mapahamak.

Kung nalaman ng Israel ang katotohanan ng katangian ng Diyos at na hindi Niya ninanais ang paghahain, maaari sana silang dumating at humingi ng kapatawaran at sila sana ay tinanggap. Nakipag-usap sana

sila sa bato at malayang tumanggap ng tubig ng buhay. Ngunit ang mga daan ng tao ay hindi mga paraan ng Diyos, kaya kinailangang mamatay ni Zimri upang ang buong bansa ay hindi mapahamak.

Ang dahilan kung bakit sinabi ng Diyos kay Moises na bitayin ang mga nagkasala sa harap ng mga tao ay dahil ito ang proseso ng pagbabayad-sala ng tao. Ngunit sa pagsasalita ng mga salitang ito kay Moises, inihahayag lamang ng Diyos kung ano ang iniisip ng marami sa Israel.

Nagkaroon nga ng taggutom sa mga kaarawan ni David na tatlong taon, taon-taon; at nagtanong si David sa Panginoon. At sumagot ang Panginoon, "Dahil kay Saul at sa kaniyang sambahayan na uhaw sa dugo, dahil pinatay niya ang mga Gabaonita." Kaya't tinawag ng hari ang mga Gibeonita at kinausap sila. Ang mga Gabaonita nga ay hindi sa mga anak ni Israel, kundi sa nalabi sa mga Amorrheo; ang mga anak ni Israel ay sumumpa ng proteksyon sa kanila, ngunit hinangad ni Saul na patayin sila sa kanyang kasigasigan para sa mga anak ni Israel at Juda. Kaya't sinabi ni David sa mga Gabaonita, Ano ang gagawin ko para sa inyo? At **ano ang gagawin ko sa pagbabayad-sala**, upang pagpalain mo ang mana ng Panginoon?" At sinabi ng mga Gabaonita sa kaniya, Hindi kami magkakaroon ng pilak o ginto mula kay Saul o sa kaniyang bahay, ni hindi ka papatay ng sinumang tao sa Israel para sa amin. Kaya't sinabi niya, "Anuman ang iyong sabihin, gagawin ko para sa iyo." Nang magkagayo'y sumagot sila sa hari, "Kung tungkol sa taong lumipol sa amin at nagbalak laban sa amin, na kami ay malipol sa alin man sa mga teritoryo ng Israel, **ay ibigay sa amin ang pitong lalake sa kaniyang lahi, at aming ibibitin sila sa harap ng Panginoon sa Gabaa ni Saul**, na pinili ng Panginoon." At sinabi ng hari, "Ibibigay ko sila." 2 Samuel 21:1-6

Nakikita natin sa mga pagkilos na ito, ang mga prinsipyo ng pagbabayad-sala ng tao. Isang sumpa ng taggutom ang bumagsak sa Israel. Upang malunasan ang sumpa, pitong lalaki ang kinailangang mamatay. Sa kasong ito, ang mga lalaki ay medyo inosente. Hindi sila personal na nakagawa ng anumang krimen laban sa mga Gibeonita. Gayunpaman sila ay pinili bilang isang Penal Substitution para sa

kasalanan ng kanilang ama. Sa sandaling ginawa ang aksyon na ito, naniwala ang Israel na ang kasalanan ay pinatawad at samakatuwid ay maaaring bumalik ang ulan at ang tagtuyot ay natapos na.

Ang elementong ito ng pagkamatay ng inosente ay isang mahalagang bahagi ng pagbabayad-sala ng tao. Gaya ng nakikita natin sa kwento ng Krus ni Kristo, ang mga inosente ay dapat patayin kasama ng mga nagkasala.

At ang isa sa mga kriminal na binitay ay nilapastangan siya, na nagsasabi, “Kung ikaw ang Cristo, iligtas mo ang iyong sarili at kami.” Datapuwa't sumagot ang isa, at sinaway siya, na sinasabi, “Hindi ka ba natatakot sa Dios, yamang ikaw ay nasa ilalim ng gayon ding kahatulan? At **tayo nga ay makatarungan, sapagkat tinatanggap natin ang nararapat na gantimpala ng ating mga gawa; ngunit ang Taong ito ay walang ginawang masama.**” Luke 23:39–41

Titingnan natin ang higit pang mga halimbawa sa Lumang Tipan ng mga nagkasala at ang mga inosenteng kailangang mamatay para maganap ang pagbabayad-sala ng tao. Gaya ng matutuklasan natin sa kabanata 11, ang kamatayan ng mga lalaking nagkasala na ibinitin sa harap ng araw sa mga hangganan ng Canaan kasama ang nagkasalang Zimri ay hindi sapat upang mabayaran ang Israel. Kailangang may kamatayan ng inosente bago matiyak ang pagbabayad-sala.

Ang dahilan kung bakit sinabi ng Diyos kay Moises na bitayin ang mga lalaking pinuno sa apostasya ng Israel ay ipinaliwanag sa kuwento ni David at ng mga Gibeonita. Alam niyang ito ang tanging paraan para magkaroon ng kapatawaran sa isipan ng mga tao, kaya binalikan niya ang kanilang mga saloobin sa kanila. Isa itong hakbang sa dalawang hakbang na proseso ng pagbabayad-sala. Ang pagkamatay ng mga taong ito ay hindi sumasalamin sa karakter ng Diyos kundi sa karakter ng tao at kung ano ang iniisip niya tungkol sa Diyos. Paulit-ulit nating nakikita ang prinsipyong ito sa Lumang Tipan:

Nang magkagayo'y bumangon silang maaga ng kinabukasan, at naghandog ng mga handog na susunugin, at nagsipagdala ng mga

ATONEMENT

handog tungkol sa kapayapaan; at ang bayan ay naupo upang kumain at uminom, at tumindig upang maglaro. At sinabi ni Yahweh kay Moises, “Bumaba ka! Sapagka't ang iyong mga tao na iyong inilabas sa lupain ng Egipto ay nagpasama sa kanilang sarili. Mabilis silang tumalikod palabas ng paraan na aking iniutos sa kanila. Gumawa sila para sa kanilang sarili ng isang hinulmang guya, at sinamba iyon at naghain doon, at sinabi, 'Ito ang iyong diyos, O Israel, na naglabas sa iyo sa lupain ng Ehipto!’” Exodo 32:6–8

Noong ang Israel ay nasa Mt Sinai at si Moses ay nasa bundok na tumatanggap ng tagubilin mula sa Diyos, ang Israel ay naging hindi mapakali at nahulog sa kanilang mga dating gawi sa pagsamba mula noong sila ay nasa Ehipto. Nang bumalik si Moises, nadama ng mga tao ang kanilang pagkakasala. Kinakailangan ang isang sakripisyo bago maniwala ang mga tao sa kapatawaran ng Diyos.

... At si Moises ay tumayo sa pasukan ng kampamento, at nagsabi, Sinomang nasa panig ng Panginoon, ay lumapit sa akin. At ang lahat ng mga anak ni Levi ay nagpipisan sa kaniya. At sinabi niya sa kanila, “Ganito ang sabi ng Panginoong Diyos ng Israel: ‘Ilagay ng bawat tao ang kaniyang tabak sa kaniyang tagiliran, at pumasok at lumabas mula sa pasukan hanggang sa pasukan sa buong kampo, at patayin ng bawat tao ang kaniyang kapatid, bawat tao sa kaniyang kasamahan, at bawat tao sa kaniyang kapuwa.’” Kaya ginawa ng mga anak ni Levi ang ayon sa salita ni Moises. At humigit-kumulang tatlong libong lalaki sa bayan ang nabuwal/nahulog sa araw na iyon. Exodo 32:26–28

Kapag napatay na ang mga pangunahing salarin, maaaring humanap si Moises ng katubusan para sa kasalanan ng bansa.

Nang magkagayo'y sinabi ni Moises, Italaga ninyo ang inyong sarili ngayon sa Panginoon, upang bigyan niya kayo ng pagpapala sa araw na ito, sapagka't ang bawa't tao ay sumasalungat sa kaniyang anak at sa kaniyang kapatid. Nangyari nga, nang sumunod na araw, sinabi ni Moises sa mga tao, “Nakagawa kayo ng isang

malaking kasalanan. Kaya't ngayon ay aahon ako sa Panginoon; baka matubos ko ang iyong kasalanan." Exodo 32:29-30

Ang pinakanagkasala sa apostasya ay isinakripisyo. Ngunit ang pagbabayad-sala ay hindi kumpleto. Ang pangangailangan para sa inosenteng dugo ay nanatili.

Nang magkagayo'y bumalik si Moises sa Panginoon at nagsabi, Oh, ang mga taong ito ay nakagawa ng isang malaking kasalanan, at gumawa para sa kanilang sarili ng isang diyos na ginto! Ngunit ngayon, kung patatawarin Mo ang kanilang kasalanan—ngunit kung hindi, idinadalangin ko, pawiin mo ako sa Iyong aklat na iyong isinulat." Exodo 32:31-32

Habang iniisip ni Moises ang kasalanang nagawa ng Israel, nag-aalinlangan siya kung mapapatawad sila ng Diyos. Maaaring hindi sapat ang sakripisyo ng may kasalanan. Siguro kung inaalok ang isang inosenteng biktima, patatawarin ng Diyos ang Israel. Inialok ni Moses ang kanyang sarili bilang inosenteng handog upang makumpleto ang kinakailangan ng Pagpapalit Parusa.

Mula sa pananaw ng tao ito ay isang kamangha-manghang gawa ng pag-ibig sa bahagi ni Moises. Inihahayag nito ang mapagsakripisyong pag-ibig ng kanyang Tagapagligtas. Gayunpaman, ang handog na ito ay nasa loob ng hangganan ng paghampas ng bato. Ito ang unang hakbang sa proseso ng pagbabayad-sala. Ang unang hakbang na ito ay naglalaman ng dalawang elemento; ang kamatayan ng pinakamakasalanan kasabay ng kamatayan ng inosente.

Hindi tinanggap ng Diyos ang alok ni Moises dahil ang kamatayan ni Moises ay hindi magdadala ng katubusan na ninanais ni Moises para sa mga tao. Mula sa pananaw ng tao, ang kawalan ng isang inosenteng biktima ay nangangahulugan na ang Israel ay patuloy na magdududa sa kanilang pagtanggap sa Diyos at sa gayon ay mahulog sa kasalanan. Nangangahulugan ito na ang Israel ay patuloy na sasalot.

At sinabi ng Panginoon kay Moises, "Sinumang nagkasala laban sa Akin, ay aking papawiin siya sa Aking aklat. Ngayon nga, humayo

ATONEMENT

ka, pangunahan mo ang mga tao sa lugar na aking sinalita sa iyo. Narito, ang Aking Anghel ay mauuna sa iyo. Gayunpaman, sa araw na dumalaw ako para sa kaparusahan, dadalawin ko ang kaparusahan sa kanila dahil sa kanilang kasalanan.” Sa gayo'y sinalot ng Panginoon ang bayan dahil sa kanilang ginawa sa guya na ginawa ni Aaron. Exodo 32:33–35

Kung ang isang inosenteng biktima ay inihain sa ngalan ng Israel, maaaring maniwala sila na pinatawad sila ng Diyos at ang salot ay naitigil na.

Gaya ng natuklasan natin sa ikaapat na kabanata, ang pagnanais na pumatay ay isang pagpapakita ng poot ng tao laban sa Anak ng Diyos at sa babaeng umakay kay Adan na kumain ng bunga. Ang pagnanais na patayin ang nagkasala ay isang pagpapahayag ng satanikong paghihiganti. Ang pagnanais na patayin ang inosente ay isang paghahayag ng pagnanais ni Satanas, mula pa sa simula, na patayin ang Anak ng Diyos. Ang dalawang prinsipyong ito, ang pagpatay sa mga nagkasala at ang inosente ay naglalaro sa mga kuwento ng Bibliya at mga pagpapakita ng orihinal na binhi ng Genesis 3:12 – “ang babaeng ibinigay mo sa akin..”

Ang kuwento ng apostasiya sa Jordan kasama ang Midian ay nagtatapos sa Bilang 31 sa pagpatay sa mga inosenteng bata. Bago natin suriin ang kuwentong ito, kailangan nating suriin ang alituntunin ng ebanghelyo kung paano pinahihintulutan ng Diyos na mahayag ang ating pagiging makasalanan upang makita natin ang ating sarili kung ano talaga tayo upang tayo ay magsisi.

KABANATA 10

KUNG SAAN
LAGANAP ANG
KASALANAN MAS
SUMASAGANA ANG
BIYAYA

Ano ang proseso kung saan inaakay ng Diyos ang isang makasalanan tungo sa kaligtasan? Paano ipinakikita ng Diyos sa tao ang poot na nakatago sa kanyang puso?

Ang puso ay magdaraya ng higit sa lahat ng mga bagay, at totoong masama; sinong makakaalam nito? Jeremias 17:9

Napakadali para sa Anak ng Diyos na sabihin sa atin, "Sinisikap mo akong patayin" at para maniwala tayo sa Kanya, lumuhod nang may luha at humingi ng kapatawaran at maniwala na ang Diyos ay napakamaawain na tayo ay pinatawad.

Nakita natin kung ano ang nangyari nang sinubukan ni Jesus na sabihin sa ilang tao na sinusubukan nilang patayin Siya.

ATONEMENT

Hindi ba ibinigay sa inyo ni Moises ang kautusan, ngunit wala sa inyo ang tumutupad ng kautusan? Bakit mo ako gustong patayin?" Sumagot ang mga tao at nagsabi, "Mayroon kang demonyo. Sino ang naghahangad na pumatay sa iyo?" Juan 7:19-20

Paano mo haharapin ang isang bagay na nakatago sa kailaliman ng puso ng isang tao na hindi nila lubos na nalalaman na mayroon pala? Nang hindi gumagamit ng puwersa, pinahihintulutan tayo ng Diyos na harapin ang mga kahihinatnan ng ating sariling mga pagpili upang maipakita ang nasa loob natin upang makita natin ito.

Kunin halimbawa ang kuwento ng banyagang babae na nakiusap kay Jesus na pagalingin ang kanyang anak na babae. Ang mga alagad ni Jesus ay nabulag sa kanilang hindi pagpaparaan sa lahi. Maaaring sinabi sa kanila ni Jesus kung ano ang nakatago sa kanilang mga puso, ngunit sila ay nasaktan o tinanggihan lamang Siya dahil sa Kanyang paghiling sa kanila na magkatotoo na hindi nila handang tanggapin.

At narito, isang babae ng Canaan ang dumating mula sa rehiyong iyon at sumigaw sa Kanya, na nagsasabi, "Maawa ka sa akin, Panginoon, Anak ni David! Ang aking anak na babae ay lubhang inaalihan/sinapihan ng demonyo." Ngunit hindi Siya sumagot sa kanya ng isang salita. At nagsilapit ang kaniyang mga alagad at siya'y hinimok, na sinasabi, Paalisin mo siya, sapagka't siya'y sumisigaw sa likuran natin. Mateo 15:22-23

Kung kaagad na pinagbigyan ni Jesus ang kahilingan ng babae, hindi sana napagtanto ng mga alagad kung gaano kalubha ang kanilang kalagayan. Sa pananatiling tahimik, ang kasalanan ng lahi ng mga alagad ay nahayag sa kahilingang paalisin siya. Ngunit si Jesus ay hindi tumitigil doon. Lumilitaw na sumasang-ayon Siya sa mga disipulo sa paraan ng Kanyang pagsasalita.

Ngunit sumagot Siya at sinabi, Hindi ako sinugo maliban sa mga nawawalang tupa ng sambahayan ni Israel. Mateo 15:24

Lumilitaw si Jesus upang kumpirmahin ang kanilang pagtatangi. Para sa mga disipulo, ang pahayag na ito ay parang hindi kasama si Jesus

KUNG SAAN LAGANAP ANG KASALANAN MAS SUMASAGANA ANG
BIYAYA

dahil hindi siya isang Hudyo sa laman. Ngunit si Jesus ang Tagapagligtas ng buong mundo, kaya ang sambahayan ni Israel ay binubuo ng lahat ng tumatanggap ng tunay na Espiritu ng Diyos.

Sapagka't siya'y hindi Judio na sa panlabas, ni ang pagtutuli ay sa panlabas sa laman; ngunit siya ay isang Hudyo na isa sa loob; at ang pagtutuli ay sa puso, sa Espiritu, hindi sa titik; na ang papuri ay hindi mula sa tao kundi sa Diyos. mga Romano 2:28–29

Ito ang dahilan kung bakit ang Salita ng Diyos ay matalas kaysa alinmang tabak na may dalawang talim. Ang Salita ng Diyos ay naglalabas sa tao ng binhi na nananahan sa kanya.

Para sa mga nakikinig sa balangkas ng laman, maririnig lamang nila si Jesus na hindi kasama ang babaeng ito at sa gayon ay nagpapatunay ng kanilang pagkiling/bias/pagkampi sa kanya. Ang

katotohanang ito ay mahalaga sa pag-unawa sa lahat ng mga utos ng Diyos sa Lumang Tipan na tila naghihikayat ng karahasan.

Ito ang dahilan kung bakit ang Salita ng Diyos ay matalas kaysa alinmang tabak na may dalawang talim. Ang Salita ng Diyos ay naglalabas sa tao ng binhi na nananahan sa kanya. Kung ang sarili ang namamahala sa puso, kung gayon ang Salita ng Diyos ay lilitaw upang patunayan ang kanilang sariling pag-iisip, ngunit para sa mga nakikinig sa Espiritu ni Kristo, sila ay makakarinig sa paraang nagpapakita ng katangian ni Kristo.

Para sa mga nakikinig sa Espiritu ng Diyos, maririnig nila ang mga salita ni Jesus sa babaeng ito bilang isang paanyaya. Ang tagapakinig ang nagpapasiya ng kahulugan ng mga salita. Ang mga salita ni Jesus ay nagsasalita kapwa sa laman at sa Espiritu. Malinaw, ang babae ay nasa Espiritu dahil hindi niya tinalikuran ang kanyang kahilingan, ngunit lumapit at sumamba kay Jesus, pinipilit ang kanyang kahilingan.

Pagkatapos ay lumapit siya at sinamba Siya, na nagsasabi, "Panginoon, tulungan mo ako!" Mateo 15:25

ATONEMENT

Ang mahalagang anak na babae ng Diyos na ito ay nakakita ng isang bagay kay Jesus na hindi nagpapahina sa kanya sa pagpapatuloy ng kanyang panawagan. Pero may kung ano sa loob niya na kailangan pang lumabas. Ang pagkakaroon ng masasamang espiritu sa kanyang anak na babae ay nagsasalita sa ilang kadiliman na naranasan ng babaeng ito. Pakiramdam niya ay wala siyang kwenta sa loob. Ang pagyakap sa kawalang-halaga ay isang kasalanan sa liwanag ng halaga na mayroon tayo sa mata ng Diyos. Sinabi niya na tayo ay minamahal, at ang maniwala na tayo ay walang halaga ay itinatangi ang katotohanan ng ating pagkakakilanlan sa Diyos. Higit na inabot ni Jesus ang kanyang kaluluwa sa pamamagitan ng pagpapakita ng kanyang mga iniisip tungkol sa kanyang sarili at kung ano ang nadama ng mga disipulo tungkol sa kanya.

Ngunit sumagot siya at sinabi, "Hindi mabuti na kunin ang tinapay ng mga anak at ihagis sa maliliit na aso." Mateo 15:26

Ang tainga na nasa laman ay makakarinig na tinawag lang siya ni Jesus na isang aso, kaya pinalalakas ang alinman sa kanilang sariling lahi o kabaligtaran ng kanilang sariling kawalang-halaga. Ngunit sa Espiritu, napapansin ng tainga na hindi siya tinawag ni Jesus na aso ngunit talagang tinatanong siya kung naniniwala siya na siya ay anak ng Diyos. Maaaring sumagot siya, "Ako ay anak ng Diyos" at iginiit ang kanyang petisyon sa kontekstong ito. Sa halip, inihayag niya ang kanyang paghatol sa sarili bilang isang walang halaga. Sa sandaling ito, hinahamon siya ng Espiritu ng Diyos ng sobrang saganang biyaya.

At sinabi niya, "Oo, Panginoon, gayon ma'y ang maliliit na aso ay kumakain ng mga mumo na nahuhulog mula sa hapag ng kanilang mga panginoon." Mateo 15:27

Ang Espiritu ni Kristo ang humihila sa kanya upang madaig ang kanyang damdamin bilang isang aso, at sa halip ay maniwala na siya ay mapalaya mula sa kanyang malalim na pagkabalisa sa kanyang anak na babae pati na rin ang kanyang damdamin na siya ay pinarurusahan para sa kanyang mga kasalanan.

KUNG SAAN LAGANAP ANG KASALANAN MAS SUMASAGANA ANG
BIYAYA

Ang kasiyahan sa puso ni Hesus ay makikita sa iisang titik na salitang "O" — Ito ay tumutukoy sa pagmamahal ni Hesus sa Kanyang anak.

Pagkatapos ay sumagot si Jesus at sinabi sa kanya, "O babae, dakila ang iyong pananampalataya! Hayaan mong mangyari sa iyo ang gusto mo." At gumaling ang kanyang anak mula sa oras na iyon. Mateo 15:28

Laking gulat ng mga alagad! Kasunod ng bawat pahayag ni Jesus sa katawang-tao, sila ay lubos na malito sa tila biglaang pagbabago sa pamamagitan ng pagpapagaling sa anak na babae ng babae. Masusubok sana nito ang kanilang pagtitiwala sa Kanya, ngunit buti na lang nananatili sila. Hanggang sa gabi bago ang pagpapako sa krus ay tunay na nahayag ang poot sa puso ng mga alagad. Wala silang ideya na naroon ito. Magiliw silang sinikap ni Jesus na balaan:

Pagkatapos ay sinabi ni Jesus sa kanila, "Kayong lahat ay matitisd dahil sa akin ngayong gabi: sapagkat nasusulat, 'Papatayin ko ang pastol, at mangangalat ang mga tupa ng kawan.' Ngunit pagkatapos na ako ay muling mabuhay, mauuna ako sa inyo sa Galilea. Sumagot si Pedro at sinabi sa kanya, Bagama't ang lahat ng tao ay matitisd dahil sa iyo, gayon ma'y hindi ako masasaktan kailan man. Mateo 26:31–33 (KJV)

Maibiging binabalaan ni Jesus ang mga alagad kung ano ang nasa loob nila. Sa halip na humingi ng tulong, itinanggi ni Pedro ang sinabi ni Jesus at mariing iginiit ang sarili niyang paghatol sa kanyang sarili. Kung nakinig si Pedro kay Jesus at humingi ng tulong, maaaring hindi siya nabigo o kahit papaano ay hindi gaanong kapansin-pansin ang pagkahulog.

Ngunit ang lahat ng ito ay ginawa, upang ang mga kasulatan ng mga propeta ay matupad. Nang magkagayo'y iniwan siya ng lahat ng mga alagad, at nagsitakas. Mateo 26:56

At ilang sandali pa ay nagsilapit ang mga nakatayo roon at sinabi kay Pedro, Tunay na isa ka rin sa kanila, sapagka't ang iyong pananalita ay nagkakakanulo sa iyo. Pagkatapos ay nagsimula

ATONEMENT

siyang manumpa at nagmura, na sinasabi, “Hindi ko alam ang Lalaki!” Agad tumilaok ang isang tandang. At naalaala ni Pedro ang salita ni Jesus na nagsabi sa kaniya, Bago tumilaok ang manok, ikakaila mo akong tatlong ulit. Kaya’t lumabas siya at umiyak ng mapait. Mateo 26:73–75

Kaawa-awang Pedro, ang poot sa kanyang puso laban sa Anak ng Diyos ay nahayag sa pinaka-dramatikong paraan. Ang kanyang kuwento ay nagpapatunay na totoo ang mga salita ng Kasulatan.

Bukod dito ang batas ay pumasok na ang pagkakasala ay maaaring dumami. Ngunit kung saan ang kasalanan ay sumagana, ang biyaya ay sumagana nang higit pa. mga Romano 5:20

Maaaring napigilan ni Jesus ang mga pangyayaring nagpapahintulot sa mga disipulo na talikuran Siya. Maaaring pinalaya Niya ang Kanyang sarili mula sa mga pinunong Judio at dinala sila sa kaligtasan, ngunit hindi nila malalaman kung ano ang nasa kanila; nananatili sana ang poot.

Ang pakikipagkasundo sa ating Ama sa langit ay nangangailangan ng pag-aalis ng nakatagong poot sa ating mga puso. Naisasagawa ang prosesong ito sa pamamagitan ng pagpapahintulot ng Diyos na lumitaw ang mga pangyayari na naghahayag kung ano ang nasa kailaliman ng ating walang-malay. Kapag lumitaw ang mga bagay na ito, ibinubuhos ng Espiritu ng Diyos ang Kanyang biyaya sa makasalanan at inaanyayahan silang tumanggap ng kapatawaran. Ito ay kung paano nagaganap ang pagbabayad-sala. Ipinahayag ito ni Paul sa ibang konteksto tulad nito:

At mayroon kaming gayong pagtitiwala sa pamamagitan ni Kristo sa Diyos. Hindi sa kami ay sapat sa aming sarili na isipin ang anumang bagay na mula sa aming sarili, ngunit ang aming kasapatan ay mula sa Diyos, na ginawa rin kaming sapat bilang mga ministro ng bagong tipan, hindi sa titik kundi sa Espiritu; sapagkat ang titik ay pumapatay, ngunit ang Espiritu ay nagbibigay buhay. Ngunit kung ang ministryo ng kamatayan, na nakasulat at nakaukit sa mga bato, ay maluwalhati, na anopa’t ang

KUNG SAAN LAGANAP ANG KASALANAN MAS SUMASAGANA ANG
BIYAYA

mga anak ni Israel ay hindi makatitig sa mukha ni Moises dahil sa kaluwalhatian ng kanyang mukha, na ang kaluwalhatian ay lumilipas, paanong ang ministeryo ng Espiritu ay hindi magiging lalong maluwalhati? Sapagka't kung ang ministeryo ng kahalutihan ay may kaluwalhatian, ang ministeryo ng katuwiran ay lalong humihigit sa kaluwalhatian. 2 Corinto 3:4-9

Ipinakita sa atin ni Pablo ang gawain ng dalawang tipan. Ang maluwalhatang gawain ng Lumang Tipan ay isang ministeryo ng kamatayan. Inihahayag nito sa atin ang poot sa ating mga puso. Ngunit ang gawain ng Bagong Tipan ay mas mabuti. Iniligtas tayo nito mula sa ating poot at kasalanan. Tumatanggap tayo ng katiyakan ng pagpapatawad. Ang paghatol sa batas sa Lumang Tipan ay gumagawa ng gawain nito upang dalhin tayo kay Kristo. Sa paanan ni Hesus, mahahanap natin ang lahat ng biyaya na kailangan natin upang mailigtas ang ating nakatagong awayan at makipagkasundo sa Diyos at makatanggap ng pagbabayad-sala.

Ang gawain ng batas ay kinakatawan ni Moises dahil ang batas ay ibinigay sa kanya. Ngunit isinulat ng Diyos ang batas at ibinigay ito kay Moises. Hindi natin dapat isipin na ang ibig sabihin nito ay gawa ng tao ang batas – ibinigay ni Kristo ang batas kay Moises sa pamamagitan ng Kanyang mga anghel.

Sapagka't ang kautusan ay ibinigay sa pamamagitan ni Moises; ngunit ang biyaya at katotohanan ay dumating sa pamamagitan ni Jesu-Cristo. Juan 1:17

Sapagka't may isang Dios, at isang Tagapamagitan sa Dios at sa mga tao, ang Taong si Cristo Jesus. 1 Timoteo 2:5

Bakit nga naglilingkod sa kautusan? Ito ay idinagdag dahil sa mga pagsalangsang, hanggang sa dumating ang binhi na kung saan ginawa ang pangako; at ito ay inordenan ng mga anghel sa kamay ng isang tagapamagitan. Mga taga-Galacia 3:19 (KJV)

Kung wala ang batas na nagdadala ng pananalig sa kasalanan sa ating mga puso, hindi natin malalaman ang tunay na lalim ng ating

ATONEMENT

kasamaan. Hindi ka maaaring gumaling nang walang tamang diagnosis/pagsusuri. Tinutukoy ng batas ang ating problema sa sandaling malantad ang ating nakatagong awayan. Sa mismong lugar ng pagkakalantad ay umapela si Kristo sa atin na tayo ay pinatawad at ito ay nagpapahintulot sa atin na mailigtas mula sa poot. Nagpatuloy si Pablo sa Galacia:

Kung gayon ang kautusan ba ay laban sa mga pangako ng Dios? Tiyak na hindi! Sapagkat kung may ibinigay na batas na makapagbibigay buhay, tunay na ang katuwiran ay sa pamamagitan ng batas. Mga taga-Galacia 3:21

Ang batas ay hindi laban sa mga pangako ng Diyos. Ang batas ay hindi makapagbibigay buhay, ngunit ang tungkulin nito ay akayin ka sa may buhay.

Sapagka't ang kautusan ay walang ginawang sakdal, nguni't ang pagdadala ng isang lalong mabuting pag-asa ay ginawa; sa pamamagitan nito ay lumalapit tayo sa Diyos. Mga Hebreo 7:19 (KJV)

Kung kukuha ka ng ibinigay na salita ng mga tagapagsalin, magkakaroon ka ng perpektong pagkakatugma sa isinulat ni David sa Mga Awit:

Ang kautusan ng Panginoon ay sakdal, na nagpapanumbalik ng kaluluwa: ang patotoo ng Panginoon ay tunay, na ginagawang matalino ang simple. Awit 19:7

Hindi maaaring gawing perpekto ng batas ang sinuman, ngunit nagdudulot ito ng mas magandang pag-asa. Ito ay kung paano binago nito ang kaluluwa. Ito ay gumaganap bilang isang guro upang dalhin tayo kay Kristo. (Galacia 3:24). Samakatuwid, ang Lumang Tipan ay nakikipag-usap sa matandang lalaki sa wika ng tao. Ito ay nagsasalita sa isang paraan upang palakihin ang kanyang mga maling ideya kung paanong ang mga salita ni Jesus ay tila nagpapahiwatig na hindi Siya isinugo upang tulungan ang babaing Canaanita. Kapag nagkaroon ng

KUNG SAAN LAGANAP ANG KASALANAN MAS SUMASAGANA ANG
BIYAYA

krisis at lumabas ang katotohanan, ang biyaya ay iniaalay para sa kaluluwa na makapasok sa karanasan sa Bagong Tipan.

Ito ay isang makitid na pintuan na dapat pasukin, dahil sinabi sa atin ni Jesus na kakaunti sa mundong ito ang pipiliin na pumasok sa prosesong ito ng pagkakaroon ng kanilang mga kasalanan na malantad at mahayag sa pamamagitan ng kautusan, upang makatanggap ng mapagmahal na pagpapatawad na biyaya ng Diyos.

Kung ilalapat natin ang balangkas na ito ng Lumang Tipan at Bagong Tipan na nagtutulungan upang dalhin tayo sa kaligtasan, maaari nating ilagay ang ilan sa mga bagay na napag-isipan natin dati sa balangkas na ito upang bigyan tayo ng mas malinaw na larawan kung paano ito gumagana.

Lumang Tipan	Bagong Tipan
Hampasin ang Bato	Magsalita sa Bato
Tanso na Altar — Loob/courtyard	Kaban ng Ginto — Kabanal- banalang Lugar
Ang Diyos ay Nangangailangan ng Sakripisyo	Ang Tao ay Nangangailangan ng Sakripisyo
Hinihingi ng Hustisya ang Kamatayan	Ang Hustisya ay Malayang Nag- aalok ng Awa
Pinatay ng Diyos si Kristo	Pinatay ng Tao si Kristo
Mga Kaisipan ng Tao	Mga Kaisipan ng Diyos
Pagbabayad-sala ng Tao	Pagbabayad-sala ng Diyos

Ang mga kaisipan ng Diyos ay hindi ang ating mga kaisipan, ngunit ang Diyos ay nakipagtagpo sa atin kung saan tayo nag-iisip, at dinadala ang mga nasa atin na handa sa Kanyang pang-unawa. Ang bawat isa sa

ATONEMENT

atin ay dumaan sa dalawang hakbang na prosesong ito upang maiayon sa Diyos; upang matanggap ang pagbabayad-sala.

Ang prosesong ito ay mahalaga upang maunawaan. Para ang bawat isa sa atin ay makatanggap ng pagbabayad-sala, ang nakatagong poot sa ating mga puso ay dapat ihayag [Lumang Tipan] upang matanggap natin ang masaganang biyaya ng Diyos [Bagong Tipan]. Kapag naunawaan natin ang prosesong ito ng dalawang tipan, magkakaroon tayo ng tamang balangkas upang maunawaan ang mga kuwento tulad ng pagpatay sa mga inosenteng bata sa Mga Bilang 31.

KABANATA 11

ANG PAGPATAY NG INOSENTE

Sa loob ng isa sa pinakamagandang pahayag ng Banal na Kasulatan ay naglalaman ng isang hindi natanto na poot.

Ngunit ngayon, kung patatawarin mo ang kanilang kasalanan; at kung hindi, pawiin mo ako, isinasamo ko sa iyo, sa iyong aklat na iyong isinulat. Exodo 32:32 (KJV)

Sa Mt Sinai, nakipagbuno si Moses sa kanyang isipan sa pagitan ng mga limitasyon ng pagpapatawad ng Diyos at ng sistema ng hustisya na nauunawaan ng lahat ng tao - ang kamatayan bilang parusa sa paglabag. Bilang isang binata, ipinakita ni Moises ang kanyang paniniwala na ang nagkasala ay dapat parusahan ng kamatayan.

At nangyari, nang mga araw na yaon, nang si Moises ay malaki na, na siya'y lumabas sa kaniyang mga kapatid, at minasdan ang kanilang mga pasanin. At nakita niya ang isang Ehipsiyo na hinahampas ang isang Hebreo, isa sa kanyang mga kapatid. Kaya't lumingon siya dito at doon, at nang wala siyang makitang tao, pinatay niya ang Ehipsiyo at itinago siya sa buhangin. Exodo 2:11-12

ATONEMENT

Apatnapung taon sa ilang sa pag-aalaga ng mga tupa, pinalambot ang alituntuning ito ng paghihiganti kay Moises ngunit nang walang kumpletong paghahayag ng karakter ng Diyos na inihayag kay Kristo, napakahirap na ganap na alisin ang maling ideyang ito..

Ang Diyos, batid kung gaano kahirap alisin ang gayong malalim na mga maling akala sa tao at ang pagiging ayaw na pilitin ang tao ng ibang pang-unawa, ay nagtuturo sa tao kung nasaan siya, na isinasalaysay ang mga detalye ng Kanyang mga pagtatangka na abutin ang tao, upang balang araw sa hinaharap ay mapagsasama-sama ng tao ang mga piraso at magkaroon ng mas tumpak na pagkaunawa sa Kanyang pagkatao at Kanyang katarungan/hustisya. Ito lang ang magagawa ng Diyos at kung ano ang Kanyang ginawa sa loob ng 6000 taon: Siya ay lumalakad kasama ng mga tao sa kanilang madilim na pang-unawa habang sila ay kumakain ng mapait na bunga ng kanilang mga pinili, habang malumanay na nagsasalita sa kanila sa pamamagitan ng Kanyang Espiritu ng isang mas mabuting paraan.

Ngayon ang lalaking si Moises ay totoong mapagpakumbaba, higit sa lahat ng tao na nasa balat ng lupa. Mga bilang 12:3

Si Moses ang pinakamatiyaga, mapagmalasakit na tao sa lupa noong panahong iyon at kakaunti lang ang susunod sa kanya na magkakaroon ng kanyang antas ng kababaang-loob. Ngunit ang nakatagong kataksilan ni Adan ay nakatago pa rin sa katangian ni Moises. Nais ng ating makalangit na Ama na palayain si Moises mula sa nakatagong poot na ito.

Gaya ng natuklasan natin sa huling kabanata, ang tanging paraan para gawin ito ay ang payagan ang mga likas na hilig ni Moises na dumami sa isang mahirap na sitwasyon. Ito ay magpapahintulot sa biyaya ng Diyos na higit na sumagana. Sa sandaling hinampas ni Moises ang bato ng dalawang beses sa galit dahil sa walang pananampalataya na kawalang-pasasalamat ng mga tao, lumitaw ang nakatagong poot kay Moises. Ang paghampas sa bato ay simbolo ng paghampas kay Kristo. Bago umakyat si Moses sa Mt. Nebo at pumunta sa libingan, ihahayag ng Diyos ang lalim ng poot sa loob ni Moses sa isang lawak na makikita

na si Moises ay nagtataglay ng parehong kalikasan tulad ng Pharoah na nagtangkang pumatay sa kanya bilang isang sanggol.

Sa kabanata 9 nakita natin ang pagpatay sa mga nagkasala sa loob ng Israel para sa pagpayag sa mali/pandaraya na pagsamba at sekswal na imoralidad sa kampo. Ngayon ay panahon na para anihin ng nagkasalang bansa ng Midian ang inihasik nito. Ang Diyos ay nagsasalita kay Moises:

“Maghiganti ka sa mga Madianita para sa mga anak ni Israel. Pagkatapos ay titipunin ka sa iyong bayan.” Mga bilang 31:2

Narito ang huling gawain para kay Moises bago siya mamatay; paghihiganti sa mga Madianita. Ngunit kaninong paghihiganti ang nasiyahan dito? Isaalang-alang ang dalawa pang pagsasalin:

“Gawin mo ang paghihiganti ng mga anak ni Israel laban sa mga Madianita - pagkatapos ay titiponin ka sa iyong bayan.” Mga bilang 31:2 (YLT)

Hayaang [maghiganti ng parusa sa mga anak ni Israel] sa mga Madianita; at sa wakas ay idaragdag ka sa iyong bayan. Mga bilang 31:2 (Apostolikong Polyglot)

Ano ang naunawaan ni Moises at ng mga Israelita sa paghihiganti?

Kaya't sinalita ni Moises sa bayan, na sinasabi, Magsandig/magsandata ng ilan sa inyo para sa pakikipagdigma, at hayaan silang yumaon laban sa mga Madianita upang maghiganti para sa Panginoon sa Madian. Mga bilang 31:3

Ang paghihiganti kay Moises ay nangangahulugan ng pagpatay at pagpuksa sa mga nagkasala. Ipinahayag ni Moises ang paghihiganti ng tao bilang paghihiganti ng Diyos. Ipinakikita nito sa Diyos ang mga katangian ng Israel, kasama na si Moises. Ang tusong pagtataksil ni Balaam sa pakikipagkasundo sa mga Madianita ay naging sanhi ng pagkakasala ni Moises na lumago. (Roma 5:20). Ang Diyos ay nagsalita kay Moises tungkol sa paghihiganti ng mga anak ni Israel. Binanggit ni Moises ang paghihiganti ni Jehova. Sinabi ni Moises sa mga Israelita na

ATONEMENT

armasan ang kanilang sarili para sa digmaan. Hindi binanggit ng Diyos ang salitang digmaan o pagiging armado. Paano ipaghiganti ng Diyos ang Kanyang sarili sa Kanyang mga kaaway?

Mga minamahal, huwag ninyong ipaghiganti ang inyong sarili, kundi bigyan ninyo ng dako ang poot; sapagkat nasusulat, “Akin ang paghihiganti, ako ang gaganti,” sabi ng Panginoon. Samakatuwid **“Kung ang iyong kaaway ay nagugutom, pakainin mo siya; kung siya ay nauuhaw, bigyan siya ng inumin; sapagkat sa paggawa nito ay magbubunton ka ng mga baga ng apoy sa kaniyang ulo.”** Roma 12:19–20

Ang paghihiganti ng Diyos ay ang pakainin ang Kanyang mga kaaway at bigyan sila ng maiinom kapag sila ay nauuhaw. Kapag ang iyong kaaway ay mabait sa iyo, pinahihirapan nito ang budhi (kung may natitira pang budhi) at ito ay nagdudulot ng matinding pagkabalisa sa kaluluwa. Ito ay kung paano ginawa ng Diyos ang Kanyang mga kaaway, na kinabibilangan ng lahat ng tao sa kanilang likas na kalagayan, sa Kanyang mga kaibigan - ang Kanyang kabutihan sa atin ay umaakay sa atin sa pagsisisi at pagkakasundo. (Roma 2:4)

Paano pinakitunguhan ni Elisha ang kanyang mga kaaway?

Nang makita nga sila ng hari ng Israel, sinabi niya kay Eliseo, Ama ko, papatayin ko ba sila? Papatayin ko ba sila?" Ngunit sumagot siya, “Huwag mo silang papatayin. Papatayin mo ba ang mga binihag mo sa pamamagitan ng iyong espada at pana? Maglagay ka ng pagkain at tubig sa harap nila, upang sila ay makakain at makainom at makapunta sa kanilang panginoon.” Nang magkagayo'y naghanda siya ng isang malaking piging para sa kanila; at pagkatapos nilang kumain at uminom, pinayaon niya sila at nagsiparoon sila sa kanilang

Walang kadiliman sa Diyos, ngunit habang ang mga taong kumakatawan sa Diyos ay hindi nauunawaan ang Kanyang katangian, ito ay nagiging sanhi ng kadiliman upang palibutan ang Diyos.

panginoon. Sa gayo'y hindi na pumasok sa lupain ng Israel ang mga pulutong ng mga mananakop na Siria. 2 Hari 6:21-23

Bakit hindi na pumasok sa lupain ng Israel ang mga pangkat ng mga mananakop na Siria? Ito ay dahil sa mga baga ng apoy sa kanilang mga ulo. Akala ng mga sundalong ito ay mamamatay na sila. Sa halip ay tratuhin sa isang malaking piging ang umabot sa kanilang mga puso at pinahiya sila sa kanilang pagnanais na patayin ang mga Israelita, kaya tumigil sila.

Ngunit gaya ng sinabi natin, hindi paghihiganti ng Diyos ang ginagawa; ito ang paghihiganti ng Israel. Hinampas muli ni Moises ang bato, isang simbolo ni Kristo, sa pagsasabing ito ay paghihiganti ng Diyos na ipinapatupad. Ito ay isang pagpapakita ng nakatagong poot na nagmula sa puso ni Adan.

Ang pinakamaamo na tao sa buong lupa ay biglang nagsiwalat ng nakatagong poot sa loob niya sa pagnanais na patayin ang mga Midianita. Kung hindi sinabi ng Diyos ang Kanyang ginawa, maaaring hindi lumitaw ang nakatagong poot na ito.

Ito ay ang hindi pagkakaunawaan sa kung ano ang ibig sabihin ng Diyos na nagiging sanhi ng Diyos na nababalot ng kadiliman. Walang kadiliman sa Diyos, ngunit habang ang mga taong kumakatawan sa Diyos ay hindi nauunawaan ang Kanyang katangian, ito ay nagiging sanhi ng kadiliman upang palibutan ang Diyos.

Ang Panginoon ay naghahari; magalak ang lupa; nawa'y magalak ang karamihan ng mga pulo! Ang **mga ulap at dilim ay nakapaligid sa Kanya**; katuwiran at katarungan ang pundasyon ng Kanyang trono. Awit 97:1-2

Ano ang mga ulap na ito?

Kaya't tayo rin, palibhasa'y napapaligiran tayo ng napakaraming ulap ng mga saksi, iwaksi natin ang bawa't bigat, at ang kasalanang madaling magbitag sa atin, at tumakbo tayong may pagtitiis sa takbuan na inilagay sa harap natin. Mga Hebreo 12:1

ATONEMENT

Sa aklat ng Mga Hebreo, pinagsama-sama ni Pablo ang isang listahan ng marami sa mga bayani ng Lumang Tipan. Ito ang mga saksi sa Diyos sa kasaysayan. Ngunit ang kanilang hindi pagkakaunawaan sa karakter ng Diyos ay naging dahilan upang ang Diyos ay napapaligiran ng madilim na ulap. Ang liwanag ng Diyos ay naghahangad na sumikat sa kadilimang ito. Sa katauhan ni Hesus na ang dalisay na liwanag ay sumisikat sa kadiliman.

Sapagka't ang Dios, na nag-utos sa liwanag na sumikat mula sa kadiliman, ay nagninging sa aming mga puso, upang magbigay ng liwanag ng pagkakilala sa kaluwalhatian ng Dios sa mukha ni Jesucristo. 2 Corinto 4:6 (KJV)

Nang magsalita ang Diyos sa Israel sa Bundok Sinai, nagsalita Siya sa kanila sa pamamagitan ng mga ulap ng kadiliman. Ang kadilimang ito ay wala sa Diyos kundi sa sangkatauhan. Ang lindol, kidlat at kulog ay repleksyon ng mga iniisip ng tao tungkol sa Diyos.

Nang magkagayo'y nangyari sa ikatlong araw, sa umaga, na nagkaroon ng **mga kulog at mga kidlat, at isang makapal na ulap sa ibabaw ng bundok**; at ang tunog ng pakakak ay napakalakas, na anopa't ang buong bayan na nasa kampamento ay nanginig. At inilabas ni Moises ang bayan sa kampamento upang salubungin ang Dios, at sila'y tumayo sa paanan ng bundok. Ngayon ang Bundok Sinai ay ganap na umuusok, sapagka't ang Panginoon ay bumaba doon sa apoy. Ang usok nito ay umakyat na parang usok ng isang hurno, at ang buong bundok ay yumanig nang husto. Exodo 19:16-18

Nasaksihan nga ng buong bayan ang mga kulog, ang kidlat, ang tunog ng pakakak, at ang bundok na umuusok; at nang makita ng mga tao, sila'y nanginig at tumayo sa malayo. Nang magkagayo'y sinabi nila kay Moises, Makipag-usap ka sa amin, at aming didinggin; ngunit huwag magsalita ang Diyos sa atin, baka tayo ay mamatay." At sinabi ni Moises sa bayan, Huwag kayong matakot; sapagkat ang Diyos ay naparito upang subukin kayo, at upang ang kanyang pagkatakot ay mapasa inyo, upang kayo'y huwag

magkasala.” Kaya't ang mga tao ay tumayo sa malayo, ngunit si Moises ay lumapit sa makapal na kadiliman na kinaroroonan ng Diyos. Exodo 20:18-21

Pinahintulutan ng Diyos ang mga natural na elemento na ipakita kung ano ang iniisip ng mga tao tungkol sa Diyos. Ang lupa ay nasa ilalim ng kapangyarihan ng mga tao at ito ay nagpatotoo sa kung ano ang iniisip nila tungkol sa Kanya. Sa prosesong ito pinapasok ng Diyos ang kautusan upang ang kasalanan ng mga tao ay maging mas maliwanag sa kanila.

Gaya ng sinabi natin kanina, napakahalaga na mahayag ang lalim ng poot ni Moises bago siya mamatay. Hindi ito ginagawa ng Diyos para hatulan si Moises, ngunit upang si Moises ay makatanggap ng saganang biyaya. Hindi kailanman hinahatulan ng Diyos; Siya ay hinatulan lamang na magdala ng kagalingan ng poot para sa mas malalim na pagkakasundo, ngunit ang tao, sa kanyang hindi pagkakaunawaan, ay napagtanto na ang gawaing ito ng pananalig bilang paghatol, at sa pagkakasala at takot siya ay napahamak.

Nakipagdigma ang Israel sa Midian sa pag-iisip na nilalabanan nila ang digmaan ng Diyos at naghihiganti sila. Ang mga Midianita ay nawasak. Tiniyak ng Israel na si Balaam, ang huwad na propeta, ay nawasak din. Ngunit nang sila ay bumalik, si Moises ay tumugon nang may matinding galit.

Ngunit nagalit si Moises sa mga pinuno ng hukbo, sa mga pinuno ng libu-libo at sa mga kapitan ng daan-daan, na nagmula sa labanan. At sinabi ni Moises sa kanila: “Pinapanatili ba ninyong buhay ang lahat ng babae? Narito, ang mga babaing ito ay naging sanhi ng pagkakasala sa mga anak ni Israel, sa pamamagitan ng payo ni Balaam, laban sa Panginoon sa pangyayari ng Peor, at nagkaroon ng salot sa kapisanan ng Panginoon. Kaya ngayon, patayin ninyo ang bawat lalaki sa gitna ng maliliit na bata, at patayin ninyo ang bawat babae na nakakilala ng matalik na lalaki sa isang lalaki.” Mga bilang 31:14–17

ATONEMENT

May sinabi ba ang Diyos kay Moses tungkol sa pagpatay sa mga sanggol na lalaki? Sa paanong paraan naakit ng mga sanggol na lalaki ng Midian ang Israel na nagdulot ng salot na pumatay sa 24,000 Israelita? Lahat ng babae na nakipagtalik sa isang lalaki ay pinatay. Ngunit ang mga batang babae na hindi nakipagtalik sa isang lalaki ay pinananatiling buhay at isinama sa mga pamilyang Israelita. Ang ilang pamilya ay maaaring mabait at inalagaan ang mga batang babae habang ang iba ay sinamantala ang kanilang mahinang sitwasyon upang tratuhin nang malupit bilang mga alipin o mas masahol pa para sa sekswal na kasiyahan, kahit na ipinagbabawal ito ng batas.

Hindi mahirap unawain ang lohika ng tao kung bakit pinatay ang mga babae ngunit sa liwanag ng karakter ni Hesus na nagpatawad sa babaeng nahuli sa pangangalunya, inilalantad nito sa ating lahat kung nasaan ang ating puso sa tanong na ito.

Naligtas ang buhay ni Moises nang utusan ng Pharoah ng Ehipto na patayin ang lahat ng sanggol na lalaki ng Israel at iligtas ang mga batang babae.

Nang magkagayo'y nagsalita ang hari sa Egipto sa mga hilot na Hebreo, na ang pangalan ng isa ay Siphra at ang pangalan ng isa ay Pua; at kaniyang sinabi, Pagka iyong ginawa ang mga katungkulan ng hilot/komadrona sa mga babaing Hebreo, at iyong nakita sila sa mga dumi, kung ito'y isang lalake, ay papatayin mo nga siya; ngunit kung ito ay isang anak na babae, siya ay mabubuhay." Exodo 1:15-16

Kapansin-pansin din na nang tumakas si Moises sa Ehipto ay nakahanap siya ng kanlungan sa lupain ng Midian.

Nang marinig ni Faraon ang bagay na ito, hinangad niyang patayin si Moises. Ngunit si Moises ay tumakas mula sa harapan ni Faraon at tumira sa lupain ng Madian; at umupo siya sa tabi ng isang balon. Exodo 2:15

Napangasawa ni Moises ang anak ni Jetro, ang saserdote ng Midian. (Exodo 2:16-21). Ang lahat ng mga bagay na ito ay dapat maging sanhi

ng ating pangininginig. Si Moises ang pinakamaamo na tao na nabuhay. Nang dumating ang tamang pagsubok, nahayag na maaaring ipakita ni Moises ang parehong mga katangian tulad ni Pharoah na naghangad na patayin ang mga anak na Israelita.

Kung talagang gusto mong malaman kung ano ang nakatago sa kaibuturan ng iyong kaluluwa, tingnan mo ang mukha ni Moises at tingnan ang iyong sarili. Ang lahat ng mga bagay na ito ay isinulat para sa ating pag-aaral. (Roma 15:4). Walang mabuti sa tao; walang naghahanap sa Diyos. (Mga Taga Roma 3:11–12). Gaya ng sinabi sa atin ni Hesus, walang mabuti kundi Isa, ang Diyos.

Sa pagpatay sa mga hari ng Midian, nakikita natin ang paghahain ng mga nagkasala. Sa mga babae na nanligaw sa mga lalaking Israelita, nakikita rin natin ang paghahain ng mga nagkasala. Sa pagkamatay ng mga babaeng hindi nanligaw sa Israel at sa mga sanggol na lalaki ng Midian, nakikita natin ang sakripisyo ng mga inosente - at ito ang kumukumpleto sa pagbabayad-sala ng Pagpapalit ng Parusa. Ang lahat ng ito ay may mga alingawngaw ng paratang sa hardin “ang babae na ibinigay mo (ang Anak), sa akin.”: ang nagkasalang babae at ang inosenteng Anak ay hinatulan ng kamatayan upang makumpleto ang pagbabayad-sala para kay Adan.

Ang natitirang bahagi ng kabanata ay nagsasalita tungkol sa mga samsam sa digmaan at kung paano sila nahati at kung ano ang inilaan sa Diyos. Pagkatapos ay nagbasa tayo ng isang bagay na napakahalaga sa paksa ng pagbabayad-sala.

Kaya't kami ay nagdala ng isang handog para sa Panginoon, kung ano ang nasumpungan ng bawa't tao na mga alahas na ginto: mga pamigkis at mga pulseras at mga singsing na panatak at mga hikaw at mga kuwintas, **upang itubos sa ating sarili** sa harap ng Panginoon. Mga numero 31:50

Sa pagpatay sa mga Midianita at pagkuha ng mga samsam sa digmaan at pag-aalay sa Diyos, ang mga Israelita ay gumawa ng pagbabayad-sala para sa kanilang sarili. Ngunit paano gagawin ng mga tao ang pagbabayad-sala para sa kanilang sarili kung walang matuwid, wala

kahit isa? Gaya ng sinabi ng Diyos, ang paghihiganti ng Israel ang nasiyahan, kaya't ang pagbabayad-sala na ginawa ay para sa kanilang sarili.

Para sa isang maikling sandali, si Moses ay lumitaw tulad ni Pharoah, na may parehong binhi ng poot na hinimok ng pagnanais na mapanatili ang kanyang bansa. Ang kritikal na puntong dapat tandaan ay hindi hinahatulan ng Diyos ang sinumang tao para sa kanilang mga kabiguan ngunit ipapakita Niya sa kanila ang katotohanan upang mabigyan Niya sila ng awa at espirituwal na pagpapagaling kung tatanggapin nila ang katotohanan.

Maraming tao ang natakot sa mungkahi na si Moises ay kumilos nang mali. Ito ay isang pagtatangka upang bigyang-katwiran ang nakatagong poot sa kanilang mga puso. Si Jesus ay hindi kailanman nag-utos na patayin ang sinuman; hindi ito bahagi ng Kanyang karakter. Tiniis ni Kristo ang Krus sa pagkamatay ng lahat ng mga Midianita, upang ang proseso ng ebanghelyo kay Moises ay makumpleto.

Huwag magkamali, natanggap ng mga Midianita ang natural na kahihinatnan ng kanilang mga pagpili. Sila ay naghahangad na wasakin ang Israel at pinahintulutan ng Diyos na ang mga kasamaan ng mga ama ay dalawin sa mga anak. Hindi pinigilan ng Diyos na bumagsak ang mga kahihinatnan, ngunit ang karakter ng Diyos ay hindi kinakatawan sa pagpatay sa mga Midianita.

Dalangin ko na sa pagbabasa ng mga kuwentong ito nang may sariwang mata, ang mga alituntunin ng pagbabayad-sala ay magkaroon ng mas malaking kahalagahan. Dalangin ko na ang kasamaan ng lahat ng kalikasan ng tao ay mahayag at mailagay sa alabok upang tayong lahat ay kumapit kay Kristo bilang ating tanging pag-asa ng kaligtasan. Walang magaling, wala. Ito ang dahilan kung bakit ang kasaysayang ito ay ibinigay sa atin; ang mga ito ay "isinulat bilang mga babala para sa atin, na kinaroroonan ng kasukdulan ng mga kapanahunan ay dumating na." 1 Corinto 10:11 (NIV).

ANG PAGPATAY NG INOSENTE

Lahat tayo ay may kaparehong laman tulad nina Moses at Pharoah. May potensyal tayong gawin ang eksaktong ginawa nila kahit na tayo ang pinakamaamo na tao sa mundo.

Susunod, bumaling tayo sa Mosaic Sanctuary upang maunawaan nang mas malalim kung paano tinatrato ng Anak ng Diyos ang ating nakatagong kataksilan upang dalhin tayo sa pakikipagkasundo sa Diyos.

KABANATA 12

ANG TABING NG KANYANG LAMAN

Ang iyong **daan**, O Diyos, ay nasa santuwaryo; na napakadakila ng Diyos bilang ating Diyos? Awit 77:13

Ang pangunahing kahulugan ng salitang daan ay "kalsada". "Ang iyong daan/kalsada ay nasa Sanctuary." Ang simula ng daan ay kung saan ang nahulog na tao ay nakaupo sa kadiliman, habang ang dulong punto ay kung saan ang ating Ama ng liwanag ay kinakatawan. Ang daan sa pagitan ng dalawang puntong ito ay inihayag sa Sanctuary, na kumakatawan kay Kristo. Kaayon nito ay sinabi ni Hesus na "Ako ang Daan" na sa Griyego ay *τρόπος* na nangangahulugan din ng landas o daan. "Ang iyong daan, O Diyos, ay nasa Santuwaryo" at si Kristo ang daan patungo sa Ama. Sinabi ni Hesus, "Walang taong makapupunta sa Ama kung hindi sa pamamagitan Ko." Ang paraang ito ay nagsisimula kung nasaan ang tao, at nagtatapos kung nasaan ang Diyos.

Nagsimula

TAO

DIYOS

Ngayon, sa daang ito, maaari tayong maglagay ng isa pang patong/dagdag ng pang-unawa at iyon ay ang Isaias 55:8-9. Kung

ilalagay natin iyan sa tsart na ito, mayroon tayong mga paraan ng tao at mga paraan ng Diyos.

Nagsimula

TAO Mga paraan ng tao	(Empty space)	DIYOS Mga paraan ng Diyos
---------------------------------	---------------	-------------------------------------

Ano ang pagkakaiba ng dalawang iyon? Ang pagkakaiba sa pagitan ng katuwiran at kasalanan. Sila ay ganap na kabaligtaran. Ang landas, upang maabot mula sa mga daan ng tao tungo sa mga daan ng Diyos, ay dumaraan sa ganap na pagbabagong-anyo na kinakatawan sa ibang bahagi ng Kasulatan bilang kadiliman tungo sa liwanag. Mayroon tayong isa pang taludtod na maaari nating ilagay sa ibabaw nito. Ezekiel 36:26, “Aalisin ko ang pusong bato sa inyong laman at bibigyan ko kayo ng pusong laman.” Hindi natin sinasabi na ang Diyos ay laman ngunit kinakatawan nito ang lambot, ang kahinahunan, ang kaamuan ng Diyos kaysa sa malupit, mabagsik, mabato, ugali ng tao. Ito ang ilan sa mga parallel kung saan umiiral ang magkasalungat. Upang mabawi tayo ng Diyos at maabot tayo, ipinadala ng Diyos ang kanyang bugtong na Anak. Kailangang ipadala ng Diyos ang Kanyang Anak sa kinaroroonan natin.

Kami ay kinakatawan ng nawawalang tupa. Lumapit sa atin si Kristo dahil “Walang naghahanap sa Diyos.” (Roma 3:11). Ang tao ay hindi lumalakad patungo sa Diyos. Si Kristo ay lumalakad o tumatakbo patungo sa tao upang kunin ang mga handang bumalik sa Ama.

Ang kalagayan ng tao sa kadiliman ng kasalanan ay kakila-kilabot dahil kapag ang liwanag ng katuwiran ay dumating sa atin, sinasabi sa atin ng Bibliya na natural tayong tumalikod sa liwanag. Sa likas na katangian, hindi natin nauunawaan ang liwanag o ninanais ito.

At ang liwanag ay kumikinang sa kadiliman, at hindi ito naunawaan ng kadiliman. Juan 1:5

At ito ang kahatulan, na ang ilaw ay naparito sa sanglibutan, at inibig ng mga tao ang kadiliman kay sa liwanag, sapagka't ang kanilang mga gawa ay masasama. Juan 3:19

ATONEMENT

Dahil ang mga pag-iisip ng Diyos ay hindi natin iniisip, lahat ng sinasabi Niya ay binibigyang kahulugan sa ating kadiliman bilang isang bagay laban sa atin at para sa ating pinsala. Nakikita natin ito sa mga anak ni Israel sa Mt. Sinai:

Ang paningin ng kaluwalhatian ng Panginoon ay parang apoy na tumutupok sa taluktok ng bundok sa paningin ng mga anak ni Israel. Exodo 24:17

Ang magandang kaluwalhatian ng Diyos ay nagpakita bilang tumutupok o lumalamon ng apoy sa mga tao. Upang maabot ng Diyos ang tao, kailangan Niyang pumunta mismo sa kinaroroonan ng tao. Ngunit kapag ang Diyos ay lumapit sa atin, natural tayong natatakot na Siya ay darating upang saktan tayo dahil sa ating pagiging makasalanang. Kaya nga kailangan natin ng isang tagapamagitan upang ipagtanggol ang ating kaso sa harap ng Isa na sa tingin natin ay naghahanap ng ating kaparusahan at kamatayan.

Ang poot na nagmula sa puso ni Adan laban sa Diyos at dumaan sa buong sangkatauhan ay humahadlang sa posibilidad ng mabisang komunikasyon nang walang tagapamagitan. Ang gayong tagapamagitan ay si Kristo, ang Anak ng Diyos.

Ngunit ngayon kay Cristo Jesus kayo na dati'y malayo ay inilapit sa pamamagitan ng dugo ni Cristo. **Sapagkat Siya mismo ang ating kapayapaan, na ginawa ang dalawa na isa, at ibinagsak ang gitnang pader ng paghihiwalay, na pinawi sa Kanyang laman ang poot,** iyon ay, ang batas ng mga utos na nakapaloob sa mga ordenansa, [G1378] upang lumikha sa Kanyang sarili ng isang bagong tao mula sa dalawa, sa gayon ay gumagawa ng kapayapaan. Mga Taga-Efeso 2:13–15

Dinaig ni Kristo ang pader ng paghihiwalay natin at ng Diyos sa pamamagitan ng tabing ng Kanyang laman. Karamihan sa mga Kristiyanong ay naniniwala na ang talatang ito ay tumutukoy sa pader sa pagitan ng Hudyo at Hentil na nawasak sa pamamagitan ng pagtanggol ng batas ni Moises. Pansinin kung ano ang sinasabi ng Magandang Balita na Bibliya:

Sapagkat si **Kristo mismo ang nagdala sa atin ng kapayapaan sa pamamagitan ng paggawa ng mga Judio at mga Hentil na isang bayan**. Gamit ang sarili niyang katawan ay sinira niya ang pader na naghihiwalay sa kanila at pinananatiling mga kaaway. **Inalis niya ang Batas ng Hudyo** kasama ang mga utos at tuntunin nito, upang lumikha mula sa dalawang lahi ng isang bagong tao na kaisa niya, sa paraang ito ay nagkakaroon ng kapayapaan. Mga Taga-Efeso 2:14–15 (Magandang Balita na Bibliya)

Karamihan sa mga tao ay nauunawaan ang salitang mga ordenansa na ipinahayag sa King James na tumutukoy sa batas ni Moises. Ito ay pagsasalin ng salitang Griyego na dogma.

Kung hahanapin mo ang Lumang Tipan ng Griyego (LXX) para sa dogma, hindi ito tumutukoy sa batas ni Moises kundi sa mga utos na gawa ng tao at madalas na mga utos ng kaparusahan at kamatayan..

- Ezra 6:8 – decree ng Persia na itayo ang templo.
- Ezekiel 20:26 mula sa talatang 25 – Ibinigay sila ng Diyos sa mga batas na hindi mabuti. Sinira sila ng Diyos sa kanilang sariling mga decree.
- Daniel 2:13 – Decree ng kamatayan na patayin ang matatalinong tao.
- Daniel 3:10,29 – Kautusan/decreed ng kamatayan sa kapatagan ng Dura ng hari ng Babilonia..
- Daniel 4:6 – Mag-utos/decreed na dalhin ang lahat ng pantas na tao.
- Daniel 6:8,10,12,13,15,26 – Pirmahan ang utos/decreed ng kamatayan na walang Diyos na sambahin kundi ang hari.

Narito kung paano ginamit ang parehong salita sa Bagong Tipan:

- Lucas 2:1 – Isang utos/decreed ni Cesar.

ATONEMENT

- Mga Gawa 16:4 – Isang decree ng mga Apostol na limitahan ang itinuro mula sa batas ni Moises dahil sa labis na posisyon ng ilan sa mga Hudyo sa usaping ito..
- Mga Gawa 17:7 – Isang decree ni Cesar.
- Mga Taga-Efeso 2:15 – Inalis na ni Kristo ang mga utos na nakapaloob sa mga utos ng (tao).
- Colosas 2:14 – Tinatanggal ang mga utos/decrees ng tao na laban sa atin.

Ang pagtingin sa kung paano ginamit ang salitang ito na mga ordenansa sa buong Bibliya ay nagpapakita na ito ay walang kinalaman sa mga batas na isinulat ni Moises sa Lumang Tipan. Sa halip, ito ay nagsasalita sa mga pagsasabatas at kahilingan ng tao at madalas na mga pagsasabatas na kinasasangkutan ng kaparusahan at kamatayan. Nakikita mo ba kung paano nauunawaan ng poot ng tao ang sinasabi ni Pablo bilang pag-aalis sa batas ng Diyos na ibinigay sa pamamagitan ni Moises sa halip na alisin ang mga decrees/utos na humahatol sa sangkatauhan?

Tulad ng tinalakay natin sa apat na kabanata tungkol sa nakatagong kasamaan ni Adan, ang unang utos ng tao ay ang Anak ng Diyos ay dapat mamatay para sa mga pangyayaring naganap sa Halaman ng Eden. Ipinasa ni Adan ang ganitong uri ng paghatol sa lahat ng kanyang mga anak at sa gayon ang paghatol na ito ay namamalagi sa loob ng lahat ng tao sa kanilang likas na kalagayan. Sinisikap ng kalikasan ng tao na itago ang poot na ito at nag-aangking mahal niya ang Diyos, katulad ng mga sakop ng isang totalitaryo na bansa na natatakot na sila ay papatayin kung hindi nila pararangalan ang pinuno ng estado (Halimbawa: North Korea).

Upang maabot tayo, kinailangan ni Kristo na kunin ang ating laman upang wasakin ang pader ng paghihiwalay na nilikha ng ating huwad na sistema ng hustisya na humantong sa paghatol at kamatayan. Sa pagiging isa sa atin, maaari Niyang ipagtanggol ang ating kaso sa harap ng Ama na maling akala natin ay laban sa atin at bayaran ang halaga na

maling akala nating kailangang bayaran. Maipapakita Niya sa tao ang tunay na paraan upang makipag-ugnayan sa Diyos, nang walang mga ideya ng pagsamba sa Kanyang katangian at labis na pinipigilang kawalan ng tiwala.

Kaya nga, nang Siya ay dumating sa mundo, sinabi Niya: “Hain at handog ay hindi mo ninais, ngunit isang katawan ang iyong inihanda para sa akin.” Hebreo 10:5

Hindi hiniling ng katarungan ng Diyos ang kamatayang ito. Hindi Niya kailanman ginusto ang mga sakripisyo, ngunit sa halip ay isang katawan ng tao ang inihanda para kay Hesus na magpapahintulot sa Kanya na lumapit sa atin. Ang katawan ng tao na iyon ay hindi mula sa binhi ni Adan bago ang pagkahulog, sa halip ito ay ang binhi ni David pagkatapos ng pagkahulog ng tao.

Tungkol sa kanyang Anak na si Jesu-Cristo na ating Panginoon, na **ginawa sa binhi ni David ayon sa laman.** Roma 1:3 (KJV)

Dinala ni Kristo ang ating laman sa Kanya, pinasuko ang kaluwalhatian sa Kanya hanggang sa abot ng ating makakaya na mapunta sa Kanyang presensya. Kung si Kristo ay dumating sa isang laman na iba sa atin, ang poot at paghatol sa atin ay ipapakita sa Kanya at tulad ni Adan na tumakas sa halamanan, tayo ay tatakas mula sa Kanya. Ang Kanyang kaluwalhatian na inilantad ay tila isang lumalamon na apoy sa ating mga mata.

Nakikita natin ang katibayan nito nang linisin ni Jesus ang templo sa Jerusalem. Ang pagka-Diyos ay sumikat mula sa Kanya at ang mga may poot sa kanilang mga puso laban kay Kristo ay agad na tumakas para sa kanilang buhay. Dahil mayroon tayong lahat ng poot na ito, walang sinuman sa atin ang maaaring manatili sa Kanyang presensya, kaya binihisan Niya ang Kanyang pagka-Diyos ng sangkatauhan - ang ating pagkatao, at lumapit sa atin at nakumbinsi tayo na maaari Siyang makipag-usap sa Ama para sa atin.

Kung inabot ni Kristo ang tao sa Kanyang banal na kalikasan, magpapakita lamang Siya sa atin tulad ng Kanyang Ama. Si Kristo

ATONEMENT

bilang isang perpektong salamin ay magiging dahilan upang makita ng tao si Kristo na papalapit na may layuning patayin siya. Nakikita ng tao ang isang utos ng kamatayan na dumarating sa kanya upang patayin siya dahil iniisip niya ang mga utos/decrees ng kamatayan; akala niya ang Diyos ay nag-iisip na katulad niya. (Awit 50:21).

Sa pagkuha ng ating kalikasan ay maaalis ni Kristo ang makikitang poot na ito; Maaari Niyang takpan ito ng ating laman upang ang lakas ng ating pagkamuhi sa Kanya ay hindi maaninag pabalik sa atin nang napakalakas. Ang prinsipyong ito ay tumatagal ng kaunting oras upang maunawaan ngunit kapag nakita mo na ang paghatol ay nagmula kay Adan at hindi sa Diyos, kung gayon maaari nating maunawaan na ang anumang paghatol na nakikita natin sa Diyos ay ang ating sariling mga pananaw na nakaharap sa Kanya.

Mayroong lalim ng kahulugan sa Hebreo 10:5 na may kaugnayan sa pagbabayad-sala. Ang Diyos ay hindi nagnanais ng sakripisyo o pag-aalay ngunit isang katawan ng tao ang inihanda para kay Kristo upang Siya sa katawan na ito ay maalís ang poot, ihayag ang katangian ng Ama, at kasabay nito ay lubos na makilala ang Kanyang sarili sa lahi ng tao, na ginawa ng isang babae, na ginawa sa ilalim ng batas. (Mga taga-Galacia 4:4).

Ang pagiging tao ni Kristo ay malapit na nauugnay sa paksa ng pagbabayad-sala. Kapwa sa Kanyang kakayahang madaig ang ating poot at lumapit sa atin sa lupa, gayundin upang maging karapat-dapat Siya na maging isang tunay na tagapamagitan para sa tao patungo sa Diyos.

Sapagka't tayo'y walang dakilang saserdote na hindi mahihipo ng ating mga kahinaan; ngunit sa lahat ng mga punto ay tinukso gaya natin, gayon ma'y walang kasalanan. Mga Hebreo 4:15 (KJV)

Yamang ang mga anak nga ay nakikibahagi sa laman at dugo, siya rin ay nakibahagi sa gayon, upang sa pamamagitan ng kamatayan ay mapuksa niya ang may kapangyarihan sa kamatayan, sa makatuwid baga'y ang diablo. Mga Hebreo 2:14

Si Kristo ang dakilang isang-uri ng modelo/huwaran ng Sanctuary na ibinigay kay Moises. Isang katawan ang ibinigay kay Kristo upang Siya ay manahan kasama natin gaya ng makikita sa tipo sa talatang ito:

At gawin nila Ako ng isang santuwaryo, upang Ako ay makatahan sa gitna nila. Exodo 25:8

Ang bubong ng Sanctuary ay natatakpan ng mga balat ng badger na itinatago ang makikinang na gintong mga dingding at ang mga kasangkapan sa loob. Nang dumating si Kristo sa mundong ito, wala Siyang panlabas na kagandahan na dapat nating hangarin sa kanya. (Isaias 53:2).

Ang paglilingkod sa Sanctuary ay simbolo ng prosesong dinadala ni Kristo sa sangkatauhan upang makarating sa pagbabayad-sala. Mayroong pag-unlad sa pagkakasundo, dahil sa pagtaas ng kamalayan sa ating sarili at sa Diyos.

Tinakpan ni Kristo ang Kanyang pagka-Diyos sa sangkatauhan upang makarating sa ating simula. Pagkatapos ay inaakay Niya tayo sa daan ng Santuwaryo patungo sa Dakong Kabanal-banalan. Ang tabing ng paghihiwalay sa pagitan ng Banal na Lugar at ang Kabanal-banalang Lugar ng Santuwaryo ay sumisimbolo sa tabing/takip ng laman ni Kristo. Ang Kabanal-banalang Lugar ay kumakatawan sa banal na kalikasan ni Kristo at ang Banal na Lugar ay kumakatawan sa kalikasan ng tao ni Kristo. Ang Loob ay kung saan tayo sinasalubong ni Kristo sa ating tansong gawa ng tao na pag-iisip.

Ang dalawang silid ng tabernakulo ay isang gusali na kumakatawan sa dalawang kalikasang pinaghalo sa isa.

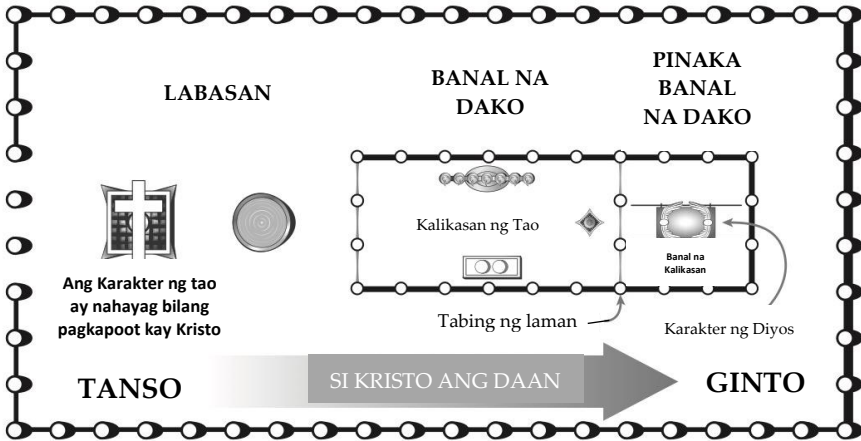
Ang utos/decreed ng kamatayan na inilagay kay Kristo sa pamamagitan ng sistema ng hustisya ni Satanas na kinakatawan sa altar ng tanso ay sumasalamin sa kamatayan ni Kristo sa Krus. Binibigyang-kasiyahan ni Kristo ang katarungan ng tao upang pagkatapos ay hawakan Niya tayo sa kamay bilang ating tagapamagitan at akayin tayo palayo sa ating tansong pag-iisip tungo sa ginto ng karakter ng Kanyang Ama.

ATONEMENT

Dinadala tayo ni Kristo sa Sanctuary, ang bago at buhay na daan patungo sa Ama.

Sa pamamagitan ng bago at buhay na daan na Kanyang inilaan para sa atin, sa pamamagitan ng tabing/takip, iyon ay, ang Kanyang laman. Mga Hebreo 10:20

ANG IYONG DAAN AY NASA SANTUARYO

Ang Sanctuary ay nagbibigay sa atin ng mga pahiwatig sa pag-unlad ng landas mula sa Hukuman patungo sa Kabanal-banang Lugar. Ang lahat ng kasangkapan sa Hukuman ay gawa sa tanso, na kumakatawan sa gawa ng tao na pag-iisip tungkol sa pagbabayad-sala. Ang altar na tanso ay kumakatawan sa pagpatay sa Anak ng Diyos sa pamamagitan ng poot na nasa tao na minana mula kay Adan.

Iginagalang natin si Kristong hinampas ng Diyos at pinahirapan (Isaias 53:4) sa altar. Ang ating mga pananaw sa katarungan na humihingi ng kaparusahan ay nagdudulot sa atin na makita si Kristo bilang namamatay upang bigyang-kasiyahan ang katarungan ng Diyos kung sa katotohanan ay binibigyang-kasiyahan nito ang ating katarungan at inilalantad ang ating poot laban sa Diyos at sa Kanyang Anak.

Sa ating maling pananaw sa Diyos, ipinagtatapat natin ang ating mga kasalanan sa altar ng paghahain, at umaasa na talagang patatawarin

tayo ng Diyos dahil mayroon tayong tagapamagitan na maghaharap ng ating kaso. Ang Espiritu ni Jesus ay nagsimulang linisin tayo sa laver. Nagsisimulang magbukas ang ating isipan sa salita ng Diyos at nagsisimula tayong magbago. Habang naglalakad tayo papunta sa Banal na Lugar, ang lalim ng ating poot laban sa Diyos ay nababatid ng tabing sa pagitan ng Banal at ng Kabanal-banalan. Ito ay nagpapahintulot sa amin na pumasok sa unang apartment/kwarto.

Sa pagpasok natin sa Banal na Lugar, pinakakain tayo ni Kristo sapagkat Siya ang tinapay ng buhay. (Juan 6:48). Binibigyan din Niya tayo ng liwanag dahil Siya ang liwanag ng mundo. (Juan 8:12). Siya rin ang namamagitan para sa atin dahil Siya ang nag-iisang tagapamagitan sa Diyos at sa tao. (1 Timoteo 2:5). Habang lumalapit tayo sa Diyos ay mas matindi ang pakiramdam ng paghatol dahil sa poot na umiiral pa rin sa atin. Ngunit kung saan ang kasalananang ito ay dumarami, ang biyaya ay higit na nananagana para sa mga naniniwala.

Humihinto ang karamihan sa mga Kristiyano sa daan. Habang mas nababatid nila ang kanilang masamang karakter habang papalapit sa Dakong Kabanal-banalan, tinutukso sila ni Satanas na ipahayag ang kanilang sariling kasamaan sa iba kaysa ipako sa krus kasama ni Kristo. Ang daan ay makitid gaya ng sinabi ni Hesus at kakaunti ang nakakahanap nito dahil mas gusto ng mga tao ang kadiliman kaysa sa liwanag.

Para sa mga kumakapit kay Hesus nang may pananampalataya, patuloy tayong kumakain ng buhay na tinapay at ang ating landas ay naliwanagan, nagsisimula tayong matuto nang higit pa tungkol sa ating masasamang kalikasan. Ang batas ay nagsisimula nang mas malalim na pumasok sa ating mga puso at masakit nating tinatanggap kung gaano nakakasakit ang ating pagkatao. Hinihikayat tayo ni Hesus sa Kanyang biyaya, awa at pagpapatawad. Kapag mas nakikita natin kung gaano tayo kasama, mas malaki ang tukso na matakot sa parusa at ipatupad ang parusang ito sa iba. Ang ating maling pagkaunawa sa katarungan ay nagdudulot sa atin ng takot na tayo ay maparusahan sa ating mga kasalanan. Natutukso tayong mag-alinlangan na mapapatawad tayo.

Upang harapin ang pag-aalinlangan, gaya ng ating nasabi, ang ilan ay tumutuon sa mga kasalanan ng iba at itinuturo ang kanilang mga pagkakamali at kahinaan, na nagsisikap na ilihis ang atensyon mula sa kanilang sariling mga kapintasan. Sa lahat ng ito, hinihikayat tayo ng Espiritu ni Jesus na isaalang-alang ang Kanyang katangian ng awa at pagpapatawad. Habang papalapit tayo sa Dakong Kabanal-banalan, inaanyayahan tayong makitang hindi ninanais ng Diyos ang paghahain at pag-aalay.

*Ang Diyos ay pag-ibig at kapag nakilala
natin ang Diyos na ipinahayag sa Kanyang
Anak, malalaman natin na ang ating Ama
ay hindi nananakit o pumapatay ng
sinuman.*

sa Diyos, mas magpapakita ang ating huwad na sistema ng hustisya sa Kanyang karakter. Tinatakpan ni Kristo ang poot na ito habang tayo ay nasa Banal na Lugar, ngunit maliban kung tayo ay makatagpo ng kalayaan mula sa maling pagkaunawa sa

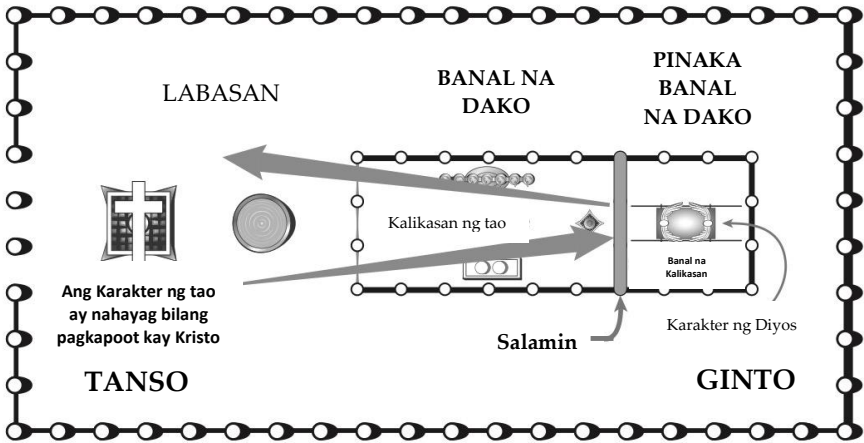
katarungan, hindi tayo magiging malaya sa takot sa kamatayan.

Hangga't pinanghahawakan natin ang ideya na pilit na pupuksain ng Diyos ang masasama, (sa halip na ito ay natural na kahihinatnan ng kanilang mga desisyon), magkakaroon tayo ng takot sa kaparusahan. Sa tuwing ihahayag sa atin ang ating mga kasalanan, matutukso tayong matakot na tayo ay mabigo at mawala.

Walang takot sa pag-ibig; ngunit ang sakdal na pag-ibig ay nagpapalayas ng takot, sapagkat ang takot ay nagsasangkot ng pahirap [pagpaparusa]. Ngunit ang natatakot ay hindi pa naging perpekto sa pag-ibig. 1 Juan 4:18

Ang Diyos ay pag-ibig at kapag nakilala natin ang Diyos na ipinahayag sa Kanyang Anak, malalaman natin na ang ating Ama ay hindi nananakit o pumapatay ng sinuman. Pagkatapos ay maaari nating pagsisihan ang ating mga likas na humahatol na humihingi ng kamatayan at ang poot ay maaaring patayin sa atin. Ito ay magpapalaya

ANG TABING NG KANYANG LAMAN

sa atin upang makalakad sa Kabanal-banalang Lugar. Dahil hindi na natin pinanghahawakan ang isang utos ng kamatayan sa ating sarili sa pamamagitan ng huwad na hustisya, hindi na natin ito makikitang makikita sa katangian ng Diyos. Dahil wala na ang ating takot, hindi na natin kailangang ipagtanggol ang ating sarili sa pamamagitan ng pagpapakita ng ating masamang sistema ng hustisya sa Diyos. Maari nating itigil ang kalokohang ito ng pagbalangkas ng batas sa konteksto ng hustisya na humihingi ng kamatayan.

Kung hindi kinukuha ni Jesus ang ating kalikasan at pinapatay ang poot sa pamamagitan ng pagpigil nito na maaninag pabalik sa atin sa salamin ng Kanyang ganap na walang bahid na katangian, hindi tayo kailanman makakalapit sa Diyos.

Ang paksa ng kalikasan ni Kristo kung gayon ay mahalaga sa proseso ng pagbabayad-sala. Nagpapasalamat ako sa Ama na pinahintulutan Niya ang Kanyang sarili na makita bilang isang humahatol na Hukom upang ako ay makalapit sa Kanya. Pinahintulutan Niya ang Kanyang sarili na makitang katulad ko, ngunit sa pagdating natin sa liwanag ng Kanyang pagkatao, malumanay Niyang masasabihan tayo sa ating maling pang-unawa at palayain tayo.

Umupo ka at nagsasalita laban sa iyong kapatid; sinisiraan mo ang anak ng sarili mong ina. Ang mga bagay na ito ay iyong ginawa, at ako ay tumahimik; **iniisip mo na ako ay lubos na katulad mo;**

ATONEMENT

nguni't aking sasawayin ka, at iaayos ko sila sa harap ng iyong mga mata. Awit 50:20-21

Ang ating huwad na hustisya ay nagiging dahilan upang tayo ay magsalita laban sa isa't isa dahil iniisip natin na ang Diyos ay katulad natin. Ngunit sa kabutihang palad, inilalapit Niya tayo sa Kanyang sarili at itinatakda sa ating harapan ang katotohanan ng bagay, iyon ay, kung hahayaan nating ilapit Niya tayo sa pamamagitan ng katawan ng Kanyang Anak.

Kinuha ni Kristo ang ating poot na poot sa Kanyang sarili upang matingnan natin Siya nang hindi agad tumakas. Ang pagdadala ng poot na ito ay ang mas malalim na katotohanan ng Krus ni Kristo. Dinadala Niya sa Kanyang sarili ang ating kalikasan na siyang tunay na kahulugan ng mga talatang ito sa Isaias:

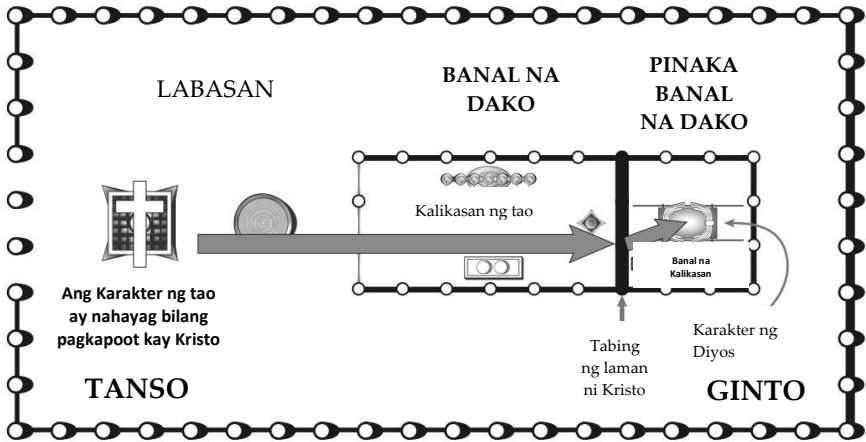
Tunay na dinala Niya ang ating mga dalamhati at dinala ang ating mga kalungkutan; gayon ma'y itinuring natin Siyang hinampas, sinaktan ng Diyos, at pinahirapan. Isaias 53:4

Sa lahat ng kanilang kapighatian ay nagdalamhati siya, at iniligtas sila ng Anghel ng Kanyang presensya; sa Kanyang pag-ibig at sa Kanyang habag ay tinubos Niya sila; at dinala niya sila at dinala sa lahat ng araw ng una. Isaias 63:9

Nang magkagayo'y sinabi niya sa kanilang lahat, Kung ang sinoman ay nagnanais na sumunod sa Akin, ay tumanggi sa kaniyang sarili, at pasanin araw-araw ang kaniyang krus, at sumunod sa Akin. Luke 9:23

ANG TABING NG KANYANG LAMAN

Isang pighati at kalungkutan ang hatulan ang mga tao sa paligid natin. Isang napakasamang bagay na magdala ng poot sa ating mga puso. Kailangang pasanin ni Jesus ang lahat ng poot na ito sa Kanyang mga balikat upang hindi tayo makatakas sa Kanya pagdating Niya sa atin.

Ang tabing ng laman ni Kristo ay sumisipsip ng ating poot at nagpapahintulot sa pamamagitan sa Diyos

Ang pagkumpleto ng proseso ng pagbabayad-sala ay para sa ating mga puso na mapalaya mula sa pangangailangan para sa paghatol, kaparusahan, at kamatayan. Malaya nating tatanggapin ang awa ng Diyos at ikalulugod nating ipaabot ito sa lahat ng nasa paligid natin. Kung magkagayon ay hindi na tayo magkakaroon ng kamalayan sa kasalanan (Hebreo 10:2) dahil ang poot ay ganap na naalis sa atin; samakatuwid ay hindi na natin ito itatayo sa ating mahal na Ama sa langit at titigil na tayo sa paniniwalang Siya ay Isa na pumapatay sa mga lumalabag sa Kanya. Tayo ay magiging malaya sa pagdurusa na nagmumula sa takot sa parusang parusa mula sa ating Ama. Darating tayo upang lubos na magpahinga sa mga bisig ng ating Ama.

Ang lahat ng ito ay naisasakatuparan sa pamamagitan ng katawan ni Kristo na nagwasak sa gitnang pader ng paghahati sa pagitan natin at ng Diyos sa pamamagitan ng tabing ng Kanyang laman. Purihin ang pangalan ng Panginoong Hesukristo.

ATONEMENT

Inihayag ni Kristo ang katotohanan ng karakter ng Ama noong narito Siya sa lupa. Dinala ni Kristo ang poot ng tao sa libingan kasama Niya at lumabas na wala ito. Kung ang katotohanan ng karakter ng Diyos ay napunta sa buong mundo sa panahong iyon, ang wakas ay maaaring naganap sa loob ng isang henerasyon.

Ipinahiwatig ito ng Diyos sa pamamagitan ng paghihiwalay ng tabing ng templo na nagpapakita na ang katotohanan ay nahayag na kung saan ay magbibigay ng pasukan sa Kabanal-banalang Lugar.

Pagkatapos, narito, ang tabing ng templo ay napunit sa dalawa mula sa itaas hanggang sa ibaba; at ang lupa ay nayanig, at ang mga bato ay nahati. Mateo 27:51

Nakalulungkot, aabutin ng isa pang 2000 taon bago ang poot na dinala ni Kristo sa libingan ay papatayin sa huling mga santo ng kasaysayan ng lupa — ang 144,000.

Ang ating Ama ay hindi nahuli sa katotohanang ito. Sinabihan si Daniel 600 taon bago dumating si Kristo tungkol sa darating na kapangyarihan ng munting sungay na magpapabagsak sa ebanghelyo sa pamamagitan ng mga kasuklam-suklam na turo nito.

Ngunit bago tayo pumunta kay Daniel, kailangan nating tugunan ang dalawang paksa. Una, kung paano tayo dinadala ng Diyos sa kaligtasan sa pamamagitan ng dalawang tipan. Pangalawa, kung paano ito naaangkop sa sistema ng paghahain at lalo na sa kuwento ni Abraham na nag-aalay sa kanyang anak na si Isaac.

KABANATA 13

KONTEKSTO PARA SA KWENTO NI ABRAHAM AT ISAAC

Ang kuwento ni Abraham at Isaac ay isang mahalagang kuwento at isang mahalagang susi sa pag-unawa sa pagbabayad-sala. Pinuri ni Martin Luther si Abraham sa kanyang "bulag na pananampalataya" sa kanyang pagtangga na tanungin kung tama bang patayin si Isaac. Sinasalungat ito ni Immanuel Kant, na nangangatuwiran na ang gayong imoral na utos ay hindi maaaring nagmula sa Diyos. Bago tayo makarating sa kernel ng kwentong ito, kailangan nating itakda ang yugto.

Ang pagpapakilala ng sistema ng paghahain sa sangkatauhan ay nagbigay sa atin ng pagkakataong makita ang poot na umiiral sa loob natin. Ito ay isang salamin upang palakihin ang sama ng loob sa loob ng mga Patriarch upang akayin sila sa biyaya sa pamamagitan ng pananampalataya. Naunawaan ni Abel ang kahulugan ng mga sakripisyo, ipinagtapat ang kanyang pagkapoot at natagpuan ang kaligtasan.

ATONEMENT

Sa pananampalataya si Abel ay naghandog sa Dios ng isang lalong mabuting hain kaysa kay Cain, na sa pamamagitan nito'y nagkaroon siya ng patotoo na siya'y matuwid, na pinatotohanan ng Dios ang kaniyang mga kaloob; at sa pamamagitan nito siya ay patay na nagsasalita pa rin. Hebreo 11:4

Hindi lingid sa kaalaman ni Cain ang kahulugan ng mga sakripisyo, ngunit tumanggi siyang tanggapin na ang pinatay na tupa ay isang simbolo ng kung ano ang umiiral sa kanyang puso tungo sa Anak ng Diyos. Dahil dito, pinili na lamang niyang magdala ng handog na sumasalamin sa gawa ng sarili niyang mga kamay.

At sa paglipas ng panahon, nangyari na si Cain ay nagdala ng isang handog na bunga ng lupa sa Panginoon. Nagdala rin si Abel ng mga panganay ng kanyang kawan at ng kanilang taba. Genesis 4:3-4

Ito ay karapat-dapat tandaan na ang pariralang proseso ng oras ay talagang nangangahulugang sa katapusan ng mga araw o katapusan ng taon. Ito ay ipinahayag sa Young's Literal Pagsasalin:

At nangyari, **sa katapusan ng mga araw**, na si Cain ay nagdala ng isang handog sa Panginoon mula sa bunga ng lupa. Genesis 4:3 (YLT)

Hindi hinangad ng ating Ama sa langit ang kasaganaan ng pagdanak ng dugo, minsan lang sa isang taon ang paghahain/pagsakripisyo. Kung wala ang masasakit na salamin na ito, ang poot sa loob ni Adan at ng kanyang mga anak ay mananatiling ganap na nakatago.

Pinasigla ni Satanas ang mga inapo ni Adan na bigyang-kahulugan ang sakripisyo sa pamamagitan ng lente ng kanyang huwad/mali na hustisya. Sa pamamagitan ng sining ng sikolohikal na projection, ang mga sakripisyo ay naunawaan bilang isang bagay na hiniling ng Diyos upang bigyang kasiyahan ang Kanyang galit laban sa ating pagiging makasalanan.

Ito ay natural na sumusunod na kung ang Diyos ay humihingi ng isang sakripisyo upang mapayapa, kung gayon ang mas mahal ang kaloob na

inihain, mas malaki ang kasiyahan ng banal na poot. Ang propetang si Mikas ay nagsasalita sa proseso ng pag-iisip na ito sa ganitong paraan:

Ano ang aking lalapit sa harap ng Panginoon, at yuyukod ako sa harap ng mataas na Dios? Lalapit ba ako sa harap niya na may mga handog na susunugin, na may mga guya na isang taon gulang? Malulugod ba ang Panginoon sa libu-libong tupa, sampung libong ilog ng langis? **Ibibigay ko ba ang aking panganay dahil sa aking pagsalangsang**, ang bunga ng aking katawan para sa kasalanan ng aking kaluluwa? Micah 6:6-7

Naging karaniwan sa mga paganong bansa na ihandog ang kanilang mga anak sa kanilang mga diyos bilang pagpapayapa. Inutusan si Moises na pigilan ang mga kasuklam-suklam na gawaing ito tulad ng sumusunod:

At huwag mong hahayaang dumaan sa apoy ang sinoman sa iyong mga anak kay Moloch, ni lalapastanganin mo ang pangalan ng iyong Dios: Ako ang Panginoon. Levitico 18:21

Ito ay isang napakahalagang utos dahil ang lupaing papasukan ng Israel ay nagsagawa ng paghahain/maghandog ng bata sa loob ng maraming siglo:

At nagbubo ng walang sala na dugo, ang dugo ng kanilang mga anak na lalake at babae, na kanilang inihain sa mga diosdiosan ng Canaan; at ang lupain ay nadumhan ng dugo. Awit 106:38

Sa panahon ni Abraham laganap ang pagsasagawa ng paghahain/handog ng bata. Nang makalabas sa rehiyon ng Babilonya, at lalo na nang pumasok siya sa lupain ng Canaan, alam ni Abraham ang gawaing ito.

Minahal ni Abraham ang Diyos at tapat na sinunod ang utos na lumabas sa Babilonya at iwanan ang lahat ng kaginhawahan ng samahan ng pamilya. Nagkaroon ng problema sina Abraham at Sarah, hindi sila nakagawa ng tagapagmana. Ito ay isang pagbubukas para sa pagdududa na pumasok sa isipan ni Abraham, na inalis ni Satanas dahil kinasusuklaman niya ang pananampalataya ni Abraham.

ATONEMENT

Nang pumasok si Abraham sa lupain ng Canaan, nakipag-alyansa si Abraham sa ilang tribong Amorita bilang isang paraan ng seguridad laban sa mga posibleng banta. Nang mabihag ang pamangkin ni Abraham na si Lot sa pakikipagdigma kay Kedorlaomer at sa kaniyang mga kaalyado, nakipagsanib-puwersa si Abraham sa kaniyang mga kaalyado na Amorita upang sakupin ang mabigat na puwersang ito.

Sa pamamagitan ng Diyos, si Abraham at ang kanyang mga kaalyado ay nanalo ng isang malaking tagumpay. Mapagmahal sa tagumpay, si Abraham ay hindi kumuha ng samsam. Natanggap niya ang pagpapala ni Melquisedec dahil kailangan niya ang katiyakan ng pag-ibig ng Diyos. Ang salungatan kay Chedorlaomer ay nahayag kay Abraham ng poot na dating nakatago. Dati siyang tao ng kapayapaan, ngunit ang pangyayaring ito ay nagsiwalat ng isang espiritu sa kanya na hindi pa naipakita noon.

Ang sinumang napopoot sa kanyang kapatid ay mamamatay-tao, at alam ninyo na walang mamamatay-tao ang may buhay na walang hanggan na nananatili sa kanya. 1 Juan 3:15

Nang makuha ang pamangkin ni Abraham, ang espiritu ng digmaan ay nagising sa kanyang kaluluwa. "Ang tao ay ipinanganak sa kaguluhan, gaya ng mga kislap na lumilipad paitaas." Job 5:7 Nang pauwi na si Abraham mula sa labanan, walang alinlangan na ginigipit ng madidilim na kaisipan si Abraham. Habang inaalala niya ang mga mukha ng namamatay na mga lalaking ibinayubay ng mga espada at sibat, natakot siya sa kaparusahan na maaaring dumating sa kanya. Bawat tao na kumitil ng buhay, tulad ni Cain, ay natatakot na ang kanyang buhay ay kunin Nang ang pamangkin ni Abraham ay kinuha, ang diwa ng digmaan ay nagising sa kanyang kaluluwa. "Ang tao ay ipinanganak sa kaguluhan, gaya ng mga kislap na lumilipad paitaas." Job 5:7 Nang pauwi na si Abraham mula sa labanan, walang alinlangan na ginigipit ng madidilim na kaisipan si Abraham. Habang inaalala niya ang mga mukha ng namamatay na mga lalaking ibinayubay ng mga espada at sibat, natakot siya sa kaparusahan na maaaring dumating sa kanya. Ang bawat taong kumitil ng buhay, tulad ni Cain, ay natatakot na kunin ang kanyang buhay.

“Sapagkat silang lahat na humahawak ng tabak ay mamamatay sa tabak.” Mateo 26:52 (KJV)

Sinabi iyon ni Jesus kay Pedro, na ipinaliliwanag na ang karahasan ay humahantong sa pagtataboy sa mapagmahal sa kapayapaan na Espiritu ng Diyos, na nag-iiwan sa tao na malito at natatakot sa mga epekto ng kanyang mga aksyon. Ganito ang nadama ni Abraham, at sinisikap ng Diyos na tiyakin kay Abraham ang Kanyang pagmamahal at proteksyon:

Pagkatapos ng mga bagay na ito ang salita ng Panginoon ay dumating kay Abram sa isang pangitain, na nagsasabi, "Huwag kang matakot, Abram. Ako ang iyong kalasag, ang iyong napakalaking gantimpala Pagkatapos ng mga bagay na ito ang salita ng Panginoon ay dumating kay Abram sa isang pangitain, na nagsasabi, "Huwag kang matakot, Abram. Ako ang iyong kalasag/tagapagtanggol, ang iyong napakalaking gantimpala." Genesis 15:1

“Pagkatapos ng mga bagay na ito” ibig sabihin pagkatapos ng tunggalian kay Chedorlaomer, sinabi ng Diyos kay Abraham na huwag matakot. “Ako ang iyong kalasag,” ibig sabihin ay “Poprotektahan kita,” at maging iyong napakalaking gantimpala. Grabe na pangako.

Si Abraham ay nagpupumilit na paniwalaan ito dahil may ministeryo ng kamatayan na naganap sa buhay ni Abraham sa pamamagitan ng kawalan ng kakayahang magkaanak. Habang inaalala niya ang damdamin ng poot sa kanyang kaluluwa habang tinutusok niya ang kanyang sibat sa katawan ng mga taong kumuha sa kanyang pamangkin at tumingin sa kanilang mga mata nang bumagsak sila sa lupa, natakot siyang mawala ang pagkakahawak niya sa mga pangako ng Diyos.

Ang pagkaantala sa pagkakaroon ni Abraham ng isang anak ay nagdulot ng mga takot na ito sa panlabas. Nang ipaalala sa kanya ng Diyos na Siya ang dakilang gantimpala ni Abraham, lumitaw ang pagdududa sa loob niya:

ATONEMENT

At sinabi ni Abram, Narito, hindi mo ako binigyan ng kalahi/supling; Tunay na ang ipinanganak sa aking bahay ay aking tagapagmana!" Genesis 15:3

Dati nang ipinangako ng Diyos kay Abraham, ang mga inapo at lupain. (Genesis 13:14-16). Sila ay dapat na higit pa sa kanyang mabibilang. Ngunit sa panahon ng Genesis 15, si Abraham ay nagkakaroon ng pagdududa na ang Diyos ay kayang tuparin ang Kanyang pangako dahil sa kanyang mga naunang pagkabigo. Iminungkahi niya sa Diyos ang solusyon ng isang ampon.

Tinanggihan ng Diyos ang solusyon sa dahon ng igos at muling sinabi ang Kanyang pangako kay Abraham na bibigyan siya ng mga anak mula sa kanyang sariling katawan. Isang kahanga-hangang sandali ang nangyari nang mapagtagumpayan ni Abraham ang kanyang mga pag-aalinlangan at sa pananampalataya ay muling humawak sa pangako.

Pagkatapos ay dinala niya siya sa labas at sinabi, "Tumingin ka ngayon sa langit, at bilangin mo ang mga bituin kung mabibilang mo sila." At sinabi Niya sa kanya, "Magiging gayon din ang iyong mga inapo/inanak." At siya'y sumampalataya sa Panginoon, at ibinilang niya sa kaniya na katuwiran. Genesis 15:5-6

Ngunit nang ipinangako ng Diyos kay Abraham ang lahat ng lupain ay lalo siyang nag-alinlangan.

At sinabi niya sa kaniya, Ako ang Panginoon, na naglabas sa iyo sa Ur ng mga Caldeo, upang ibigay sa iyo ang lupaing ito upang manahin. At sinabi niya, "Panginoong DIYOS, paano ko malalaman na mamanahin ko ito?" Genesis 15:7-8

Si Abraham, na sariwa pa sa kakila-kilabot na labanan, ay napaharap sa pag-iisip na nangangahulugan ito ng higit na pakikidigma sa kanyang bahagi. Tulad ng dati na si Abraham ay nag-isip ng isang plano na magkaroon ng tagapagmana sa labas ng mga pangako ng Diyos, ngayon ay naisip niya na kailangang labanan ang lahat ng kanyang mga kapitbahay at lahat ng mga tribo sa mga lupaing ito upang kunin sila. Ito ay magiging isang napakalaking gawain sa laman. Sa sandaling ito

ang pananampalataya ni Abraham ay natitiosod at siya ay nagdududa kung paano ito mangyayari.

Bakit nagdududa si Abraham? Ang natitirang poot sa loob niya ay humahadlang sa kanyang ganap na pagyakap sa pangako ng Diyos. Upang ipakita kay Abraham ang problema, ang Diyos ay nagsasalita ng mga salita na nagsisilbing salamin sa kaluluwa ni Abraham.

Kaya't sinabi niya sa kanya, "Dalhan mo ako ng tatlong taong gulang na baka, isang tatlong taong gulang na babaeng kambing, isang tatlong taong gulang na lalaking tupa, isang kalapati, at isang batang kalapati." Genesis 15:9

Hindi sinasabi ng Diyos kay Abraham kung ano ang gagawin sa mga hayop na ito, ngunit pamilyar sila kay Abraham, sapagkat sila ay mga hayop na nakaugalian na gamitin para sa paggawa ng isang tipan sa pagitan ng mga tao. Para kay Abraham, ang pagputol ng mga hayop sa kalahati ay ang kanyang pangako sa Diyos na maging masunurin sa lahat ng bagay. Sa Diyos, ang pagkatay sa mga hayop na ito ay kumakatawan sa poot sa tao na pumapatay sa Kanyang Anak. Ipinagkasundo ng Diyos na pumasok sa tipan na ito kay Abraham sa eksaktong katulad na paraan na handa Siyang pumasok sa isang tipan sa Israel kung saan nangako sila, tulad ni Abraham, na maging masunurin sa lahat ng bagay. Ito ang ministeryo ng kamatayan; ito ay ang karanasan sa Lumang Tipan na nilayon upang maging sanhi ng pagkakasala upang dumami ito upang ito ay maipagtapat at malayang mapatawad.

Alam natin na si Abraham ay nasa isang Lumang Tipan ng pag-iisip sa transaksyong ito, dahil sa susunod na kabanata ay ipinanganak si Ismael sa pamamagitan ng plano ni Sarah na magkaroon ng anak sa pamamagitan ng kanyang alilang babae, si Hagar.

Si Paul sa pagkomento sa kuwentong ito ay nagbigay ng mahalagang liwanag.

Sapagka't nasusulat na si Abraham ay nagkaroon ng dalawang anak: ang isa sa isang aliping babae, ang isa sa isang malayang

babae. Datapuwa't ang sa alipin ay ipinanganak ayon sa laman, at siya sa malayang babae sa pamamagitan ng pangako, na mga bagay na sinasagisag. Sapagkat ito ang dalawang tipan: ang isa mula sa Bundok Sinai na nagsilang ng pagkaalipin, na si Agar—sapagkat itong si Agar ay ang Bundok Sinai sa Arabia, at katumbas ng Jerusalem na ngayon, at nasa pagkaalipin kasama ng kanyang mga anak—ngunit ang Jerusalem sa itaas ay malaya, na siyang ina nating lahat. Mga taga-Galacia 4:22-26

Ang kawalan ng kakayahan ni Sarah na magkaanak, ay simbolo ng poot na umiiral pa rin sa puso ni Abraham. Maaaring hinayaan ng Diyos na magkaanak kaagad si Abraham ngunit dahil nakita Niya kay Abraham ang isang mahalagang anak na handang makinig sa Kanya, sinubukan siya ng Diyos at inilabas ang nakatagong poot, na minana kay Adan at pinaunlad ni Abraham. Ginawa Niya ito dahil gusto Niyang maranasan ni Abraham ang tunay na kapayapaan at kapahingahan, na mangyayari lamang kung ang poot na ito ay kilalanin at bibitawan ni Abraham.

Si Sarah, sa kanyang desperasyon/kawalan ng pag-asa, at pakiramdam ng kahihyan dahil sa hindi pagkakapanganak, ay hinimok si Abraham na magkaanak sa pamamagitan ni Hagar, ang kanyang alilang babae. Sa pakikinig sa tinig ng kanyang asawa, inihayag ni Abraham ang kanyang kawalan ng pananampalataya sa pangako at inihayag ang kanyang pagnanais na tuparin ang pangako sa pamamagitan ng kanyang sariling mga gawa.

13 taon pagkatapos ng kapanganakan ni Ismael nagpakita ang Diyos kay Abraham. Sa panahong ito pinalitan ng Diyos ang pangalan ni Abraham mula kay Abram. Ang ibig sabihin ng Abram ay mataas na ama habang ang Abraham ay nangangahulugang ama ng maraming tao.

Inilatag muli ng Diyos kay Abraham ang mga pangako, na nagdaragdag ng higit at higit pang detalye. Kahit na ang Diyos ay nagsasalita si Abraham ay nagpupumilit na maniwala. Sa edad na 99, paano naging ama si Abraham ng napakaraming tao? Paano niya aariin ang lahat ng lupain? Parang ang hirap paniwalaan.

Muli, ipinakita ng Diyos ang poot sa loob ni Abraham sa pamamagitan ng utos ng pagtutuli. Ang pagtutuli ay nagmula sa Ehipto, ayon sa Griyegong mananalaysay na si Herodotus. Nang pumunta si Abraham sa Ehipto, naging alipin ni Sarah si Hagar. Maaaring sa pamamagitan ni Hagar naipakilala ang pagtutuli sa kanilang pamilya, dahil sa kanyang pamana sa Ehipto. Ang pagtutuli sa Ehipto ay isinagawa sa mga kabataang lalaki sa pagitan ng pagkabata at pagkalalaki. Si Ismael ay 13 taong gulang nang magpakita ang Diyos kay Abraham at maaaring ibinangon ni Hagar ang isyung ito tungkol sa kanyang anak na si Ismael.

Bagama't hindi tayo makatitiyak, isang bagay ang sigurado; ito ay isang paganong kasanayan. Hindi ito nagmula sa bayan ng Diyos. Upang turuan ng Diyos ang Kanyang mga tao tungkol sa isang paganong gawain, dapat itong maging bahagi ng salamin na naghahayag ng pagkamakasalanan sa tao.

*Upang turuan ng Diyos ang
Kanyang mga tao tungkol sa
isang paganong gawain, dapat
itong maging bahagi ng salamin
na naghahayag ng
pagkamakasalanan sa tao.*

Dahil sa katotohanang si Abraham ay hindi basta-basta naniwala sa Diyos, isang tanda ng pagdurusa o sakit ang ipinakita. Isang simbolo mula sa isang ritwal ng pagpasa/daanan sa Ehipto, bilang isang pagpapakita ng pagkalalaki, ngayon ay itinala ng Diyos upang palakihin ang kawalan ng pananampalataya ni Abraham upang akayin siya sa pagsisisi. Malinaw na inilag ni Pablo na ang

pagtutuli ay hindi kritikal sa katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya.

Ang pagpapalang ito ba ay sa mga tuli lamang, o sa mga hindi tuli rin? Sapagka't sinasabi natin na ang pananampalataya ay ibinilang kay Abraham na katuwiran. Paano ito naisip? Habang siya ay tuli, o hindi tuli? Hindi habang tuli, kundi habang hindi tuli. Roma 4:9-10

ATONEMENT

Kung paanong ang sistema ng paghahain ay itinuro kay Adan at sa kanyang mga anak dahil sa nakatagong poot sa kanila, gayon din ang pagtutuli ay ibinigay kay Abraham at sa kanyang mga supling/mga kalahi upang palakihin ang kanilang kasalanan upang akayin sila sa pagsisisi. Siyempre, sa balangkas ng Lumang Tipan, ito ay isang tanda ng karangalan at pagkilala kay Abraham. Kung ang pagtutuli ay isang walang hanggang prinsipyo ito ay mananatili magpakailanman ngunit tulad ng sistema ng pag-aalay, ang paggamit nito ay wala nang halaga pagkatapos na ihayag ni Kristo ang karakter ng Ama at dalhin ang pagkapoot ni Adan sa libingan.

Ang pagtutuli ay walang kabuluhan at ang di-pagtutuli ay wala, ngunit ang pagsunod sa mga utos ng Diyos ang mahalaga. 1 Corinto 7:19

Ang katibayan na kulang pa rin ang pananampalataya ni Abraham habang ipinangako ng Diyos sa kanya ang lahat ay matatagpuan pa sa kuwento.

Pagkatapos ay sinabi ng Diyos kay Abraham, "Kung tungkol kay Sarai na iyong asawa, hindi mo tatawagin ang kanyang pangalan na Sarai, kundi Sarah ang magiging pangalan niya. At pagpapalain ko siya at bibigyan din kita ng isang anak sa pamamagitan niya; pagkatapos ay pagpapalain ko siya, at siya ay magiging ina ng mga bansa; ang mga hari ng mga tao ay magmumula sa kanya." Nang magkagayo'y nagpatirapa si Abraham at tumawa, at sinabi sa kaniyang puso, Magkakaanak ba ang isang lalake na may isang daang taon na? At si Sarah, na siyamnapung taong gulang, ay manganganak ba?" At sinabi ni Abraham sa Diyos, "Oh, nawa'y mabuhay si Ismael sa harap Mo!" Genesis 17:15-18

Pinagtawanan ni Abraham ang Diyos sa kanyang puso. Ito ay hindi paniniwala. Nagdulot ito ng sakit sa Diyos. Gusto mo bang pagtawanan kapag nangako ka ng isang bagay na kamangha-mangha sa mga mahal mo? At higit pa rito para magmungkahi sila ng ibang bagay sa iyo bilang solusyon?

Ang Diyos ay may kagandahang loob na tanggapin ang pagtutuli bilang isang tatak ng pananampalataya na ipinahayag ni Abraham noong una sa paniniwalang bibigyan siya ng Diyos ng tagapagmana.

At tinanggap niya ang tanda ng pagtutuli, isang tatak ng katuwiran ng pananampalataya na mayroon siya noong hindi pa siya tuli, upang siya ay maging ama ng lahat ng nagsisisampalataya, bagaman sila'y hindi tuli, upang maibilang din sa kanila ang katuwiran. Roma 4:11

Nang dumating ang oras para ipanganak si Isaac, inihatid ng Diyos ang mensahe kay Abraham. Si Sarah na nakikinig sa tolda ay sumunod sa kawalan ng pananampalataya ng kanyang asawa at natatawa sa pag-iisip na magkaanak pagkatapos ng menopause. Sa makalupang hitsura ito ay imposible.

Pagkatapos ay sinabi nila sa kanya, "Nasaan si Sara na iyong asawa?" Kaya't sinabi niya, "Narito, sa tolda." At sinabi niya, Tunay na babalik ako sa iyo ayon sa panahon ng buhay, at narito, si Sara na iyong asawa ay magkakanak ng isang lalake. (Si Sarah ay nakikinig sa pintuan ng tolda na nasa likuran niya.) Si Abraham nga at si Sara ay matanda na, matanda na sa edad; at si Sarah ay lumipas na sa edad ng panganganak. Kaya't si Sara ay tumawa sa kaniyang sarili, na nagsasabi, "Pagkatapos ko'y tumanda, ako ba'y magkakaroon ng kasiyahan, na ang aking panginooon ay matanda na rin?" At sinabi ng Panginooon kay Abraham, "Bakit tumawa si Sara, na nagsasabi, Talagang manganganak ba ako, yamang ako'y matanda na?" Mayroon bang anumang bagay na napakahirap para sa Panginooon? Sa takdang panahon ay babalik ako sa iyo, ayon sa panahon ng buhay, at si Sara ay magkakaroon ng isang anak na lalaki." Ngunit itinanggi ito ni Sarah, na sinasabi, "Hindi ako tumawa," sapagkat siya ay natakot. At sinabi Niya, "Hindi, ngunit tumawa ka!" Genesis 18:9-15

Sa kabila ng kanilang paghihirap na maniwala, binigyan ng Diyos ng isang anak na lalaki sina Abraham at Sarah. Si Abraham ay nagpakita ng pananampalataya sa Genesis 15 tungkol sa pangako at sa kabila ng

ATONEMENT

kanyang pagkatisod, kung saan ang kasalanan ay sumasagana, ang biyaya ng Diyos ay higit na sumagana.

Ang labis na kagalakan sa tahanan ni Abraham ay hindi nagtagal dahil hindi pinahahalagahan ni Hagar ang kanyang anak na inilagay sa lilim kumpara kay Isaac. Ang tunggalian na dating ipinakita bago ang kapanganakan ni Isaac ay muling lumitaw sa pamamagitan ng pag-uusig kay Isaac ni Ismael. Idiniin ni Sarah ang kanyang kaso kay Abraham:

At nakita ni Sara na nanunuya ang anak ni Agar na Egipcio, na kaniyang ipinanganak kay Abraham. Kaya't sinabi niya kay Abraham, Palayasin mo ang aliping ito at ang kaniyang anak; sapagka't ang anak ng aliping ito ay hindi magiging tagapagmana kasama ng aking anak, sa makatuwid baga'y kay Isaac." Genesis 21:9-10

Sinabi ng Diyos kay Abraham na makinig sa kanyang asawa. Kahit na sa mga salitang ito, ang kasalanan ni Abraham ay pinalaki, dahil si Abraham ay nakinig sa kanyang asawa sa unang lugar upang lumikha ng problemang ito. Kaya't ngayon sa muling pakikinig sa kanyang asawa, mas lalong lumaki ang sakit ng kanyang mga aksyon at ang kanyang pagkaunawa sa kanyang mga kabiguan sa nakaraan. Napakalungkot para kay Abraham na makipaghiwalay sa kanyang anak na si Ismael. Ito ay magiging lubhang masakit para sa kanya; mas masakit kaysa sa pagputol ng kanyang balat ng masama sa pagtutuli. Nakikita natin kay Abraham ang gawain ng Lumang Tipan. Ito ay isang lumalagong ministryo ng kamatayan. Ito ay inilaan upang magdala ng sobrang saganang biyaya sa kanya.

Sa pamamagitan ng mapagpakumbabang mga karanasang ito, nabawasan ang pagtitiwala ni Abraham sa kanyang sarili at lumakas siya sa pananampalataya. Naunawaan ng Diyos na kay Abraham, ang nakatagong kataksilan ni Adan ay maaaring mahayag upang siya, gayundin ang iba pang sangkatauhan, ay makitang nahayag ang pagkapoot ng tao laban sa Diyos at sa Kanyang Anak; isang ganap na

KONTEKSTO PARA SA KWENTO NI ABRAHAM AT ISAAC

pangyayaring dumarami ang kasalanan upang higit na sumagana ang kamangha-manghang biyaya ng Diyos.

KABANATA 14

ANG PANANAMPALATAYA NI ABRAHAM

Sa tuktok ng Mt Moriah, ang lahat ng sangkatauhan ay nakaupo sa paghatol. Tayo ay tinawag na magpasya sa kahulugan ng utos ng Diyos kay Abraham na ialay ang kanyang anak, ang anak na hinihintay ni Abraham sa buong buhay niya; ang anak na ipinangako sa kanya ng Diyos at sa kaniya'y nakasalalay ang lahat ng kanyang pag-asa. Gaya ng sinabi ni Kierkegaard: “Kung paanong ang pananampalataya ni Abraham ay sinubok ng Diyos sa Aklat ng Genesis, gayundin ang sariling pananampalataya ng mambabasa ay sinusubok sa pamamagitan ng personal na pagninilay sa kuwento sa Bibliya.”

Minsang binasa ni Martin Luther ang ulat tungkol sa pag-aalay ni Abraham kay Isaac sa altar ng paghahain. Ang kanyang asawa, si Katie, nang buong habag ng isang ina ay nagsabi, “Hindi ako naniniwala. Hindi sana ganoon ang pakikitungo ng Diyos sa kanyang anak!” “Ngunit, Katie,” sagot ni Luther, “Ginawa niya.”

Kinukuha ni Rembrandt ang kuwento sa pinaka-nakaharap na paraan. Ang kamay ni Abraham ay itinulak sa mukha ni Isaac sa kung ano ang

tila lihim na suporta para sa kung ano ang iminumungkahi ni Alice Miller ay ang pang-aabuso sa bata.²²

Upang maakyat ang Mt Moriah nang hindi nahuhuli sa kasukalan ng tupa, alalahanin natin ang mga bagay na ating napag-isipan sa mga nakaraang kabanata na humahantong sa puntong ito.

Sa kabanata 3 sinuri natin ang mga pananaw ng tao sa banal na katarungan. Ipinakikita ng Kristiyanismo ang Diyos bilang hindi nababaluktot na malubha sa Kanyang mga pakikitungo. Siya ay nauunawaan bilang isang nilalang na walang humpay sa paghuli sa mga lumalabag sa batas at pagpaparusa sa alinman sa kanila o isang kahalili/kapalit.

Sa kabanata 4 ay isinaalang-alang natin ang nakatagong kataksilan ni Adan; ang nakamamatay na hindi pagkakaunawaan sa mga salita ng Diyos na sa araw na kumain ka ng bunga ng Puno ng Kaalaman ng Mabuti at Masama, ikaw ay mamamatay. Sa pag-aakalang hinihiling ng Diyos ang kamatayan ng kanyang asawa, ipinatawag niya ang Diyos sa harap ng kanyang panloob na hudikatura at hinatulan ang Diyos dahil sa pinaniniwalaan niyang layunin ng Diyos. Binibigyang-diin natin ang mahalagang punto na hindi nauunawaan ni Adan ang kahulugan ng mga salita ng Diyos at inilagay ang mga ito sa konteksto ng isang parusang kamatayan na ipinataw ng huwad/mali na hustisya. Sa pagtatanggol sa sarili, ipinakita ni Adan ang kanyang mga maling pananaw sa Diyos at naging labis na takot sa Kanya. Anumang pagtatangkang paglapit ng Diyos sa kanya ay nararanasan bilang tagapagbalita ng kamatayan. Si Adan at ang kanyang mga inapo ay nagtataglay ng malalim na pagkamuhi sa Diyos, ngunit ito ay nakatago sa kaibuturan ng kanyang pag-iisip.

Sa kabanata 5 makikita natin ang Araw ng katuwiran na nagsisisikat ng liwanag sa madilim na pag-iisip ng sangkatauhan sa kumpletong paghahayag ng karakter ng Diyos sa tao sa makalupang ministeryo ni

---

²² Alice Miller, *Ang hindi nahawakan na susi: Pagsubaybay sa Trauma ng Bata sa Pagkamalikhain at Pagkasira*, (New York: Doubleday, 1990)

ATONEMENT

Jesu-Kristo,   ang   Anak   ng   Diyos.

Kailanman ay hindi nagpakita si Jesus ng hustisya na nangangailangan sa Kanya na sapilitang wakasan ang buhay ng ibang tao. Sa pamamagitan ng lens na ito ay inaanyayahan tayong lumakad kasama ni Jesus sa daan patungong Emmaus at hayaan Siyang ihayag sa atin sa mga aklat ni Moises at ng mga Propeta ang lahat ng bagay tungkol sa Kanyang sarili. (Lucas 24:44)

Sa kabanata 6 natuklasan natin ang huwad na hustisya ni Satanas at kung paano niya ginawang malikot ang batas ng Diyos sa pamamagitan ng kanyang maling pang-unawa sa katarungan. Ang kuwento ni Absalom ay nag-urong ng kurtina sa satanikong adhikain na kunin ang trono ng Diyos.

Sa kabanata 7 makikita natin kung paano nakilala ng Diyos ang tao sa kanyang madilim na mga pananaw sa pagkakasundo at pagbabayad-sala. Ang ahas na itinaas sa metal na gawa ng tao na tanso, na nakatatak ng mga tanda ng paganong pagbabayad-sala habang naglalaman ng pahiwatig ng isang nagniningas na serapin na nahulog mula sa langit, ay nagpapakita sa atin na ang Diyos ay nakikipagkita sa tao sa madilim na lugar ng kanyang tiwaling imahinasyon. Nabahiran ng masasamang prinsipyo ng satanikong hustisya, hindi maiisip ng sangkatauhan ang diyos bilang isang humihingi ng kamatayan para sa paglabag.

Sa kabanata 8 inihayag natin ang katotohanan na sa pamamagitan lamang ng kamatayan ni Kristo sa isang paganong Romanong krus makapagsisimula ang tao na maniwala na ang Diyos ay maaaring mag-alok sa atin ng awa. Ang katotohanang ito ay isinasagisag sa utos kay Moises na hampasin ang bato sa simula ng ilang paglakbay, habang sa pagtatapos ng paglalakbay na iyon, siya ay inutusan na makipag-usap sa bato upang matanggap ang nagbibigay-buhay na tubig. Ito ay upang kumpirmahin na kung wala ang pagbuhos ng dugo ay hindi magkakaroon ng pagbabayad-sala; para sa sangkatauhan, puspos ng huwad/pandaraya na hustisya, ay hindi matanggap na ang Diyos ay maaaring magpatawad nang hindi inilalapat ang parusang kamatayan.

Sa kabanata 12 sinimulan nating pahalagahan nang may pagtataka ang nagliligtas na ahensiya ng Diyos kay Kristo na kumuha ng katawan ng tao na katulad natin upang makuha ang ating pagkapoot laban sa Diyos kaya pinahintulutan Siya na lumapit at tumahan sa gitna natin. Tinutukoy nito ang katotohanan na ang Diyos ay hindi nagnanais ng sakripisyo ngunit sa halip ay isang katawan ang inihanda para kay Kristo na lumapit sa atin at umakay sa atin na magkaroon ng pagtitiwala kay Kristo bilang isang tagapamagitan. Tinitingnan din natin ang sistema ng Sanctuary bilang isang landas mula sa tanso patungo sa ginto at mula sa mga huwad na ideya ng pagbabayad-sala ng tao tungo sa tunay na pagbabayad-sala ng Diyos.

Sa kabanata 10 isinama natin ang mahalagang hakbang ng proseso ng dalawang tipan ng pakikipagkasundo sa Diyos. Ang kaluluwa ng tao ay walang kamalayan sa tunay na lawak ng kanyang kasamaan. Sa pamamagitan ng ministeryo ng Lumang Tipan, ang lalim ng ating pagiging makasalanan ay pinalalaki sa pamamagitan ng mga kahihinatnan ng ating sariling mga aksyon. Ginagawa ito upang ang ating kasalanan ay lubos nating maunawaan. Sa sandali ng pagsasakatuparan, ang biyaya ng Bagong Tipan ay iniaalay sa atin upang tayo ay mapalaya mula sa ating poot at makipagkasundo sa Diyos. Gaya ng natuklasan natin sa kuwento ng babaing Canaanita, ang pagkaunawa niya sa sinasabi ni Kristo, bagama't hindi tama, ang naging dahilan ng pagpapasakdal ng kanyang pananampalataya. Ito ang konteksto para sa kwento ng Mt Moriah.

Bagama't mahirap makuha ang lahat ng mga patong na ito ng pag-iisip at ilapat ang mga ito nang sabay-sabay sa kuwento ni Abraham at Isaac, ang huling patong na tinalakay natin sa kabanata 10 ay maaaring magsilbing isang papasok na kalang, na tinutulungan ng pag-iisip na ang buhay ni Kristo sa lupa ay ang kabuuan ng katangian ng Diyos. Kung maaari nating dalhin ang hindi bababa sa dalawang layer ng pag-iisip na ito sa kuwento, magkakaroon tayo ng pagkakataong dalhin ang iba pang mga layer sa ibang pagkakataon upang makumpleto ang larawan. Ito ay isang larawan ng kahanga-hangang biyaya sa bahagi ng Diyos sa halip

na ang nakakasakit na takot ng isang Diyos na humihiling kay Abraham na patayin ang kanyang pinakamamahal na anak.

At nangyari, pagkatapos ng mga bagay na ito, na sinubok ng Dios si Abraham, at sinabi sa kaniya, Abraham. At sinabi niya, "Narito ako." Nang magkagayo'y sinabi niya, Kunin mo ngayon ang iyong anak, ang iyong kaisa-isang anak na si Isaac, na iyong minamahal, at pumaroon ka sa lupain ng Moria, at ihandog mo siya roon bilang isang handog na susunugin sa isa sa mga bundok na aking sasabihin sa iyo. Genesis 22:1-2

Naaalala natin ang mga salita ni Jesus sa babaeng Canaanita, "Hindi mabuti na kunin ang tinapay ng mga anak at itapon sa maliliit na aso." (Mateo 15:26). Ang tugon ng babae ay nagpapahiwatig na naniniwala siya na tinawag siya ni Jesus na isang aso. Hindi niya naunawaan ang sinabi Niya, kaya't ang pagsubok sa kanyang pananampalataya ay higit na mas malaki kaysa sa kinakailangan. Ang pahayag ni Hesus ay isang salamin ng kanyang sariling mga iniisip tungkol sa kanyang sarili. Hindi inisip ni Jesus na ang mahalagang babaing ito ay isang aso, ngunit binalangkas Niya ang Kanyang mga salita sa paraang maturuan ang babaeng ito at ang mga disipulo ng mahahalagang aral.

Ganito rin ang nangyari nang humingi si Abraham sa Diyos ng katibayan na aariin niya ang lupaing ipinangako ng Diyos. Sinabi ng Diyos kay Abraham na magdala ng tatlong taong gulang na baka, isang tatlong taong gulang na babaeng kambing, isang tatlong taong gulang na tupa at isang pagong na kalapati. Ang mga salitang ito ay may kahulugan kay Abraham sa sarili niyang konteksto. Alam na alam iyon ng Diyos. Hindi kailanman sinabi sa kanya ng Diyos kung ano ang gagawin sa kanila, ngunit si Abraham ay sumulong sa frame of reference kung saan naunawaan niya ang mga salitang iyon. Pinahintulutan ng Diyos si Abraham na gawin ang inaakala niyang nais ng Diyos, upang maturuan siya ng mahahalagang aral.

Nang sabihin ng Diyos kay Abraham na kunin ang kanyang kaisa-isang anak, ang kahulugan ng mga salita ay nagbigay ng pahiwatig na kumilos si Abraham ayon sa sarili niyang pagkaunawa sa mga salitang

iyon. Alam ng Diyos na mauunawaan niya ito sa ganitong paraan, at ginamit ang hindi pagkakaunawaan na ito sa bahagi ni Abraham upang ipakita sa panlabas ang panloob na pag-iisip ni Abraham habang ginagawang mas higit ang pagsubok sa pananampalataya.

Isaalang-alang ang pariralang “ihandog siya bilang isang handog na sinusunog.” Ang salitang alok ay naglalaman ng mga sumusunod na kahulugan sa Brown, Driver at Briggs Dictionary:

Upang iangat, sanhi upang umakyat o umakyat, dahilan upang umakyat, upang dalhin, dalhin laban, alisin, upang iangat, ibunot, sanayin, upang maging sanhi upang umakyat, upang pukawin, pukawin (sa isip), upang mag-alok, magdala up (ng mga regalo), upang dakilain, upang maging sanhi upang umakyat, mag-alok – Hiphil form of H5927

Sa kontekstong ito, makikita natin kung paano isinasalin ng Young's Literal Translation ang salitang ito:

At sinabi Niya, “Isinasamo ko sa iyo, kunin mo ang iyong anak, ang iyong kaisa-isa, na iyong inibig, sa makatuwid baga'y si Isaac, at yumaon ka para sa iyong sarili sa lupain ng Moria, **at paakyatin mo siya roon** bilang isang handog na susunugin sa isa sa mga bundok na aking sinasalita sa iyo.” Genesis 22:2 (YLT)

Habang sila ay aakyat sa Mt Moriah, ang salitang umakyat ay isang natural na pagpipilian para sa naturang paglalakbay. Ang salita para sa handog na sinusunog ay may dalawang kahulugan. Ang una ay handog na sinusunog at ang pangalawa ay pag-akyat, hagdanan o pag-akyat. Ginagawa ito ng The Strong's Concordance sa ganitong paraan.

Pambabae aktibong participle ng H5927; isang hakbang o (sama-samang hagdan, bilang pataas); karaniwang isang holocaust (tulad ng pag-akyat sa usok): – pag-akyat, handog na sinusunog (sakripisyo), umakyat sa. Tingnan din H5766.

Tingnan kung paano isinalin ang salita para sa handog na sinusunog sa talatang ito:

ATONEMENT

At may pitong hakbang **upang umakyat doon**, at ang mga hubog niyaon ay nasa harap nila: at may mga puno ng palma, isa sa dakong ito, at isa sa dakong yaon, sa mga haligi niyaon. Ezekiel 40:26 (KJV)

Samakatuwid, ang sinabi ng Diyos ay maaaring isalin sa ganitong paraan:

Nang magkagayo'y sinabi niya, Isama mo ngayon ang iyong anak, ang iyong kaisa-isang anak na si Isaac, na iyong minamahal, at pumaroon ka sa lupain ng Moria, at **umahon ka roon**, at **umakyat** ka sa isa sa mga bundok na aking sasabihin sa iyo.." Genesis 22:2

Ang detalyeng ito ay mahalaga upang ipaliwanag ang salamin na gumagana sa teksto. Alam ng Diyos kung paano mauunawaan ni Abraham ang mga salitang sinabi Niya sa kanya. Una, isaalang-alang natin kung ano ang sinasabi ng Diyos tungkol sa paghahain ng bata:

Sila rin ay nagtayo ng mga mataas na dako ni Baal, upang sunugin ang kanilang mga anak sa apoy bilang mga handog na susunugin kay Baal, na hindi ko iniutos o sinalita, o pumasok man sa aking isipan. Jeremiah 19:5

Ipinahiwatig ng Diyos sa pamamagitan ni Jeremias ang tungkol sa panahon nang lumabas ang Israel sa Ehipto.

Sapagka't hindi ako nagsalita sa inyong mga magulang, o nag-utos man sa kanila nang araw na aking inilabas sila sa lupain ng Egipto, tungkol sa mga handog na susunugin o mga hain. Ngunit ito ang iniutos ko sa kanila, na sinasabi, "Sundin ninyo ang Aking tinig, at Ako ay magiging inyong Diyos, at kayo ay magiging Aking bayan. At lumakad sa lahat ng mga daan na iniutos ko sa iyo, upang ikabuti mo." Jeremiah 7:22-23

Gaya ng sinabi natin kanina, ang sistema ng pag-aalay ay ibinigay sa tao bilang salamin ng kung ano ang kanyang iniisip sa Diyos at sa Kanyang Anak. Hindi kailanman ninanais ng Diyos ang mga sakripisyo. Ang taong naghahangad na ipagtanggol ang kanyang sarili laban sa matinding akusasyon na gustong patayin ang Anak ng Diyos,

ay ipinapalagay ito sa Diyos bilang isang bagay na ninanais ng Diyos. Isang malupit na bagay para sa tao ang gawin sa Diyos, ngunit sa bandang huli, mas lalo lamang nitong pinalalaki ang mga pagsubok na kailangang harapin ng tao.

Ang paraan ng pagkaunawa ni Abraham sa Diyos ay nagpapakita kung ano ang nasa kanya. Si Abraham ay pinalaki sa isang kapaligiran ng paghahain ng anak; ang mga tao sa lupain ng Canaan, kung saan siya naninirahan, ay nagsagawa ng mga karumaldumal na ito. Ang mga kasalanang nagawa niya noon ay idiniin lahat sa kanya, mga pag-iisip ng paghatol at samakatuwid ay kaparusahan.

Ang nagkasalang budhi ni Abraham ay natuksong maniwala na hindi siya pinatawad ng Diyos maliban kung nag-alay siya ng isang bagay sa Diyos. Kaya't ipinakita ng Diyos ang kapintasan na ito, ang Lumang Tipan na nag-iisip kay Abraham upang ilabas siya mula rito. Nais ng Diyos na magkaroon si Abraham ng isang mapagmahal na relasyon sa Kanya nang hindi patuloy na bumabalik sa takot at kawalan ng kapanatagan dahil sa kanyang mga hindi pagkakaunawaan sa karakter ng Diyos.

Kung talagang iniutos ng Diyos kay Abraham na patayin ang kanyang anak, ang mga sumusunod na salita ay dapat mag-iwan sa atin ng mga nakalilitong katanungan.

At sinabi niya, "Huwag mong ipatong ang iyong kamay sa bata, o gumawa ng anoman sa kaniya; sapagka't ngayon ay nalalaman Ko na ikaw ay may takot sa Dios, yamang hindi mo ipinagkait sa Akin ang iyong anak, ang iyong bugtong na anak. Genesis 22:12

Nilinlang ba ng Diyos si Abraham sa pag-utos sa kanya na patayin ang kanyang anak at pagkatapos ay sa huling masakit na sandali ay pinigilan siya, na nagpapahiwatig na Siya ngayon ay nasisiyahan na si Abraham ay karapat-dapat? Ang ideya ay lubhang may problema.

Higit na makatuwiran sa konteksto ng lahat ng ating napag-isipan na naunawaan ni Abraham ang mga salita ng Diyos sa isang tanso, gawa ng tao, na sistema ng hustisya. Alam ng Diyos na mauunawaan Siya ni

Abraham sa ganitong paraan, ngunit ito ang tanging paraan upang maihayag ang nakatagong poot sa kanyang puso.

Ang utos na patayin si Isaac ay nagpapakita ng binhi na nakatago sa sinapupunan ni Adan. Naisip ni Adan na papatayin ng Diyos ang kanyang asawa. Hindi niya kayang isipin na hiwalayan siya. Naisip niya na gusto ng Diyos na patayin siya, tulad ng inakala ni Abraham na gusto ng Diyos na mamatay si Isaac.

Ginagamit ng mundong Kristiyano ang kuwentong ito bilang balangkas ng pagbabayad-sala at isang mahalagang elemento sa Pagpapalit na pagbabayad-sala. Makinig sa Spurgeon:

Tandaan na sa kaso ni Abraham si Isaac ay anak ng kanyang puso. Hindi ko na kailangang palakihin pa iyon, maiisip mo kung gaano siya kamahal ni Abraham; ngunit sa kaso ng ating Panginoon anong isip ang maiisip kung gaano kalapit at kamahal ang ating Manunubos sa Ama? Alalahanin ang mga kahanga-hangang salita ng Karunungan na Nagkatawang-tao, "Ako ay nasa tabi niya na gaya ng lumaking kasama niya: at ako ay araw-araw na kaniyang kaluguran, na laging nagagalak sa harap niya." Ang ating maluwalhating Tagapagligtas ay higit na Anak ng pag-ibig ng Diyos kaysa kay Isaac na maaaring maging sinta ni Abraham. Ang kawalang-hanggan at kawalang-hanggan ay pumasok sa pag-ibig na umiral sa pagitan ng Ama at ng Anak. Si Kristo sa kalikasan ng tao ay walang kapantay na dalisay at banal, at sa kanya ay nananahan ang kabuuan ng pagka-Diyos sa katawan; kaya nga siya ay lubos na nakalulugod sa Ama, at ang kagalakang iyon ay pinatunayan sa publiko sa maririnig na mga pahayag, "Ito ang aking minamahal na Anak na lubos kong kinalulugdan." **Ngunit hindi niya siya ipinagkait, ngunit ginawa siyang kahalili para sa ating mga makasalanan, ginawa siyang sumpa para sa atin, at binitay sa puno.** Mayroon ka bang paboritong anak? Mayroon ka bang namumugad sa iyong dibdib? Mayroon ka bang isa na mas mahal kaysa sa lahat? Kung ikaw ay tatawagin na humiwalay sa kanya, magagawa mong magkaroon ng pakikisama sa dakilang

Ama sa pagbibigay ng kanyang Anak. — Charles Spurgeon, *Ang Ebanghelyo ni Abraham*.

Kung paanong inakala ng babaeng Canaanita na tinawag siya ni Jesus na aso, gayon din naisip ni Abraham na gusto ng Diyos na ihandog niya ang kanyang anak bilang hain/sakripisyo. Ang kwentong ito ay mahalaga dahil sinusuri nito ang problema ng tao. Sa utos ng Diyos, ang kasalanan ay pinalaganap kay Abraham at inihayag ang nakatago.

Tulad ng babaeng Canaanita, ang kanyang maling pagkaunawa sa mga salita ni Jesus ay nagpahirap sa kanya ng pagsubok kaysa sa maaaring mangyari, ngunit ang kanyang walang-hanggang pagkaunawa ay naging dahilan upang hindi ito maiiwasan. Kaya kay Abraham, walang paraan upang maiwasan ang tindi ng pagsubok, hindi dahil sa hinihiling ito ng Diyos kundi dahil sa maling pang-unawa na mayroon si Abraham tungkol sa karakter ng Diyos.

Ang napakaganda kay Abraham, ay na sa kabila ng kanyang maling pang-unawa, nanalig pa rin siya sa pananampalataya sa Diyos sa paniniwalang kayang buhayin ng Diyos ang kanyang anak mula sa mga patay.

Sa pananampalataya si Abraham, nang siya ay subukin, ay inihandog si Isaac, at siya na nakatanggap ng mga pangako ay naghandog ng kaniyang bugtong na anak, na tungkol sa kaniya ay sinabi, “Kay Isaac ay tatawagin ang iyong binhi,” na naghihinuha na ang Diyos ay maaaring bumuhay sa kaniya, maging mula sa mga patay, na mula rito ay tinanggap din niya siya sa isang makasagisag na diwa. Hebreo 11:17-19

Nilampasan ni Abraham ang kabiguan ni Adan. Hindi pinalampas ni Adan ang kanyang maling pagkaunawa upang yakapin ang pangako ng Diyos na ibibigay ang lahat ng kanyang pangangailangan. Akala niya ay tuluyan nang mawawala sa kanya si Eva. Ang pananampalataya ni Hesus kay Abraham ay nagbigay-daan sa kanya na makakita sa mga pintuan ng libingan. Nagtiwala siya sa Diyos na palakihin ang kanyang anak upang tuparin ang pangako na siya ay magiging ama ng napakaraming tao. Kaya mababasa natin:

ATONEMENT

At palibhasa'y hindi mahina sa pananampalataya, ay hindi niya itinuring ang kaniyang sariling katawan, na patay na (dahil siya'y mga isang daang taong gulang), at ang pagkamatay ng sinapupunan ni Sarah. Hindi siya nag-alinlangan sa pangako ng Diyos sa pamamagitan ng kawalan ng pananampalataya, ngunit pinalakas sa pananampalataya, na nagbibigay ng kaluwalhatian sa Diyos, at lubos na kumbinsido na ang Kanyang ipinangako ay kaya Niyang tuparin. At samakatuwid "Ito ay ibinilang sa kanya para sa katuwiran." Roma 4:19-22

Maingat nating tandaan na ang kanyang pananampalataya ay itinuring na matuwid. Ang kanyang maling pagkaunawa sa katangian ng Diyos ay hindi matuwid, ngunit ang pananampalatayang ipinakita niya sa Diyos ay itinuring sa kanya bilang matuwid.

Kung kukunin natin ang kuwentong ito bilang pinaniniwalaan ni Spurgeon at karamihan sa mga Kristiyanong manunulat, kung gayon nang maligtas si Isaac at mapatay ang tupa, ang gawain ni Abraham sa pagtataas ng kutsilyo upang patayin ang kanyang anak ay nauunawaan bilang hinihingi ng Diyos ang kamatayan ng isang bagay upang masiyahan. Binubalangkas/nililikha nito ang buong pagbabayad-sala sa konteksto ng pag-aalay ng sakripisyo.

Ito ang dating pagkaunawa ko sa kuwento ng ebanghelyo na nakasulat sa mga unang edisyon ng aking aklat na Identity Wars:

Subukang ilarawan ang Diyos sa kuwento ni Abraham at Isaac at tingnan na walang sinumang hahakbang patungo sa puwang para kay Jesus, **walang sinumang magpapalaya sa Ama mula sa pusong napunit na gawain ng sakripisyo, walang sinumang pipigil sa banal na kamay mula sa pagbulusok ng kutsilyo.** Sa lindol at kadiliman ng nakatakdang araw na iyon nang ang pinakadakilang pag-ibig na naputol kailanman dahil sa ating mga kasalanan, naririnig ko ang sigaw ng Ama, "Aking Anak, Aking Anak, paano kita isusuko? Paano kita pakakawalan?" Narito ang Impyerno dito mismo. Parehong naranasan ng Ama at Anak ang Impiyerno sa pagkaputol ng kanilang relasyon para sa atin. Ano pa

ang maaaring maging kakanyahan ng Impiyerno kundi ang pinakakabaligtaran ng kung ano ang ibig sabihin ng kaharian ng Diyos—mapagmahal, matalik na relasyon? – *Identity Wars*, 2012 Edition

Habang binabasa ko ito ngayon, nasasaktan ako sa larawang ipinakita nito. Habang ang ilang mga teologo ay likas na nagsisikap na palambutin ang suntok ng Ama sa pagpatay sa Kanyang Anak, ako ay natisod nang bulag sa mga implikasyon ng isang banal na hustisya na humihingi ng kamatayan, maging ang kamatayan ng Kanyang Anak. Sa panahon ng pagsulat nito wala akong ideya sa huwad na hustisya ni Satanas o ang ideya na ang paghatol at paghatol ay nagmula kay Adan, hindi sa Diyos. Sa larawan sa itaas ng pagbabayad-sala, ang Ama ay nakikita bilang ang pumapatay sa Kanyang Anak. Sinubukan ni Luther na palambutin ang suntok na ito sa pamamagitan ng pag-uugnay sa pagpatay sa batas ng Diyos.

Ginagawa nitong parang hangal ang Ama; Ang Kanyang nilikha ay nagkakasala at samakatuwid ang inosenteng Anak ng Diyos ay dapat mamatay bago masiyahan ang Ama? Parang hindi makatwiran; bakit hindi mo magawang magpatawad?

Umuungol ang batas: “Sige. Kung ang Iyong Anak ay kumukuha ng mga kasalanan ng sanlibutan, wala akong nakikitang mga kasalanan kahit saan pa kundi sa Kanya. Siya ay mamamatay sa Krus.” **At pinapatay ng batas si Kristo. Pero tayu ay malaya.**²³

Muli, gaya ng tinalakay natin kanina, isang karagdagang hakbang ang gagawin sa Trinity upang iharap ang kamatayang ito bilang isang pag-aalay ng sarili sa halip na ang Ama ang pumatay sa Kanyang Anak. Ngunit ang lahat ng mga bagay na ito ay mga maskara upang panatilihin takpan ang poot ng tao laban sa Diyos, na nagpapakita sa Kanya bilang isa na humihingi ng kamatayan upang bigyang-kasiyahan

---

²³ Martin Luther, *Commentary on St Paul's Epistle to the Galatians*

ATONEMENT

ang Kanyang mahigpit at mahigpit na hustisya. Ginagawa nitong parang hangal ang Ama; Ang Kanyang nilikha ay nagkakasala at samakatuwid ang inosenteng Anak ng Diyos ay dapat mamatay bago masiyahan ang Ama? Parang hindi makatwiran; bakit hindi mo magawang magpatawad? Ito ay nagpapaalala sa atin ng kuwento ni Saul at Jonathan:

At ang mga lalake ng Israel ay nabagabag sa araw na yaon, sapagka't pinasumpa ni Saul ang bayan, na sinasabi, Sumpain ang tao na kumain ng anomang pagkain hanggang sa gabi, bago ako makapaghiganti sa aking mga kaaway. Kaya walang nakatikim ng pagkain sa mga tao. 1 Samuel 14:24

At sinabi ni Saul kay Jonathan, "Sabihin mo sa akin kung ano ang iyong ginawa." At sinabi sa kaniya ni Jonathan, at sinabi, Ako'y nakatikim lamang ng kaunting pulot sa dulo ng tungkod na nasa aking kamay. Kaya ngayon kailangan kong mamatay!" Sumagot si Saul, "Gawin ito ng Diyos at higit pa; sapagkat tiyak na mamamatay ka, Jonathan." Nguni't sinabi ng bayan kay Saul, Mamamatay ba si Jonathan, na gumawa nitong dakilang pagliligtas sa Israel? Tiyak na hindi! Buhay ang Panginoon, walang isang buhok ng kanyang ulo ang mahuhulog sa lupa, sapagkat siya ay nagtrabaho kasama ng Diyos sa araw na ito." Kaya't iniligtas ng mga tao si Jonathan, at hindi siya namatay. 1 Samuel 14:43–45

Sa balangkas ng karakter ni Jesus at ng dalawang tipan, ang utos ng Diyos kay Abraham ay ang gawain ng Lumang Tipan upang maging sanhi ng kanyang nakatagong kasalanan na dumami. Ipinakita ni Abraham ang isang banal na pananampalataya, sa pamamagitan ng kadiliman ng maling pagkaunawa.

Sa pamamagitan din ng kadilimang ito kaya kinailangan ni Kristo na hawakan ang pag-ibig ng Kanyang Ama.

Nang mga alas-tres, si Jesus ay sumigaw ng malakas na tinig, "Eli, Eli, lama sabachthani?" na ang ibig sabihin ay "Diyos Ko, Diyos Ko, bakit Mo Ako pinabayaan?" Mateo 27:46 (NLT)

Si Jesus ay nakikipagpunyagi sa pagdududa na ang Kanyang Ama ay pinabayaan Siya. Tulad ni Abraham, nagtiwala Siya sa Kanyang Ama sa kabila ng madilim na ulap sa paligid Niya at ipinagkatiwala ang Kanyang sarili sa mga kamay ng Diyos. Bakit kinailangan ni Jesus na lumakad sa ulap ng pagdududa? Dinadala Niya sa Kanyang sarili ang ating hindi pagkakaunawaan sa Diyos, iniisip na iiwan Niya tayo. Parehong sinakop/dinaig ni Jesus at Abraham ang kadiliman at nagtagumpay, na nagpapakitang si Jesus ang binhi ni Abraham.

Ngayon kay Abraham at sa kanyang Binhi ay ginawa ang mga pangako. Hindi niya sinasabi, "At sa mga binhi," bilang sa marami, kundi bilang sa isa, "At sa iyong Binhi," na si Kristo. Galacia 3:16

Si Abraham ang ama ng pananampalataya (Roma 4:16). Si Kristo na binhi ni Abraham, ay pinalaki ang gawain ni Abraham na may pananampalataya na tumagos sa kadiliman ng buong mundo.

Sa liwanag ng mga bagay na ito, ang mga alituntunin ng pagbabayad-sala ay makikita sa isang ganap na bagong liwanag. Papayagan nila tayong magsalita sa bato sa halip na hampasin ito. Ang impormasyong ito ay mahalaga para sa pagiging perpekto ng mga banal sa Panahon ng Problema ni Jacob bago ang Ikalawang Pagparito ni Cristo.

aba! Sapagka't ang araw na yaon ay dakila, na anopa't walang gaya niyaon; at ito ang panahon ng kabagabagan ni Jacob, ngunit siya ay maliligtas mula niyaon. Jeremiah 30:7

Tulad ng pag-aaralan natin sa mas detalyadong detalye, ang mga tao ng Diyos ay dadaan sa isang pagsubok kung saan sila ay natutukso na madama na ang Diyos ay ganap na pinabayaan sila. Kung kilala natin ang ating Diyos at ang Kanyang karakter, ang damdamin ng pag-abandona ay mababawasan ng kaalaman sa katotohanan na hindi kailanman ninanais ng Diyos ang paghahain at pag-aalay. Malalampasan natin ang kadilimang iyon kapag ang buong mundo ay natipon laban sa mga sumusunod sa mga utos ng Diyos at sa pananampalataya kay Jesus.

ATONEMENT

Sa pinakamadilim na oras, ang bayan ng Diyos ay magtatagumpay laban sa likas na poot sa loob at sasabihin:

... Masdan, ito ang ating Diyos; hinintay natin Siya, at ililigtas Niya tayo. Ito ang Panginoon; kami ay naghintay para sa Kanya; tayo ay matutuwa at magagalak sa Kanyang pagliligtas. Isaiah 25:9

Sa pagsasalaysay ng kuwento ni Abraham, inilatag natin ang batayan ng pag-unlad ng poot ng tao laban sa Diyos. Ito ay nakatago sa sinapupunan ni Adan, na ipinakita sa pagpatay ni Cain kay Abel at nagtapos sa larawan ni Abraham na pinatay ang kanyang anak; isang pagpapakita ng inaakala ni Adan na gustong gawin ng Diyos sa kanya. Si Adan ay anak ng Diyos. (Lucas 3:38). Ang malalim na madilim na anino ni Abraham na may patalim na nakataas upang bumulusok sa dibdib ng kanyang anak ay ang matinding pagpapakita ng iniisip ng sangkatauhan sa kahilingan ng Diyos para sa katarungan/hustisya.

Tuntunin natin ngayon ang galit ng tao laban sa Diyos, na ipinapalagay bilang kahilingan ng Diyos para sa paghahain ng dugo.

KABANATA 15

SI DANIEL AT ANG KASUKLAMANG PAGTATAKSIL NG MUNTING SUNGAY

Ang kuwento ng pagbagsak nina Adan at Eva na sinamahan ng kuwento ng pagpatay ni Cain kay Abel ay nagbibigay sa atin ng orihinal na binhi kung saan lahat ng pagpapakita ng poot ng tao, digmaan, pagdanak ng dugo, sakripisyo, at pagsamba ay matatagpuan ang kanilang pinagmulan. Si Adan ay nagmula sa kanyang galit sa Diyos nang siya ay nahulog sa kasalanan. Ang unang damdamin ni Adan sa Anak ng Diyos noong panahong iyon ay nalantad sa pagpatay ni Cain kay Abel.

Upang ang tao ay makatanggap ng pagbabayad-sala sa Diyos, kailangan niyang kilalanin ang kanyang galit laban sa Diyos, at ang kanyang pagnanais na patayin ang Kanyang Anak. Nagpakumbaba sina Adan at Abel upang aminin ang krimeng ito sa mga sakripisyong kanilang inialay. Sa kabaligtaran, ang naagrabyado na si Cain ay nagpakita ng galit laban sa banal na tipan, tinalikuran ito sa pagtanggap

ATONEMENT

na magdala ng kordero upang patayin, na kumakatawan sa poot na namamalagi sa loob niya patungo sa Anak ng Diyos. Nagmalaki siya laban sa Prinsipe ng hukbo, ang Anak ng Diyos, na ang Espiritu ay nananahan kay Abel, at pinatay siya.

Dito tayo natututo ng isang malalim na aral. Sa pagtangga na patayin ang kordero, itinanggi ni Cain na mayroon siyang nakatagong poot sa kanya. "Maaaring kasalanan iyon ni Adan, ngunit hindi ito sa akin," maaaring naisip ni Cain. Akala niya ay ayos lang siya at hindi niya kailangang kilalanin ang naaangkop na daluyan ng biyaya na iniaalok ng Diyos. Ngunit ang kahihinatnan ay kakila-kilabot: Nais ng Diyos na ituro niya ang kanyang poot sa ritwal ng paghahandog ng kordero; nang hindi ito nagawa, ang poot na iyon ay sumambulat sa isang hindi naaangkop na channel - sa kanyang minamahal na kapatid. Dapat itong bigyan ng babala sa atin na kapag itinanggi natin ang pagkamakasalanan na ipinakita sa atin ng Diyos, o ang mga paraan ng Diyos para harapin ito, ang kasamaan ay sasabog mula sa atin sa isang magulo at mapanirang paraan, na sasaktan ang ating sarili at ang mga nakapaligid sa atin.

Ang prinsipyong ito ay totoo sa indibidwal na antas, sa antas ng pamilya, sa antas ng komunidad, sa pambansang antas, at sa buong sangkatauhan. Ang kuwentong ito ay naulit nang maraming beses sa kasaysayan ng tao gaya ng matalinong pagpapahayag ni Solomon:

Na kung saan ay, ay mayroon na, at kung ano ay upang maging, ay mayroon na; at ang Diyos ay nangangailangan ng isang salaysay ng kung ano ang nakaraan. Ecclesiastes 3:15

Ang aklat ng Daniel ay nagbibigay ng mahalagang balangkas upang ilantad ang pagtataksil ni Adan; idinetalye nito ang mga nauugnay na aspeto ng kasaysayan ng tao na nagpapakita ng poot na ito sa pagkilos sa sunud-sunod na mga panahon.

Upang maunawaan ang kasaysayan na konektado sa mga propesiya ni Daniel, tayo ay may utang na loob sa gawain ni William Miller at ng kanyang mga kasama na bumuo ng pinakakumpleto, sistematikong pagpapaliwanag ng mga hulang ito noong ika-19 na siglo. Para sa isang

detalyadong pagsusuri sa mga propesiyang ito, inirerekomenda ko ang mga aklat na Daniel at Apocalipsis ni Uriah Smith at Daniel the Prophet mula kay Stephen Haskell. Para sa isang pinaikling pangkalahatang-ideya ng mga kabanata 7 at 8 ng Daniel, tingnan ang kabanata 15 ng aklat na As You Judge, na makukuha mula sa *fatheroflove.info*.

Magbibigay ako ng maikling buod ng mga aklat na ito na kasasabi ko lang upang magbigay ng konteksto para sa kabanata 8 ng Daniel.

Nakita ko ang lalaking tupa na tumutulak sa kanluran, sa hilagaan, at sa timog, na anopa't walang hayop ang makalaban sa kaniya; ni walang makapagligtas sa kaniyang kamay, kundi ginawa niya ang ayon sa kaniyang kalooban at naging dakila. At habang pinag-iisipan ko, biglang dumating ang isang lalaking kambing mula sa kanluran, sa ibabaw ng buong lupa, na hindi humipo sa lupa; at ang kambing ay may kapansin-pansing sungay sa pagitan ng kanyang mga mata.

Nang magkagayo'y naparoon siya sa lalaking tupa na may dalawang sungay, na aking nakitang nakatayo sa tabi ng ilog, at tumakbo sa kaniya na may galit na galit. At nakita ko siyang nakaharap sa lalaking tupa; siya ay nakilos ng galit laban sa kanya, sinalakay ang lalaking tupa, at binali ang kanyang dalawang sungay. Walang kapangyarihan ang lalaking tupa na makalaban sa kanya, ngunit inihagis niya ito sa lupa at tinapakan siya; at walang makapagligtas ng lalaking tupa sa kaniyang kamay. Kaya't ang lalaking kambing ay lumaking totoong dakila; ngunit nang siya ay lumakas, ang malaking sungay ay nabali, at kahalili niyaon ay apat na kilalang sungay ang umahon patungo sa apat na hangin ng langit. Daniel 8:4-8

Ibinigay ng anghel Gabriel kay Daniel ang pagkakakilanlan ng lalaking tupa at ang lalaking kambing na sinasagisag sa pangitain.

Ang lalaking tupa na iyong nakita, na may dalawang sungay — sila ang

ATONEMENT

mga hari ng **Media** at **Persia**. At ang lalaking kambing ay ang kaharian ng **Greece**. Ang malaking sungay na nasa pagitan ng mga mata nito ay ang unang hari. Daniel 8:20-21

Ang mapagpasyang kasaysayan ng pagtalo ng Greece sa Medo-Persia ay naganap noong 331 B.C.

Unang natalo ni Alexander ang mga heneral ni Darius sa Ilog Granicus sa Phrygia. Sumunod niyang sinalakay at nilupig si Darius sa mga daanan ng Issus sa Cilicia, at pagkatapos ay natalo siya sa kapatagan ng Arbela sa Syria. Ang huling labanang ito ay naganap noong 331 B.C., at minarkahan ang pagbagsak ng Imperyong Persia. Sa pamamagitan ng kaganapang ito Alexander ay naging master ng buong bansa.²⁴

Ang Persia at Greece tulad ng karamihan sa mga bansa ay naglalaman ng mga gawaing panrelihiyon na may kinalaman sa paghahain/pagsakripisyo ng hayop.

Ang paghahain ng hayop ay ang ritwal na pagpatay ng isang hayop bilang bahagi ng isang relihiyon. **Ito ay ginagawa ng mga sumusunod sa maraming relihiyon bilang isang paraan ng pagpapatahimik sa isang diyos o mga diyos o pagbabago ng takbo ng kalikasan.** Nagsilbi rin ito ng panlipunan o pang-ekonomiyang tungkulin sa mga kultura kung saan ang mga nakakain na bahagi ng hayop ay ipinamahagi sa mga dumalo sa sakripisyo para sa pagkonsumo. Ang paghahain ng hayop ay lumitaw sa halos lahat ng kultura, mula sa mga Hebreo hanggang sa mga Griyego at Romano (lalo na sa seremonya ng paglilinis na Lustratio), mga Egyptian (halimbawa sa kulto ng Apis) at mula sa mga Aztec hanggang sa Yoruba. Ipinagbawal ng relihiyon ng mga sinaunang Egyptian ang paghahain ng mga hayop maliban sa mga tupa, toro, guya, lalaking guya at gansa.²⁵

---

²⁴ Uriah Smith, *Daniel and Revelation*, page 168

²⁵ <https://en.wikipedia.org/wiki/Sacrifice>

Ang paghahandog ng mga hayop ng mga bansa ay matatagpuan ang pinagmulan nito sa mga pangyayari kina Adan at Eva, Cain at Abel. Gaya ng ipinahihiwatig ng sipi sa itaas, ang mga sakripisyo ng mga paganong bansa ay isang proseso ng pagpapatahimik sa kanilang mga diyos o pagmamaniplula ng mga resulta. Ito ay katibayan ng pandaigdigang pagtanggap na tanggapin ang nakabaon na poot sa ating lahat at ang likas na ugali na ipakita ang pagnanais na magsakripisyo sa Diyos upang pawiin ang Kanyang galit.

Ang mga paring Babylonian at Persian ay nag-aalay araw-araw ng mga hain/sakripisyo sa kanilang mga diyos. Ang mga Babylonia at ang mga Persiano ay mayroon ding sistemang panrelihiyon kung saan **silang ay may araw-araw o patuloy na mga pag-aalay.**

Ito ay nahayag sa pamamagitan ng pagkatuklas sa Silindro ni Cyrus (538-529 B.C.), ang inskripsiyon kung saan isinalin bilang sumusunod:

“Araw-araw ay nagplano siya at sa poot, pinahintulutan niyang tumigil ang regular na pag-aalay; hinirang niya — itinatag niya sa loob ng lungsod.” — See *Landmarks of Civilization; Assyrian and Babylonian Literature*, by Albert F. Harper, page 171.

Mababasa sa isa pang salin: “Nagplano siya araw-araw at sa poot ay pinatigil niya ang itinatag na sakripisyo.” *Archaeology and the Bible*, by George A. Barton, Second Edition, page 385.²⁶

Mababasa natin ang matinding galit ng lalaking kambing sa lalaking tupa. Gaya ng sinabi ko kanina, ang lahat ng galit sa iba ay pagpapakita ng ating nakatagong galit sa Diyos. Sinabi ni apostol Juan na kung napopoot ka sa iyong kapatid, ikaw ay nasa kadiliman. (1 Juan 2:9).

Ang salungatan sa pagitan ng Persia at Greece ay isang pagpapakita ng panloob na poot na mayroon ang mga tao para sa Diyos. Sinabi ni Hesus, “Yamang ginawa ninyo ito sa isa sa pinakamaliit sa Aking mga

---

²⁶ F.L. Sharp, *Antiochus or Rome*. Download from this link:

<https://maranathamedia.com/download/view/antiochus-or-rome-fl-sharp>

kapatid na ito, ginawa ninyo ito sa Akin.”

(Mateo 25:40). Ang mga tao ay walang katiyakan dahil sa kanilang pagkalayo sa Diyos, dahilan upang hindi natin makita ang isa't isa bilang kapwa miyembro ng pamilya ng Diyos. Ito ay ipinakikita sa pamamagitan ng ating pangangailangang payapain/pahupain ang mga diyos, at ang ating pangangailangang mangibabaw sa ating kapwa.

Ang simbolismo ng kambing na sumisira sa lalaking tupa sa aklat ng Daniel ay naglalaman ng isang echo sa unang pagpatay sa kasaysayan ng tao. Ang kambing ay simbolo ni Satanas at ang tupa o tupa ay simbolo ni Kristo. Sa kuwento ni Cain at Abel, si Cain, na binigyang-inspirasyon ng kambing, si Satanas, ay labis na nagalit kay Abel, na binigyang-inspirasyon ng tupa, si Jesus, at pinatay siya kahit na winasak ng Greece ang kapangyarihan ng Persia sa pamamagitan ng pagpatay sa maraming tao.

Ang simbolismo ng tupa at kambing na konektado kina Cain at Abel ay nag-uugnay sa atin sa orihinal na galit mula sa unang pamilya sa lupa. Ang dahilan kung bakit mahalaga ang kasaysayang ito ay dahil sa sunod na inilalarawan ni Daniel.

At mula sa isa sa kanila ay lumabas ang isang maliit na sungay na lumaking lubha sa dakong timog, sa dakong silanganan, at sa maluwalhating Lupain. At ito ay lumaki hanggang sa hukbo ng langit; at ibinagsak nito sa lupa ang ilan sa hukbo at ang ilan sa mga bituin, at niyurakan sila. Itinaas pa niya ang kanyang sarili na kasingtaas ng Prinsipe ng hukbo; at sa pamamagitan niya ay inalis ang araw-araw na mga hain, at ang dako ng Kanyang santuario ay ibinagsak. Daniel 8:9-11

Sa mga pangyayaring inilarawan ni Daniel, lumitaw ang isang kapangyarihan mula sa Greece na magpapalaki sa kanyang sarili maging sa prinsipeng ng hukbo - ibig sabihin ay si Jesus, ang Anak ng Diyos. Nang walang pagtalakay sa mga detalye kung paano lumitaw ang kapangyarihang ito, makikita natin na ang Roma ang tanging

kapangyarihan na naging mas dakila kaysa sa Gresya, gaya ng ipinahiwatig sa hula.

Sa pag-uugnay sa mga puntong ito, ang galit na ipinakita kay Cain laban kay Abel, ay lumaki nang higit sa digmaan sa pagitan ng Persia at Greece at pagkatapos ay lubhang dakila sa pamamagitan ng Roma na sa huli ay ipinako sa krus ang Anak ng Diyos, sa gayo'y ganap na ipinakita ang kataksilan ni Adan sa laman.

Sa mas malawak na kontekstong ito, ang propesiya ni Daniel ay hindi lamang nagbibigay ng isang listahan ng mga sunud-sunod na kaharian mula sa panahon ng Babylon hanggang sa mga huling araw, ngunit sa halip ay nagbibigay ito sa atin ng kasaysayan kung paano ipinakita ang pagtataksil ni Adan sa kasaysayan ng tao. Ang koneksyon na ito ay nagbibigay ng higit na kapangyarihan sa propesiya na ito at nagbibigay sa atin ng kasangkapan upang mahulaan ang higit pang mga pag-uulit ng mapang-akit na binhing ito, lalo na sa mga huling tagpo ng kasaysayan ng mundo.

Sinabi ni Gabriel kay Daniel na ang prinsipyong ito ng poot o galit ay titigil sa panahon ng wakas.

At sinabi niya, “Narito, ipinaalam ko sa iyo kung ano ang mangyayari sa **huling panahon ng pagkagalit**; sapagka't sa takdang panahon ang wakas ay mangyayari..” Daniel 8:19

Ang galit na ito ay nagpatuloy mula sa panahon ni Adan hanggang sa kasalukuyan. Ito ay nahayag sa bawat digmaan at bawat marahas na kamatayan mula sa panahon ni Abel. Ito ay ang pagtataksil ni Adan na pinalaki at ipinamalas, at ito ay patuloy na magpapakita hanggang ang Prinsipe ng hukbo ay magpapatigil sa pagnanais para sa sakripisyo at pag-aalay. (Daniel 9:27).

Itinaas pa niya ang kanyang sarili na kasingtaas ng Prinsipe ng hukbo; at sa pamamagitan niya ay inalis ang araw-araw na mga hain, at ang dako ng Kanyang santuario ay ibinagsak. Dahil sa pagsuway, isang hukbo ang ibinigay sa sungay upang salungatin ang araw-araw na paghahain/sakripisyo; at inihagis niya ang

ATONEMENT

katotohanan sa lupa. Ginawa niya ang lahat ng ito at umunlad. Nang magkagayo'y narinig ko ang isang banal na nagsasalita; at ang isa pang banal ay nagsabi sa isang nagsasalita, "Hanggang kailan ang pangitain, tungkol sa araw-araw na mga hain at sa pagsalangsang ng pagkawasak, ang pagbibigay kapuwa ng santuario at ng hukbo upang yurakan ng paa?" At sinabi niya sa akin, "Sa loob ng dalawang libo at tatlong daang araw; pagkatapos ay lilinis ang santuwaryo." Daniel 8:11-14

Bago natin humukay ng mas malalim sa wika ng Daniel 8:11-14 at ang kaugnayan nito sa pagbabayad-sala, kailangan nating magbigay ng kaunti pang kasaysayan upang magbigay ng konteksto. Si William Miller at ang kilusang Adbiyento noong ika-19 na siglo ay nagbigay ng mahalagang liwanag sa mahahalagang talatang ito.

KABANATA 16

WILLIAM MILLER,
ANG PANG-ARAW-
ARAW AT ANG
PAGSALANGSANG NG
KALAGIMAN

Sa ikalawang kabanata ay binanggit natin ang mga turo ni Aquinas na kinuha ang lohikal na pag-unlad ng mga pahayag ni Anselm sa pangangatwiran sa pagsunog ng mga erehe. Ang pagsunog ng mga tao hanggang sa kamatayan ay isang pagpapakita ng nakatagong poot laban sa Diyos at sa Kanyang Anak. Sa sumunod na 500 taon, dinanas ng mundo ang paniniil ng kapangyarihang Romano sa pamimilit ng budhi sa ilalim ng sakit ng kamatayan. Sinuri ng kapangyarihan ng Protestantismo at Islam ang kapangyarihan ng Kapapahan habang nagpapakita pa rin ng katulad na galit at poot. Ang isa sa pinakamahalagang pagpapahayag ng reaksyunaryong galit sa Roma ay dumating sa pamamagitan ng rebolusyong Pranses na nagtapos sa

pagkabilanggo ni Heneral Berthier ng pagkulong sa Papa. on February 15, 1798.

Ang pangyayaring ito ang nagpasimula ng muling pagkabuhay ng pag-aaral ng Bibliya noong panahong iyon. Ang mga tao ay nagsimulang tumakbo nang paroo't parito sa aklat ng Daniel at ang kaalaman ay nadagdagan. (Daniel 12:4).

Isa sa mga lalaking nagsimulang mag-aral ng Kasulatan pagkaraan ng panahong ito ay si William Miller. Siya ay isang kapitan sa Vermont Militia at bahagi ng mga pwera ng U.S. na tumalo sa British sa Labanan ng Plattsburgh sa Lake Champlain, September 11, 1814.²⁷

Si William Miller ay halos tiyak na ang napakaraming mga Amerikano ay matatalo ng mga disiplinadong Red Coats, ngunit sa kanyang malaking sorpresa ay nanalo ang mga Amerikano. Isang nahatulang Deist noong panahong iyon, nakumbinsi siya sa pagkakasangkot ng isang mas mataas na kapangyarihan sa mga gawain ng mga tao at determinadong lutasin ang dati niyang itinuturing na maraming kontradiksyon ng Bibliya.

Personal kong binisita ang tahanan ni William Miller sa Low Hampton, Upstate New York at umupo sa desk kung saan siya nag-aral ng Bibliya. Tinahak ko ang landas mula sa kanyang tahanan patungo sa kakahuyan kung saan siya nagdasal pagkatapos niyang buksan ang kahulugan ng Daniel 8:14 at hiniling na “sabihin ito sa mundo.”

At sinabi niya sa akin, “Sa loob ng dalawang libo at tatlong daang araw; pagkatapos ay lilinis ang santuwaryo.” Daniel 8:14

Naunawaan ng maraming iskolar na Kristiyano noong panahon ni William Miller, tulad ng naiintindihan ng karamihan sa mga iskolar ngayon, na ang maliit na kapangyarihan ng sungay na inilarawan sa Daniel 8:11 ay tumutukoy kay Antiochus Epiphanes noong ika-2 siglo B.C. nang ihinto niya ang mga paghahain sa Jerusalem. Ang pangunahing ideya ay ang mga puwersa ng kasamaan na naghahangad

---

²⁷ https://en.wikipedia.org/wiki/Battle_of_Plattsburgh

na pigilan ang sistema ng paghahain/paghahandog ng mga Judio. Hindi ito akma sa huwaran ng hula, dahil ang pinag-uusapan ay mga kaharian, hindi mga indibidwal na hari. Namimiss din ng mga iskolar na ang kapangyarihang inilarawan dito bilang maliit na sungay ay sa katunayan ay **mas malaki** kaysa sa kapangyarihan ng Greece.

Kaya't ang lalaking kambing [Greece] ay **lumaking napakadakila**;... Daniel 8:8

At mula sa isa sa kanila ay lumabas ang isang maliit na sungay na **lumaking lubha** sa dakong timog, sa dakong silanganan, at sa maluwalhating Lupain. Daniel 8:9

Ang tanging kapangyarihan sa pag-unlad ng kasaysayan na lumago mula sa Greece at mas malaki kaysa sa Greece ay ang Roma. Sa anumang kaso karamihan sa mga iskolar ng Bibliya ay naghihinuha na ang hula ng Daniel 8 ay matatapos bago ang kapanganakan ni Kristo.

Isa sa maraming problema dito ay ang mga salita ni Kristo tungkol sa kasuklam-suklam o paglabag ng kalagiman.

“Kaya't kapag nakita ninyo ang “pagsalangsang ng pagkawasak, na sinalita ni Daniel na propeta, na nakatayo sa dakong banal” (kung sino man ang nagbabasa, ay maunawaan niya). Mateo 24:15

Sinabi ni Jesus sa mga nakakakita nitong “kasuklamsuklam ng paninira” na tumakas mula sa Judea patungo sa mga bundok. Nilinaw mismo ni Lucas kung ano ang tanda na nagsasabi sa kanila kung kailan sila dapat tumakas:

“Ngunit kapag nakita ninyo ang Jerusalem na napaliligiran ng mga hukbo, alamin ninyo na malapit na ang pagkawasak nito.” Luke 21:20

Ang kapangyarihang pumaligid at sumisira sa Jerusalem noong A.D. 70 ay ang Roma, kaya iniuugnay ang “pagsalangsang ng pagkawasak” sa Roma. Binanggit ni Daniel ang mapangwasak na kapangyarihang ito sa Daniel 8:13:

ATONEMENT

Nang magkagayo'y narinig ko ang isang banal na nagsasalita; at ang isa pang banal ay nagsabi sa isang nagsasalita, "Hanggang kailan ang pangitain, tungkol sa araw-araw na mga hain at sa pagsalangsang ng pagkawasak, ang pagbibigay kapuwa ng santuario at ng hukbo upang yurakan ng paa?" Daniel 8:13

Ang katotohanan na tinukoy ni Jesus ang kapangyarihang ito bilang hinaharap mula noong Siya ay nagsasalita sa mga disipulo ay nagpapatunay na ang isinulat ni Daniel ay hindi maaaring maiugnay sa mga pangyayari noong ika-2 siglo B.C. Ang katotohanang ito ay nagbibigay ng higit na diin sa tanong kung gaano katagal ang pangitaing ito gaya ng itinanong sa Daniel 8:13 dahil ito ay lumampas sa ikalawang siglo B.C., sa pamamagitan ng kapanganakan ni Kristo at ang pagkawasak ng Jerusalem, hanggang sa hinaharap. Kaya hanggang kailan magpapatuloy ang kakila-kilabot na kasaysayang ito?

Ang sagot sa tanong na iyon ay nagsasangkot ng pag-unawa kung ano ang pang-araw-araw na sakripisyo at ang pagsuway ng pagkatiwangwang at kung gaano katagal ang Sanctuaryo at ang Hukbo ay niyapakan.

Ang mga tagapagsalin ni King James ng talatang ito, simula sa talata 11, ay idinagdag ang salitang sakripisyo sa talata upang bigyang-buhay ang ideya na ang mga pangyayaring inilarawan ay tumutukoy sa isang pag-atake sa sistema ng paghahain ng Diyos na pangunahing katangian ng Jewish na Sanctuaryo. Tatlong beses ang salitang sakripisyo sa italics ay idinagdag sa teksto..

Oo, siya'y nagmalaki hanggang sa prinsipeng hukbo, at sa pamamagitan niya ay inalis ang araw-araw na hain, at ang dako ng kaniyang santuario ay ibinagsak. At ang hukbo ay ibinigay sa kaniya laban sa araw-araw na hain/sakripisyo dahil sa pagsalangsang, at ibinagsak ang katotohanan sa lupa; at ito ay nagsanay, at umunlad. Nang magkagayo'y narinig ko ang isang banal na nagsasalita, at ang isa pang santo ay nagsabi sa isang banal na nagsasalita, Hanggang kailan ang pangitain tungkol sa araw-araw na paghahain, at ang pagsalangsang ng pagkawasak, upang ibigay

kapuwa ang santuario at ang hukbo na yapakan ng paa? Daniel
8:11-13

Tinutugunan ni William Miller ang isyu ng mga sakripisyo tulad ng
sumusunod:

Una, ang “araw-araw na sakripisyo.” Ito ay maaaring maunawaan, ng ilan, na nangangahulugan ng mga ritwal at seremonya ng mga Judio; at ng iba, ang mga paganong ritwal at sakripisyo. Yamang kapuwa ang mga Hudyo at mga Pagano ay may kani-kanilang mga ritwal at paghahain kapuwa umaga at gabi, at ang kanilang mga altar ay patuloy na umuusok kasama ng kanilang mga biktima ng mga hayop, at ang kanilang banal na apoy ay naingatan sa kanilang mga pambansang altar at mga templo na nakatalaga sa kanilang ilang mga diyos o mga diyos, maaaring hindi natin malaman kung alin sa mga ito ang ikakapit ng makasagisag na pananalitang ito, hindi ba ipinaliwanag ng ating teksto at konteksto ang kahulugan. Napakalinaw, kapag maingat nating sinusuri ang ating teksto, na ito ay dapat unawain bilang tumutukoy sa Pagan at Papal na mga ritwal, dahil ito ay nakatayo kasama ng “kasuklam-suklam na paninira/pagkawasak,” at nagsasagawa ng parehong mga gawa, gaya ng itinuring sa Papal na kasuklam-suklam, “upang ibigay kapuwa ang santuwaryo at hukbo na mayayapakan.” Tingnan din, Pahayag 11:2, “Ngunit ang looban na nasa labas ng templo ay iwanan, at huwag mong sukatin; sapagkat ito ay ibinigay sa mga Gentil; at ang banal na lungsod ay kanilang yayapakan sa ilalim ng apatnapu't dalawang buwan.” Ang huling tekstong ito ay may reperensiya lamang sa Papal na hayop, na siyang larawan ng Pagano; ngunit ang teksto sa pagsasaalang-alang ay may sanggunian sa parehong Pagano at Papal. Iyon ay, Hanggang kailan tatapakan ang santuwaryo at hukbo ng Paganong pagsalangsang at ang pagsuway ng Papa? Ito dapat ang totoo at literal na kahulugan ng ating teksto; hindi ito maaaring mangahulugan ng anti-Kristiyanong kasuklam-suklam na nag-iisa, dahil hindi nila kailanman sinira ang simbahang Judio; hindi rin ito maaaring mangahulugan ni Antiochus, ang hari ng Sirya; sapagkat

ATONEMENT

siya at ang kanyang kaharian ay ginawang tiwangwang at winasak bago si Cristo; at maliwanag na si Kristo ay may parunggit/tukoy sa mismong kapangyarihang ito, nang sabihin niya sa kanyang mga alagad, Matt 24:15, “Pagka nakita nga ninyo ang kasuklamsuklam na paninira/pagkawasak, na sinalita ni Daniel na propeta, ay nakatayo sa dakong banal.” Naniniwala ako na lahat ng mga komentarista ay sumasang-ayon na ang ibig sabihin ni Kristo ay ang kapangyarihang Romano--kung gayon, kung gayon ang Daniel ay may parehong kahulugan; sapagka't ito ang mismong sipi na binanggit ni Kristo.²⁸

Nilinaw ni Miller na ang propesiya ni Daniel ay dapat umabot hanggang sa panahon ni Kristo at higit pa. Dahil ito ang kaso, kung gayon ang 2300 araw ay hindi maaaring literal na mga araw dahil sila ay dapat magmula sa panahon ni Daniel pagkatapos ng panahon ni Kristo. Ang ikalawang mahalagang punto dito ay ang mga terminong pang-araw-araw at pagsalangsang ng pagkawasak ay eksklusibong tumutukoy sa paganong mga seremonya at sakripisyo at hindi ang sistema ng paghahain ng mga Hudyo.

Upang ipahiwatig na ang talatang ito ay nagsasalita ng isang pag-atake sa sistema ng paghahain ng Diyos sa pamamagitan ng maliit na kapangyarihan ng sungay ay nagmumungkahi na ang Diyos ay talagang gusto ng mga sakripisyo at mga handog at si Satanas sa pamamagitan ng maliit na kapangyarihan ng sungay ay sinusubukang pigilan sila.

Ang interpretasyon ng maliit na sungay bilang Antiochus Epiphanes ay nagpapatibay sa paniwala na ninanais ng Diyos ang mga sakripisyo na nagpapasigla sa kamalian ng isang huwad/pandaraya na hustisya na humihingi ng kamatayan. Ito ay karagdagang katibayan ng kadiliman ng mga tao na naghahangad na ipakita ang kanilang kaaway sa Diyos.

---

²⁸ William Miller, *Miller's Works Vol. 2*, Evidence from Scripture and History of the Second Coming of Christ About the Year 1843

Naunawaan ni Miller na ang terminong pang-araw-araw ay tumutukoy sa Paganismo at sa sistema ng pagpapalubag nito ng mga sakripisyo at ang terminong paglabag sa paninira ay tumutukoy sa sistema ng pagpapatahimik/pagpapayapa ng papa. Ang paraan kung saan gumagana ang dalawang kapangyarihang ito ay matatagpuan sa Daniel 8:11 kung saan ang pang-araw-araw na kapangyarihan ay inaalis sa pamamagitan ng pagsalangsang ng paninira/pagkawasak. Upang ipaliwanag ang prosesong ito ay tinukoy ni Miller ang 2 Tesalonica 2:7.

“At ngayon ay nalalaman ninyo kung ano ang pumipigil upang siya ay mahayag sa kanyang panahon. Sapagka't ang hiwaga ng kasamaan ay gumagawa na: tanging siya na ngayon ay humihinto, hanggang sa siya'y maalis sa daan. At kung magkagayo'y mahahayag ang Masama, na puputulin ng Panginoon sa pamamagitan ng espiritu ng kaniyang bibig, at lilipulin sa ningning ng kaniyang pagparito: sa makatuwid baga'y siya, na ang pagparito ay ayon sa gawa ni Satanas, na may buong kapangyarihan, at mga tanda, at mga kahanga-hangang kasinungalingan, at ng buong daya ng kalikuan sa kanila na nangapapahamak; sapagkat hindi nila tinanggap ang pag-ibig ng katotohanan, upang sila ay maligtas.” [2 Thess 2:5-10] Dito ay malinaw na ipinakita ni Pablo, na mayroong isang kasuklam-suklam noon na gumagawa, na hahadlang sa pagbangon ng huling kasuklam-suklam, hanggang sa ang una ay “maalis sa daan.” Pagkatapos ay mahahayag ang ikalawa, na pupuksain ng Panginoon sa ningning/liwanag ng kanyang pagparito. Ang tanong noon ay, kailan inalis ang Paganismo? Sumasagot ako, malamang na pagkatapos na ang sampung sungay ay bumangon mula sa tinatawag na Kanluraning imperyo ng Roma, na babangon at mamamahala ng isang oras, 1 (kaunting panahon) kasama ng halimaw, pagano: sapagkat ang maliit na sungay na ito ay tatayo o "ilalagay" sa gitna ng sampung sungay. Hindi maaaring matapos ang taong 476 pagkatapos ni Kristo, nang bumagsak ang Kanluraning imperyo, at nahati sa sampung kaharian. Hindi ito maaaring dumating hangga't hindi

ATONEMENT

“nila,” ang sampung hari, ay “nagdumi sa santuwaryo ng kalakasan,” (nangangahulugang Roma) ²⁹

Napagpasyahan ni Miller na ang 2300 araw ay sa katunayan ay 2300 taon na umabot mula sa oras pagkatapos mabuhay si Daniel hanggang sa taong 1843. Sa panahong ito na ang Sanctuary ay lilinis o ibalik sa nararapat na kalagayan nito. Naabot niya ang konklusyong ito noong 1818, 25 taon lamang bago ang paglilinis ng Sanctuaryo na naunawaan niyang ang lupa. Napagpasyahan niya na ang paglilinis ng Sanctuaryo ay ang paglilinis ng lupa sa pamamagitan ng apoy sa pagdating ni Kristo.

Sa kasagsagan nito ang mensaheng Millerite ay napunta sa bawat istasyon ng misyon sa buong mundo na nagpapahayag ng malapit nang pagdating ni Hesus. Pinagsama-sama ni Miller ang maraming elemento upang maabot ang petsa ng 1843 na kalaunan ay naging 1844 sa pagwawasto ng walang zero na taon sa pagitan ng B.C. at mga panahon ng A.D.

Ang ating pagtuon sa kasaysayang ito ay nauugnay sa pagkakakilanlan ni Miller sa dalawang mapangwasak na kapangyarihan ng pagano at papang Roma na nagpatuloy sa pagyurak sa mga tao ng Diyos mula sa panahon ni Daniel hanggang pagkatapos lamang ng panahon na ang Papa ay dinalang bihag noong 1798.

Isang punto na mahalagang suriin sa transisyon na ito ay kung paano inalis ng kapangyarihan ng papa ang kapangyarihang pagano.

Oo, siya [Ang Munting Sungay] ay nagpalaki ng kaniyang sarili hanggang sa prinsipeng hukbo, [Jesukristo] at sa pamamagitan niya ang araw-araw na hain/paghandog ay inalis, [H7311] at ang dako ng kaniyang santuario ay ibinagsak. Daniel 8:11 (KJV)

---

²⁹ William Miller, *Miller's Works Vol. 1*, Mga Pananaw sa Mga Propesiya at Propetiko Chronology

Ang salita para sa "inalis" sa Hebrew ay ang salitang rum. Sa Hebrew ang salitang ito ay aktwal na inuulit ng dalawang beses sa teksto at nagdadala ng sumusunod na kahulugan:

Strong Concordance [H7311]: maging mataas na aktibong tumaas o tumaas (sa iba't ibang mga aplikasyon, literal o matalinhaga): – itaas, itaas (sarili), purihin, ibigay, iangat, palalo, iangat (itaas), (maging, iangat, gawin, i-set up, masyadong) mataas (-er, isa), humawak, napakataas, iangat (-X) loud up, pag-alok (up), + mayabang, (be) itaas (-ion), ipinagmamalaki, magtayo, matangkad (-er), kunin (malayo, galing sa, taaas), maglahi ng bulate.

Ang aktuwal na sinasabi ng teksto ay kinuha ng kapangyarihan ng papa ang mga prinsipyo ng Paganismo habang kasabay nito ay tinanggal ang paganong balangkas/banghay at pinapalitan ito ng isang Kristiyano. Ang mahalagang punto dito ay ang pagpapatahimik/pagpapayapa ng mga diyos sa paganong sistema ay itinaas at binago sa Romanong Kristiyanismo at nagpatuloy. Samakatuwid, ang dalawang kapangyarihan, pagano at papa na Roma, ay nagpapatuloy sa parehong prinsipyo ng pagpapatahimik sa pamamagitan ng mga sakripisyo.

Ang mahalaga sa pagsasara ng 2300-taong propesiya na konektado sa Daniel 8:14 ay ang Sanctuary ay nilinis o naibalik. Ito ay nagpapahiwatig na ang mga prinsipyo ng pagpapatahimik ay malilinis mula sa Sanctuary. Magsisimula ang isang kilusan sa pagtatapos ng 2300 taon noong 1844 na matutuklasan na ang ebanghelyo ay ganap na walang pangangailangan para sa pagpapatahimik/pagpapayapa. Ang pag-aalis ng pangangailangan para sa pagpapatahimik ay ang pangunahing elemento sa pagdadala ng pagbabayad-sala sa pagitan ng Diyos at ng tao at sa gayon ay pakikipagkasundo sa tao pabalik sa Diyos.

THE 2300 YEAR PROPHECY

According to Daniel 8:14 and 9:24-27

"For two thousand three hundred days (2300 years); then the sanctuary shall be cleansed." (Daniel 8:14)

70 weeks (490 years) for your people and for your holy city (Daniel 9:24)

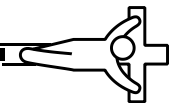
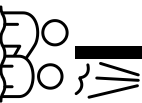
Gospel preached
only to the Jews

one week
(Daniel 9:27)

Gospel preached
to the Gentiles

408 BC
Jerusalem rebuilt
Daniel 9:25

7 "weeks"

plus 62 "weeks" (Daniel 9:25)

49 years

434 years

3.5 years

3.5 years

457 BC

Decree to restore and
build Jerusalem
Ezra 7:1-27

AD 27

Baptism of Jesus
Luke 3:1

AD 31

Messiah shall be cut
off—Crucifixion
of Jesus
Matthew 27:51

AD 34

Stoning of Stephen
Acts 7:59-60

AD 1844

Start of Judgment
Daniel 8:14

KABANATA 17

ANG PAGLILINIS NG SANCTUARYO

Ang mga Millerite ay dumanas ng isang kakila-kilabot na pagkabigo nang hindi bumalik si Kristo noong Oktubre 22, 1844. Gaya ng tinalakay natin dati, pinangungunahan ng Diyos ang Kanyang mga tao sa pamamagitan ng kanilang maling pang-unawa, na inilalabas ang kanilang pananampalataya sa biyaya na higit na sagana. Sa mahigit 50,000 tapat na tagasunod ng mensahe ni William Miller patungkol sa 1844, humigit-kumulang 50 katao lamang ang may pananampalataya na sumulong upang matuklasan ang kanilang pagkakamali at pumasok sa mas malalim na paghahayag ng katotohanan tungkol sa kahulugan ng paglilinis ng Sanctuaryo.

Kinabukasan pagkatapos ng malaking pagkabigo, nagpasya ang isang lalaking nanggangalang Hiram Edson na pumunta at pasiglahin ang ilan sa iba pang mga mananampalataya. Habang tumatawid sila ng kanyang kasama sa kanyang bukirin ng maisan, bigla siyang naisip na ang Sanctuaryo ay nilinis ay hindi ang lupa, kundi ang Sanctuaryo sa langit.

Ngayon ito ang pangunahing punto ng mga bagay na ating sinasabi: Mayroon tayong gayong Mataas na Saserdote, na

ATONEMENT

nakaupo sa kanan ng trono ng Kamahalan sa langit, isang **Ministro ng santuwaryo at ng tunay na tabernakulo na itinayo ng Panginoon, at hindi ng tao**. Hebreo 8:1-2

Alam ni William Miller ang makalangit na Sanctuary. Sa isang liham sa isang kaibigan, si Joshua Himes, inilista niya ang siyam na opsyon na ibinibigay ng Bibliya bilang Sanctuary, at ibinigay ang sumusunod na dahilan kung bakit naramdaman niyang hindi ito ang makalangit na Sanctuary:

Ang tanong ngayon ay bumangon, alin sa mga santuwaryo na ito ang ibig sabihin ni Daniel, o ang santo na nakipag-usap kay Daniel, nang sabihin niyang, “Kung magkagayo’y lilinisin ba ang santuwaryo?” Sagot ko, hindi ang una, si Kristo, sapagkat hindi siya marumi. **Hindi ang pangalawa, ang langit, sapagkat iyon ay hindi marumi.**³⁰

Isang grupo ng mga estudyante ng Bibliya na mahigpit na humawak sa 2300-taong hula ay bumalik at pinag-aralan ang paksa ng paglilinis ng Sanctuary at ang kahulugan nito. Habang pinag-aaralan nila ang mga seremonya at mga uri sa Lumang Tipan, nalaman nila na talagang may isang bagay sa langit na nangangailangan ng paglilinis. Si Uriah Smith, isang kilalang pinuno sa grupong ito, na kalaunan ay nakilala bilang Seventh-day Adventist, ay nagbigay ng sumusunod na buod ng paglilinis ng makalangit na Sanctuaryo:

Tutol ba ang mambabasa sa ideya na mayroong anumang bagay sa langit na kailangang linisin? Malinaw na pinatutunayan ng aklat ng Hebreo ang paglilinis kapuwa sa santuwaryo sa lupa at sa langit: “Halos lahat ng bagay ay nililinis ng dugo sa pamamagitan ng kautusan; at kung walang pagbubuhos ng dugo ay walang kapatawaran. Kaya nga kinakailangan na ang mga huwaran ng mga bagay sa langit ay dapat dalisayin [Greek, katharizesthai, linisin] ng mga ito; ngunit ang makalangit na mga bagay mismo ay [nilinis] ng mas mabuting mga hain kaysa sa mga ito.” Heb 9:22-23 . Sa liwanag

---

³⁰ William Miller, Letter to Joshua Himes on the Cleansing of the Sanctuary, 1842

ng naunang mga argumento, ito ay maaaring isalin nang ganito: “Kaya't ang tabernakulo na itinayo ni Moises, kasama ang mga sagradong sisidlan nito, na mga huwaran ng tunay na santuwaryo sa langit, ay dapat linisin ng dugo ng mga guya at kambing; ngunit ang mga bagay sa langit mismo, ang santuwaryo ng Panahon ng Kristiyano, ang tunay na tabernakulo, na itinayo ng Panginoon, at hindi ng tao, ay kailangang linisin ng mas mabuting mga hain/sakripisyo, maging ng dugo ni Kristo..”³¹

Ngunit ano ang nangangailangan ng paglilinis sa makalagit na Santuwaryo at paano ito nangyayari? Paliwanag ni Uriah Smith:

Ang mga huling kabanata ng Exodo ay nagbibigay sa atin ng isang ulat ng pagtatayo ng makalupang santuwaryo, at ang pagsasaayos ng paglilingkod na kaugnay nito. Ang Levitico ay nagbukas sa isang salaysay ng ministeryo na dapat gawin. Ang layunin lang nating mapansin dito, ay isang partikular na sangay ng paglilingkod, na isinagawa tulad ng sumusunod: Ang taong nakagawa ng kasalanan ay nagdala ng kanyang biktima sa pintuan ng tabernakulo. Sa ulo ng biktimang ito ay inilagay niya ang kanyang kamay saglit, at, bilang makatwirang mahihinuha natin, ipinagtapat sa kanya ang kanyang kasalanan. Sa pamamagitan ng pagpapahayag na ito ay ipinahiwatig niya na siya ay nagkasala, at karapat-dapat sa kamatayan, ngunit sa kanyang kahalili ay inilaan niya ang kanyang biktima, at inilipat ang kanyang pagkakasala dito. Gamit ang kanyang sariling kamay (at kung ano ang maaaring ang kanyang mga damdamin!) pagkatapos ay kinuha niya ang buhay ng kanyang biktima dahil sa pagkakasala na iyon. **Hinihingi ng batas ang buhay ng lumabag dahil sa kanyang pagsuway; ang buhay ay nasa dugo (Lev.17:11,14); kaya't kung walang pagbubuhos ng dugo, walang kapatawaran; sa pagdanak ng dugo, posible ang pagpapatawad; sapagka't ang pangangailangan ng buhay sa pamamagitan ng batas ay natutugunan. Ang dugo ng biktima, na kinatawan ng isang**

---

³¹ Uriah Smith, *Daniel at Apocalipsis*, (Review and Herald, 1897), pahina 195

nawala na buhay, at ang sasakyan ng pagkakasala nito, ay kinuha ng pari at naglingkod sa harap ng Panginoon.

Ang kasalanan ng indibidwal ay kaya, sa pamamagitan ng kanyang pag-amin, sa pamamagitan ng pagpatay sa biktima, at sa pamamagitan ng ministryo ng pari, inilipat mula sa kanyang sarili patungo sa santuwaryo. Biktima pagkatapos biktima ay iniaalok ng mga tao. Araw-araw ang gawain ay sumulong; at sa gayon ang santuwaryo ay patuloy na naging sisidlan ng mga kasalanan ng kongregasyon. Ngunit hindi ito ang huling disposisyon ng mga kasalananang ito. Ang naipon na pagkakasala ay inalis sa pamamagitan ng isang espesyal na serbisyo, na tinatawag na paglilinis ng santuwaryo. Ang serbisyong ito, sa uri, ay inookupahan ng isang araw sa taon; at ang ikasampung araw ng ikapitong buwan, kung saan ito ginawa, ay tinawag na araw ng pagbabayad-sala. Sa araw na ito, habang ang buong Israel ay humihinto sa paggawa at pinahihirapan ang kanilang mga kaluluwa, ang saserdote ay nagdala ng dalawang kambing, at iniharap sila sa harap ng Panginoon sa pintuan ng tabernakulo ng kongregasyon.³²

Ipinahayag ni Uriah Smith ang pangkalahatang pag-unawa sa pagbabayad-sala sa pamamagitan ng kasiyahan ng banal na hustisya sa pamamagitan ng pagkamatay ng isang kahalili. Sinasabi sa atin ng pioneer Adventist na pag-unawa na ang mga kasalanan ng lumabag ay inilipat sa Sanctuwaryo at ang sasakyan na naglipat ng kasalanan sa Sanctuary ay ang dugo ng biktima. Sa patuloy na pag-aaral ng mga Seventh-day Adventist, napansin nila na ang paglilipat ng kasalanan ay hindi lamang naganap sa pamamagitan ng dugo, kundi pati na rin sa pagkain ng pari ng inihaw na laman ng handog para sa kasalanan sa Banal na Lugar.

Ang pari na pumapasok sa santuwaryo upang ihandog ang dugo ng handog para sa kasalanan sa harap ng Panginoon, ay isang sapilitang simbolo ni Kristo na, sa pamamagitan ng Kanyang

---

³² Ibid, pahina 196-197

ANG PAGLILINIS NG SANCTUARYO

sariling dugo, ay pumasok sa makalangit na santuwaryo, "na nagkamit ng walang hanggang pagtubos para sa atin." Sa pamamagitan ng dugo at sa pamamagitan ng laman ang ipinagtapat na mga kasalanan ng makasalanan ay sa tipo na inilipat sa santuwaryo.³³

Mahalagang tandaan na kapag ang isang saserdote o ang buong kongregasyon ay naghandog ng isang handog para sa kasalanan, ang dugo ay iwiniis sa tabing sa pagitan ng Banal at Kabanal-banalang Lugar at inilagay sa mga sungay ng altar ng insenso. Kapag ang isang pinuno o karaniwang tao ay nag-alay ng handog para sa kasalanan, ang dugo ay ilalagay sa mga sungay ng altar ng hain at ang pari ay kakain ng laman ng inihaw na handog para sa kasalanan sa banal na lugar. (Levitico 4; 6:26-30; and 10:16-20).

Ang pagkakaiba sa pagitan ng dugo na inilalagay sa iba't ibang mga altar ay lumilitaw na nauugnay sa pananagutan. Ang kaalaman ng pari ay higit na mataas kaysa sa karaniwang tao at may higit na potensyal na maabot ang higit sa isang tansong pang-unawa sa ginto.

Ang mga kasalanan ay ililipat sa Sanctuary sa buong taon at maiipon sa Sanctuaryo hanggang sa kapistahan ng Araw ng Pagbabayad-sala kapag ang Sanctuaryo mismo ay nilinis sa mga kasalanan ng mga tao.

Ang mga pioneer ng Seventh-day Adventist ay gumawa ng koneksyon sa pagitan ng paglilinis ng Sanctuary sa Daniel 8:14 sa paglilinis ng mga tao ng Diyos na binanggit sa Leviticus 16 na nauugnay sa Araw ng Pagbabayad-sala na ipinagdiriwang isang beses bawat taon sa Jewish relihiyosong kalendaryo.

Sapagka't sa araw na yaon ay itutubos sa inyo ng saserdote, upang linisin kayo, upang kayo'y maging malinis sa lahat ng inyong mga kasalanan sa harap ng Panginoon. Levitico. 16:30 (KJV)

---

³³ Stephen Haskell, Ang Krus at ang Anino Nito, (Review and Herald, 1914), pahina 125

ATONEMENT

Sa Araw ng Pagbabayad-sala, isang espesyal na serbisyo ang isinagawa kasama ang dalawang kambing. Maraming kinuha upang piliin ang kambing ng Panginoon, na iniwan ang isa na kilala bilang Azazel o ang scapegoat/pinatakas-na-kambing. Ang kambing ng Panginoon ay inihain bilang handog para sa kasalanan.

Ipinatong ng Punong Pari ang dalawang kamay sa ulo ng scapegoat/ipapatakas na kambing at ipinagtapat ang lahat ng kasalanan ng mga tao sa ibabaw nito. Ang kambing ay dinala palayo sa ilang dala ang mga kasalanan ng mga tao. (Levitico 16:1-21).

Sa panahong ito, dapat ipagtapat ng mga tao ang kanilang mga kasalanan at pahirapan ang kanilang mga kaluluwa. Ang sinumang tao na hindi nagpakumbaba sa harap ng Diyos ay nahiwalay sa mga anak ni Israel. (Levitico 23:27-31). Nangangahulugan ito na ang araw na ito ay isang araw ng paghuhukom.

Ito ang dahilan kung bakit ang pang-unawa ng mga Judio sa Araw ng Pagbabayad-sala, na nangyayari sa ika-10 araw ng ikapitong buwan ng mga Hudyo, ay nauunawaan bilang ang araw ng paghuhukom.

Ang Rosh Hashanah ay ang Araw ng Paghuhukom para sa lahat ng sangkatauhan. Sa araw na ito ang tao ay hinuhusgahan para sa lahat ng kanyang mga aksyon, at lahat ng mangyayari at mangyayari sa darating na taon ay itinala....

Sa Rosh Hashanah ang lahat ng sangkatauhan ay dumaraan sa harapan Niya tulad ng mga tupa -sila ay dumaan sa Kanya nang paisa-isa, isa-isa, ngunit sinusuri Niya silang lahat sa isang sulyap. Kaya naman, ang talata (Awit 33:15) ay nagsasabi: “Nilalang niya ang lahat ng kanilang mga puso nang magkakasama at nauunawaan ang lahat ng kanilang mga gawa”; Ang Diyos, Sino ang Lumikha, ay nakikita ang lahat ng kanilang mga puso na magkasama (sa isang sulyap) at nauunawaan ang lahat ng kanilang mga aksyon.

Sinabi ni R. Cruspedai sa pangalan ni R. Yochanan: Tatlong ledger ang binuksan sa Rosh Hashanah: isa para sa mga ganap na masama, isa para sa mga ganap na matuwid, at isa para sa mga nasa gitna. Ang ganap na matuwid ay agad na isinulat at tinatakan upang mabuhay. Ang ganap na masasama ay agad na isinulat at tinatakan upang mamatay. Ang kapalaran ng mga nasa gitna ay gaganapin sa balanse sa pagitan ng Rosh Hashanah at Yom Kippur.

Kung sila ay may merito [i.e., kung sila ay nagsisi), sila ay nakasulat upang mabuhay. Kung wala silang merito/kabutihan [i.e., kung hindi sila magsisi), sila ay nakasulat na mamatay. (ibid. 16 a,b).³⁴

Ang propetikong balangkas na binuo ni William Miller ay nakatulong sa mga Seventh-day Adventist na matukoy kung kailan sa kasaysayan ng tao ang dakilang huling paghuhukom ay magaganap kung saan ang kapistahan ng Araw ng Pagbabayad-sala bawat taon ay itinuturo.

Ang pagkakasunud-sunod ng kasaysayan na inilarawan sa Daniel 7 ay naglalaman ng isang listahan ng mga kaharian na humahantong sa Ikalawang Pagparito ni Cristo. Sa loob ng listahang ito ay inilarawan ang isang eksena kung saan ang Diyos ay inilalarawan sa paghatol sa buong mundo. Ang Daniel kabanata 8 ay higit sa lahat ay kahanay ng Daniel 7, na nag-uugnay sa ideya ng paglilinis ng Sanctuary sa Daniel 8 sa tagpo ng paghatol na nangyayari sa Daniel 7. Maaari nating ilarawan ang pagkakatulad tulad ng sumusunod.

---

³⁴ https://www.chabad.org/library/article_cdo/aid/4399/jewish/Araw-ng-Paghatol.htm

ATONEMENT

Daniel 7	Kaganapan	Daniel 8
Lion	Babylon	
Bear	Medo-Persia	Ram
Leopard	Greece	Lalaking Kambing
Hayop	Roma	Maliit na Sungay
Tagpo ng Paghuhukom	Paghatol	Paglilinis ng Sanctuaryo
Kaharian ni Kristo	Ikalawang Pagdating	Nasira nang walang kamay ng tao

Nang tanungin ang tanong sa Daniel 8:13 hanggang kailan pahhirapan ang bayan ng Diyos ng mga sistema ng pagpapatahimik ng Paganismo at Papalismo, ang sagot ay, gaya ng ating tinalakay, 2300 simbolikong araw na 2300 literal na taon.

Ang mga Seventh-day Adventist ay dumating sa konklusyon na ang huling panahon ng paghatol ay magsisimula sa 1844 kapag ang Araw ng Pagbabayad-sala sa taong iyon ay ipinagdiriwang.

Sa panahong ito, ang bayan ng Diyos ay nagkukumpisal ng kanilang mga kasalanan at nagsisisi habang sinusuri ng Diyos ang mga aklat ng talaan. Yaong mga nagpahayag ng kanilang mga kasalanan at nagpakumbaba sa harap ng Diyos ay nananatili sa Aklat ng Buhay. Ang mga hindi nagsisisi at nanghahawakan sa kanilang mga kasalanan ay aalisin sa Aklat ng Buhay. Si Kristo ay namamagitan para sa lahat ng nagpahayag ng Kanyang pangalan at nagsusumamo ng Kanyang dugo para sa kanila. Kapag natapos na ang gawain ng

paghatol, ang lahat ng kasalanan ng mga tao ay inilalagay sa ulo ng scapegoat/pinatakas-na-kambing na kumakatawan kay Satanas. Siya ang naging sanhi ng pagkahulog ng tao, inihiwalay siya sa Diyos at hinikayat ang lahat ng tao na magkasala laban sa Diyos.

Sa ganitong pag-unawa, ang kasalanan ay nalutas at ang mga nagpakumbaba sa kanilang sarili sa harap ng Diyos ay tumanggap ng pagbabayad-sala. Wala nang sa pagitan nila at ng Diyos at handa na silang pumasok sa walang hanggang kaharian ni Kristo.

Ngayong inilatag na natin ang balangkas kung paano naunawaan ang Araw ng Pagbabayad-sala ng kapwa Hudyo at Seventh-day Adventist halos handa na tayong gamitin ang mga bagay na natutunan natin sa unang bahagi ng aklat na ito tungkol sa proseso ng pagbabayad-sala. Ngunit kailangan muna nating makilala ang isang tipikal na pananaw ng Protestante sa pagbabayad-sala at ang pagkakaunawaan ng Adventist sa liwanag ng sistema ng Sanctuaryo ng Lumang Tipan.

KABANATA 18

PAGHAHAMBING SA
PAGITAN NG
PROTESTANTE AT
ADVENTISTA NA
PAGBABAYAD-SALA

Sa kabanata 3, sinuri natin kung paano nabuo ang ideyang Kristiyano ng pagbabayad-sala sa paligid ng ideya ng kasiyahan ng banal na hustisya. Kung ang katarungan ng Diyos ay humihingi ng kaparusahan, at ang galit ng Diyos ay nasiyahan sa gayong kaparusahan, kung gayon ito ay makatuwiran na kapag ang kaparusahan ay nailapat, ang proseso ng pagbabayad-sala ay nakumpleto. Narito ang isang pagpapahayag ng ideyang ito:

Sa Kristiyanismo, ang pagbabayad-sala ay tumutukoy sa kinakailangang pagkakasundo sa pagitan ng makasalanang sangkatauhan at ng banal na Diyos. **Ang pagkakasundo na ito ay posible sa pamamagitan ng nagbabayad-salang sakripisyo ni**

Jesu-Kristo, gaya ng ipinahayag sa Roma 3:25, Roma 5:11, at Roma 5:19. Ang pagbabayad-sala ang pangunahing mensahe ng Bibliya.

“Ang pagtanggap ng pagbabayad-sala ay ang ating aktwal na pakikipagkasundo sa Diyos sa pagbibigay-katwiran, batay sa kasiyahan ni Kristo,” ayon sa Commentary ni Matthew Henry. “Tayong mga Kristiyano, tayong mga mananampalataya, ngayon, sa panahon ng ebanghelyo, o ngayon sa buhay na ito, ay tumanggap ng pagbabayad-sala, na inilalarawan ng mga sakripisyo sa ilalim ng batas, at ito ay isang taimtim ng ating kaligayahan sa langit.”³⁵

Ang karaniwang ideya ng Kristiyano ay ang pagbabayad-sala ay nangangahulugan ng pagkakasundo. Ang artikulong sinipi namin sa itaas ay nagpapaliwanag pa kung paano ito nangyayari:

Ang pagbabayad-sala ay isang salita na matatagpuan sa ilang salin sa Roma kabanata tatlo, bersikulo 25. **Inihandog ng Diyos si Jesus bilang isang hain ng pagbabayad-sala.** Ang ibang mga salin ay gagamit ng salitang pampalubag-loob, at ang ideya doon ay ang kapalit na sumisipsip ng galit. Okay??

Si Jesu-Kristo sa krus ay sumisipsip ng poot ng Diyos. Ito ay isang transaksyon sa pagitan ng ama at ng anak. Ang ama ay nagbubuhos ng kanyang galit sa kasalanan kay Kristo, at ang kanyang galit ay talagang nasiyahan. At dahil diyan, ang nagkasalang makasalanan na nagtitiwala kay Kristo ay makakalaya. Ito ay medyo nauugnay sa pagbibigay-katwiran, ngunit ito ang paraan na ang pagbibigay-katwiran/pag-aaring ganap ay talagang posible.³⁶

Ang website na sinipi namin ay naglalayong ipaliwanag ang Kristiyanong prinsipyo ng pagbabayad-sala sa mga simpleng termino para sa mga hindi pamilyar. Ipinahayag ito ng mga iskolar ng Bibliya

---

³⁵ <https://www.christianity.com/wiki/salvation/what-is-atonement-biblical-meaning-and-definition.html>

³⁶ Ibid

ATONEMENT

sa mas maraming nuanced na wika ngunit ang implikasyon ay ang Diyos ay pinagkasundo sa tao sa pamamagitan ng kapalit na kamatayan ni Kristo. Ito ay nagbibigay-kasiyahan sa galit at katarungan ng Diyos. Ipinagtatapat ng makasalanan ang kanyang kasalanan at sinabing nagsisisi siya, ngunit ang kamatayan ni Kristo ang nagdudulot ng pagbabayad-sala dahil ang katarungan ng Diyos ang nakikitang nangangailangan ng pagkakasundo. Hindi niya basta-basta matatanggap ang aming pagsasabi ng paumanhin; Ang kanyang hustisya ay nangangailangan ng kasiyahan.

Sa kontekstong ito ay maliwanag na kapag si Hesus ay namatay sa Krus, ang pagbabayad-sala ay nakumpleto. Walang natitira maliban sa paniwalaan ito. Hangga't ang makasalanan ay kumakapit kay Kristo, siya ay pinangangalagaan mula sa paghatol ng Diyos laban sa kasalanan.

Tinutukoy ng mga Kristiyano ang sistema ng paghahain ng Lumang Tipan bilang itinuturo ang kamatayan ni Kristo sa Krus, ngunit kakaunti ang pagsasaalang-alang na ibinigay sa pagkakasunud-sunod ng mga pangyayari sa taon ng relihiyon ng mga Hudyo bilang may hawak na anumang kahulugan sa kabila ng Krus mismo.

Nagtalo ang Seventh-day Adventists na ang listahan ng mga kapistahan na ibinigay sa Leviticus 23 ay talagang nagbibigay ng hakbang-hakbang na proseso mula sa panahon ni Kristo hanggang sa Ikalawang Pagparito, na sumasagisag sa isang serye ng mga kaganapan sa halip na isang kaganapan na konektado sa pagbabayad-sala. Sa pag-uugnay ng Araw ng Pagbabayad-sala sa paglilinis ng Sanctuaryo noong 1844, isang mas malalim na antas ng pang-unawa sa pagbabayad-sala ang ipinakilala.

Ang mga Adventist, sa pagturo sa mga uri, ay nagsabi na ang pagbabayad-sala ay ginawa sa pamamagitan ng ministeryo ng pari pagkatapos na ihain ang hayop, hindi sa sandali ng paghahain. Si Joseph Waggoner, isa pang pinuno ng Adventist ay nagpapaliwanag nito sa ganitong paraan:

PAGHAHAMBING SA PAGITAN NG PROTESTANTE AT ADVENTISTA NA
PAGBABAYAD-SALA

Nakita na ang makasalanan ay nagdala ng kanyang handog; na ito ay pinatay; at kinuha ng saserdote ang dugo at ginawa ang pagtubos; at dito higit na itinatag na ang pagbabayad-sala ay ginawa sa santuwaryo. **Ito ang pinaka-malinaw na nagpapatunay na ang pagpatay sa handog ay hindi ginawa ang pagbabayad-sala, ngunit ito ay paghahanda para dito; sapagka't ang pagtubos ay ginawa sa santuario, nguni't ang handog ay hindi pinatay sa santuario.**

Ang mga bagay na ito, siyempre, ay karaniwan, at may katuparan sa gawain ng Panginoong Jesucristo, ang Anak ng Diyos. Na siya ay isang Mataas na Saserdote, at ang tanging tagapamagitan sa ebanghelyo, ay madaling tanggapin; ngunit ang kaayusan at paraan ng kanyang paglilingkod ay dapat ipasiya ng Banal na Kasulatan.³⁷

Ang pananaw ng Adventist sa pagbabayad-sala ay nagpapanatili ng parehong pananaw sa katarungan gaya ng iba pang Kristiyanismo, ngunit itinuro ang mga uri sa Lumang Tipan na nagpakita na ang makasalanan ay hindi tumubos para sa kanyang mga kasalanan sa pamamagitan lamang ng pagpatay ng isang sakripisyo, ngunit sa halip ay kailangang ilapat ng pari ang dugo ng hain sa Santuwaryo at samakatuwid ito ay sa pamamagitan ng pamamagitan ng pari ng dugo ng hain na ang pagbabayad-sala ay ligtas. Nangyari ito sa mismong Santuwaryo at hindi sa Courtyard/looban.

Para sa pangunahing Kristiyanismo, ang pagpapatahimik ng hustisya ng Diyos ay nangyayari sa Krus, habang para sa mga Adventista ang pagpapatahimik na ito ay nagaganap, ayon sa tipolohiya ng Lumang Tipan, sa pamamagitan ng pamamagitan ng ating Mataas na Saserdote sa langit pagkatapos na gawin ang sakripisyo sa lupa. Patuloy ang Wagoner:

---

³⁷ J.H. Waggoner, Ang pagbabayad-sala sa Liwanag ng Kalikasan at Paghahayag, (Review and Herald, 1884), page 187

“Ang lahat ay sumasang-ayon sa ideya ng hindi kasiya-siya ng Diyos na nalulugod sa isang inosenteng biktima na isinakripisyo sa lugar ng nagkasala.” Ito dapat ang tamang ideya. **Ang hustisya o kawalang-kasiyahan ng Diyos ay ginawang kalugud-lugod sa pamamagitan ng sakripisyo, ngunit talagang napapawi ng pamamagitan ng ating Mataas na Saserdote.**³⁸

Ang pagbibigay-diin ng pagbabayad-sala para sa Adventismo ay sa buhay na Kristo na nagsusumamo sa Kanyang dugo sa harap ng Ama sa makalangit na Sanctuaryo sa itaas. Ang kamatayan ni Kristo sa Krus ay kritikal sa gawain ni Hesus na nagsusumamo sa Kanyang dugo sa harap ng Ama, ngunit ang Krus mismo ay hindi ang kumpletong pagbabayad-sala. Walang mabisang ministeryo sa langit upang makumpleto ang pagbabayad-sala kung wala ang dugo ni Kristo, ngunit kung wala ang pamamagitan ni Kristo sa langit bilang ating Mataas na Saserdote ang sakripisyo ay hindi magiging isang kumpletong pagbabayad-sala.

Ang buong balangkas ng pananaw ng Adventist sa pagbabayad-sala ay batay sa sistema ng Sanctuary. Ang mga seremonya ng bawat taon ng mga Hudyo ay nagsasabi ng kuwento ng plano ng kaligtasan mula sa Krus hanggang sa Pagdating ni Kristo sa katapusan ng mundong ito.

Ang paksa ng santuwaryo ay ang susi na nagbukas ng misteryo ng pagkabigo noong 1844. Ito ay nagbukas upang tingnan ang isang kumpletong sistema ng katotohanan, konektado at magkatugma, na nagpapakita na ang kamay ng Diyos ang nanguna sa dakilang kilusan ng pagdating at naghahayag ng kasalukuyang tungkulin habang dinadala nito sa liwanag ang posisyon at gawain ng Kanyang bayan.³⁹

Habang ang mga pangunahing Protestante ay nagpapakita ng sistema ng paghahain sa Lumang Tipan bilang ang lahat ay tumuturo sa Krus, ang mga Adventist ay nagsaliksik ng mas malalim sa mga uri dahil sa

---

³⁸ Ibid, page195

³⁹ E.G. White, *The Great Controversy*, (Review and Herald, 1911), page 423

PAGHAHAMBING SA PAGITAN NG PROTESTANTE AT ADVENTISTA NA
PAGBABAYAD-SALA

makahulang balangkas na kanilang natuklasan sa Daniel at Apocalipsis na nag-uugnay sa gawain ng paghatol sa Araw ng Pagbabayad-sala hanggang sa petsa ng Oktubre 22, 1844. Nakita na habang ang kapistahan ng Paskuwa ay tumutukoy sa mga kaganapang Kristiyano mula sa kapistahan ng Krus, ang natitirang bahagi ng mga kapistahan ay kumakatawan sa sunud-sunod na mga kaganapan sa kasaysayan ng Kristiyano mula sa panahon ng Krus hanggang sa Ikalawang Pagparito.

Kapistahan	Petsa	Inaasang-uri
1. Paskuwa	14 th araw sa 1 st na buwan	Krus ni Kristo
2. Tinapay na Walang Lebadura	15-22 nd na araw sa 1 st na buwan	Si Kristo sa Libingan
3. Mga Unang Bunga	Araw pagkatapos ng Sabbath sa panahon ng Tinapay na Walang Lebadura	Muling Pagkabuhay ni Kristo
4. Kapistahan ng mga Linggo	50 ka araw pagkatapos ng Unang Bunga (habang 3 rd na buwan)	Araw ng Pentecostes
5. Trumpeta	1 st na araw sa 7 th na buwan	Pagpapahayag ng Paghuhukom
6. Araw ng Pagbabayad-sala	10 th araw sa 7 th na buwan	Araw ng Paghuhukom
7. Pista ng mga Tabernakulo	15-22 nd na araw sa 7 th na buwan	Ikalawang Pagparito ni Kristo

Ang Kristiyanismo ay nagpapahiwatig na ang daan ng Diyos ay sa pamamagitan ng Krus. Itinuturo ng Adventism ang Mga Awit 77:13 at sasabihin na ang paraan ng kaligtasan ng Diyos ay nasa Sanctuary. Ang Krus ay sentro sa buong plano, ngunit ang plano ng kaligtasan ay isang proseso hindi lamang isang kaganapan. Ang kasukdulan ng plano ng

kaligtasan ay ang dakilang araw ng paghuhukom na ayon sa pagkakasunud-sunod sa Daniel 7 at 8, ay nangyayari bago ang Ikalawang Pagparito ni Kristo.

Ang Adventist pioneer, si Uriah Smith, ay itinuro ang isang napakahalagang implikasyon ng pagkakaiba ng Pagbabayad-sala sa pagitan ng mga Protestante at Adventist:

Sa mahabang pagsasama-sama ng mga paksa kung saan ang tanong ng santuwaryo ay malapit na konektado, at sa pag-unawa kung saan ito nagsasagawa ng pagkontrol sa isang impluwensya, ang doktrina ng pagbabayad-sala ay sumasakop sa isang kilalang lugar.

Nakita na natin na ang paglilinis ng santuwaryo, ang pagsisiyasat na Paghuhukom ng mga banal, ang pagbura, o kapatawaran, ng kasalanan, at ang pagtatapos ng misteryo ng Diyos, ay iisa at iisang bagay. Ginagawa namin ngayon ang karagdagang pahayag na ito rin ang pagbabayad-sala.

Ang dalas ng pagpapahayag na si Kristo ay nagbayad-sala para sa ating mga kasalanan sa krus, ay nagpapakita kung gaano kalawak ang ideya na ang pagbubuhos ng kanyang dugo at ang pagbabayad-sala ay magkatulad na bagay. Ngunit ito ay humahantong sa dalawang ultra at pangunahing mga pagkakamali. Ang mga tao ay hinimok ng ideyang ito sa sukduan ng pagkakamali sa magkasalungat na direksyon, at ginugol ang kanilang oras sa isang hindi kailangan at walang bungang pakikidigma.

Malinaw na ipinapahayag ng Kasulatan na si Kristo ay namatay para sa lahat. Ngayon, sa pananaw na ang kamatayan ni Kristo ay ang pagbabayad-sala, **ang konklusyon ay madaling naabot na ang mga kasalanan ng lahat ay natubos na, at samakatuwid ay walang kahatulan ang maaaring manatili sa huli sa sinuman. Ang sangay na ito ng argumento ay namumulaklak kaagad sa Universalismo.**

Ngunit ang Kasulatan ay malinaw na tinitiyak sa atin na ang lahat ay hindi maliligtas; na ginagawa ng ilan ngayon, at sa huli, ay nagpapahinga sa ilalim ng pagkondena. Para sa mga ito, siyempre, walang pagbabayad-sala na ginawa; at kung ang pagbabayad-sala at ang kamatayan ni Kristo ay magkaparehong bagay, ito ay kasunod na ang kanyang kamatayan ay umabot ng hindi hihigit sa pagbabayad-sala, at samakatuwid ay hindi siya namatay para sa lahat, ngunit para lamang sa ilang pinili. Sa sangay na ito ng argumento makikita natin ang mapait na bunga ng sobrang Calvinismo.

Ang paksa ng santuwaryo ay nagpapaghinghawa sa atin mula sa mga maling pag-aangkin ng parehong mga pagkakamaling ito. Ang problema sa alinmang kaso ay nasa premise na karaniwan sa pareho, na may depekto; at sa isang maling premise, gayunpaman tunog ang pangangatwiran batay dito, ito ay imposible upang maabot ang isang tamang konklusyon. **Ang kamatayan ni Kristo at ang pagbabayad-sala ay hindi magkatulad. At ito ay nagpapagaan sa bagay ng lahat ng kahirapan.** Hindi ginawa ni Kristo ang pagbabayad-sala noong ibuhos niya ang kanyang dugo sa krus. Hayaang ang katotohanang ito ay maiayos magpakailanman sa isipan. – Uriah Smith *Ang Sanctuary at ang 2300 Araw*, (1877) pages 275,276

Ang Sanctuary ay nagtataglay ng mahahalagang katotohanan na magliligtas sa mambabasa ng Bibliya mula sa mga pagkakamali ng Calvinismo at sa kabaligtaran ng Universalismo. Sa panahon kung kailan muling nabubuhay ang Universalismo sa mga tao ng Diyos, mahalagang tandaan na hindi nauunawaan nang tama ang paksa ng Sanctuary o ang Pagbabayad-sala kapag sumusunod sa landas na ito.

Tatapusin natin ang seksyong ito sa pamamagitan ng pagbibigay-diin sa malaking pagkakaiba sa pagitan ng pangunahing kaisipang Kristiyano at Adventism. Mayroon lamang isang pangunahing layunin sa kaisipang Kristiyano: na sa pamamagitan ng pagpatay sa kahalili ng tao, ang katarungan ng Diyos ay maaaring masiyahan. Bagama't ito ay tumutugma sa paghampas sa bato at sa pagpatay sa kordero sa tansong

altar, hindi nito tinutukoy ang simbolismo ng pagsasalita sa bato o ang tunay na kahulugan ng dalawang kambing na ipinakita sa Araw ng Pagbabayad-sala.

Sa pamamagitan ng dalawang pangunahing prinsipyo ng:

1. Ang Propetikong balangkas ni Daniel
2. Ang Sanctuaryo na sistema ng taon ng mga Hudyo,

ang plano ng kaligtasan ay nagiging isang proseso na sumasaklaw sa buong panahon ng kasaysayan ng Kristiyano na may dalawang pangunahing pinagtutuunan ng pansin na binubuo ng pagbabayad-sala:

1. Ang Krus ni Kristo noong A.D. 31 at
2. Ang Paghuhukom na nagsimula noong A.D.1844

Ang dalawang focal point na ito ay may kapasidad na hindi lamang hampasin ang bato ngunit gawin ang susunod na mahalagang hakbang ng pagsasalita sa bato. Ngunit tulad ng matutuklasan natin, dahil ang Adventismo ay hindi nakatakas mula sa sistema ng hustisya ni Satanas - isang sistema na humihingi ng kamatayan - ang Adventista na konsepto ng pagbabayad-sala ay namamahala lamang upang patindihin ang problema ng huwad na hustisya at parusa ni Satanas.

Hindi ito nagmumungkahi na ang landas na tinahak ng mga Adventista ay hindi tama. Sa kabaligtaran, ang gawain ng Diyos, gaya ng napag-usapan na natin noon ay ang pagpaparami ng kasalanan upang tayo ay makatagpo ng tunay na biyaya. Ang Adventist na doktrina ng paghatol, o kung tawagin nila, ang Investigative Judgment, ay nagpapatindi sa huwad na sistema ng hustisya na naninirahan sa ating lahat. Inilalatag nito ang tamang balangkas para sa pagdating sa maluwalhating liwanag ng tunay na ebanghelyo ngunit ang kilusang ito ay huminto sa daan at umatras mula sa kanyang tadhana. Ang Adventism ay nagbigay sa mundo ng isang pamana ng pinatindi na hustisya nang hindi nagsasagawa ng mga huling hakbang sa isang Bagong Tipan na pag-

PAGHAHAMBING SA PAGITAN NG PROTESTANTE AT ADVENTISTA NA
PAGBABAYAD-SALA

unawa sa paghatol na pinalaya mula sa pagkondena sa hustisya na humihingi ng sakripisyo.

Ipinakita kay Daniel na ang sistema ng pag-aalay ng pag-aalay ng Paganismo at Papalismo ay tatagal hanggang 1844. Mula sa panahong ito ay darating ang isang mensahe na magpapalaya sa ebanghelyo mula sa maling akala ng katarungan ng Diyos na nangangailangan ng pagpapatahimik. Habang tatalakayin pa natin, dumating nga ang isang mensahe noong huling bahagi ng 1800s na nag-alok sa mga Adventist ng susi kung saan maaari silang makatakas sa sistema ng pagpapatahimik/pahupain ni Satanas, ngunit ang mensahe ay tinanggihan at kaya walang nagawa ang simbahan kundi umatras mula sa matinding kahulugan ng paghatol sa paghatol patungo sa mas pangunahing pananaw sa ebanghelyo na matatagpuan sa mga simbahang Protestante.

Ngunit ngayon ay bumaling tayo sa pagkumpleto ng orihinal na pag-unawa sa Adventista kung paano ang kasalanan ay tinanggal mula sa Sanctuary at binubura/nabura bago ang Ikalawang Pagparito ni Kristo.

KABANATA 19

ANG SANTUARYO NG LANGIT

Kung nabasa mo hanggang sa puntong ito, ikaw ay nasa kaibuturan ng balangkas ng Adventist para sa plano ng kaligtasan. Ang pagtatrabaho sa mga puntong ito ay nangangailangan ng pagsisikap na magkasya ang lahat ng ito, ngunit idinadalangin kong maiintindihan mo ang halaga sa prosesong ito.

Sa gitna ng doktrina ng Adventist ng pagbabayad-sala ay ang paniniwala sa isang literal na Sanctuary sa langit.

Ngayon ito ang pangunahing punto ng mga bagay na ating sinasabi: Mayroon tayong gayong Mataas na Saserdote, na nakaupo sa kanan ng trono ng Kamahalan sa langit, isang Ministro ng santuario at ng tunay na tabernakulo na itinayo ng Panginoon, at hindi ng tao. Hebreo 8:1-2

Si James White, isa sa mga tagapagtatag ng kilusang Adventist, ay naglatag ng argumento para sa makalangit na Sanctuary tulad ng sumusunod:

Ang aming posisyon ay na ang isang pagbabago ay naganap sa posisyon at gawain ng ating literal na Mataas na Saserdote sa literal

na Sanctuary sa langit, na kung saan ay maihahambing sa pagdating ng kasintahang lalaki sa kasal. Ang pananaw na ito ay isang perpektong pananggalang laban sa espiritismo. [espiritwalismo na nangangahulugang isang paraan ng pag-aaral ng Bibliya] **Hindi lamang tayo naniniwala sa isang literal na Jesus, na isang “Ministro ng Sanctuary,” ngunit naniniwala rin tayo na literal ang Sanctuary.** – At higit pa, nang sabihin ni Juan na nakita niya ang “isang katulad ng Anak ng tao” “sa gitna ng pitong kandelerero,” iyon ay, sa Banal na Lugar, hindi natin alam kung paano gawing espirituwal ang kandelerero, at ang Anak ng tao ay literal. Kaya naniniwala kami na pareho ang literal, at nakita ni Juan si Jesus habang isang “Ministro” sa Banal na Lugar. Nakita din ni Juan ang isa pang bahagi ng Sanctuary, na ang pananaw ay naaangkop sa panahon ng pagtunog ng ikapitong anghel.

...Ang Kabanal-banalan, na naglalaman ng Kaban ng sampung utos, ay binuksan noon para pumasok ang ating Dakilang Mataas na Saserdote upang gumawa ng pagbabayad-sala para sa paglilinis ng Santuwarayo. Kung gagawin natin ang kalayaan na sabihing walang literal na Arko, na naglalaman ng sampung utos sa langit, maaari tayong lumayo ng isang hakbang at ipagkait ang literal na Lungsod, at ang literal na Anak ng Diyos. Tiyak, hindi dapat piliin ng mga Adventista ang espirituwal na pananaw, kaysa sa ipinakita natin. Wala kaming nakikitang gitnang landas na dapat gawin.⁴⁰

Ito ay isang nobelang ideya sa loob ng kaisipang Kristiyano. Sa pagkomento sa Hebrews 8 at sa Sanctuary, ipinahayag ni Adam Clarke ang karaniwang pananaw.

Ang tabernakulo ay ang lugar sa gitna ng mga Hudyo kung saan ang Diyos, sa pamamagitan ng simbolo ng kanyang presensya, ay naninirahan. **Ito ay maaari lamang maglarawan sa langit, kung saan ang Diyos, sa kanyang mahalagang kaluwalhatian, ay nananahan,** at ipinakikita sa mga anghel at niluwalhating mga

---

⁴⁰ James White, *The Parable*, page 16

banal; at samakatuwid ang langit ay tinawag dito na tunay na tabernakulo, upang makilala ito sa uri..⁴¹

Ngunit paano naman ang pagtatayo ng tabernakulo na ito? Ano ang itinayo ng Panginoon sa langit? Nagpatuloy si Clarke:

Ang tabernakulo ng mga Judio ay gawa ng tao, bagaman ginawa sa pamamagitan ng patnubay ng Diyos; **ang langit, ang tunay na tabernakulo na ito, ang gawain ng Diyos lamang, at higit na maluwalhati kaysa sa mga Hudyo. Ang tabernakulo ay isa ring sagisag ng pagkatao ni Cristo**, Juan 1:14: At ang salita ay nagkatawang-tao, at tumahan sa gitna natin, και εσκηνωσεν εν ἡμιν at tumahan sa gitna natin; sapagka't, kung paanong ang Banal na presensya ay nanahan sa tabernakulo, gayon din ang kapuspusan ng pagka-Diyos, sa katawan, ay nanahan sa taong si Cristo Jesus. At ang katawan ng tao na ito ay kakaibang gawain ng Diyos, dahil hindi ito dumating sa paraan ng natural na henerasyon.⁴²

Ipinahiwatig ni Clarke na ang tabernakulo na itinayo ng Diyos sa Hebreo 8:2 ay langit at marahil sa pagsisikap na magpakita ng mas tiyak, iminumungkahi niya ang kalikasan ng tao ni Kristo bilang isang templo ng katawan. Para sa mga Adventist na maglahad ng ideya ng isang tiyak na gusali sa loob ng langit kung saan ang Diyos at ang Kanyang Anak ay nagpapatakbo ay sumasalungat sa karaniwang teolohiyang Kristiyano na higit sa lahat ay batay sa kanilang mga kredo at kung ano ang sinasabi nito tungkol sa Diyos Mismo. Halimbawa, ang unang artikulo ng pananampalatayang Anglican ay nagsasaad:

Mayroon lamang isang buhay at tunay na Diyos, walang hanggan, walang katawan, mga bahagi, o mga hilig; ng walang katapusang kapangyarihan, karunungan, at kabutihan; ang Lumikha, at Tagapag-ingat ng lahat ng bagay na nakikita at hindi nakikita. At sa pagkakaisa nitong Panguluhang Diyos ay may tatlong Persona,

---

⁴¹ Adam Clarke, Komontaryo sa Hebrews 8:2

⁴² Ibid

ng isang sangkap, kapangyarihan, at kawalang-hanggan; ang Ama, ang Anak, at ang Espiritu Santo.⁴³

Ang paniniwala sa isang tatlong-sa-isang Diyos na walang katawan ay nagbibigay ng anumang literal na konsepto ng isang tunay na gusali sa langit kung saan ang Diyos ay kumikilos at kumikilos bilang walang saysay. Makinig sa karanasan ni Carol, na pinalaki sa paniniwalang ito.

Noong walang katawan, bahagi, o hilig ang aking Diyos, para akong seagull sa dalampasigan na nababalot ng hamog. Sa isang lugar sa itaas ko, alam kong isang maluwalhating kapangyarihan ang namamahala sa langit, ngunit lahat ng ito ay misteryo at ang malamig na puting liwanag ng talino. Sa itaas ng aking suweldo ngunit nakakaaliw at the same time dahil siya ang namumuno, at hindi ko na kailangang mag-isip pa tungkol dito.⁴⁴

Ang pakiramdam ng pagiging nababalot ng hamog ay ang epekto ng espiritismo sa doktrina ng Diyos. Makulay na ipinaliwanag ni Joseph Bates, isa pang tagapagtatag ng kilusang Adventist, makulay na nagpapaliwanag sa sitwasyon:

Sa aking isipan ang sistemang ito na nagpapa-espirituwal, kapag ang salita ng Diyos ay umamin ng isang literal na interpretasyon, at – ayon sa tuntunin – ang literal na una; ay, ang gumamit ng pariralang mandaragat, tulad ng isang barkong nangangapa sa Boston Bay sa gabi, sa isang makapal na niyebe na may kabilugan ang buwan. Wala nang mas mapanlinlang sa marino; ang lumilipad na ulap sa isang sandali ay nagliliwanag sa kalawakan sa pamamagitan ng manipis ng singaw nito, (naghihikayat sa marino na maniwala na makikita na niya ngayon ang liwanag na bahay) sa susunod na sandali na ito ay magdilim, at sa gayon ito ay patuloy na dinadaya sila, hanggang sa isang biglaang ang mga breaker ay umaatungal sa kanilang paligid - ang barko ay nabasag sa mga bato - isang pangkalahatang sigaw ang lumakas para sa awa! at ang lahat ng pag-asa ay walang

---

⁴³ http://anglicansonline.org/basics/thirty-nine_articles.html

⁴⁴ <https://donna-carol-voss.com/2015/02/08/without-body-parts-passions/>

hanggan - ang barko at mga marinero ay nagkalat sa buong beach! Mabuting Diyos! tulungan mo kaming iwasan ang mga espirituwal na interpretasyong ito ng Iyong salita, kung saan napakalinaw na ang ikalawang pagparito at kaharian ni Kristo ay magiging literal at totoo, gaya ng mga pangyayaring naganap sa unang pagdating, na ngayon ay naitala sa kasaysayan.⁴⁵

Ang Diyos ng mga Adventist pioneer ay lubos na kabaligtaran sa misteryosong Katoliko at Protestante. Inilata ito ni James White nang tuwid, na hinarap ang unang artikulo ng pananampalatayang Anglican:

Ano ang Diyos? Siya ay isang materyal, organisadong katalinuhan, nagtataglay ng parehong katawan at mga bahagi. Siya ay nasa anyo ng tao. Ano si Hesukristo? Siya ang Anak ng Diyos, at katulad ng kanyang Ama, bilang “ang ningning ng kaluwalhatian ng kanyang Ama, at ang malinaw na larawan ng kanyang pagkatao.” Siya ay isang materyal na katalinuhan, na may katawan, mga bahagi at mga hilig; nagtataglay ng walang kamatayang laman at walang kamatayang buto.⁴⁶

Nang sinabi ni James White na ang Diyos ay nasa anyo ng tao, ang kanyang kahulugan ay ginawa tayo sa larawan ng Diyos hindi lamang sa ating moral, kundi pati na rin sa anyo. Hahayaan ko siyang magpaliwanag ng posisyon.

Ang TAO ay ginawa ayon sa larawan ng Diyos. “At sinabi ng Dios, Lalangin natin ang tao ayon sa ating larawan, ayon sa ating wangis.” “Kaya’t nilalang ng Dios ang tao ayon sa kaniyang sariling larawan, ayon sa larawan ng Dios ay nilalang niya siya.” Gen.i,26,27. Tingnan din ang chap.ix,6; 1Cor.xi,7. **Ang mga tumataggi sa personalidad ng Diyos, ay nagsasabi na ang "larawan" dito ay hindi nangangahulugan ng pisikal na anyo, ngunit moral na imahe,** at ginagawa nila ito ang dakilang

---

⁴⁵ Joseph Bates, *The Opening of the Heavens*, (Press of Benjamin Lindsey, 1846), page 22

⁴⁶ James White, *Review and Herald*, August 19, 1858

panimulang punto upang patunayan ang imortalidad ng lahat ng tao. Ang argumento ay ganito: Una, ang tao ay ginawa sa moral na larawan ng Diyos. Pangalawa, ang Diyos ay isang walang kamatayang nilalang. Pangatlo, samakatuwid lahat ng tao ay walang kamatayan. Ngunit ang paraan ng pangangatwiran na ito ay magpapatunay din na ang tao ay makapangyarihan sa lahat, omniscient, at omnipresent, at sa gayon ay binibihisan ang mortal na tao ng lahat ng mga katangian ng diyos. Subukan natin ito:

Una, ang tao ay ginawa sa moral na larawan ng Diyos.

Pangalawa, ang Diyos ay makapangyarihan sa lahat, marunong ng lahat ng bagay, at nasa lahat ng dako.

Ikatlo, samakatuwid, ang tao ay makapangyarihan sa lahat, alam sa lahat, at nasa lahat ng dako.

Ang napakaraming nagpapatunay, ay walang pinatutunayan hanggang sa punto, samakatuwid ang posisyon na ang imahe ng Diyos ay nangangahulugan ng kanyang moral na imahe, ay hindi maaaring mapanatili. Bilang patunay na ang Diyos ay isang tao, basahin ang sarili niyang mga salita kay Moises: “At sinabi ng Panginoon, Narito, may isang dako sa tabi ko, at tatayo ka sa ibabaw ng bato; at ito ay mangyayari, habang ang aking kaluwalhatian ay dumaraan, na aking ilalagay ka sa isang bitak ng bato, at tatakpan kita ng aking kamay habang ako ay dumaraan. At aking aalisin ang aking kamay at iyong makikita ang aking mga bahagi sa likod; ngunit ang aking mukha ay hindi makikita.” Hal. xxxiii, 21-23. Tingnan din ang chap. xxiv, 9-11. Dito sinabi ng Diyos kay Moises na makikita niya ang kanyang anyo. Ang pagsasabi na ipinakikita ng Diyos kay Moises na nakita niya ang kanyang anyo, nang wala siyang anyo, ay sinisingil ang Diyos ng pagdaragdag sa kasinungalingan ng isang uri ng panlilinlang sa kanyang lingkod na si Moises.⁴⁷

---

⁴⁷ James White, ang personalidad ng Diyos, 1861

Dapat ay sapat na mula sa aming ipinakita na ang doktrina ng makalangit na Sanctuary bilang Adventist unang ipinahayag ito ay malapit na nauugnay sa kanilang mga pananaw sa doktrina ng Diyos. Ang kanilang pagtanggap sa espiritwalistikong Trinidad na turo ang lohikal na nagbigay-daan sa kanila na iharap ang pagtuturo ng isang literal na Sanctuaryo sa langit. Ang mga kredo ng Katoliko at Protestante ay ganap na tinatanggihan ito at ginagawa ang gayong mga panukala bilang walang katotohanan. Ang doktrina ng Trinity ay nag-ispirituwal sa doktrina ng Adventist ng pagbabayad-sala, kaya't ang kahulugan ng tipolohiya ng Lumang Tipan ay nauugnay sa pagbabayad-sala. Muli, makinig sa proseso ng lohika ni Joseph Bates, batay sa kanyang pananaw sa Diyos.

At si Daniel, ang propeta, ay nagtuturo ng parehong doktrina. “Nakakita ako sa mga pangitain sa gabi: at narito, ang isang gaya ng Anak ng tao ay dumating na kasama ng mga alapaap ng langit, at naparoon sa Matanda sa mga araw, (na inilarawan sa ikasiyam na talata) at inilapit nila siya sa harap niya; at binigyan siya ng kapangyarihan at kaluwalhatian, at isang kaharian, na hindi magigiba kailanman.” Si Dan. 7:13,14. Ngayon inamin nating lahat na ang personaheng ito ay si Jesucristo; sapagka't walang nilalang sa lupa o sa langit, ay nagkaroon ng pangako ng isang walang hanggang kaharian maliban sa kanya. **At hindi ba ibinigay ito sa kanya ng Matanda sa mga araw? Hindi ba katangahan na sabihin na ibinigay niya ito sa kanyang sarili? Paano kung gayon masasabi (o mapapatunayan) gaya ng ilan, na ang Anak ay ang Sinaunang mga araw; – ang talatang ito, at ang isa sa ikalimang Pahayag, ay malinaw na nagpapatunay na ang Diyos at ang kanyang Anak ay dalawang persona sa langit.** Sinabi ni Jesus, “Ako ay nagmula at nanggaling sa Diyos: at hindi ako naparito sa aking sarili, kundi sinugo niya ako.” Juan 8:42. “Ako ay nagmula sa Ama, at ako ay naparito sa sanlibutan; muli, aalis ako sa mundo at pupunta sa Ama.”⁴⁸

---

⁴⁸ Joseph Bates, *Pagbubukas ng Langit*, 1846, page 18

Imposible para sa isang Trinitarian na isip na aktwal na maniwala na ang Ama ay nagbibigay ng literal na kaharian sa Kanyang Anak. Maaari lamang itong maging isang simbolikong kilos para sa mga layunin ng plano ng kaligtasan - at ito ang nakapipinsalang katalinuhan ng Trinidad/Trinity. Pinipilit nito ang isip sa isang metaporiko na gamit at pagkatapos ay hinuhubaran ang isip ng pagiging totoo ng Sanctuaryo, ang Anak ng Tao at ang Sinaunang mga Araw. Ang mga realidad na ito ay pinapalitan ng mga metaphoriko label na nakasabit lang sa dingding para humanga tayo na parang nasa isang art gallery.

*Ang teolohiya ng
pagpapatahimik ng Paganismo
na itinaas ng Roma at pinalawak
ng kanyang mga anak na
Protestante ay naging
pamantayang pagtuturo ng
kasalukuyang mga Seventh-day
Adventist.*

Gaya ng ating idetalye mamaya, ang kilusang Adventista sa huli ay nagbigay ng pagkakataon na maunawaan ang katotohanan noong 1888 at sa wakas ay binago ang pananaw nito sa Diyos pabalik sa Trinidad/Trinity. Dahil dito, ang pagkaunawa nito sa pagbabayad-sala ay sumadsad, gaya ng babala ni Bates na mangyayari. Tinalikuran nito ang literal na pag-unawa sa dalawang apartment Sanctuaryo at samakatuwid ay walang pagpipilian kundi ang umatras sa karaniwang pananaw ng pagbabayad-sala. Kaya, ang teolohiya ng pagpapatahimik ng Paganismo na itinaas ng Roma at pinalawak ng kanyang mga anak na Protestante ay naging pamantayang pagtuturo ng kasalukuyang mga Seventh-day Adventist. Tulad ni Samson na nanligaw kay Delilah, ang mga mata ng Adventism ay nabutas at siya ay kasalukuyang naggigiling ng mais para sa espirituwal na mga Filisteo.

Ang doktrina ng pagbabayad-sala tulad ng ipinahayag sa tipolohiya ng Lumang Tipan ay makakatagpo lamang ng traksyon sa pamamagitan

ng pagkakatatag sa doktrina ng Isang Diyos, ang Ama at ang Kanyang bugtong na Anak.⁴⁹

Ibinigay ni Joseph Wagoner ang ilan sa kanyang mga sistematikong dahilan kung bakit ang Trinidad at ang doktrina ng pagbabayad-sala ay hindi maaaring gumana nang magkasama.

Maraming mga teologo ang talagang nag-iisip na ang pagbabayad-sala, tungkol sa dignidad at bisa nito, ay nakasalalay sa doktrina ng isang trinidad. Ngunit nabigo kaming makita ang anumang koneksyon sa pagitan ng dalawa. Sa kabaligtaran, ang mga tagapagtaguyod ng doktrinang iyon ay talagang nahuhulog sa kahirapan na tila sabik silang iwasan. Ang kanilang kahirapan ay binubuo nito: Isinasaalang-alang nila ang pagtangi sa isang trinidad na katumbas ng isang pagtangi sa pagka-Diyos ni Kristo. Kung ganoon ang kaso, dapat tayong kumapit sa doktrina ng isang trinidad nang matibay hangga't maaari; ngunit hindi ito ang kaso. Ang mga nakabasa ng ating mga pahayag tungkol sa pagkamatay ng Anak ng Diyos ay alam na tayo ay matatag na naniniwala sa kabanalan ni Cristo; ngunit hindi natin matatanggap ang ideya ng isang trinidad, dahil ito ay pinanghahawakan ng mga Mga Trinitarians, nang hindi isinusuko ang ating pag-angkin sa dignidad ng sakripisyong ginawa para sa ating pagtubos.⁵⁰

Waggoner, ay tumutugon sa ibang isyu na nauugnay sa kung sino o ano ang aktwal na namatay sa Krus. Paliwanag ni Wagoner:

Pinaniniwalaan ng mga Trinitarians na ang terminong “Kristo” ay nauunawaan ang dalawang magkaiba at magkahiwalay na kalikasan: isa na tao lamang; ang isa, ang pangalawang tao sa trinidad, na tumira sa laman sa loob ng maikling panahon, ngunit hindi posibleng magdusa, o mamatay; na ang Kristong namatay ay likas lamang ng tao kung saan nananahan ang pagka-Diyos. Ang

---

⁴⁹ For more on this subject see the books *Understanding the Personality of God* by Lynnford Beachy; *The Wisdom of God* and *My Beloved* by Adrian Ebens available at fatheroflove.info

⁵⁰ J.H. Waggoner, *The atonement*, page 165

parehong mga klase ay may handog na tao, at wala nang iba pa. Gaano man kataas ang nauna nang Anak; gaano man kaluwalhati, gaano kalakas, o kahit na walang hanggan; kung namatay lang ang pagkabalakid, tao lang ang sakripisyo. At kung ang pag-uusapan ay ang pagkamatay ni Kristo, ito ay Socinianismo. Kaya't ang pananalita ay makatarungan, na ang doktrina ng isang trinidad ay nagpapababa sa pagbabayad-sala, na nakasalalay lamang sa isang handog na tao bilang batayan. Ang ilang mga sipi ay magpapakita ng kawastuhan ng pahayag na ito:

“Bilang Diyos, sinunod niya ang lahat ng hinihingi ng batas, at ginawa itong marangal sa pagbibigay-katwiran sa mga makasalanang; bilang tao, dinala niya ang sumpa nito sa puno, at tiniis ang parusa nito.” —Manwal ng pagbabayad-sala, p. 25.

“Ang mga pagdurusa ni Kristo ay tiniis sa kanyang pagkatao. Bagama't nagtataglay ng banal na kalikasan, gayon pa man ay hindi siya maaaring magdusa at mamatay. Ang kanyang mga paghihirap ay tiniis sa kanyang pagkatao.” Id., p. 88.

“Hindi bahagi ng doktrina ng pagbabayad-sala na ang banal na kalikasan, sa katauhan ng Tagapagligtas, ay nagdusa.” —Barnes on atonement, p. 224.

“Nararapat na ang tagapamagitan ay maging tao, upang siya ay may kakayahang magdusa ng kamatayan; dahil, bilang Diyos, hindi siya maaaring mamatay.” —Buck's Theol. Dict.,

“Hindi pinanghahawakan ng mga Trinitarian ang mga pagdurusa o kamatayan ng pagka-Diyos.” — Mattison on the Trinity, p. 39.⁵¹

Bagama't nakikipagtalo si Wagoner sa loob ng balangkas ng pagpapatahimik, ang kanyang argumento ay may bisa pa rin at nagpapakita ng isa pa sa maraming problema na nilikha ng doktrina ng Trinidad para sa pagbabayad-sala. Ang estudyante ng Bibliya ay nahaharap sa pag-asang bahagi lamang ni Jesus ang namatay, na sa huli

---

⁵¹ Ibid, pahina165-166

ay ninanakawan ang doktrina ng Pagpapalit Parusa ng kapangyarihan nito. Lumilikha ito ng kalituhan na nagiging sanhi ng marami na iwanan ang anumang mga pagtatangka na maunawaan ang pagbabayad-sala.

Paano ito nauugnay sa paksa ng literal na Sanctuary sa langit? Ang buong balangkas ng sistemang Sanctuary na ito ay nakasalalay sa isang paniniwala sa isang literal na Ama na nagsilang ng Kanyang Anak. Itinatag nito ang pagiging totoo ng Diyos at ng Kanyang Anak na parehong nagtataglay ng katawan at mga bahagi at samakatuwid ay maaaring gumana sa isang tunay na Santuwaryo na gawa sa materyal na mga elemento. Pansinin kung ano ang ginawa ng mga Adventist sa ibang pagkakataon, na yumakap sa Trinidad, sa mga sipi tulad ng Daniel 7 na naglalarawan sa Diyos na nakaupo sa isang trono at namumuno sa paghatol sa Santuwaryo sa langit.

Dapat pansinin ang katotohanan na ang pahayag na ito ay walang komento kung ang mga miyembro ng Panguluhang Diyos ay may pisikal o materyal na katawan. Ang mga Adventista ay nag-iingat na mag-isip tungkol sa aspetong ito ng kalikasan ng Diyos. Sa pagsasalita tungkol sa Kanya, binibigyang-diin nila ang Kanyang mga katangian, tulad ng pagkatao, pag-iral ng sarili, transendente, kawalan ng pagbabago, karunungan sa lahat ng bagay, nasa lahat ng dako, walang hanggang kapangyarihan, kabanalan, at pag-ibig. Totoo na sa Bibliya, ang Diyos ay kinakatawan bilang may mga tainga (Awit 17:6), butas ng ilong (2 Sam. 22:9), isang bibig (Deut. 8:3), isang kamay (Zac. 2:9), mga paa (Awit 18:9). Ngunit ang mga ito ay karaniwang itinuturing na mga anthropomorphismo, iyon ay, mga ekspresyong nag-uugnay sa Diyos ng mga katangian ng tao. Ang mga ito ay mga pagtatangka; ito ay inaangkin, upang tulungan ang mga tao na maunawaan ang Diyos, na higit sa kanila.⁵²

Kung gusto mong sundan si Hesus sa Kabanal-banalang Lugar sa pamamagitan ng pananampalataya, makikita mo na ang doktrina ng

---

⁵² Don F. Neufeld, *Review and Herald*, October 6, 1977

Trinidad ay sa huli ay magpapabagsak sa prosesong ito kung ikaw ay pare-pareho sa intelektwal. Mapapatunayan ko ito sa pamamagitan ng katotohanan na noong nag-aral ako sa isang Adventist theological college, halos walang naniniwala sa literal na Sanctuary sa langit, o sumunod sa Adventist na doktrina ng pagbabayad-sala gaya ng itinuro ng mga pioneer nito.

Bumalik tayo sa kung paano naunawaan ng mga orihinal na Adventist ang proseso ng pagbabayad-sala, at pagkatapos ay i-likha natin ito sa konteksto ng kung ano ang ipinakita natin sa unang kalahati ng aklat na ito.

KABANATA 20

ANG PAGHUHUKOM AT PAGPAPAWI NG KASALANAN

Sa tingin ko ang mga salita ni J.H. Ang karwahe ay isang magandang lugar upang ilunsad sa Adventist na pag-unawa sa paghatol at ang katwiran sa likod ng pagpawi ng kasalanan bago ang pagdating ni Kristo.

Walang hiwalay, independiyenteng mga katotohanan sa dakilang plano ng kaligtasan, kahit na walang espesyal na tungkulin sa "pagliligtas" sa buhay Kristiyano. Kinakailangan ang kabuuan ng lahat ng mga grasya upang makagawa ng isang perpektong katangiang Kristiyano; at gayundin kailangan ang lahat ng katotohanan at doktrina ng ebanghelyo para magawa ang isang kumpletong sistema ng kaligtasan. Ang dakilang pundasyon ng kabuuan ay ang sakripisyo ni Kristo; ang pagbuhos ng kanyang dugo para sa mga kasalanan ng sanlibutan. Heb. 9:22. Sa atin ang pagkakasundo sa pamamagitan ng kanyang kamatayan. Rom. 5:10; 2 Cor. 5:20. Kung paanong ang gawain ng mga saserdote sa ilalim ng batas ay umabot lamang sa sukdulang layunin nito nang ang mataas na saserdote ay pumasok sa kabanal-banalang dako na may

dugo ng handog para sa kasalanan, at nilinis ang santuario ng Diyos mula sa mga kasalanan ng mga tao, **kaya ang resulta ng ebanghelyo ng kapatawaran ay ganap na naisasakatuparan, hindi sa pamamagitan ng kamatayan ng hain; hindi sa pamamagitan ng ating pagsisisi at pakikipagkasundo sa Diyos; ngunit, sa pamamagitan ng pagkilos ng ating dakilang Mataas na Saserdote, na nagpapakita sa harapan ng Diyos para sa atin, sa pag-aalis ng ating mga kasalanan at pag-alis ng mga ito magpakailanman mula sa harapan ng trono ng Kataas-taasan.**⁵³

Ang Wagoner ay gumagawa ng kritikal na punto na ayon sa mga uri sa Lumang Tipan, ang pagbabayad-sala ay nakumpleto sa pamamagitan ng mga aksyon ng ating Mataas na Saserdote sa langit. Ang mga kasalananang ito ay hindi lamang pinatawad ngunit inaalís sa pamamagitan ng gawaing tagapamagitan ni Kristo sa makalangit na Santuwaryo.

Binanggit natin sa naunang kabanata kung paano pinili ang dalawang kambing sa Araw ng Pagbabayad-sala. Ang isa ay ang kambing ng Panginoon at ang isa ay ang scapegoat/papatakisin-na-kambing. Ipagpaliban ko si Stephen Haskell upang ipaliwanag ang proseso ng Araw ng Pagbabayad-sala sa sinaunang ekonomiya ng mga Hudyo. Ang bawat hakbang ay mahalaga, at ako ay lubos na nagpapasalamat sa gawaing ginawa ng mga Adventist pioneer na ito sa pagsasama-sama ng materyal na ito upang mabigyan tayo ng tamang pundasyon para sa pag-unawa sa pagbabayad-sala.

Pinatay ng mataas na saserdote ang kambing ng Panginoon, at pagkatapos, nakasuot ng kanyang napakagandang damit, na may baluti ng paghuhukom na may mga pangalan ng labindalawang tribo ng Israel sa ibabaw ng kanyang puso, at ang mga sagradong batong onix na may mga pangalan ng mga tribo sa kanyang mga balikat, siya ay dumaaan kasama ang dugo ng kambing sa pinakabanal na lugar. Tulad ng pagpasok niya sa loob ng pangalawang tabing, dala ang gintong insenso na puno ng mga

---

⁵³ J.H. Waggoner, *Ang pagbabayad-sala*, page 200

ATONEMENT

baga ng apoy mula sa dambana [ng insenso] sa harap ng Panginoon, at ang kanyang kamay na puno ng insenso, inilagay niya ang insenso sa ibabaw ng mga baga sa insenso, upang ang ulap ng mabangong insenso ay matabunan siya habang siya ay dumaan sa harap ng nakikitang presensya ng Diyos, tulad ng ipinakita sa pagitan ng mga kerubin. Sa pamamagitan ng kanyang mga daliri ay winisikan niya ang dugo sa luklukan ng awa sa itaas ng labag na batas ng Diyos. Pagkatapos ay lumabas siya sa unang silid, hinipo niya ang mga sungay ng gintong altar [ng insenso] na may dugo.

Nang “matapos na niyang ipagkasundo ang dakong banal, at ang tabernakulo ng kapisanan, at ang altar,” lumabas siya sa looban. Sa tipong dinala na ngayon ng mataas na saserdote sa kanyang katauhan ang lahat ng kasalanan ng mga anak ni Israel na ipinagtapat at inilipat sa santuwaryo. Pagkatapos ay ipinatong niya ang kanyang mga kamay sa ulo ng scapegoat, at ipinagtapat “sa kanya ang lahat ng kasamaan ng mga anak ni Israel, at ang lahat ng kanilang pagsalangsang sa lahat ng kanilang mga kasalanan, na inilagay sa ulo ng kambing,” at ang kambing ay pinaalis, “sa pamamagitan ng kamay ng isang taong angkop sa ilang.” Dinala ng kambing sa kanya ang lahat ng kasamaan patungo sa isang lupaing “hindi tinatahanan,” isang “lupain ng paghihiwalay.”

Pagbalik sa tabernakulo ng kapisanan, iniwan ng mataas na saserdote ang kaniyang maringal na mga kasuotan ng pagkasaserdote, at isinuot ang kaniyang iba pang mga kasuotan; pagkatapos ay muling pumasok sa hukuman, nilinis niya ang hukuman mula sa karumihan nito ng kasalanan. Ang mga katawan ng mga hayop na ang dugo ay kinuha sa loob ng santuwaryo, ay dinala palabas ng kampo at sinunog. Nang lumubog ang araw sa araw ng pagbabayad-sala, ang lahat ng kasalanan ay napunta sa

“lupain ng paghihiwalay,” at walang anuman kundi abo ang naiwan bilang paalaala sa kanila.⁵⁴

Nang maipaliwanag nang detalyado ang simbolismo ng mga uri, ipinakita na ngayon ni Elder Haskell ang kanilang kahulugan sa aasang-pangyayari na katuparan.

Sa gayon ay isinagawa ang uri ng gawaing makalangit na iyon na magpasya sa walang hanggang tadhana ng bawat kaluluwa na nabuhay kailanman sa lupa. Sa tipo at anino ang ipinagtapat na mga kasalanan ng Israel ay inilipat sa santuwaryo sa buong taon; ang paglilinis ng santuwaryo ay ang pag-alis ng mga kasalananang iyon. “Kaya't kinakailangan na ang mga huwaran ng mga bagay sa langit ay dapat dalisayin ng mga ito [ang dugo ng mga hayop]; ngunit ang makalangit na mga bagay ay may mas mabuting mga hain kaysa sa mga ito.”

Ang bawat kasalanan ay minarkahan sa harap ng Panginoon sa langit. Kapag ang mga kasalanan ay ipinagtapat at pinatawad, ang mga ito ay natatakpan. Ito ay inilarawan sa pamamagitan ng paglipat sa kanila sa santuwaryo, kung saan walang mga mata ng tao maliban sa mga pari ang nakakita sa mga mantsa ng dugo ng handog para sa kasalanan sa mga sungay ng gintong altar sa harap ng tabing.

Hindi posible na ang mga aklat ng langit ay laging nagtataglay ng mga talaan ng kasalanan, o na si Kristo ay laging magdadala ng mga kasalanan ng mundo. Kung paanong ang karaniwang gawain ay isinagawa sa pagtatapos ng taon, gayundin ang paglilinis ng makalangit na santuwaryo ay magaganap sa pagtatapos ng gawaing pagkasaserdote ni Kristo. Ang paglilinis ng makalangit na santuwaryo ay nangangailangan ng pagsusuri sa mga talaan - isang mausisa na paghatol.⁵⁵

---

⁵⁴ Stephen Haskell, *Ang Krus at ang Anino Nito*, (Review and Herald, 1914), mga pahina 210-211

⁵⁵ *Ibid*, pahina 212

ATONEMENT

Ang gawain ng Mataas na Saserdote sa paglalagay ng kanyang mga kamay sa ulo ng scapegoat ay nagsasangkot ng paglipat ng kasalanan sa scapegoat. Ang paglilipat na ito ng kasalanan ay nagsasangkot ng pagsusuri sa makalangit na mga aklat ng talaan para mangyari ang paglilipat na ito. Ito ay isang kritikal na bahagi ng Adventist na pag-unawa sa pagbabayad-sala; ang pagsasaliksik sa mga talaan sa langit upang mapanatili ang mga pangalan ng mga yaong nagkumpisal at tumalikod sa kanilang mga kasalanan at upang burahin ang mga pangalan ng mga yaong nag-aangkin ng pangalan ni Cristo ngunit tumangging magpakumbaba at magsisi. Anong katibayan ang makikita natin para sa gayong mga tala sa langit?

At ipinamamanhik ko rin sa iyo, tunay na kasama, tulungan mo ang mga babaing ito na nagsumikap na kasama ko sa evangelio, kasama rin si Clemente, at ang iba pa sa aking mga kamanggagawa, **na ang mga pangalan ay nasa Aklat ng Buhay**. Mga Pilipino 4:3

Lahat ng nananahan sa lupa ay sasamba sa kanya, **na ang mga pangalan ay hindi nakasulat sa Aklat ng Buhay** ng Korderong pinatay mula pa nang itatag ang mundo. Pahayag 13:8

Nang magkagayo'y silang nangatatokot sa Panginoon ay nagsalita sa isa't isa, at ang Panginoon ay nakinig at dininig sila; **kaya't ang isang aklat ng alaala ay isinulat sa harap Niya para sa mga may takot sa Panginoon at nagbubulay-bulay sa Kanyang pangalan**. Malakias 3:16

Binibilang mo ang aking mga pagala-gala; ilagay ang aking mga luha sa Iyong bote; **wala ba sila sa Iyong aklat?** Psalm 56:8

Binabanggit ng Bibliya ang Aklat ng Buhay kung saan nakatala ang mga pangalan ng mga tumatanggap kay Kristo bilang kanilang Tagapagligtas. Mayroon ding Book of Remembrance kung saan ang mga sumasamba sa Diyos ay nakatala sa harap ng Diyos.

Gaya ng sinabi natin kanina, ang paglilinis ng Sanctuary sa Daniel 8 ay may pagkakatulad sa gawain ng pagsusuri sa mga aklat ng talaan na

inilarawan sa Daniel 7. Dito nakatala ang mga gawa ng mga tao. Kaunti pa, inilalarawan ni Haskell ang paghatol na matatagpuan sa Daniel 7.

Masdan ang eksena. Ang Ama ay nakaupo sa trono ng paghatol. Ang mga anghel, na naging “mga espiritung naglilingkod” sa mga ang mga kaso ay susuriin sa harap ng Diyos, ay handang sumunod sa mga utos. Binuksan ang mga libro. Pero may kulang pa. Ang atensyon ni Daniel ay naaakit na ngayon sa “mga ulap ng langit” – laksa-laksang mga anghel – na dinadala ang Tagapagligtas sa harapan ng Ama sa pagtatagumpay...Dumating na ang panahon na tatanggapin ni Kristo ang Kanyang kaharian, at angkinin ang Kanyang mga sakop; at gustong-gusto ng mga anghel na dalhin ang kanilang makapangyarihang Komandante sa pagtatagumpay sa harap ng luklukan ng paghatol, kung saan, habang ang mga aklat ay naghahayag ng sunud-sunod na tala ng buhay, ipinagtapat ni Kristo ang pangalan ng bawat mananagumpay sa harap ng Ama at sa harap ng hindi mabilang na grupo ng mga anghel.⁵⁶

Ipinaliwanag ngayon ni Elder Haskell ang gawain ng pamamagitan ni Jesus na ating Mataas na Saserdote, na nagsusumamo sa mga kabutihan ng Kanyang dugo sa harap ng Ama sa ngalan ng mga nagpahayag ng Kanyang pangalan at nagsisi sa kanilang mga kasalanan.

Ang makalupang mataas na saserdote ay naghandog ng dugo upang tubusin ang mga kasalanan ng mga tao; ang ating Punong Pari ay nagsusumamo sa Kanyang sariling dugo. “Ama, Aking dugo, Aking dugo, Aking dugo.” Ang makalupang mataas na saserdote ay nagdala ng insenso na may mabangong insenso; Ipinakita ni Kristo ang mabangong katuwiran ng Kanyang sariling katangian, na Kanyang ibinibilang sa bawat isa na ang lahat ng mga kasalanan ay ipinagtapat at natatakpan ng Kanyang dugo kapag ang kanilang mga pangalan ay nasuri sa harap ng dakilang Hukom.

Sa makalupang santuwaryo ang mataas na saserdote ay huminto sa unang silid upang hipuin ang mga sungay ng gintong altar at

---

⁵⁶ Ibid, page 213

ATONEMENT

linisin ito mula sa lahat ng kasalanan na nailipat dito; (Lev. 16:18,19) sapagka't habang ang mga paglilingkod sa Araw ng Pagbabayad-sala ay nagpapatuloy, kung maaalala ng isang tao ang mga kasalanan hindi ipinagtapat, maaari pa rin niyang dalhin ang kanyang handog para sa kasalanan at mapatawad. (Bil. 29:7-11). Kaya't habang ang ating Mataas na Saserdote ay namumuno sa harapan ng Ama sa paghuhukom sa pagsisiyasat, ang sinumang nakakaalam na siya ay isang makasalanan ay maaaring dumating na nagkukumpisal ng kanyang mga kasalanan at mapatawad sa pamamagitan ng mga merito ni Kristo, ang dakilang Tagapagdala ng Kasalanan.

Ang ating Mataas na Saserdote, kapag natapos na ang Kanyang gawain sa panloob na silid ng makalangit na santuwaryo, ay mananatili ng ilang sandali sa panlabas na silid, upang ang mga kasalanan na ipinagtapat noong Siya ay nasa kabanal-banalang dako ay maalís, kasama ng mga kasalanan ng matuwid sa lahat ng panahon, at madala sa labas ng santuwaryo.

Habang si Hesus ay nagsusumamo bilang ating Mataas na Saserdote, may pag-asa ang bawat nagsisising makasalanan; ngunit kapag Siya sa wakas ay lumabas mula sa santuwaryo, ang pintuan ng awa ay sasara magpakailanman. Wala nang tagapamagitan kung gayon. (Isa. 59:16). Sa tipo, nang ang mataas na saserdote ay lumabas sa santuwaryo, siya ay "nagtapos ng pakikipagkasundo." Sa paglabas ng ating Dakilang Saserdote mula sa santuwaryo, Kanyang ipahahayag, "Siya na hindi matuwid, hayaan siyang maging di-matuwid: at ang marumi, ay magpakarumi pa rin: at ang matuwid, ay maging matuwid pa rin: at ang banal, ay magpakabanal pa rin." (Apoc. 22:11). Ang bawat kaso ay napagpasiyahan para sa kawalang-hanggan. Ang pagsubok ay walang katapusan. Ang lahat ng naghihintay hanggang sa panahong iyon, na umaasang maligtas, ay hindi makakatagpo ng

sinumang magsusumamo ng kanilang kaso sa harap ng Ama; tuluyan na silang mawawala.⁵⁷

Sa pagsunod sa tipolohiya ng Araw ng Pagbabayad-sala kasama ng iba pang mga Kasulatan, ang mga mag-aaral ng Adventist Bible ay nabanggit na may malaking kahalagahan na ang gawain ni Jesus bilang isang tagapamagitan ay magwawakas bago dumating muli si Kristo sa mundong ito. Nangangahulugan ito na ang mga tao ng Diyos ay titigil na sa pagkakasala bago ang pagdating ni Kristo. Sila ay lubos na nagpapahinga sa biyaya ni Kristo at si Kristo ay binigyan ng ganap na kontrol sa buhay ng mga ligtas na nabubuhay sa lupa.

Ang pagtuturo ng Bibliya na ang pamamagitan ni Jesus sa ngalan ng mga tao ay maaaring humantong sa kanila sa pagiging perpekto ng pagkatao bago ang pagdating ni Kristo ay ang mahalagang isyu na naghahati sa ministeryo ni Kristo sa Banal na Lugar mula sa Kabanal-banalang Lugar. Sa loob ng Banal na Lugar, ang mga humihingi ng kapatawaran ng mga kasalanan sa pamamagitan ng dugo ni Kristo ay walang iniisip na makatanggap mula sa Kanya ng isang perpektong karakter bago ang pagdating ni Kristo.

Ang mga nabubuhay bago ang panahon ng paghuhukom noong 1844 ay naniniwala na tinakpan ni Kristo ang kanilang mga kasalanan at sila ay magiging ganap sa pagdating ni Kristo. Ang pagpasok sa langit sa pamamagitan ng ministeryo ni Kristo sa Banal na Lugar ay ganap na lehitimo. Ngunit nang pumasok si Kristo sa Dakong Kabanal-banalang, ang kalikasan ng Kanyang gawain ay upang gawing perpekto ang kanilang pagkatao/karakter.

Mayroong apat na pangunahing isyu na isinasaalang-alang dito.

1. Ang Daniel 7 ay naglalahad ng tagpo ng paghatol sa langit bago ang pagdating ni Kristo.
2. Ang eksenang ito ng paghatol ay kung saan nagaganap ang mga eksena ng Araw ng Pagtubos sa langit sa

---

⁵⁷ Ibid, pages 214-216

ATONEMENT

pamamagitan ng gawain ni Kristo na ating Mataas na Saserdote.

3. Ang tagpo ng Paghuhukom ay nagaganap sa Kabanal-banalang Lugar ng Santuwaryo sa langit at nangangahulugan na ang gawain ni Kristo ay nagbago mula noong Oktubre 1844 pasulong.
4. Ang lahat ng mga tao ng Diyos ay dapat magpakumbaba at magsisi sa kanilang mga kasalanan habang sinusuri ang mga aklat ng talaan. Ang kanilang pananampalataya ay humawak kay Hesus sa paraang naniniwala silang bibigyan sila ni Kristo ng ganap na tagumpay laban sa kanilang mga kasalanan.

Batay sa mga turo ng mga Adventist pioneer, napagpasyahan natin ngayon na ang nakatagong poot sa kanilang mga puso ay kailangang ganap na malantad, ipagtapat at pagalingin sa pamamagitan ng ministryo ni Kristo. Ang pokus ng paghatol na ito ay hindi ang poot ng Diyos kundi ang pagiging makasalanan ng tao at ang pangangailangan para sa pagbabago ng pagkatao tungo sa pagkakahawig ni Kristo. Mahigpit na tinatanggihan ng mga simbahang Katoliko at Protestante ang ideya na ang mga tao ay maaaring ganap na madaig ang kasalanan sa kanilang buhay. Ito ay dahil ang diin ay hindi sa pagbabago ng makasalanan kundi sa pagtatakip at pagprotekta sa makasalanan mula sa poot ng Diyos. Ang makasalanan ay naghahangad na umunlad sa tulong ni Kristo ngunit walang agarang motibasyon na harapin ang bawat detalye ng buhay ng makasalanan dahil ito ay hindi mahalaga. Ang diin ay ang lahat ng bagay ay natapos sa Krus at walang ibang gagawin kundi ang maniwala. Totoo na may takot na masunog sa impiyerno kung hindi mo ipagtatapat si Kristo ngunit kapag tinanggap mo si Kristo lahat ng pangangailangan ng madaliang pagkilos ay nasusupil.

Ang Protestante na pagtuturo ng Penal Substitution na may kumpletong pagbabayad-sala sa Krus ay hindi nagbibigay ng

pagkakataon sa tao na harapin ang nakatagong poot sa kanyang puso. Tinitiyak nito na ang malalim na pag-uugat sa kanyang puso ay hinding-hindi maaalis at maaalis. Ang Pagpapalit Parusa ay nagbubukas ng pinto para sa tao na magsimulang maniwala na ang isang Diyos na humihingi ng kamatayan bilang katarungan para sa kasalanan, ay maaaring magpatawad sa kanya. Ito ay ang paghampas sa bato at ito ang simula ng paglalakbay sa Sanctuaryo ngunit hindi ito makapagbibigay sa mga tao ng pasukan sa Kabanal-banalang Lugar kung saan matuturuan siya ni Kristo na magsalita sa bato at mapagaling ang lahat ng kanyang kasalanan bago ang katapusan ng kanyang buhay.

Ang doktrina ng Adventist ng Investigative Judgment at ang gawain ni Kristo sa Kabanal-banalang Lugar na gawing perpekto ang mga karakter ng Kanyang mga tao bago bumalik sa lupa ang nagbibigay sa tao ng pagkakataon na sa wakas ay harapin ang nakatagong poot na nananahan sa kanyang kaluluwa laban sa Diyos. Ang poot na ito gaya ng nasabi natin dati ay makikita sa pagpapakita ng huwad na hustisya sa Diyos. Ito ay isang katarungan na humihingi ng kamatayan at samakatuwid ay dapat mapayapa/pinalamig.

Ang nakabaon na sama ng loob na ito ay dapat alisin bago ang pagbabayad-sala. Ang pananaw ng Kristiyano sa pagbabayad-sala ay walang kapangyarihang ibunyag ang nakatagong malalim na kawalan ng tiwala sa tao. Gaya ng matutuklasan natin, tanging ang doktrina ng Adventist ng pagbabayad-sala ang may kapangyarihang harapin ang ating tunay na kalagayan ng tao. Ang paksa ng paghatol bago dumating si Kristo ay mahalaga upang matulungan tayong tunay na suriin ang ating sarili upang makita ang lawak ng ating problema.

Gaya ng nasabi na natin dati, dahil sa katotohanan na ang sistema ng pagtuturo ng Adventist ay hindi nakatakas sa huwad na sistema ng hustisya na humihingi ng katahimikan, hindi nito tunay na mapapagaling ang poot na umiiral sa loob natin. Hindi ang Diyos ang nagalit sa tao, na kailangang mapatahimik sa pamamagitan ng dugo ni Kristo. Ang tao ang kailangang magkaroon ng kamalayan sa pagkondena sa paghatol na umiiral sa kanyang sarili. Hinatulan ni

ATONEMENT

Adan ang Anak ng Diyos sa poot at pagkatapos ay itinuro ito sa Diyos bilang isa na ang katarungan ay humihingi ng kamatayan. Ang kasinungalingang ito ay dapat isuko upang maging ganap ang pagbabayad-sala. Dapat nating talikuran ang kasinungalingan na hinahatulan at pinapatay ng Diyos ang mga tao bago tayo tunay na makalaya sa poot na ito.

Ang doktrina ng Adventist ng paghatol at pagtanggap ng mga kasalanan ay nagbibigay ng isang sasakyan para ito ay maganap. Habang ang mga Adventist pioneer ay naglatag ng saligang balangkas para sa pangangailangan ng sakripisyo at pag-aalay upang matigil sa pag-iisip ng tao, isa pang mensahe ang kailangang dumating sa bayan ng Diyos upang sila ay maging handa na tumayo sa harapan ng Diyos nang hindi nangangailangan ng agarang paghiling ni Jesus sa "Aking Dugo, Aking Dugo" bilang isang paraan ng pagpapatahimik sa katarungan ng Ama na nagpoprotekta sa makasalanan mula sa pagpaslang sa presensya ng Diyos.

Kung paanong si Abraham at ang babaeng Canaanita ay kumilos sa ilalim ng ulap ng hindi pagkakaunawaan, gayundin ang mga Seventh-day Adventist, sa pagtanggap ng liwanag ng paghuhukom, ay nagpatuloy sa paggawa sa ilalim ng hindi pagkakaunawaan ng katangian ng Diyos bilang isa na ang katarungan ay dapat mapawi/mapalamig. Ang pananampalataya ni Abraham at ng babaeng Canaanita ay nagdala sa kanila sa pamamagitan ng kanilang hindi pagkakaunawaan sa tagumpay. Magtatagumpay din ba ang pananampalataya ng mga Adventista?

Ipinangaral ng mga Adventista ang batas hanggang sa ito ay naging kasing tuyo ng mga burol ng Gilboa. Ang pag-iisip ng pangangailangang pagtagumpayan ang kasalanan ay inilagay sa tabi ng ideya na hahatulan, hahatulan at pupuksain ng Diyos ang mga hindi makamit ang tagumpay ay nagpalaki nang husto sa kanilang mga pasanin.

Nakita ng mga Adventista ang kanilang sarili habang ang simbahan ng Philadelphia ay tinawag sa pamamagitan ng pintuan ng Sanctuaryo patungo sa Kabanal-banalang Lugar.

At sa anghel ng iglesya sa Filadelfia isulat mo, “Ang mga bagay na ito ay sinasabi ng Banal, Siya na totoo, Siya na may susi ni David, **Siya na nagbubukas at walang nagsasara, at nagsasara at walang nagbubukas.**” Apocalipsis 3:7

Para sa kanila, ang pinto sa Banal na Lugar, na kumakatawan sa isang walang katapusang ministeryo ng pagpapatawad nang hindi kailangang pagtagumpayan ay natapos na. Isang bagong pinto ang binuksan na nag-aanyaya sa kanila sa Dakong Kabanal-banalang upang tanggapin ang tatak ng Diyos.

Ang problema para sa kanila ay sinubukan nilang pumasok sa Kabanal-banalang Lugar na may maling pang-unawa sa katarungan na humihingi ng kapanatagan/pampalamig. Ang epekto nito ay upang gawing walang pakialam na mga Laodicean ang tapat na mga Filadelfia.

Alam ko ang iyong mga gawa, na hindi ka malamig o mainit. Nais kong malamig ka o mainit. Kaya nga, dahil ikaw ay maligamgam, at hindi malamig o mainit, isusuka kita sa Aking bibig. Sapagkat sinasabi mo, “Ako ay mayaman, yumaman, at wala akong kailangan”—at hindi mo alam na ikaw ay aba, miserable, dukha, bulag, at hubad— Ipinapayo Ko sa iyo na bumili sa Akin ng gintong dinalisay sa apoy, upang ikaw ay yumaman; at mapuputing damit, upang ikaw ay mabihisan, upang ang kahihyan ng iyong kahubaran ay huwag mahayag; at pahiran mo ng pampahid sa mata ang iyong mga mata, upang ikaw ay makakita. Pahayag 3:15-18

Ang kilusang Adventist ay naging mayaman sa pag-unawa sa napakaraming bagay tungkol sa ebanghelyo, propesiya, Sanctuary at maraming iba pang mga bagay ngunit kung walang tamang pagtingin sa katangian ng Diyos, hindi sila maaaring gumaling sa kanilang kahabag-habag, dukha at hubad na kalagayan. Naging bulag sila sa

kanilang tunay na estado. Sa halip na magsisi, pinili nilang ipagmalaki ang lahat ng magagandang bagay na natutuhan nila at namuhay sa isang pagtitiwala sa sarili na magiging nakamamatay.

Tulad ng mga Israelita na nakatakas sa Ehipto, nakatakas sila sa Babilonia ng maling aral sa ibang mga simbahan. Gayundin, tulad ng Israel, nangako sila sa Panginoon na tutuparin ang lahat ng Kanyang mga daan; ngunit dahil hindi nila naunawaan ang kanilang tunay na kalagayan, sa huli ay nabigo silang makapasok sa lupang pangako at pumasok sa ilang sa kanilang karanasang Kristiyano.

Nais ng Diyos na dalhin sila sa maling pagkaunawa sa Kanyang katangian at paghatol. Nais ng Diyos na ang kanyang simbahan ay sa wakas, pagkatapos ng libu-libong taon ay dumating sa pangako ng tunay na kapayapaan at kapahingahan.

Nagpadala ang Diyos ng mensahe sa Kanyang mga tao sa pamamagitan ng dalawang lalaki, si E.J. Wagoner at A.T. Jones upang simulan na itama ang hindi pagkakaunawaan na ito. Dumating ang kanilang mensahe noong taong 1888 at ipinangaral sa loob ng mga simbahan ng Adventist para sa susunod na 7 plus taon. Ang mensaheng ito, na nakasentro sa pag-unawa sa Luma at Bagong Tipan, ay tinanggihan. Kaya, ang mga tipan ang dapat nating susunod na siyasatin, na inilalagay ang kanilang tunay na pang-unawa kaugnay ng pagbabayad-sala.

KABANATA 21

PAGSIRA SA PAMATOK NG DUALISMONG TIPAN

Ang pagbabasa ng Lumang Tipan ay nakakumbinsi sa karamihan na ang Diyos ay maaaring maging malubha, makapangyarihan at nakamamatay sa pamamagitan ng Kanyang pagpapasiya na panatilihin ang kaayusan. Kapag binasa natin ang kuwento ng baha o Sodoma at Gomorra, tila halata na ang katarungan ng Diyos ay sisira sa mga lumalabag sa Kanyang batas. Ito ay nagpapatibay sa konklusyon na ang mga sakripisyo at mga handog ay kinakailangan upang patahimikin ang poot ng Diyos laban sa kasalanan. Ang mga paghahandog ng hayop ay nakaturo sa kamatayan ni Kristo, na nagbibigay-kasiyahan sa banal na hustisya at ginagawang muli ang lahat ng bagay.

Ang buhay ni Kristo sa lupa ay tila ganap na naiiba sa kung paano nagpakita ang Diyos sa Lumang Tipan. Maraming mga pagtatangka ang ginawa upang magkasundo ang kaibahan sa pagitan ng dalawang salaysay. Sa kabanata 5, tinitingnan natin ang buhay ni Kristo bilang kumpletong paghahayag ng karakter ng Diyos at ang kamanghamanghang panalangin na ipinanalangin ni Jesus na nagpapahiwatig na

ATONEMENT

ang gawaing iniatas ng Kanyang Ama sa Kanya na gawin ay natapos sa gabi bago ang Kanyang pagpapako sa krus. Ito ay dapat magdulot sa atin ng pagtatanong sa pundasyong balangkas ng Kristiyanismo at ang kahulugan ng Krus.

Ang isa sa mga pangunahing katangian ng pamatok na ipinatong ng Kristiyanismo sa mga balikat nito, upang pigilan ang katotohanan ng karakter ng Diyos na ganap na mahayag, ay matatagpuan sa paksa ng dalawang tipan.

Itinuro ng mga Kristiyano na ang Lumang Tipan ay isang kasunduan sa pagitan ng Diyos at ng mga anak ni Israel. Ang kakanyahan nito ay isang tipan ng batas. Inaasahan ng Diyos na susundin nila ang batas at habang ang Diyos ay maaaring maging mapagbiyaya at matiyaga, hindi Siya magdadalawang-isip na parusahan at patayin ang mga kaluluwang hindi nagsisisi na lumabag sa Kanyang batas. Nang dumating si Hesus, ang Bagong Tipan ay ipinakilala at ang mga makasalan ay nasa ilalim na ngayon ng biyaya at hindi sa ilalim ng batas. Sinasabing pinapalitan o pinapalitan ng Bagong Tipan ang Lumang Tipan. Ito ay magpakailanman na naghiiwalay sa Luma at Bagong Tipan.

Ang Krus pagkatapos ay makikita bilang isang mahusay na oras divider. Ito ay naghiiwalay sa relihiyon ng Israel sa Kristiyanismo dahil ang relihiyong Hudyo ay sinasabing nakatuon sa batas ngunit ang Kristiyanismo sa biyaya. Hinahati rin nito ang Bibliya sa dalawang klase ng kaugnayan. Ang Bagong Tipan ay nagsasalita ng katotohanan habang ang Lumang Tipan ay nagsasalita sa kalakhan/malaki sa mga anino.

Ang sistemang ito ng tipan na nahahati sa panahon ay itinaguyod ng tanyag na Romano Katolikong teologo, si Augustine, at dinala mismo sa mga simbahang Protestante. Ito ay minana noon ng kilusang Adventist at ipinapalagay na totoo, dahil walang ibang lente/magnifying glass upang maunawaan ang mga tipan.

Gayunpaman, sa testamento na iyon [tipan], na wastong tinatawag na Luma, at ibinigay sa Bundok Sinai, tanging kaligayahan sa lupa

ang hayagang ipinangako. **Alinsunod dito, ang lupaing iyon, kung saan ang bansa, pagkatapos na maakay sa ilang, ay tinawag na lupain ng pangako**, kung saan ang kapayapaan at maharlikang kapangyarihan, at ang pagtatamo ng mga tagumpay laban sa mga kaaway, at ang kasaganaan ng mga anak at ng mga bunga ng lupa, at ang mga kaloob na katulad nito ay ang mga pangako ng Lumang Testamento [tipan]. **At ito, sa katunayan, ay mga larawan ng mga espirituwal na pagpapala na nauugnay sa Bagong testamento [tipan];**⁵⁸

Nangangatuwiran si Augustine na ang ipinangako sa mga Hudyo ay nauukol lamang sa buhay na ito. Ito ay nagsisilbi lamang bilang isang limitadong halimbawa kung anong mga pagpapala ang makukuha sa Bagong Tipan.

Ang pundasyong ito ay itinayo sa ibabaw ng karamihan ng Protestantismo. Habang nagsisikap silang sirain ang pamatok na ito, lahat ay nabigong makalaya. Narito ang isang quote mula sa isang Baptist pagtatapat ng pananampalataya:

Ang dalawang klase ng mga tipan, nalutas sa dalawang tipan; kanilang kalikasan, at kaibahan; **natupad ang lumang tipan, at pinalitan ng bago**; paghahanda ng daigdig ng mga Gentil para sa pagdating ng Mesiyas; kalikasan at kahusayan ng ebanghelyo..⁵⁹

Ang pagkaunawa sa mga tipan ay isa pang halimbawa ng pagkapoot ng tao laban sa Diyos.

Sapagkat ang kaisipang laman ay pakikipag-away laban sa Diyos; sapagka't hindi ito napapailalim sa batas ng Diyos, ni hindi talaga maaaring mapasailalim. mga Romano 8:7

Sinisira nito ang gawain ng batas bilang isang guro upang dalhin siya kay Kristo. (Galacia 3:24). Pinunit nito ang mga pundasyon ng mga

---

⁵⁸ Philip Schaff, "Augustine, Anti Pelagian Writings," Nicene and Post Nicene Father Series 1, Vol 5

⁵⁹ <https://founders.org/tipan/the-tipan-kabanata-viii/>

katotohanan na ibinigay kay Moises at ipinako ang mga ito sa isang krus ng Roma.

Binanggit ni Pablo ang dalawang tipan habang ang dalawang karanasang pinagdaanan ni Abraham sa dalawang kasal na kanyang kinontrata kina Sarah at Hagar.

Sapagka't nasusulat na si Abraham ay nagkaroon ng dalawang anak: ang isa sa isang aliping babae, ang isa sa isang malayang babae. Datapuwa't ang sa alipin ay ipinanganak ayon sa laman, at siya sa malayang babae sa pamamagitan ng pangako, **na mga bagay na sinasagisag. Sapagka't ito ang dalawang tipan:** ang isa mula sa Bundok Sinai na nagsilang ng pagkaalipin, na si Agar. Mga taga-Galacia 4:22-24

Unang pinakasalan ni Abraham si Sarah. Ang kawalan ng pananampalataya kay Abraham ay nahayag at lumawak sa kanyang kasal kay Hagar. Ang karanasan ni Abraham kay Hagar ay nagpakumbaba sa kanya at dinala siya sa paanan ng Kanyang Tagapagligtas. Ang trauma ng pagkakaroon ng pagpapaalis sa kanyang anak, si Ismael, ay nagpahirap sa kanya at ipinakita sa kanya ang kawalang-kabuluhan ng pagsisikap na tuparin ang mga pangako ng Diyos sa pamamagitan ng sarili niyang pagsisikap.

Samakatuwid ang gawain ng Lumang Tipan ay bahagi ng plano ng kaligtasan. Tinatawag itong maluwalhati ni Paul.⁶⁰

... Na siya ring nagpasapat sa amin bilang mga ministro ng bagong tipan, hindi sa titik, kundi sa Espiritu; sapagkat ang titik ay pumapatay, ngunit ang Espiritu ay nagbibigay buhay. Ngunit kung ang ministeryo ng kamatayan, [Lumang Tipan] na isinulat at nakaukit sa mga bato, ay maluwalhati, kung kaya't ang mga anak ni Israel ay hindi makatingin nang matatag sa mukha ni Moises dahil sa kaluwalhatian ng kanyang mukha, na ang kaluwalhatian ay lumilipas, paanong ang ministeryo ng Espiritu [Bagong Tipan]

---

⁶⁰ Para sa higit pa tungkol dito tingnan ang booklet na Faith Journey na makukuha sa fatheroflove.info

ay hindi magiging mas maluwalhati? Sapagka't kung ang ministeryo ng kahaluturan ay may kaluwalhatian, ang ministeryo ng katuwiran ay lalong humihigit sa kaluwalhatian. 2 Corinto 3:6-9

Totoong inihayag ni Kristo ang katotohanan tungkol sa Diyos sa paraang hinati nito ang kasaysayan ng mundo, ngunit lahat ng inihayag ni Kristo ay matatagpuan sa anyo ng binhi sa Lumang Tipan. Laging tinutukoy ni Kristo ang Lumang Tipan bilang Kanyang awtoridad para sa Kanyang sinabi.

Sa liwanag na ito, ang dalawang tipan ay kumakatawan sa dalawang karanasan sa loob ng buhay Kristiyano ng bawat tao. Hindi sila dalawang yugto ng panahon bago at pagkatapos ng Krus. Sina Abraham, Moses at David ay inaring-ganap sa pamamagitan ng pananampalataya gaya ng mga Kristiyano ngayon. Sinabi ni Kristo na nakita ni Abraham ang Kanyang araw at nagalak na makita ito. (Juan 8:56). Sinabi ni Pablo na ang ebanghelyo ay ipinangaral kay Abraham. (Mga taga-Galacia 3:8).

Ang katotohanang ito tungkol sa mga tipan ay ang pundasyon ng mensaheng ibinigay sa dalawang kabataang ministro na nagngangalang E.J. Wagoner at A.T. Jones. Sa pagsasalita sa tanong na ito, Wagoner wrote in 1888:

Ang pagbibigay-katuwiran/pag-aaring ganap sa pamamagitan ng pananampalataya ay isang bagay na dapat maranasan ng bawat indibidwal para sa kanyang sarili. Libu-libo na nabuhay sa unang pagdating ni Kristo ay walang alam sa karanasang ito, habang libu-libo na nabuhay nang matagal bago Siya dumating, ay talagang dinala kay Kristo para sa kapatawaran, at tinanggap nila ito. Si Abel ay ibinilang na matuwid sa pamamagitan ng pananampalataya; Si Noe ay tagapagmana ng katuwiran na sa pamamagitan ng pananampalataya; at aktuwal na nakita ni Abraham ang araw ni Kristo, at nagalak dito, bagaman siya ay namatay 2,000 taon bago ang unang pagdating. At ito ay pinaka-positibong nagpapatunay na ang apostol, sa ikatlong kabanata ng Mga Taga-Galacia, ay nagsasalita tungkol sa indibidwal na karanasan, at hindi tungkol sa

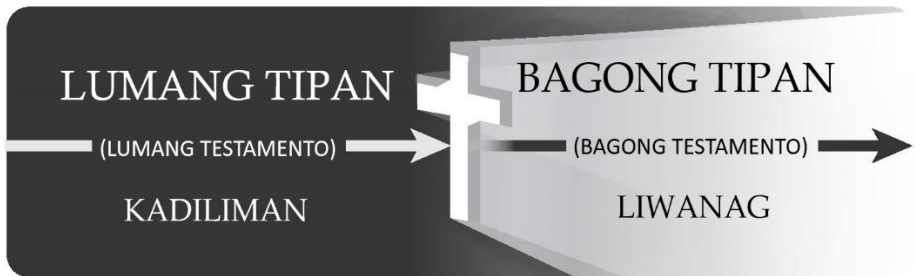
ATONEMENT

mga pagbabago sa dispensasyon. Maaaring walang karanasang Kristiyano, walang pananampalataya, walang katwiran, walang katuwiran, iyon ay hindi isang indibidwal na bagay. Ang mga tao ay iniligtas bilang mga indibidwal, at hindi bilang mga bansa.⁶¹

Ang sistema ng tipan na ginagamit ng mga Kristiyano na naghahati-hati sa palibot ng Krus ay lumilikha ng isang uri ng dualismo kung saan binabasa ng mga tao ang Kasulatan. Ang dualism ay tumutukoy sa polar, binary na oposisyon tulad ng nakikita natin sa salungatan sa pagitan ng mabuti at masama. Ang panahon ng batas ng Lumang Tipan at ang panahon ng biyaya ng Bagong Tipan ay nagpapakita ng Diyos bilang oposisyon sa Kanyang karakter. Ginagawa nitong tila hindi magkatugma ang Diyos, dalawang mukha. Bago ang Krus, kumikilos ang Diyos sa pamamagitan ng batas. Pagkatapos ng Krus Siya ay kumikilos sa pamamagitan ng biyaya. Ito ay nakaayon sa silangang prinsipyo ng Yin/Yang kung saan ang isang puting tuldok ay nasa loob ng itim na kalahati ng bilog at isang itim na tuldok ay nasa loob ng puting kalahati ng bilog.

Maari nating ihambing ang dalawang pananaw na ito sa mga tipan tulad ng sumusunod:

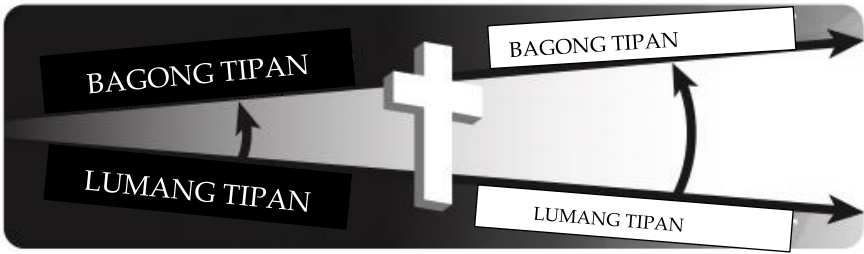
1. MGA DISPENSASYON NG PANAHERON

Lumang Tipan bago ang krus, Bagong Tipan pagkatapos maligtas ang Israel sa pamamagitan ng batas at mga Kristiyano sa pamamagitan ng biyaya. Simbolikong pagpapatawad sa Lumang Tipan. Tunay na pagpapatawad pagkatapos ng krus.

⁶¹ E.J. Waggoner, *Ang Ebanghelyo sa Galacia*, (1888), pahina 33

2. DALAWANG KARANASAN

Ang Lumang Tipan ay nagdadala sa Bagong Tipan. Lahat ay pumasa mula sa Lumang Tipan hanggang sa Bagong Tipan.

Ang Lumang Tipan ay naghahayag ng kasalanan; Ang Bagong Tipan ay nagbibigay ng biyaya.

BAGONG TIPAN Kapag ang balangkas/banghay na ito ay tinanggap, ang isip ay pira-piraso sa pagbabasa nito ng Bibliya. Tumatanggap ito ng mga kabaligtaran bilang normal. Kunin halimbawa ang talatang ito:

Sapagkat ang kautusan ay ibinigay sa pamamagitan ni Moises, ngunit ang biyaya at katotohanan ay dumating sa pamamagitan ni Jesu-Cristo. Juan 1:17 (KJV)

Gamit ang balangkas ng tipan ni Augustine, ang batas ay tumutukoy sa panahon bago ang Krus at ang "biyaya at katotohanan" ay tumutukoy sa pagkatapos ng Krus. Ang batas at si Kristo ay pinaghiwalay sa talatang ito sa pamamagitan ng maling balangkas/banghay. Ngayon basahin natin ito sa ibang bersyon ng Bibliya nang walang ibinigay na salita ngunit.

Sapagka't ang kautusan ay ibinigay sa pamamagitan ni Moises; ang biyaya at katotohanan ay dumating sa pamamagitan ni Hesukristo. Juan 1:17 (NIV)

Ang salitang para ay maaari ding isalin bilang dahil. Ito ay dahil ang kautusan ay dumating sa pamamagitan ni Moises kaya ang biyaya at katotohanan ay dumating sa pamamagitan ni Jesu-Cristo. Ang batas ay ang ating guro upang dalhin tayo kay Kristo. Ang prosesong ito ay pareho sa mga araw ni Abraham tulad ng ngayon; sa lahat ng panahon ng kasaysayan ang kautusan ay nagpapakita sa atin ng ating pagiging makasalanan upang makilala natin ang ating pangangailangan para sa

ATONEMENT

isang Tagapagligtas. Malaki ang epekto ng iyong pag-unawa sa mga tipan kung paano mo binabasa ang Banal na Kasulatan. Isaalang-alang ang isa pang teksto. Tingnan kung paano nagdagdag ng karagdagang salita ang mga tagasalin para maging angkop ito sa magkasalungat na sistema ng tipan.

Sapagka't ang kautusan ay walang ginawang sakdal, nguni't ang pagdadala ng isang lalong mabuting pag-asa ay ginawa; sa pamamagitan nito ay lumalapit tayo sa Diyos. Mga Hebreo 7:19 (KJV)

Ang batas ay kaibahan sa mas mabuting pag-asa. Walang ginagawang perpekto ang batas. Ito ay ang mas mahusay na pag-asa na gawin ito. Ngunit ang interpretasyong ito ay hindi nagpapakita ng katotohanan na ang batas ang nagdadala sa iyo sa mas mabuting pag-asa. Gaya ng sinabi ni David sa Mga Awit:

Ang kautusan ng Panginoon ay sakdal, na nagpapanumbalik ng kaluluwa; ang patotoo ng Panginoon ay tunay, na nagpaparunong sa musmos. Awit 19:7

Kung paano mo naiintindihan ang mga tekstong ito ay depende sa kung anong sistema ng tipan ang iyong ginagamit. Kapag ang dalawang tipan ay naging karanasan ng bawat tao, parehong gumagana ang batas at biyaya. Hindi sila magkasalungat sa isa't isa ngunit nagtutulungan.

Pagbabalik sa katangian ng Diyos. Kapag ginamit mo ang tipikal na sistema ng tipan, ang kamatayan at pagkawasak na iniuugnay sa Diyos sa Lumang Tipan ay maaaring mukhang magkakasuwato sa liwanag at awa ng Diyos sa pamamagitan ni Jesus sa Bagong Tipan. Halimbawa, paano natin pinagkakasundo ang dalawang pahayag na ito; isa mula kay Joshua sa Lumang Tipan at isa mula kay Jesus sa Bago.

At nangyari, nang kanilang ilabas ang mga haring yaon kay Josue, na tinawag ni Josue ang lahat ng lalake ng Israel, at sinabi sa mga pinunong kawal ng mga lalaking mangdidigma na sumama sa kaniya, **Lumapit kayo, ilagay ninyo ang inyong mga paa sa mga**

leeg ng mga haring ito. At sila'y lumapit, at inilagay ang kanilang mga paa sa mga leeg nila. At sinabi ni Josue sa kanila, Huwag kayong matakot, ni manglupaypay, magpakalakas kayo at magpakatampang na mabuti: sapagka't ganito ang gagawin ng Panginoon sa lahat ninyong mga kaaway na inyong kinakalaban. At pagkatapos ay sinaktan sila ni Josue, at pinatay sila, at ibinitin sila sa limang puno: at sila'y nakabitin sa mga puno hanggang sa gabi. Joshua 10:24-26 (KJV)

At biglang iniunat ng isa sa mga kasama ni Jesus ang kaniyang kamay at binunot ang kaniyang tabak, at sinaktan ang alipin ng pinakapunong saserdote, at naputol ang kaniyang tainga. Ngunit sinabi sa kanya ni Jesus, "Ilagay mo ang iyong tabak sa lalagyan nito, sapagkat ang lahat ng humahawak ng tabak ay mamamatay sa pamamagitan ng tabak. O sa palagay mo ba ay hindi na Ako makapanalangin ngayon sa Aking Ama, at bibigyan Niya Ako ng higit sa labindalawang hukbo ng mga anghel?" Mateo 26:51-53

Ang sinasabi ni Joshua ay direktang kabaligtaran sa sinabi ni Jesus. Maaari nating itugma ito sa pagsasabing nabuhay si Joshua sa ilalim ng isang sistema ng batas, ang sistema ng Lumang Tipan. Si Jesus ay nasa Bagong Tipan. Ito ay kung paano mo magagawang magkasya ang magkasalungat at huwag nang magtanong pa kung bakit sila magkasalungat.

Kapag ginamit natin ang tamang sistema ng tipan tulad ng itinuro nina Wagoner at Jones, makikita natin na pinahihintulutan ng Diyos na dumami ang likas na poot sa Joshua at Israel. Ito ay para sa layunin na maging sanhi ng biyaya upang higit na sumagana. Ito ay magdadala ng pagkakapare-pareho ng pag-unawa sa katangian ng Diyos sa buong Bibliya. Ang ibang sistema ay naghihikayat sa isip na mag-isip sa kabaligtaran.

Ang dualismo ay unang nakita nang tahasan sa mga paniniwalang Relihiyoso ng Egypt sa pamamagitan ng kaibahan ng mga Diyos na si Seth (kaguluhan, kamatayan) at Osiris (kaayusan, buhay). Ang unang tahasang konsepto ng dualism ay nagmula sa Ancient

Persian Religion of Zoroastrianism noong kalagitnaan ng ikalimang siglo B.C. Ang Zoroastrianism ay isang monoteistkong relihiyon na naniniwala na si Ahura Mazda ang walang hanggang lumikha ng lahat ng mabubuting bagay. Anumang mga paglabag sa utos ni Ahura Mazda ay nagmumula sa druj, na ang lahat ay hindi nilikha. Dito nagmumula ang isang makabuluhang pagpili na dapat gawin ng mga tao. Alinman sila ay ganap na lumahok sa buhay ng tao para sa Ahura Mazda o hindi sila at nagbibigay ng kapangyarihan ng druj. Ang personal na dualismo ay higit na naiiba sa mga paniniwala ng mga susunod na relihiyon.⁶²

Ang relihiyong Egyptian ay bumuo ng dualismo upang pag-isahin ang isang diyos ng buhay sa isang diyos ng kamatayan. Ang dalawang-kasunduan na sistemang dispensasyonal ng Kristiyanismo ay nagpapahintulot sa Diyos ng Bibliya na maging parehong Diyos ng buhay/biyaya at Diyos ng kamatayan/batas nang magkasabay.

Ang tipan na dualismo ay isang natural na pag-unlad ng dualismo na ipinakita sa Trinidad. Ang Anak ng Diyos ay ipinakita bilang kapareho ng Ama ngunit nasa proseso ng pagiging begotten/isinilang ng Ama. Ang pagkakaisa ng Anak sa Ama ay nagbibigay sa Kanya ng parehong mga katangian tulad ng Ama na hindi pa ipinanganak. Kasabay nito ang Anak ng Diyos ay isinilang ng Ama at gayon pa man ay nasa walang katapusang proseso ng pagiging ipinanganak. Ang mga ideyang ito ay hindi natural na nagkakasundo maliban kung ibinabalangkas mo ang mga ito sa loob ng dualismo.

Ang mensahe nina Wagoner at Jones ay sinira ang pamatok ng dualismo na tusong inilagay sa Kasulatan sa pamamagitan ng sinaunang “mga ama ng simbahan” na lubhang naimpluwensiyahan ng mga ideyang pilosopikal ng Griego.

Kung ang dalawang tipan ay patuloy na gumagana sa buong kasaysayan ng sangkatauhan, kung gayon dapat na kapag sinabi ni Jesus na Siya ang muling pagkabuhay at ang buhay, na ang prinsipyong

---

⁶² <https://slife.org/dualism/>

ito ay pare-pareho sa buong Kasulatan. Kapag ang Diyos ay sinabing Diyos ng mga buhay at hindi ng mga patay kung gayon ito ay dapat na hindi-nagbabago sa buong Kasulatan. (Mateo 22:32).

Samakatuwid, ang katotohanan tungkol sa mga tipan na dinala ni Wagoner at Jones ay isang kritikal na hakbang sa paglalahad ng dualismong ito na nakabalangkas sa paligid ng Kasulatan ng Katoliko at Protestante na mundo na nagpadali sa pag-iisip sa magkasalungat at pagtanggap ng mga kontradiksyon.

Si Adan ang humatol sa ating Ama sa langit bilang Diyos ng kamatayan. Ang poot na ito sa kanyang puso ay nagawang manatiling lihim sa pamamagitan ng mga turo ng dualismo ng tipan ng mga Katoliko at Protestante.

Sa pagpapanumbalik ng mga tipan sa kanilang tamang pang-unawa, ang liwanag ay maaaring bumaha sa Banal na Kasulatan upang patunayan ang sumusunod na totoo:

“Sapagka't ako ang Panginoon, hindi ako nagbabago; kaya't hindi kayo nalilipol, O mga anak ni Jacob.” Malakias 3:6

Si Jesucristo ay siya ring kahapon, ngayon, at magpakailanman.
Mga Hebreo 13:8

Sinabi sa atin ni Kristo na lubos Niyang ipinakita ang katangian ng Kanyang Ama sa lupa sa mga disipulong sumunod sa Kanya.

Ipinahayag Ko ang Iyong pangalan sa mga lalaking ibinigay Mo sa Akin mula sa mundo. Sila ay Iyo, ibinigay Mo sila sa Akin, at tinupad nila ang Iyong salita. Juan 17:6

Tulad ng sinabi ni E.J. Nagsimulang ilapat ni Wagoner ang isang pare-parehong pananaw sa Kasulatan sa pamamagitan ng itinamang balangkas ng tipan, nagsimula siyang makakita ng mga bagay na tulad nito:

“Ngunit,” may magsasabi, “Ginawa mo ang pagkakasundo sa lahat ng bahagi ng mga tao; Noon pa man ay itinuro sa akin na ang kamatayan ni Kristo ay pinagkasundo ang Diyos sa tao; na si Kristo

ay namatay upang bigyang-kasiyahan ang hustisya ng Diyos, at upang payapain/palamigin Siya.” Buweno, iniwan natin ang usapin ng pagkakasundo kung saan lamang ito inilagay ng Kasulatan; at habang marami silang sasabihin tungkol sa pangangailangan para sa tao na makipagkasundo sa Diyos, ni minsan ay hindi nila ipinahiwatig ang bagay na tulad ng pangangailangan para sa Diyos na makipagkasundo sa tao. **Upang ipahiwatig ang pangangailangan para sa gayong bagay ay maghain ng matinding akusasyon laban sa karakter ng Diyos. Ang ideya ay dumating sa Simbahang Kristiyano mula sa Papacy, na siya namang nagdala nito mula sa Paganismo, kung saan ang tanging ideya ng Diyos ay ang isang nilalang na ang galit ay dapat mapawi/mapalamig sa pamamagitan ng isang sakripisyo.**⁶³

Kinikilala ng Wagoner ang puso ng isyu. Ang magmungkahi na si Kristo ay namatay upang bigyang-kasiyahan ang katarungan ng Diyos ay maghain ng matinding akusasyon laban sa karakter ng Diyos. Ang ideyang ito ay nagmula sa Papacy na nakuha mula sa Paganismo. Ito ang dalawang kapangyarihan na pinangalanan sa Daniel 8 bilang ang pang-araw-araw at ang paglabag ng paninira/kawasakan. Sa pamamagitan ng sistemang ito ng pagpapatahimik na ang bayan ng Diyos ay sinusupil ng dalawang mapangwasak na kapangyarihang ito. Hinubad ito ni Wagoner noong 1893. Nang sumunod na taon ay nagpatuloy siya:

Ang magmungkahi na si Kristo ay namatay upang bigyang-kasiyahan ang katarungan ng Diyos ay maghain ng matinding akusasyon laban sa katangian ng Diyos. Ang ideyang ito ay nagmula sa Papacy na nakuha mula sa Paganismo.

Ang ideya ng isang pagpapalubag-loob o sakripisyo ay mayroong poot na dapat mapawi. Ngunit pansinin na tayo ang nangangailangan ng sakripisyo, at hindi ang Diyos. Siya ang

⁶³ E.J. Waggoner, *Present Truth UK*, September 21, 1893, pahina 386.7

nagbibigay ng sakripisyo. Ang ideya na ang poot ng Diyos ay kailangang mabigyan ng kapatawaran upang tayo ay magkaroon ng kapatawaran ay walang katiyakan sa Bibliya. Ito ay ang taas ng kamangmangan upang sabihin na ang Diyos ay galit na galit sa mga tao na hindi Niya sila patatawarin maliban kung may isang bagay na ibinigay upang patahimikin/palamigin ang Kanyang galit, at samakatuwid Siya mismo ay nag-aalok ng regalo sa Kanyang sarili, kung saan Siya ay pinatahimik/pinapalamig...

Ang ideyang Kristiyano ng pagpapalubag-loob ay ang itinakda sa itaas. Ang ideyang pagano, na kadalasang pinanghahawakan ng mga nag-aangking Kristiyano, ay ang mga tao ay kailangang magbigay ng sakripisyo upang mapawi ang galit ng kanilang diyos. Ang lahat ng paganong pagsamba ay isang suhol lamang sa kanilang mga diyos upang maging pabor sa kanila. Kung inaakala nila na ang kanilang mga diyos ay galit na galit sa kanila, sila ay magbibigay ng isang mas malaking hain, at sa gayon ang mga tao na hain ay inialay sa matinding mga kaso. Inisip nila, tulad ng ginagawa ngayon ng mga sumasamba sa Siva sa India, na ang kanilang diyos ay nasiyahan sa pamamagitan ng paningin ng dugo. Ang pag-uusig na isinagawa sa tinatawag na mga bansang Kristiyano noong nakalipas na mga panahon at sa ilang lawak hanggang ngayon, ay bunga lamang ng paganong ideyang ito ng pagpapalubag-loob. **Iniisip ng mga pinuno ng simbahan na ang kaligtasan ay sa pamamagitan ng mga gawa at na ang mga tao sa pamamagitan ng mga gawa ay maaaring magbayad-sala para sa kasalanan, at sa gayon ay inaalay nila ang isa na inaakala nilang suwail bilang isang hain sa kanilang diyos hindi sa tunay na Diyos, dahil hindi Siya nalulugod sa gayong mga sakripisyo..**⁶⁴

Ang mga ito ay napakalalim na mga pahayag sa kontekstong Kristiyano. Magbibigay ito ng mga kinakailangang kasangkapan upang sa wakas ay maunawaan ang pagbabayad-sala.

---

⁶⁴ E.J. Waggoner, *Present Truth UK*, August 30, 1894, page 550

ATONEMENT

Hinamon ni Wagoner sina Luther, Calvin at lahat ng mga Protestante sa mga pahayag na ito. Ang Sanctuaryo ay maaari na ngayong tunay na magsimulang linisin mula sa poot ng tao, na itinatago sa loob ng millennia at ang pagbabayad-sala ay maaaring magsimulang maganap sa wakas.

Huminto tayo upang ibuod ang mga puntong ito kung paano magaganap ang paglilinis ng Sanctuaryo.

1. Maling pinaniwalaan ni Adan na nilayon ng Diyos na patayin ang kanyang asawa dahil sa pagkain ng bunga ng puno.
2. Hinatulan at hinatulan ni Adan ang Diyos sa kanyang puso at kinuha ang bunga bilang pagrerebelde. Ang inaakala niyang gustong gawin ng Diyos sa kanyang asawa, nais niyang gawin sa Diyos at sa Kanyang Anak.
3. Inihayag ni Cain ang poot na ito, nang patayin niya si Abel na kanyang kapatid bilang pagpapakita ng poot na naramdaman niya sa Diyos.
4. Ang sistema ng paghahain na ibinigay upang ipakita sa tao ang poot na nasa loob niya ay pinilipit ng mga tao upang maging isang bagay na ginawa ng mga tao upang payapain/palamigin ang galit ng Diyos laban sa kanila. Ang poot ng mga tao laban sa Diyos ay ipinakita sa Diyos bilang isa na may poot laban sa kanila.
5. Maraming paganong bansa ang bumuo ng mga sistema ng paghahain ng mga hayop o mga tao para payapain ang kanilang mga diyos, anupat binaluktot ang orihinal na disenyo ng mga hain sa Eden.
6. Ang mga prinsipyo ng pagpapatahimik ng sakripisyo ay dumating sa simbahang Kristiyano sa pamamagitan ng pagtuturo na hinihingi ng Diyos ang kamatayan ng

Kanyang Anak upang bigyang-kasiyahan ang Kanyang poot at katarungan.

7. Itinuro ng Kristiyanong pagtuturo ng pagbabayad-sala na ang katarungan/hustisya ng Diyos ay napatunayan sa pagkamatay ng Kanyang Anak.
8. Ipinakilala ng mga Seventh-day Adventist ang pagtuturo ng Investigative Judgement bago ang Ikalawang Pagparito ni Kristo. Ang dalawang mahahalagang sangkap na pinagbabatayan nito ay ang makahulagang pagkakasunud-sunod ng mga kaharian sa Daniel na pinagsama sa sistema ng Sanctuaryo ng Lumang Tipan.
9. Inilipat ng sistemang Adventist ang pokus ng pagbabayad-sala sa gawain ni Kristo na Mataas na Saserdote sa langit at ang pangangailangan para sa pag-aalis ng kasalanan sa tao bago ang pagdating ni Kristo.
10. Ang Investigative Judgement ay nagpatindi sa paghatol sa tao. Nagdulot ito ng paglaganap ng kasalanan ngunit hindi ito nagdulot ng sobrang sagana na biyaya.
11. Sinira ng mensahe ni Wagoner at Jones noong 1888 ang dualistic covenant system ng Kristiyanismo at ibinalik ang pagkakaisa ng Banal na Kasulatan.
12. Ito ay nagbigay-daan sa kanila na ilantad ang sistema ng pagpapatahimik ng mga sakripisyo at samakatuwid ay nagsimulang baguhin ang buong kahulugan ng pagbabayad-sala.

Ito ay sa pagbabagong ito ng pagbabayad-sala na tayo ay susunod.

KABANATA 22

PAGDATING SA
PAGKATAWANG-TAO
—ANG KRUS AY
PANGKASALUKUYAN
G BAGAY

Ngayon sinasabi ko na ang tagapagmana, hangga't siya ay isang bata, ay hindi naiiba sa isang alipin, kahit na siya ay panginoon ng lahat, ngunit nasa ilalim ng mga tagapag-alaga at mga katiwala hanggang sa panahong itinakda ng ama. Gayon din naman tayo, noong tayo ay mga bata pa, ay nasa pagkaalipin sa ilalim ng mga elemento ng sanglibutan. Datapuwa't nang dumating ang kapunuan ng panahon, sinugo ng Dios ang kaniyang Anak, na ipinanganak ng isang babae, na ipinanganak sa ilalim ng kautusan, upang tubusin ang mga nasa ilalim ng kautusan, upang matanggap natin ang pag-aampon bilang mga anak. At dahil kayo ay mga anak, ipinadala ng Diyos ang Espiritu ng Kanyang Anak sa inyong mga puso, na sumisigaw, "Abba, Ama!" Kaya't hindi ka na alipin

PAGDATING SA PAGKATAWANG-TAO —ANG KRUS AY
PANGKASALUKUYANG BAGAY

kundi anak, at kung anak, kung gayon ay tagapagmana ng Diyos sa pamamagitan ni Kristo. Galacia 4:1-7

Binanggit ni Pablo ang buhay Kristiyano sa konteksto ng isang bata na may pakiramdam ng isang alipin sa tahanan ng kanyang ama. Hindi niya alam ang puso ng ama at sa gayon ang buhay kasama niya ay nararamdaman na malupit at sobrang kinokontrol. Isang pagbabago ang nagaganap kapag siya ay lumaki at nakilala ang kanyang ama at kung ano talaga siya. Siya ay dumating upang makita ang mga bagay sa isang ganap na naiibang paraan.

Ang mga mensaheng ibinigay kina Wagoner at Jones ay nag-alok ng pagkakataon para sa simbahang Kristiyano na sa wakas ay dumating sa pagiging tao; upang maunawaan ang puso ng Ama nang walang maling pang-unawa sa pagpapatahimik/pagpapalamig.

Ang Kristiyanismo ay tumingin sa Krus ni Kristo sa parehong paraan tulad ng pagtingin ng Israel sa tansong ahas sa poste. Gaya ng naobserbahan natin sa kabanata 7, ang utos ng Diyos kay Moises na gumawa ng larawan ng bagay na kumagat at pumapatay sa kanila ay alinsunod sa paganong ideya ng pagbabayad-sala. Ang ideya na ang katarungan/hustisya ng Diyos ay nasiyahan sa pagkamatay ng Kanyang Anak ay kasing-pagano tulad ng pagbangon ng tansong ahas; nagbibigay ito ng kasiyahan sa mga pananaw ng tao sa katarungan/hustisya.

Ang ating likas na pag-unawa sa katarungan ng Diyos ay nagiging dahilan upang hindi natin malay na makita ang pagkilos ng Diyos bilang isang panginoon ng alipin na malubha, malupit at kung kinakailangan, nagpaparusa. Sa ilalim ng mga elemento ng mundo, binibigyang-kahulugan natin ang mga kilos ng Ama bilang Isa na pilit na nagdudurog sa paglabag.

Ang Ama ay matiyaga at buong paghihirap na naghintay para sa Kanyang mga anak na magsimulang tunay na maunawaan Siya. Alam niya na ang paniniwala ng tao tungkol sa pagpapatahimik/pagpapalamig ay magpapatuloy at lalawak mula sa panahon ni Daniel noong 600 B.C. hanggang sa ika-19 na siglo. Ang

dalawang mapangwasak na kapangyarihang inilarawan sa Daniel 8 ay tatakbo sa kanilang landas bago mabuksan ang isang bintana para sa isang maliit na bahagi ng sangkatauhan, bago ang liwanag ay ganap na tumagos sa puso at isipan ng tao.

Magkakaroon ba ng pananampalataya ang mga Seventh-day Adventist na makipag-usap sa bato o, tulad ni Moises, sasampalin ito ng dalawang beses sa galit, na sinisira ang pagkakataon para sa mga tao na makakita ng bago at buhay na paraan upang makalapit sa Ama?

Habang patuloy na sinasaliksik nina Wagoner at Jones ang mga Kasulatan nang hindi nahahadlangan ng tabing ng sistema ng tipan ng Augustinian, ang mahalagang katotohanan ay dumaloy mula sa kanilang mga tinig at panulat.

Sa pagsulat sa paksa ng Krus, napasok ni Wagoner ang katotohanan ng Bagong Tipan na nakatago sa loob ng millennia. Dati, lumilitaw lamang ito sa mga maikling bahagi ng panahon bilang mga kurap ng liwanag sa isang madilim na mundo.

“Sino ang nakakulam sa iyo, sa harap ng kanyang mga mata ay hayagang iniharap si Jesu-Cristo na ipinako sa krus?” Si Jesus ay iniharap sa mga taga-Galacia, nang si Pablo ay nangaral sa kanila, bilang hayagang ipinako sa krus sa harap ng kanilang mga mata. Napakatingkad ng presentasyon, na makikita nila si Kristong napako sa krus. Ito ay hindi mahusay na pagpipinta ng mga salita sa bahagi ni Pablo, ni imahinasyon sa bahagi ng mga taga-Galacia, sapagkat kung gayon ito ay magiging panlilinlang lamang. Hindi; ito ay isang aktwal na katotohanan; Si Kristo ay naroon, napako sa krus, sa harap ng kanilang mga mata, at si Pablo sa pamamagitan ng Espiritu ay nagbigay-daan sa kanila na makita Siya.

Alam natin na hindi ang husay ni Pablo sa paggawa ng magagandang ilustrasyon ang nagbigay-daan sa kanila na maisip na nakita nila ang pagpapako sa krus, dahil sa ibang lugar ay sinabi ni Pablo na determinado siyang walang alam kundi si Jesucristo at Siya na ipinako sa krus, at sinadya at maingat niyang pinigilan ang paggamit ng karunungan ng mga salita, sa takot na gawin niyang

PAGDATING SA PAGKATAWANG-TAO —ANG KRUS AY
PANGKASALUKUYANG BAGAY

walang bisa ang krus ni Cristo. 1Cor.1:17,18; 2:1-4. Ang karanasan ng mga taga-Galacia sa bagay na ito ay hindi kakaiba sa kanila. **Ang krus ni Kristo ay isang bagay sa kasalukuyan. Ang pananalitang, “Come to the cross,” ay hindi isang walang laman na anyo ng mga salita, ngunit isang paanyaya na literal na maaaring sundin. Si Kristo ay napako sa harapan natin, at ang bawat dahon ng damo, bawat dahon sa kagubatan, ay nagpapakita ng katotohanan. Oo, mayroon tayong patotoo sa ating sariling mga katawan, na, bagaman makasalanan at nasisira, tayo ay nabubuhay pa. Hanggang sa nakita ng isang tao si Kristo na ipinako sa krus sa harap ng kanyang mga mata, at nakikita ang krus ni Kristo sa bawat pagliko, ay hindi malalaman ng isa ang katotohanan ng Ebanghelyo.**⁶⁵

Napakagandang pag-iisip. Paano ito magiging posible? Si Kristo na nagdurusa at naghahirap araw-araw?

“Ang Krus ay isang bagay sa kasalukuyan!” Higit pa rito, na hanggang sa napagtanto natin iyon, hindi natin “alam ang katotohanan ng Ebanghelyo!” Ito ay isang hamon sa lahat ng Kristiyanismo. Ang mga salita ni Waggoner ay tumatama sa isip na parang isang pagsabog ng liwanag, na nag-aalis ng mga bata na ideya ng pagbabayad-sala at nag-aapoy sa buong balangkas ng Pagpapalit ng Parusa sa isang sandali.

Ang kahilingan para sa kaparusahan na makikita sa Penal Substitution ay nagpapakita ng Krus bilang isang isang-beses na kaganapan sa daloy ng kasaysayan ng tao. Inalis nito ang pagkakilala sa paghihirap ng Ama at Anak sa pagdadala ng ating pagkamakasalanan sa buong kasaysayan ng ating lahi. Ngunit higit pa rito, ipinakikita nito ang Diyos bilang isa na naghahanap ng paghihiganti para sa maling gawa. Ang Waggoner ay nagbubukas ng isang ganap na bagong katotohanan/realidad. Ang eksena ng pagbugbog ng mga sundalong Romano kay Kristo, pagdura sa kanyang mukha, pagbigkis ng koronang tinik sa Kanyang ulo ay hindi mga pangyayari sa isang araw kundi ng millennia. Ang inihayag ni Kristo sa katawang-tao ay talagang isang bintana sa kung ano ang

---

⁶⁵ E.J. Waggoner, *The Glad Tidings*, (Pacific Press, 1900), pages 99-100

ATONEMENT

naranasan ni Kristo sa Espiritu araw-araw habang muling ipinapako ng mga tao sa kanilang sarili ang Anak ng Diyos. (Hebreo 6:6).

Wagoner humakbang sa Kristiyano pagtanda/paglagi; sinimulan niyang unawain ang puso ng Ama at ng Anak at ng kanilang paghihirap bilang mga magulang sa pakikitungo sa kanilang matigas ang puso, nilinlang sa sarili na mga anak.

Ang alibughang anak na kumuha ng mana ng kanyang ama ay walang iniisip o naiintindihan ang sakit ng kanyang ama habang siya ay wala. Pananatili sa bahay, lumuhod ang ama sa tabi ng kanyang higaan na umiiyak at nagsusumamo sa Diyos na ingatan ang kanyang anak na ligtas at bumalik sa kanyang sinapupunan. Hindi kailanman nahawakan ng anak ang pagmamahal ng kanyang ama habang nasa bahay ng kanyang ama. Siya ay kumilos bilang isang alipin at nanatili sa panlabas na Hukuman ng tanso; may mga tainga ngunit hindi nakakarinig, may mga mata ngunit hindi nakakakita.

Mula nang husgahan at hatulan ni Adan ang Kanyang Ama sa langit sa hardin, ang paghihirap ay tumusok sa puso ng Ama at ng Anak. Lahat ng magulang ay nakatikim nito na tinanggihan ng kanilang mga anak. Si Adan ay walang pag-unawa sa pagtanggap sa sarili na kinakailangan ng Diyos upang patuloy na dalhin siya at bigyan siya ng hininga. Ang Anak ng Diyos ay pinaslang o tinusok mula sa pagkakatatag ng mundo sa pamamagitan ng nakatagong poot ni Adan. (Apocalipsis13:8).

Gaya ng sinabi natin kanina sa aklat, hindi kailanman binanggit ni Kristo ang Krus bilang instrumento ng kasiyahan sa katarungan/hustisya ng Ama. Sinabi lamang niya ang tungkol dito bilang isang kasalukuyang patuloy na pagtanggap sa sarili sa harap ng kawalan ng pasasalamat at pagkamakasari ng tao. Ang kaibahan na ito ay mahalaga upang maunawaan ang pagbabayad-sala.

Pagkatapos ay sinabi ni Jesus sa Kanyang mga alagad, “Kung ang sinuman ay nagnanais na sumunod sa Akin, itakwil niya ang kanyang sarili, at pasanin ang kanyang krus, at sumunod sa Akin.”
Mateo 16:24

PAGDATING SA PAGKATAWANG-TAO —ANG KRUS AY
PANGKASALUKUYANG BAGAY

Ito ang tunay na Krus at ito ang ginagawa ng Diyos at ng Kanyang Anak araw-araw:

Ngunit sinasabi ko sa iyo na huwag labanan ang isang masamang tao. Ngunit kung sino man ang sumampal sa iyong kanang pisngi, iharap mo rin sa kanya ang kabila. Kung ang sinuman ay nagnanais na idemanda ka at alisin ang iyong tunika, ibigay mo rin sa kanya ang iyong balabal. At sinumang pilitin kang pumunta ng isang milya, sumama ka sa kanya ng dalawa. Bigyan mo ang humihingi sa iyo, at ang gustong humiram sa iyo ay huwag mong talikuran. Narinig mo na sinabi, "Ibigin mo ang iyong kapwa at kapootan mo ang iyong kaaway." Datapuwa't sinasabi ko sa inyo, ibigin ninyo ang inyong mga kaaway, pagpalain ninyo ang mga sumusumpa sa inyo, gawin ninyo ang mabuti sa mga napopoot sa inyo, at idalangin ninyo ang mga gumagamit sa inyo at umuusig sa inyo, upang kayo ay maging mga anak ng inyong Ama na nasa langit; sapagkat pinasisikat Niya ang Kanyang araw sa masasama at sa mabubuti, at nagpapaulan sa mga matuwid at sa mga hindi matuwid. Mateo 5:39-45

Hindi kailanman binanggit ni Kristo ang Krus bilang instrumento ng kasiyahan sa katarungan ng Ama. Sinabi lamang niya ang tungkol dito bilang isang kasalukuyang patuloy na pagtangga sa sarili sa harap ng kawalan ng pasasalamat at pagkamakasariili ng tao.

Binanggit ni apostol Pablo ang Krus bilang isang kasalukuyang katotohanan kung saan ang disipulo ay pumapasok sa pagpapako na karanasan ng pagtangga sa sarili kasama ang kanyang panginoon.

Ako ay napako sa krus kasama ni Kristo; hindi na ako ang nabubuhay, kundi si Kristo ang nabubuhay sa akin; at ang buhay na ikinabubuhay ko ngayon sa laman ay ikinabubuhay ko sa pamamagitan ng pananampalataya sa Anak ng Diyos, na umibig sa akin at ibinigay ang Kanyang sarili para sa akin. Mga taga-Galacia 2:20

ATONEMENT

Datapuwa't taglay namin ang kayamanang ito sa mga sisidlang lupa, upang ang kahusayan ng kapangyarihan ay sa Dios at hindi sa amin. Kami ay nahihirapan sa bawat panig, ngunit hindi nadudurog; kami ay nalilito, ngunit hindi nawalan ng pag-asa; inuusig, ngunit hindi pinabayaan; pinabagsak, ngunit hindi nawasak - laging dinadala sa katawan ang pagkamatay ng Panginoong Jesus, upang ang buhay ni Jesus ay mahayag din sa aming katawan.

2 Corinthians 4:7-10

Maaari mo bang maunawaan ang mga implikasyon? Ang karanasan sa Krus ay ang pagtitiis sa galit at paghamak ng tao nang hindi gumanti sa uri. Ito ay ang pagbibigay ng pag-ibig bilang kapalit ng poot; ito ay nagpapahintulot sa iyong sarili na hindi maunawaan nang hindi sinusubukang ilantad ang iba para sa kanilang mga kasinungalingan at panlilinlang. Ito ang dinaranas ni Hesus araw-araw. Kapag ginawa natin ang tulad ng ginagawa ni Kristo, ito ay nangungusap sa puso ng mga umuusig sa atin, at habang tayo ay magsaliksik pa mamaya, ito ay nagiging sanhi ng pagbabayad-sala sa mga puso ng mga napopoot sa atin.

Huwag kayong maghiganti, mahal kong mga kaibigan, kundi bigyan ninyo ng puwang ang poot ng Diyos, sapagkat nasusulat: "Akin ang maghiganti; Ako ang magbabayad," sabi ng Panginoon. Sa kabaligtaran: "Kung ang iyong kaaway ay nagugutom, pakainin mo siya; kung siya ay nauuhaw, bigyan siya ng maiinom. Sa paggawa nito, magbubunton ka ng nagniningas na baga sa kanyang ulo." Huwag kang padaig sa masama, kundi daigin mo ng mabuti ang masama. Roma12:19-21 (NIV)

Sa tansong altar (kumakatawan sa pang-unawa ng tao) ng panlabas na Hukuman ay iniharap ang sakripisyo, na kumakatawan sa Krus, na ginagawang kasiyahan para sa banal na katarungan. Ngunit kapag tayo ay nasa Kabanal-banalang Lugar ito ay kinikilala bilang ang paghihirap ni Kristo sa pagdadala ng paghihimagsik at pagkapoot ng Kanyang masasamang anak; ito ay ang pagbubukang-liwayway sa isip ng bata kung ano talaga ang dinaranas ng Ama dahil sa kanyang kasamaan.

PAGDATING SA PAGKATAWANG-TAO —ANG KRUS AY
PANGKASALUKUYANG BAGAY

Pagkatapos at saka lamang mapapatigil ng Anak ng Diyos ang ating pagnanais para sa sakripisyo at alay at mauunawaan kasama ng lahat ng mga anghel na hindi kailanman ninanais ng Diyos ang paghahain para sa kasalanan.

Ang pagtingin sa Krus bilang isang kasalukuyang bagay sa halip na tingnan ito bilang isang minsang pangyayari ay nakakatulong na ipaliwanag kung bakit nanalangin si Jesus na natapos Niya ang gawaing ibinigay sa Kanya ng Ama bago Siya namatay sa pisikal na Krus. Ang paghihirap na dinanas Niya sa Getsemani ay ang Kanyang pinakadakilang pagsubok, kung saan ang Kanyang dugo ay ibinuhos o pinawisan sa higit sa tao na labanan sa Kanyang isipan kung ililigtas ang sangkatauhan o hahayaan silang harapin ang kanilang sariling kahihinatnan.

Ipinagkaloob ng ating Ama na gumawa ng pagbabayad-sala sa pamamagitan ng tanso/dilim na paraan na mauunawaan natin upang akayin tayo sa lugar kung saan sa wakas ay makikilala natin Siya, matanto ang ating hindi pagkakaunawaan sa Kanya, at pagkatapos ay magkasundo at makumpleto ang pagbabayad-sala.

Ang New Covenant Cross ay higit na kaakit-akit kaysa sa Lumang Tipan, ngunit pareho silang kailangan. Ito ay hindi isa o ang iba pa.

Sa lahat ng kanilang kapighatian Siya ay nagdalamhati, at iniligtas sila ng Anghel ng Kanyang Presensya; sa Kanyang pag-ibig at sa Kanyang habag ay tinubos Niya sila; at dinala niya sila at dinala sa lahat ng araw noong unang panahon. Isaiah 63:9

Ang pagdurusang Tagapagligtas ay bumangon sa kaluluwa sa mas malalim na paraan. Ang paghihirap ng Getsemani ay naging isang pinto sa 6000 plus taon ng malungkot na pagtanggì sa sarili. Ang kalawakan ng pag-ibig ng Diyos ay yumakap sa iyo at magiging ganap na imposibleng labanan kapag binuksan mo ang pintong iyon.

Sa paanan ng Krus na ito, hindi iniisip ng nawawalang makasalanan ang kanyang sarili kundi ang kanyang Ama. Ang makasalanan ay humahagulgol sa paghihirap dahil sa pagdurusang kanyang idinulot.

Nasira at hindi nagawa, inihiyakan niya ang kanyang makasariling kawalan ng pakiramdam sa damdamin ng Kanyang Ama. Ang batong puso ay nagsimulang gumuho at ang pangako ng isang bagong puso ay umaakay sa makasalanan na pasulong. Sa mismong lugar kung saan nananagana ngayon ang kanyang kasalanan, ang biyaya, ang masaganang biyaya ang naglalapit sa kanya sa dibdib ng pag-ibig.

Bilang isa na nakuha sa karanasang ito, si George Fifiield, isang kasamahan ng A.T. Isinulat ni Jones ang magagandang salitang ito.

Ang salitang “pagbabayad-sala” ay nangangahulugang sa-isang-kaisipan. Ang kasalanan ay nagdulot ng paghihirap, at ang paghihirap ay nagdulot ng hindi pagkakaunawaan sa karakter ng Diyos. Kaya't kinapootan ng mga tao ang Diyos sa halip na mahalín siya; at kinapopootan siya, ang iisang Ama, kinapopootan din ng mga tao ang tao, na kanilang kapatid. Kaya, sa halip na isang pamilya at isang Ama, ang mga tao ay nahawalay sa Diyos at sa isa't isa, at pinaghiwalay ng poot at pagkamakasarili. Dapat mayroong pagbabayad-sala.

Ang pagbabayad-sala ay magagawa lamang sa pamamagitan ng pagpapakita ng Diyos ng kanyang pag-ibig, sa kabila ng kasalanan at kalungkutan, na ang puso ng mga tao ay maaantig sa lambing; at sila, palibhasa'y iniligtas mula sa mga panlilinlang ni Satanas, ay maaaring makita kung gaano sila ganap at kakilakilabot na hindi nila naunawaan ang Banal na Isa, at gayon din ang ginawa nila sa kabila ng Espiritu ng kanyang biyaya. Sa gayon sila ay maakay, bilang mga nagbabalik na kapatid, upang bumalik sa bahay ng Ama sa maligayang pagkakaisa.

Ang pagbabayad-sala ay hindi upang pawiin ang galit ng Diyos, upang ang mga tao ay maglakas-loob na lumapit sa kanya, ngunit ito ay upang ihayag ang kanyang pag-ibig, upang sila ay lumapit sa kanya. Hindi si Kristo ang nakikipagkasundo sa Diyos sa sanlibutan, ngunit ang Diyos kay Kristo ang nagpasundo sa mundo sa kanyang sarili. Wala kahit saan sinabi na ang Diyos ay

PAGDATING SA PAGKATAWANG-TAO —ANG KRUS AY
PANGKASALUKUYANG BAGAY

kailangang makipagkasundo sa atin; sabi niya, “Hindi kita pinabayaan, ngunit pinabayaan mo ako..”⁶⁶

Ang tunay na katangian ng pagbabayad-sala sa Bagong Tipan ay hindi isang legal na usapin kundi isang isyu ng puso, dahil ang matalinong tao ay nagsabi:

Panatilihin ang iyong puso ng buong kasipagan, sapagkat mula rito ang mga isyu ng buhay. Kawikaan 4:23

Isinulat ni Fifiield ang pagbabayad-sala bilang paghahayag ng pag-ibig ng Diyos sa isang lawak na umaantig ito sa puso ng mga tao at inilalapat sila sa Kanyang sarili. Sinabi niya na ito ay hindi tungkol sa pagpapatahimik/pagpapalamig sa poot ng Diyos ngunit sa pag-aaral tungkol sa Kanyang katangian at pagtuklas na ito ay ang ating poot na kailangang mapawi/mapalamig.

Iayos ko ang sinabi ni Fifiield sa ganitong paraan. Nasa Lumang Tipan ang pagtitig sa Krus na hinihiling ng hustisya na masiyahan. Ninanais ng Bagong Tipan ang muling pagsasama ng dalawang puso sa pag-ibig at pagkakasundo. Upang mangyari ito, ang hindi pagkakaunawaan na mayroon ang mga tao tungkol sa karakter ng Diyos ay dapat alisin, kung hindi, ang pagbabayad-sala ay hindi magaganap.

Ang Old Covenant Cross ay nagpapatahimik sa ating galit at nagpapahintulot sa atin na patawarin ang Diyos sa mga paghihirap na ating naranasan sa buhay. Ang New Covenant Cross ay nagbibigay sa atin ng access sa sagradong silid ng puso ng Diyos at nagpapahintulot sa atin na bilangin ang halaga ng ating pagkakasala laban sa Kanya, sa loob ng isang lugar na ligtas, nang walang pagkondena.

Ang nakakatakot na larawan ng hukom sa Daniel 7 na sinusuri ang ating bawat pag-iisip at kilos ay binago sa isang larawan ng Sanctuary na hindi na humihingi ng dugo, na nagpapahintulot sa Sanctuaryo na malinis sa Daniel 8.

---

⁶⁶ George Fifiield, *Ang Diyos ay Pag-ibig*, (1897), pahina 48

ATONEMENT

Ito ay isang napakakipot na landas. Ang batas ng Bagong Tipan ay espirituwal. (Roma 7:14). Ito ay isang bagay ng puso hindi isang legal na code na nakasulat sa bato. Pipiliin mo bang pumasok sa Kabanal-banalang Lugar? Dapat mong talikuran ang iyong madilim na mga paniwala sa Ama bilang isang naghahanap ng kapanatagan sa pamamagitan ng dugo. Dapat mong tanggapin na ang maling ideyang ito ay iniharap sa Diyos ni Adan at ng lahat ng kanyang mga inapo at dapat itong talikuran. Walang ibang paraan upang makapasok sa Kabanal-banalang Lugar at tumayo doon nang walang tagapamagitan para sa kasalanan.

KABANATA 23

ANG KAHULUGAN NG DUGO SA SANTUARYO

Sa pagtanggap ng tabing ng Lumang Tipan, nahayag ang kaluwalhatian ng Lumang Tipan. Ang kaluwalhatiang ito ay ipinakita sa atin sa pamamagitan ng karakter ni Kristo.

Kaya nga, dahil mayroon kaming gayong pag-asa, gumagamit kami ng malaking katapangan sa pagsasalita—hindi tulad ni Moises, na naglagay ng lambong sa kanyang mukha upang ang mga anak ni Israel ay hindi makatingin nang matatag sa katapusan ng lumilipas. Ngunit nabulag ang kanilang isipan. **Sapagkat hanggang sa araw na ito ang parehong tabing ay nananatiling hindi naalis sa pagbabasa ng Lumang Tipan, dahil ang tabing ay inalis kay Kristo.** 2 Corinto 3:12-14

Ang pagbubuhos ng dugo ay hindi na nauunawaan na nagbibigay-kasiyahan sa poot ng Diyos, ngunit sa katotohanan ay isang pagpapahayag ng poot ng tao.

.... at sabihin, "Kung nabuhay tayo sa mga araw ng ating mga ninuno, hindi sana tayo naging kabahagi nila sa dugo ng mga

ATONEMENT

propeta." Kaya't kayo ay mga saksi laban sa inyong sarili na kayo ay mga anak ng mga pumatay sa mga propeta. Punan ninyo, kung gayon, ang sukat ng pagkakasala ng inyong mga ama. Mga ahas, lahi ng mga ulupong! Paano ka makakatakas sa paghatol sa impiyerno? Kaya nga, sa katotohanan, sinusugo ko sa inyo ang mga propeta, mga pantas, at mga eskriba: ang ilan sa kanila ay inyong papatayin at ipapako sa krus, at ang ilan sa kanila ay inyong hahampasin sa inyong mga sinagoga at pag-uusigin sa bawat bayan, upang sa inyo ay dumating ang lahat ng matuwid na dugo na nabuhos sa lupa, mula sa dugo ng matuwid na si Abel hanggang sa dugo ni Zacarias, na anak ni Berechias, na inyong pinatay sa gitna ng dambana. Katotohanang, sinasabi ko sa inyo, ang lahat ng mga bagay na ito ay darating sa lahing ito. Mateo 23:30-36

Ang dugo ni Hesus ay hindi ibinuhos ng mga nagsisisi na makasalanan kundi ng mga taong puno ng galit laban sa Kanya. Ang mga pinunong Judio ay nagpahayag ng malalim na katotohanan nang sabihin nila:

..." Mayroon tayong batas, at ayon sa ating batas ay dapat Siyang mamatay, sapagkat ginawa Niya ang Kanyang sarili na Anak ng Diyos." Juan 19:7

Katulad ni Cain na naghahanap ng kaluwagan mula sa nakakabagabag na mga panawagan ni Abel, kaya gusto ng mga pinunong Hudyo na patahimikin si Jesus upang hindi na magambala ang kanilang pamamahala sa mga tao. Ang batas na kanilang tinutukoy ay ang batas ni Moises. Naniniwala sila na si Jesus ay isang mamumusong at samakatuwid ayon sa kanilang interpretasyon sa batas na iyon, Siya ay dapat mamatay.

Ginamit ng Mataas na Saserdote, si Caifas ang prinsipyo ng pagbabayad-sala para ipakita kung paano ililigtas ng kamatayan ni Kristo ang bansa.

"Kung hahayaan natin siyang mag-isa ng ganito, lahat ay maniniwala sa Kanya, at darating ang mga Romano at kukunin ang ating lugar at bansa." At ang isa sa kanila, si Caifas, na pinakapunong saserdote sa taong iyon, ay nagsabi sa kanila, "Wala

kayong nalalamang anoman”, o iniisip ninyo **na mabuti sa atin na ang isang tao ay mamatay para sa bayan, at hindi na ang buong bansa ay mapahamak.** Juan 11:48-50

Si Jesus ay hindi inihandog ng mga tao na natanto na ang kanilang mga puso ay masama, siya ay pinatay ng mga naiinggit na mapoot na mga tao na nagnanais na humalili sa Kanyang lugar. Gaano katindi ang pagsasaayos ng pagpatay kay Jesus bilang isang bagay na hinihingi ng katarungan ng Diyos. Ang gayong mga ideya ay nagtatakip sa ating nakatagong kaaway laban sa Diyos. Gayunpaman, kamangha-mangha na nakilala tayo ng Diyos kung saan tayo ay nasa ating mapoot na pananaw sa mundo at nagbukas ng pinto sa ating isipan kung saan maaari tayong maniwala sa kapatawaran ng Diyos.

Ang pagbububo ng dugo ay ating batas, gaya ng ipinahayag ni Caifas: “Mayroon tayong batas.” Ito ang tunay na kahulugan ng mga salita:

At ayon sa kautusan halos lahat ng bagay ay dinadalisay ng dugo, at kung walang pagbubuhos ng dugo ay walang kapatawaran.
Hebreo 9:22

Ipinapalagay natin sa pagbabasa ng talatang ito na ang Diyos ang nagnanais ng dugo. Ngunit ito ay simpleng pagkapoot ng mga puso ng tao na nagpapakita sa Diyos ng kanilang sariling madilim na pag-iisip. Inilalagay ng Diyos ang mga bagay na ito sa batas upang ihayag ang ating malalim na pinag-ugatan na pagtatangi, ngunit hindi Niya ito ninais.

Hayaang manatili sa ating isipan ang katotohanan nito: Ang pagbubuhos ng dugo ay ang pagpapakita ng pagiging makasalanan ng tao laban sa Diyos. Saanman ito naroroon, ang maling pag-iisip ng tao ay ipinakikita. Sa tanso ng tao, ang pag-iisip ng Lumang Tipan, ang dugo ay naglilinis, ngunit sa puso ng Diyos ito ay nagpaparumi sa lahat.

Anuman ang katotohanang ito, tinatanggap ng Diyos ang ating sakripisyo. Tinitii Niya ang ating maruming ahas na tanso sa pag-iisip

ATONEMENT

na maaari Niya tayong kumbinsihin sa Kanyang tumutubos na pag-ibig. Kaya, ito ay ganap na totoo:

Ngunit ngayon kay Cristo Jesus kayo na dati'y malayo ay inilapit sa pamamagitan ng dugo ni Cristo. Mga Taga-Efeso 2:13

Kami ay ang mga taong malayo sa aming galit. Ngunit sa ating pang-unawa ang dugo ni Kristo ay naglalapit sa atin sa Diyos. Ang Diyos ay hindi malayo sa atin; malayo tayo sa Kanya. Hindi Siya inilapit sa atin sa pamamagitan ng dugo ni Kristo, ngunit tayo ay inilapit sa Kanya sa ating pagkaintinding bata. Purihin ang Diyos na nagtitiis kasama natin at dinadala tayo sa ating pagkabalag. Si Kristo ay kailangang itaas na parang ahas bago natin yakapin ang kapatawaran ng Diyos.

Sa kontekstong ito makikita natin na ang dugo sa Santuaryo ay ang pagpapakita ng ating galit laban sa Diyos. Iniutos ng Diyos na ang mga ritwal ng paglilingkod sa Santuaryo ay gawin sa paraang matugunan ang ating mga kahilingan para sa dugo na mabuhos para sa kapatawaran upang maging epektibo. Ito ang kasalanan na nagpaparumi sa Sanctuary. Ang pagwiwisik ng dugo sa tabing at sa altar sa loob ng Santuaryo ay nagpaparumi dito ng kasalanan ng teolohiya ng pagpapatahimik/pagpapalamig.

Ang ating makalaman na pananaw ng tao ay ito ay naglilinis, ngunit para sa Diyos ito ay nagpaparumi dahil ang Kanyang mga kaisipan ay hindi ating mga iniisip at ang ating mga paraan ay hindi Kanyang mga paraan. Ang Kanyang pag-ibig sa atin ay dahilan upang dalhin Niya ang Krus sa pamamagitan ng ating maling pagkaunawa sa pag-asang malilinis tayo sa pangangailangan ng dugo, upang hindi na tayo mangangailangan ng isang tagapamagitan ng dugo.

Habang sinusunod natin ang tipolohiya ng handog para sa kasalanan sa Lumang Aklat/testamento, makatuwiran na ang karaniwang tao at maging ang mga pinuno sa komunidad ay ilalagay ang dugo ng kanilang mga sakripisyo sa mga sungay ng altar ng hain sa Looban, at ang dugo ay ibuhos sa paanan ng altar ng hain. Ito ay kumakatawan sa pang-unawa ng karaniwang mga tao sa tansong antas ng pagpapatahimik/pagpapalamig, na naniniwalang ang katarungan ng Diyos ay nangangailangan ng kamatayan. Ang pagkaunawa ng tao sa pagbabayad-sala, sa mas mababang kalagayang ito ng kapanahunan sa kanyang paglakad kasama ang Diyos, ay hindi umaabot sa mismong Santuaryo.

This represents the comprehension of the common people at the brass level of appeasement, believing that God's justice demands death.

Kung ang sinuman sa karaniwang tao ay magkasala ng hindi sinasadya sa paggawa ng isang bagay na laban sa alinman sa mga utos ng Panginoon sa anumang bagay na hindi dapat gawin, at nagkasala, o kung ang kanyang kasalanan na kanyang nagawa ay dumating sa kanyang kaalaman, kung magkagayo'y magdadala siya bilang kanyang handog ng isang kambing na kambing, isang babaeng walang kapintasan, para sa kanyang kasalanan na kanyang nagawa. At ipapatong niya ang kaniyang kamay sa ulo ng handog dahil sa kasalanan, at papatayin ang handog dahil sa kasalanan sa dako ng handog na susunugin. **Kung magkagayo'y kukuha ang saserdote ng dugo niyaon sa pamamagitan ng kaniyang daliri, at ilalagay sa mga sungay ng dambana ng handog na susunugin, at ibubuhos ang lahat ng natitirang dugo sa paanan ng dambana.**

Levitico 4:27-30

Ito ay katumbas ng paghampas sa bato upang ilabas ang buhay na tubig. Tinutupad nito ang batas ng tao, na makikita sa salamin ng mga uri ng Lumang Aklat/testamento, na kung walang pagbubuhos ng dugo ay walang kapatawaran.

Ang pamumuno ng bayan ng Diyos, na makikinig sa tinig ni Kristo sa Salita ng Diyos at sumunod sa Kanya sa Kabanal-banalang Lugar, ay dapat magturo sa mga tao na magsalita sa bato. Ngunit nakikita natin sa tipolohiya na kapag ang pari ay nagkasala, ang dugo ay dinadala sa Kabanal-banalang Lugar at ang pari, sa diwa, ay sumisigaw kasama ni Abraham: “Nawa’y si Ismael ay mabuhay sa harap mo!” Gaya ni Moises hinampas nila ang bato at nagdadala ng dugo sa Dakong Kabanal-banalang, sa halip na pumunta sa harapan ng Diyos sa pamamagitan ng malumanay na Anak at makipag-usap sa Kanya.

Kung ang pinahirang saserdote ay magkasala, na magdadala ng pagkakasala sa bayan, kung magkagayo'y maghandog siya sa Panginoon dahil sa kaniyang kasalanan na kaniyang pinagkasalahan ng isang guyang toro na walang kapintasan bilang handog dahil sa kasalanan. Dadalhin niya ang toro sa pintuan ng tabernakulo ng kapisanan sa harap ng Panginoon, ipapatong niya ang kanyang kamay sa ulo ng toro, at papatayin ang toro sa harap ng Panginoon. Pagkatapos ay kukuha ang pinahirang saserdote ng dugo ng toro at dadalhin ito sa tabernakulo ng pagpupulong. **Ilulubog ng pari ang kanyang daliri sa dugo at magwiwisik ng dugo ng pitong ulit sa harap ng Panginoon, sa harap ng tabing ng santuwaryo. At maglalagay ang saserdote ng dugo sa mga sungay ng dambana ng mabangong kamangyan sa harap ng Panginoon,** na nasa tabernakulo ng pagpupulong; at kaniyang ibubuhos ang natitirang dugo ng toro sa paanan ng dambana ng handog na susunugin, na nasa pintuan ng tabernakulo ng pagpupulong. Levitico 4:3-7

Alam ng Diyos ang wakas mula sa simula. Alam niya na di-nagtagal pagkatapos ng pagtatapos ng 2300 taon na pinangungunahan ng paganong pagpapatahimik at paglabag sa pagkawasak, ang mga pinuno ng bayan ng Diyos ay magdadala ng dugo sa Kabanal-banalang Lugar at magsasara ng kanilang mga tainga sa maluwalhating mensahe na ibinigay nina Jones at Wagoner.

Tulad ng mga pinunong Hudyo, ang mga pinuno ng Adventist ay nagpasiya na manindigan sa kanilang mga palatandaan at hindi gumalaw kahit isang pulgada mula sa kanilang sistema ng

pagpapatahimik/pagpapalamig ng pagbabayad-sala. Sa galit ay dalawang beses nilang hinampas ang bato. Minsan sa katauhan ni E.J. Wagoner at dalawang beses sa katauhan ni A.T. Jones. Tumanggi silang buksan ang daan para mabuhay ang bayan ng Diyos sa paningin ng Diyos nang walang tagapamagitan ng dugo. Gaya ng isinulat ng isa sa mga saksi sa mga pangyayaring ito:

Inirehistro ni Kristo ang lahat ng matigas, mapagmataas, mapanuksong pananalita laban sa kaniyang mga lingkod bilang laban sa kaniyang sarili.⁶⁷

Ang mga taong nagpapahayag ng kabanalan ay hinamak si Kristo sa katauhan ng Kanyang mga mensahero. Gaya ng mga Judio, tinatanggi nila ang mensahe ng Diyos. Ang mga Hudyo ay nagtanong tungkol kay Kristo, "Sino ito? Hindi ba ito ang anak ni Jose?" Hindi siya ang Kristo na hinahanap ng mga Judio. Kaya ngayon ang mga ahensya na ipinadala ng Diyos ay hindi ang hinahanap ng mga tao.⁶⁸

Ang dugong iwiwisik sa Sanctuary sa Araw ng Pagtubos ay simbolo ng pagtanggig sa katotohanan ng mga pinuno ng Diyos na nagsara sa kakayahan ng Kanyang mga tao sa pagtanggap nito. Sa loob ng isang henerasyon, halos tinanggihan ang mensahe.

Kung magkagayo'y papatayin niya ang kambing na handog dahil sa kasalanan, na para sa bayan, at dadalhin ang dugo nito sa loob ng tabing, at gagawin niya sa dugo ang gaya ng ginawa niya sa dugo ng toro, at iwiwisik niya sa ibabaw ng luklukan ng awa at sa harap ng luklukan ng awa. Levitico 16:15

Sa sistema ng pagpapatahimik ng Lumang Tipan, ang pagpatay sa kambing na ito ay kumakatawan sa pagkaunawa ng tao sa pagbabayad-sala sa pamamagitan ng dugo. Sa sistema ng puso ng Bagong Tipan, ito ay kumakatawan sa pagtanggig sa katotohanan ng mga tao ng Diyos at sa kanilang pagbubuhos ng dugo ni Kristo at paglagos sa Kanya sa

---

⁶⁷ E.G. White, *Review and Herald*, May 27, 1890, par. 5

⁶⁸ E.G. White, *Fundamentals of Christian Education*, (Review and Herald, 1897), page 472

pamamagitan ng kanilang pagtangga na pumasok, na nagkukumpisal sa kanilang sarili bilang ang mga nagdumi sa Santuwaryo ng dugo.

Sa pagpapatong ng mga kamay at pagsisisi sa buhay na kambing, kaya inihayag ng tao ang kanyang kalikasan upang sisihin ang iba sa kanilang mga kasalanan. "Ginawa ako ng diyablo na gawin ito" ang sigaw ng sangkatauhan. Sa sistema ng Lumang Tipan, ang pagbabayad-sala ay nagaganap kapag ang sisi ay inilalagay sa paanan ng isa na itinuturing na nagkamali; kung paanong ang mga pinuno ng kilusang Adventist ay sinisisi ang pagkakahati sa balikat nina Jones at Waggoner. Ang mga lalaking ito ay naging scapego para sa mga kalamidad na dumarating sa simbahan.

Totoong totoo na mararamdaman ni Satanas ang pagkakasala ng kanyang papel sa mga kasalanan ng lahat ng tao. Siya ay gumala-gala sa mga disyerto ng isang basag at nawasak na lupa sa loob ng 1000 taon, ngunit ang napagbagong loob na tao ay hindi na naghahanap ng kaparusahan sa kanya o nagdadala ng isang mapanlait na akusasyon laban sa kanya; hinahayaan lang niya ang kanyang Tagapagligtas na magsalita sa kanya na nagsasabing "Sawayin ka ng Panginoon." (Jude 1:9).

Tanging kapag ang pagnanais para sa kaparusahan at parusa ay inalis sa kaluluwa, ang buong Espiritu ng Diyos ay maninirahan sa puso. Ang ating Ama ay hindi naghahangad ng kaparusahan, ni hindi Niya sinisisi ang iba. Bilang mga anak ng Diyos tayo ay tinawag sa ganitong karanasan sa karakter.

Bagama't ang mga pinuno ng simbhang Adventist ay dalawang beses na humampas sa bato at samakatuwid ay nasawi sa ilang ng teolohiya ng pagpapatahimik, dadalhin pa rin ng Diyos sa Kabanal-banalang Lugar ang isang grupo na tumatanggap ng mensaheng ibinigay nina Jones at Wagoner sa pagitan ng 1888 at 1895. Malalaman nila ang kasalanan na sumagana sa mensahe ng paghatol na ibinigay ng mga Adventist pioneer. Malalaman nila na ang larawang ito ng paghatol na may pagwiwisik ng dugo ay salamin ng kanilang sariling larawan at hindi sa paraan ng Diyos.

Habang hinahanap natin ang Sanctuaryo, binibigyan tayo ng utos na ito:

Pagkatapos ay binigyan ako ng isang tambo na parang panukat. At tumayo ang anghel, na nagsasabi, "Tumindig ka at sukatin mo ang templo ng Diyos, ang altar, at ang mga sumasamba doon. **Ngunit iwanan ang looban na nasa labas ng templo, at huwag mong sukatin, sapagkat ito ay ibinigay sa mga Gentil.** At tatapakan nila ang banal na lungsod sa loob ng apatnapu't dalawang buwan." Apocalipsis 11:1-2

Inilalarawan ng Apocalipsis kabanata 10 ang karanasan ng mga tao ng Diyos sa pagkain ng mga salita ng maliit na aklat na natatakan noon at ngayon ay bukas na. Ang mensahe ni William Miller na dumating noong 1830s ay matamis sa bibig, ngunit ang karanasan ng pagkabigo ay mapait sa tiyan. Sa oras na ito ang kapangyarihan ng maliit na sungay ay dapat mabali. Ang pangangailangan para sa pagpapatahimik/pagpapalamig ng mga hain sa pagsamba ay dapat ilantad. Ano ang utos sa Apocalipsis 11 na magpapahintulot sa mga tao ng Diyos na linisin ang Santuaryo? "Umalis ka sa court/Labasan." Ano ang nasa Court/Labasan? Ang altar ng sakripisyo na kumakatawan sa sistema ng paghahain. Bakit ito dapat iwanan? Sapagkat ito ay kumakatawan sa sistema ng hustisya ni Satanas kung saan ang sangkatauhan ay kumbinsido na kailangang bayaran para sa kaligtasan.

Dahil nakumbinsi tayo sa pamamagitan ng paghampas ng bato, tayo ay magpapatuloy sa Kabanal-banalan sa liwanag ng katangiang/karakter ipinahayag ni Kristo sa lupa. Dapat nating lisanin ang altar ng sakripisyo. Dapat nating ihinto ang paghingi ng kamatayan para sa paglabag. Dapat nating ihinto ang paghatol at paghatol sa iba. Kapag dinala tayo ng Espiritu ng Diyos sa karanasang ito, maaari nating panghawakan ang talatang ito.

Nakita niya na walang tao, at ipinagtaka niya na walang namamagitan; kaya nga ang Kanyang sariling bisig ay nagdala ng kaligtasan para sa Kanya; at ang Kanyang sariling katuwiran, ito

ATONEMENT

ang umalalay sa Kanya. Sapagka't siya'y nagsuot ng katuwiran na parang baluti, at isang turbante ng kaligtasan sa kaniyang ulo; Siya'y nagsuot ng mga kasuotan ng paghihiganti bilang pananamit, at nagbihis ng sigasig na parang balabal. Isaiah 59:16-17

Ang gawain ng pagbabayad-sala ay upang dalhin ang mga tao ng Diyos sa lugar kung saan hindi na kailangan para sa pagsusumamo ng dugo sa konteksto ng pagpapatahimik/pagpapalamig. Maaaring natapos na ang gawaing iyon sa Hukuman, ngunit ang parehong teolohiya ng pagpapatahimik/pagpapalamig ay dumating sa Kabanal-banalang Lugar. Ang pamamagitan ni Kristo doon ay nagbigay-daan sa pagbangon ng mensahe noong 1888. Ang pagkumpleto ng gawaing ito ay iwanan ang Court/Labasan at ang pangangailangan para sa dugo. Kapag ang dugo ay tumigil sa pagpasok sa Sanctuary, pagkatapos ay maaari itong linisin.

Paano humihinto ang pagpasok ng dugo sa Sanctuary? Kapag itinigil natin ang ating damdamin ng pagkapoot laban sa lahat ng tao, na nagpapatunay na ang ating pagkapoot sa Diyos ay tumigil na. Kung magkagayon ay walang tao sa Sanctuary bilang isang tagapamagitan. Pagkatapos ay tatayo si Michael (Daniel 12:1), dahil kapag ang bayan ng Diyos ay ganap na nagpapakita ng Kanyang katangian, ang mundo ay magnanais na patayin sila. Sa halip, tatayo si Kristo at ililigtas sila. Aleluya.

KABANATA 24

ANG PARUSA SA ATING LAHAT

Habang lumalakas ang Protestanteng repormasyon, si Martin Luther ay tinanong ng kanyang patron, ang elektor na si John Frederick ng Saxony, na magsulat ng isang listahan ng mga artikulo ng pananampalataya na nakilala bilang Smalcald Articles.

Sa mga artikulong ito, buod ni Luther kung ano ang pinaniniwalaan niyang pinakamahalagang turo ng Kristiyanismo. Ang pinakaunang artikulo ay nagsasaad:

Ang una at pangunahing artikulo ay ito: Si Jesucristo, ang ating Diyos at Panginoon, ay namatay para sa ating mga kasalanan at muling nabuhay para sa ating katwiran (Mga Taga Roma 3:24–25). Siya lamang ang Kordero ng Diyos na nag-aalis ng mga kasalanan ng sanlibutan (Juan 1:29), **at ipinatong sa Kanya ng Diyos ang kasamaan nating lahat** (Isaias 53:6). Ang lahat ay nagkasala at malayang inaring-ganap, nang walang sariling mga gawa at merito, sa pamamagitan ng Kanyang biyaya (Efeso 2:8-9), sa pamamagitan ng pagtubos na nasa kay Cristo Jesus, sa Kanyang dugo (Roma 3:23–28). Ito ay kinakailangan upang maniwala. Hindi ito maaaring makuha o mahahawakan ng anumang gawain, batas,

ATONEMENT

o merito/kabutihan. Samakatuwid, malinaw at tiyak na ang pananampalatayang ito lamang ang nagbibigay-katwiran sa atin....

Wala sa artikulong ito ang maaaring ibigay o isuko, kahit na bumagsak ang langit at lupa at lahat ng iba pa (Mark 13:31).⁶⁹

Ang Isaias 53 ay gumaganap ng isang pangunahing papel sa pagkaunawa ng Kristiyano sa pagbabayad-sala. Sinasabing iniatang ng Diyos kay Kristo “ang kasamaan nating lahat” at “nalulugod sa Panginoon na sugat siya.” Ano nga ba ang ibig sabihin nito? Ipinahayag ni Adam Clarke ang karaniwang pag-unawa:

Ang mga nagniningas na sinag na ito, na dapat sana ay bumagsak sa buong sangkatauhan, ay lumihis mula sa Banal na katarungan sa silangan, kanluran, hilaga, at timog, ay nalihis mula sa kanila, at nagtagpo sa kanya. Sa gayo'y pinatagpo ng Panginoon sa kaniya ang kaparusahan dahil sa mga kasamaan ng lahat.⁷⁰

Sumang-ayon si Albert Barnes:

Itinulak sila ni Yahweh na sumugod sa kanya, upang matabunan siya sa kapahamakan, gaya ng nalulupig o nalulupig sa labanan. Ang kahulugan ay, na hindi siya nadaig ng sarili niyang mga kasalanan, ngunit natagpo niya ang atin, na para bang sila ay ginawang magmadali upang salubungin siya at magpatirapa sa kanya. Ibig sabihin, nagdusa siya bilang kahalili natin; at anuman ang tawagin sa kanya upang tiisin ay bunga ng katotohanan na siya ang pumalit sa mga makasalanan; at nang pumalit sa kanila, nakilala niya o nakatagpo ang mga pagdurusa na siyang wastong pagpapahayag ng sama ng loob ng Diyos, at lumubog sa ilalim ng matinding pasanin ng pagbabayad-sala ng mundo.⁷¹

Ang mga pagpapahayag na ito ng pagbabayad-sala, tulad ng paulit-ulit nating sinabi, ay tumutupad sa ating pang-unawang tao sa bagay na

---

⁶⁹ Martin Luther, *The Smalcald Articles*

⁷⁰ Adam Clarke, Komentaryo sa Isaias 53:6

⁷¹ Albert Barnes, Komentaryo sa Isaias 53:6

ito. Tinutupad nito ang maling paniniwala na ang Diyos ay nagalit sa atin at nais tayong patayin dahil sa ating paglabag.

Kung tayo ay tatayo sa Kabanal-banalang Lugar, na iniwan ang altar ng paghahain gaya ng paalala sa atin sa Apocalipsis 11:2, maaari tayong makakita ng ibang larawan. Una, makikita natin ang pahiwatig na ito sa parehong kabanata ng Isaias:

Tunay na dinala Niya ang ating mga dalamhati at dinala ang ating mga kalungkutan; gayon ma'y itinuring natin Siyang hinampas, sinaktan ng Diyos, at pinahirapan. Isaias 53:4

Ang propeta ay hinuhulaan na habang si Jesus ay nagbata sa ating pagtangga sa Kanya at dinala tayo, kahit na tayo ay nagkasala laban sa Kanya, ituturing natin ito na parang ang Diyos ang tumatanggi at nagpapahirap sa Kanya. Mabilis na iminumungkahi ng mga komentarista na ito ay tumutukoy sa mga nagpako sa Kanya noong panahong iyon habang naniniwalang pinarurusahan Siya ng Diyos para sa Kanyang sariling mga kasalanan.

Totoong nais ng mga pinunong Hudyo na ito ang mangyari at piniling makita ito sa ganitong paraan, ngunit mayroon bang mas malalim na layer sa pahayag na ito? Nakatayo sa Kabanal-banalang Lugar, maaari bang talagang sinasabi ni Isaias na ang lahat ng sangkatauhan ay magpapakita ng kanilang pagtangga sa Anak ng Diyos sa Ama at sasabihin na ang Diyos ang gumawa ng pagdurusa sa ating lugar?

Kung titingnan natin ng mabuti ang teksto ng Isaias 53:6 mapapansin natin ang isang bagay na kawili-wili sa literal na pagbasa:

Tayong lahat ay naliligaw na parang tupa, bawa't isa'y sa kaniyang sariling lakad ay lumiko, at pinatagpo siya ng Panginoon, ang parusa sa ating lahat. Isaias 53:6 (YLT)

Ang tanong sa pagbabasa ng tekstong ito ay sino ang nagnanais na gawin ang pagpaparusa? Ang Diyos ba ang nagparusa sa Kanyang Anak, o talagang sinasabi nito na pinahintulutan ng Diyos ang ating nakatagong damdamin ng pagkapoot na mahayag sa Kanyang Anak upang makita nating lahat na nahayag ang ating mga hangarin para sa kaparusahan?

Sa madaling salita, ang kaparusahan ba sa ating lahat ay nangangahulugan ng parusa ng Diyos sa ating lahat, o nangangahulugan ba ito ng lahat ng ating kaparusahan sa Kanya (at lahat ng sa tingin natin ay karapat-dapat sa parusa) na nakikipagkita kay Kristo?

Isaalang-alang ang nakaraang talata na ipinapahayag ng karamihan sa mga pagsasalin bilang “Siya ay nasugatan dahil sa ating mga pagsalangsang.” Ang salita para sa ay nagpapahiwatig na ang Diyos ay sumusugat sa Kanya dahil sa mga paglabag. Ngunit ang Hebreo ay kasing dali ring maisalin ng. Hindi ba iyon ang perpektong kahulugan? Si Kristo ay nasugatan ng ating mga kasalanan. Masakit talaga sa Kanya kapag nagkakasala tayo. Siya ay muling ipinako sa krus kapag pinili nating balewalain Siya at tanggapin si Satanas sa ating buhay sa pamamagitan ng ating makasalanang mga pagpili. Isaalang-alang ang ilang iba pang pagsasalin ng tekstong ito.

Nguni't siya'y **nasugatan dahil sa ating mga kasalanan, at nabugbog dahil sa ating mga kasamaan:** ang parusa ng ating kapayapaan ay nasa kaniya; at sa pamamagitan ng kanyang mga pasa ay gumaling kami. Isaiah 53:5 (Brenton LXX na Pagsasalin)

Sa ating pagkabulag at sa ating likas na poot, natural nating binabasa ang mga tekstong ito bilang galit ng Diyos sa atin. Itinatago nito ang katotohanan na sinasaktan natin Siya, at sa halip ay binibigyang-diin ang diumano'y galit ng Diyos.

Marami, kung hindi man lahat ng tao, alam ang pakiramdam kapag nagkasala sila sa ibang tao at ang galit na nararanasan nila bilang tugon. Nagiging sanhi ito upang makalimutan natin ang maling nagawa natin, sa halip ay nakatuon sa kanilang labis na reaksyon. Ito ang ginagawa ng sangkatauhan sa Diyos sa pagkaunawa nito sa Krus.

Kaya, si Adan ay kumakain ng isang mansanas na hindi niya dapat at pagkatapos ay ang Diyos ay naging galit na galit na gusto Niya itong patayin. Ngayon ay maaari nating isipin na ang Diyos ay bumabagsak sa paligid na nakataas ang mga kamay at sumisigaw kung gaano Siya galit kay Adan dahil sa paglabag sa mga tuntunin. Iyon ay isang paraan upang ilipat ang sisihin, ngunit paano ang mahinahon, cool at

kalkuladong tugon nang walang anumang pagpapakita ng emosyon na tahimik na binibigkas ang mga salitang "Hahanapin kita at papatayin kita." Anuman ang gumagana upang makakumbinsi na umangkop sa ating mga preconceptions tungkol sa Diyos, upang ilipat ang sisihin sa Diyos at gawin siyang mukhang psychotic. Hindi ba maraming tao ang naisip: "Lahat ng sakit at pagdurusa na ito, pinahirapan at pinahirapan ni Jesus, lahat dahil kailangan ng Diyos ng taong magpaparusa at

Bakit napakalungkot ng kaluluwa ni Jesus? Dahil ba ang galit ng Ama ay bumababa na sa Kanya? O ito ba ay ang buong epekto ng pagtanggap ng tao.

mamatay — hindi ba ito ay sobra-sobra at hindi makatwiran? Anong uri ng Diyos ang gagawa niyan?" Ito ay nagpapahintulot sa atin na pigilan ang ating pagkakasala at iwasang kilalanin kung paano sinaktan ng ating makasariling buhay ang Diyos.

Patayin si Adam dahil sa pagkain ng mansanas? Anong uri ng Diyos ang gagawa niyan? Anuman ang

iniisip natin, ang katapusan ng laro ay ibigay ang sisi sa Diyos sa pamamagitan ng pag-iisip sa Kanya na magpakita ng labis na reaksyon.

Kung paano natin naiintindihan ang Isaias 53 ay binibigyang kahulugan kung paano natin naiintindihan ang nangyari sa hardin ng Getsemani.

Pagkatapos ay sinabi Niya sa kanila, "Ang aking kaluluwa ay labis na nalungkot, hanggang sa kamatayan. Manatili ka rito at manood kasama Ko." Mateo 26:38

Bakit napakalungkot ng kaluluwa ni Jesus? Dahil ba ang galit ng Ama ay bumababa na sa Kanya? O ito ba ay ang buong epekto ng pagtanggap ng tao na nararanasan Niya mula sa mga naroroon, na kumakatawan sa lahat ng reaksyon ng sangkatauhan sa Kanya? Inilatag ni Spurgeon ang kaso sa harap natin habang nakikita niya ito:

Ano kung gayon, sa palagay mo, na kakaibang nagpapakilala sa Getsemani at sa mga kalungkutan doon? Naniniwala kami na

ngayon ay inilagay siya ng Ama sa kalungkutan para sa atin. Ngayon ay kinailangan ng ating Panginoon na kumuha ng isang kopa mula sa kamay ng Ama. Hindi mula sa mga Hudyo, hindi mula sa taksil na si Judas, hindi mula sa natutulong na mga disipulo, hindi mula sa diyablo nanggaling ang pagsubok ngayon, ngunit ito ay isang sarong puno ng isa na alam niyang kanyang Ama, ngunit na gayunpaman ay naunawaan niya na nagtalaga sa kanya ng isang napakapait na gayuma, isang kopa na hindi lasing ng kanyang katawan at upang gugulin ang apdo sa kanyang laman at labis na ikinagulat ng kanyang puso. Siya shrunk mula dito, at samakatuwid siguraduhin na ito ay isang draft na mas kakila-kilabot kaysa sa pisikal na sakit, dahil mula doon ay hindi siya pagurong; ito ay isang gayuma na higit na kakila-kilabot kaysa sa kadustaan, mula sa hindi niya tinalikuran; higit na kakila-kilabot kaysa sa tukso ni Satanas, —na kanyang napagtagumpayan: ito ay isang bagay na hindi maisip na kakila-kilabot, kamangha-mangha na puno ng pangamba, na nagmula sa kamay ng Ama. Inalis nito ang lahat ng pag-aalinlangan kung ano iyon, dahil mababasa natin “Nalulugod sa Panginoon na sugat siya, inilagay niya siya sa pagdadalamhati: pagka iyong ginawa ang kaniyang kaluluwa na handog para sa kasalanan.” “Ipinasa sa kanya ng Panginoon ang kasamaan nating lahat.” Ginawa niya siyang kasalanan para sa atin kahit na hindi niya alam ang kasalanan. Ito, kung gayon, ang naging sanhi ng pambihirang depresyon ng Tagapagligtas. Siya ngayon ay malapit nang "tumikim ng kamatayan para sa bawat tao," upang tiisin ang sumpa na nararapat sa mga makasalanan, dahil siya ay tumayo sa lugar ng makasalanan at kailangang magdusa sa kahalili ng makasalanan. Narito ang sikreto ng mga paghihirap na iyon...⁷²

Inihandog ni Spurgeon ang kopa kay Kristo na puno ng poot ng Ama laban sa kasalanan. Ito ang perpektong maskara upang itago ang katotohanan ng ating likas na pagkamuhang tao laban sa Diyos at sa Kanyang Anak. Paano ginawa ng Diyos ang kaluluwa ng Kanyang

---

⁷² Charles Spurgeon, *The Agony in Gethsemane*, October 18, 1874

Anak bilang isang handog para sa kasalanan? Malinaw na sinasabi sa atin ng Bibliya:

Siya na hindi ipinagkait ang Kanyang sariling Anak, **ngunit ibinigay Siya** para sa ating lahat, paanong hindi Niya ibibigay sa atin ng walang bayad ang lahat ng mga bagay na kasama Niya? Roma8:32

Noong kasama ninyo ako araw-araw sa templo, hindi ninyo ako sinubukang sakupin. Ngunit **ito ang iyong oras**, at ang kapangyarihan ng kadiliman. Luke 22:53

Ibinigay ng Diyos si Kristo sa atin. Sinabi sa kanila ni Jesus, "Ito ang inyong oras at ang kapangyarihan ng kadiliman." Ang pag-ibig ng Diyos na umalalay kay Kristo ay tila naglaho. Ang Ama ay lumilitaw na abandunahin Siya? Tinalikuran ba ng Diyos ang Kanyang Anak o higit na tuwiran ay ipinataw Niya muna ang Kanyang galit sa Kanya at pagkatapos ay hinayaan Siyang mamatay? Paano natin ito naiintindihan? Saan nagmula ang kalungkutan na ito?

Nang magkagayo'y nagtipon ang mga punong saserdote, ang mga eskriba, at ang matatanda ng bayan sa palasyo ng dakilang saserdote, na tinatawag na Caifas, at nagbalak na hulihin si Jesus sa pamamagitan ng daya at siya'y patayin. Mateo 26:3-4

Ang mga pinuno ng bansa ay nagbabalak na patayin Siya. Alam Niya ito, at naramdaman Niya ang sakit ng pagtangga na ito ng mga partikular na piniling magliwanag ng liwanag ng katotohanan sa mundo.

Siya ay dumating sa Kanyang sarili, at ang Kanyang sarili ay hindi Siya tinanggap. Juan 1:11

Marahil ang mga disipulo na piniling sumunod sa Kanya ay mauunawaan ang kaharian na Kanyang ipinarito upang itatag? Ilang sandali bago ang Getsemani, nabasa natin ang malungkot na katotohanan/realidad:

ATONEMENT

“Ngunit masdan, ang kamay ng Aking tagapagkanulo ay kasama Ko sa mesa. At tunay na ang Anak ng Tao ay aalis ayon sa itinakda, ngunit sa aba ng taong iyon kung saan Siya ipagkakanulo!” Nang magkagayo'y nagsimula silang magtanong sa isa't isa, kung sino sa kanila ang gagawa ng bagay na ito. Ngayon ay nagkaroon din ng isang pagtatalo sa gitna nila, kung sino sa kanila ang ituturing na pinakadakila. Luke 22:21-24

Nang babalaan sila ni Jesus na isa sa kanila ang magkakanulo sa Kanya, ang mga disipulo ay nagulat at nagtaka kung sino ito. Ito ay nagiging isang debate kung sino sa kanila ang pinakadakilang alagad. Wala ba silang narinig na itinuro sa kanila ni Jesus? Napakasakit nito para kay Jesus. Matapos ang lahat ng oras na itinuro Niya sa kanila, hindi pa rin nila nauunawaan ang pangunahing prinsipyo ng Kanyang kaharian ng pag-ibig.

Habang sila ay umalis sa lugar kung saan sila kumain, sinubukan ni Jesus na babalaan sila kung ano ang kanilang gagawin:

At nang sila ay umawit ng isang himno, ay nagsilabas sila sa Bundok ng mga Olibo. Pagkatapos ay sinabi ni Jesus sa kanila, “Kayong lahat ay matitised dahil sa Akin ngayong gabi, sapagkat nasusulat: ‘Sasaktan Ko ang pastol, at ang mga tupa ng kawan ay mangangalat.’ Ngunit pagkatapos na ako ay mabuhay, mauuna ako sa inyo sa Galilea. Sumagot si Pedro at sinabi sa Kanya, Kahit na ang lahat ay matisod dahil sa Iyo, hinding-hindi ako matitised. Mateo 26:30-33

Tinanggihan ni Pedro ang panawagan ni Hesus. Ito ay karagdagang patunay na si Pedro ay higit na nagtitiwala sa kanyang sarili kaysa kay Kristo. Siya lamang ang tagapagsalita ng buong sangkatauhan. Ano ang kalungkutan na dinala ni Jesus? Ito ay hindi misteryo:

Siya ay hinahamak at itinatakwil ng mga tao, isang Tao ng kalungkutan at bihasa sa kalungkutan. At aming itinago, parang, ang aming mga mukha mula sa Kanya; Siya ay hinamak, at hindi natin Siya pinarangalan. Isaiah 53:3

Ang kalungkutan ay tuwirang nagmumula sa pagtangga na Kanyang kinakaharap mula sa mga tao. Ito ay dahil itinago natin ang ating mga mukha mula sa Kanya kung kaya't Siya ay tinusok ng kalungkutan. Kung hahayaan mo ang iyong sarili na lumakad kasama si Wagoner tungo sa pagkalalaking Kristiyano, makikita mo na ang pagtangga na ito ay nangyayari para kay Kristo araw-araw.

Sa lahat ng kanilang kapighatian Siya ay nagdalamhati, at iniligtas sila ng Anghel ng Kanyang Presensya; sa Kanyang pag-ibig at sa Kanyang habag ay tinubos Niya sila; at dinala niya sila at dinala sa lahat ng araw ng una. Isaias 63:9

Sa lahat ng mga araw ng mundong ito ay dinala at dinala tayo ni Kristo. Habang tinatanggihan natin siya sa ating makasalanang pag-iisip at pagkilos, dinadala Niya tayo, pinoprotektahan tayo, namamagitan para sa atin at umiiyak para sa atin. Kapag nagkaroon ka ng lakas ng loob na iwanan ang altar na tanso, makikita mo ang isang Krus na napakaliwanag, napakaliwanag na puno ng pagmamahal, na ang iyong puso ay maaantig hanggang sa puntong makipagkasundo ka sa Diyos upang matanggap mo ang pagbabayad-sala.

Sa sama-samang pagtangga kay Kristo, sa sandaling iyon ng pagkaunawa na walang sinuman sa planeta ang nagnanais sa Kanya, naranasan Niya sa Kanyang puso ang katotohanan na:

Walang nakakaunawa; walang naghahanap sa Diyos. Roma 3:11
(NIV)

Nang maglaon, ipinahayag ng mga pinuno ng Israel ang pansansinukob na damdamin, na nagsisiwalat ng laganap na poot ng tao laban sa Diyos:

Nagtitiwala siya sa Diyos. Hayaang iligtas siya ng Diyos ngayon kung gusto niya, sapagkat sinabi niya, "Ako ang Anak ng Diyos."
Mateo 27:43 (NIV)

Ang mga salitang ito sa katotohanan ay ang projection ng mga kaisipan ng sangkatauhan sa Diyos. Ang sama-samang kagustuhan ng mga anak na lalaki at babae ni Adan ay nagsasalita sa isang tinig.

ATONEMENT

... "Alisin mo siya! Alisin mo siya! Ipako siya sa krus!" "Ipapako ko ba sa krus ang iyong hari?" tanong ni Pilato. "Wala kaming hari kundi si Cesar," sagot ng mga punong saserdote. Juan19:15

Ang makalangit na Ama ay hindi tumututol. Pinahihintulutan Niya tayong ipahayag ito sa Kanya. Paano? Sa Kanyang katahimikan. Ang tanging pulso na mararamdaman ni Jesus ay ang sama-samang pulso ng tao ng pagtangga. Ang tinig ng sangkatauhan, na tinulungan ni Satanas at ng kanyang mga anghel, ay nilunod ang tinig ng Diyos. Pinahintulutan tayo ng Diyos na umupo sa Kanyang trono upang hatulan at hatulan ang Kanyang Anak.

Bakit Niya tayo hinayaang gawin ito? Na baka dumami ang ating pagkakasala.

Ang mga bagay na ito ay iyong ginawa, at ako ay tumahimik; naisip mo na ako ay lubos na katulad mo; nguni't aking sasawayin ka, at iaayos ko sila sa harap ng iyong mga mata. Awit 50:21

Ito ay kung paano ibinigay ng Diyos ang Kanyang Anak. Pinahintulutan Niya tayong lunurin ang Kanyang tinig. Hindi siya gumanti. Hindi siya nagsalita pero hinayaan na lang namin. Basahin natin itong muli:

Tayong lahat ay naliligaw na parang tupa, bawa't isa'y sa kaniyang sariling lakad ay lumiko, at pinatagpo siya ng Panginoon, ang parusa sa ating lahat. Isaias 53:6 (YLT)

Dahil tayo ay bumaling sa ating sariling paraan, tumangga na makiramay sa Kanya, at tinanggihan ang Kanyang mga pagsusumamo para sa atin na patawarin ang ating mga kaaway at pabayaan ang ating pangangailangang parusahan, ang katahimikan ng Diyos ay naging sanhi ng ating itinalagang kaparusahan sa Kanyang Anak.

Sa dilim ng gabi, habang si Jesus ay lubhang nagsisikap na tusukin ang pagtangga na ibinigay natin sa Kanya, naisip Niya na kung maaari lamang Niyang malaman na ang Kanyang mga disipulo ay nananalangin para sa Kanya; kung maaari Niyang malaman ito, kung

gayon ang spell ng kawalan ng pag-asa na nasa Kanya ay maaaring masira.

Lumayo Siya ng kaunti at nagpatirapa, at nanalangin, na nagsasabi, "O Aking Ama, kung maaari, ay ilayo sa Akin ang sarong ito; gayunpaman, hindi ayon sa kalooban ko, kundi ayon sa kalooban Mo." Nang magkagayo'y lumapit siya sa mga alagad at naratnan silang nangatutulog, at sinabi kay Pedro, Ano! Hindi mo ba kayang manood kasama Ko ng isang oras? Magbantay at manalangin, baka kayo'y pumasok sa tukso. Tunay na ang espiritu ay nagnanais, ngunit ang laman ay mahina." Muli, sa ikalawang pagkakataon, Siya ay umalis at nanalangin, na nagsasabi, "O Aking Ama, kung ang sarong ito ay hindi maaaring mawala sa Akin maliban kung inumin ko ito, ang Iyong kalooban ang mangyari." At siya ay dumating at naratnan silang nangatutulog, sapagka't ang kanilang mga mata ay mabigat. Mateo 26:39-43

Pagkatapos ng bawat oras na manalangin Siya sa Kanyang Ama para sa tanda ng Kanyang pagtanggap, pinuntahan Niya ang Kanyang mga disipulo upang makita ang ilang uri ng katibayan na may nagmamalaskit sa Kanya. Natagpuan niya silang tulog. Ito ay tumusok sa Kanya hanggang sa kaibuturan/kailaliman. Ibinulong ni Satanas sa Kanyang tainga na ang lahat ng Kanyang gawain ay walang kabuluhan at walang sinumang nagmamalaskit sa Kanya. Alam Niya na ang mga natutulog na disipulo, na walang tulong sa pamamagitan ng panalangin, ay tatakas sa Kanya gaya ng ginawa nila. (Mateo 26:56).

Ang matinding kalungkutan ni Hesus ay hindi dahil sa maling ideyang ito na ang poot ng Diyos ay bumaba sa Kanya. Ang kalungkutan na ito ay tuwirang nagmumula sa ating pagtangga sa Kanya. Siya ay nasugatan sa paglabag na ito. Ang lahi ng tao ang pumatay sa Anak ng Diyos, hindi sa Kanyang minamahal na Ama. Si Adan ang humatol sa Diyos, hindi ang Diyos ang humatol kay Adan. Ngunit hindi natin malalaman ang tunay na epekto ng ating kasalanan hangga't hindi natin ito nakikita sa pagkamatay ni Kristo.

Ibinigay ng Diyos ang Kanyang Anak sa ating galit upang makita natin ang poot na namamalagi sa loob at ang paghatol na hindi natin sinasadyang nararamdaman sa Diyos.

Nakatayo sa altar na tanso sa Hukuman, nakikita natin ang Diyos na inaako ang katangian ng isang hukom. Siya ay tila inalis ang Kanyang magiliw na mga katangian ng isang Ama at lumilitaw sa madilim na ulap bilang isang mapaghiganting hari. Sa ganitong pag-iisip ng kawalan ng kapanatagan at takot sa ating Ama sa langit, ang pagbubuhos ng dugo ni Kristo ay nakakakumbinsi sa atin na ang kapatawaran ay tiyak. Sa katiyakang ito ay inaanyayahan tayong lumakad na kasama ni Jesus sa Kabanal-banalan, kung saan tayo ay inaalok ng pagkakataong malaman kung ano ang tunay na nangyari at kung sino ang humihingi ng kamatayan.

Ang karamihan sa mundo ay tatanggi sa imbitasyon dahil makitid ang daan at kakaunti ang mga gustong hanapin ito.

Gayunpaman, kailangan nating itanong ang tanong: Ano ang ibig sabihin ni Jesus nang sabihin Niyang “Huwag mangyari ang aking kalooban, kundi ang iyo.”? Ang sama-samang pagtanggì sa sangkatauhan ay nagpabigat sa Kanya nang labis na nadama Niya na napalayo sa Kanyang Ama. Ang pinagsama-samang kasalanan ng sangkatauhan ay ang maniwala na si Kristo ay sinaktan ng Diyos at pinahirapan. Natukso si Jesus na maniwala sa pinaniniwalaan ng lahat tungkol sa Kanya. Ang kanilang pagtanggì sa Kanya na nagmumula sa paniniwalang pinarurusahan Siya ng Diyos ay naging dahilan upang Siya ay magpumiglas kung ito nga ba ang katotohanan.

Nagsimula siyang makipaglaban sa maling ideya na talagang pinarurusahan Siya ng Diyos tulad ng pakikipaglaban ni Abraham sa maling ideya na nais ng Diyos na isakripisyo Niya ang kanyang anak. Idiniin ni Satanas ang kasinungalingang ito sa Kanya. Lahat ng bagay sa paligid ni Jesus ay tila nagpapatunay sa Kanyang nararamdaman. Ngunit kung paanong nanaig ang pananampalataya ni Abraham sa paniniwalang kayang buhayin ng Diyos ang kanyang anak, nanaig din si Hesus sa paniniwalang hindi Siya pababayaang ng Kanyang Ama sa

huli kundi bubuhayin Siya mula sa mga patay. Binasag ni Jesus ang kadiliman nang manalangin Siya ng “Ama, sa iyong mga kamay ay ipinagkakatiwala ko ang Aking espiritu.” (Lukas 23:46).

Dinaig ng pananampalataya ni Hesus ang lahat ng ating maling ideya tungkol sa karakter ng Diyos. Natukso siyang maniwala na tinalikuran Siya ng Diyos, na siyang dahilan ng kasalanan na pinaniniwalaan ng bawat tao kapag mahirap ang panahon, ngunit ang Kanyang perpektong pananampalataya ay hindi sumuko sa kasinungalingang ito. Siya ay kumapit sa Kanyang Ama at ang Ama ay kasama ng Kanyang Anak doon sa kadiliman.

Ginawa niyang lihim na dako ang kadiliman; Ang Kanyang kulandong sa paligid Niya ay madilim na tubig at makapal na ulap ng kalangitan. Awit 18:11

Saan nagmula ang kadilimang ito?

Nasa Kanya ang buhay, at ang buhay ang siyang ilaw ng mga tao. At ang liwanag ay kumikinang sa kadiliman, at hindi ito naunawaan ng kadiliman. Juan 1:4–5

Sapagkat masdan, tatakpan ng kadiliman ang lupa, at ang malalim na kadiliman sa mga tao; ngunit ang Panginoon ay babangon sa ibabaw mo, at ang kaniyang kaluwalhatian ay makikita sa iyo. Isaias 60:2

Datapuwa't kung ang ating evangelio ay natatakpan, ito'y natatakpan sa mga napapahamak, na ang mga pagiisip ay binulag ng dios ng panahong ito, na hindi nagsisisampalataya, upang ang liwanag ng evangelio ng kaluwalhatian ni Cristo, na siyang larawan ng Dios, ay hindi sumilang sa kanila. 2 Corinto 4:3–4

... upang imulat ang kanilang mga mata, upang sila ay ibalik mula sa kadiliman tungo sa liwanag, at mula sa kapangyarihan ni Satanas tungo sa Diyos,... Acts 26:18

Ang kadiliman sa paligid ng Krus ay ang nakikitang pagpapakita ng kawalan ng pananampalataya ng sangkatauhan na kinasihan ni

Satanas. Ang kadiliman ay nagmula sa kapangyarihan ni Satanas. Ang kapangyarihang ito ay ginagamit niya sa sangkatauhan, at sa pamamagitan ng sangkatauhan ay sinubukan ni Satanas na ilagay ang kanyang kadiliman sa pagitan ng Diyos at ng Kanyang Anak.

Ang kaluwalhatian ng pag-ibig ng Diyos sa pagbibigay ng Kanyang Anak ay itinago sa kadilimang ito ng ating masamang kawalan ng pananampalataya. Kung paanong si Moises ay sinabihan ng mga tao na maglagay ng lambong sa kanyang mukha, gayundin ang mundo ay nagtaklob sa Krus sa kadiliman upang itago ang liwanag ng pag-ibig ng Diyos.

Ang mukha ng Diyos ay natatakpan ng ating kadiliman. Nagdulot ito kay Jesus na madama na iniwan Siya ng Kanyang Ama nang hindi Niya ginawa. Hindi pinigilan ng Diyos ang kadilimang ito na ihayag ang sarili nito dahil hanggang sa ang kadilimang ito ay nahayag, wala tayong tunay na ideya tungkol sa poot na umiiral sa loob natin.

Gayunpaman, mayroong dalawang tao na nagbigay kay Jesus ng isang kislap ng pag-asa upang tulungan Siya sa paparating na libingan: ang babaeng naghugas ng Kanyang mga paa at ang magnanakaw sa krus. Ginawa ni Jesus na walang kamatayan ang gawain ng babaeng naghugas ng kanyang mga paa sa pamamagitan ng pagsasabi sa Kanyang mga disipulo na kapag ipinangaral ang ebanghelyo, ang kuwentong ito ay kailangang isalaysay kasama nito. (Mateo 26:13).

Nang si Jesus ay nakabitin sa Krus, nakikinig sa mga taong nanunuya sa Kanya at maging ang Kanyang mga disipulo na nagpahayag ng pag-aalinlangan kung ito ba ang Mesiyas, ang pananampalataya ng magnanakaw ay sumambulat sa mga salitang: "Panginoon, alalahanin mo ako pagdating mo sa iyong kaharian." Napakalaking pagpapala nito kay Jesus, napakasayang magkaroon ng isang tao na magpahayag ng pananampalataya sa Kanya sa Kanyang pinakamadilim na oras.

Kapag pinagsama-sama ang lahat ng mga piraso, natuklasan natin na bagama't pinahintulutan ng Diyos ang Kanyang Sarili na magpakita upang magbuhos ng poot sa Kanyang Anak sa Hukuman at ialay ang ating mga kasalanan kay Hesus bilang ating kahalili, ang katotohanan

ay ito talaga ang ating poot na naghahangad na itago ang sarili mula sa kakila-kilabot na katotohanan na nais nating patayin ang Anak ng Diyos. Tayo ang nagpahayag ng poot na ito sa Diyos at nag-claim na Siya ay sinaktan ng Diyos. Inaangkin natin na inilagay ng Diyos ang kasamaan sa Kanya, ngunit ang katotohanan ay pinahintulutan ng Diyos na ang ating pagnanais para sa kaparusahan ay matugunan sa Kanya at ito ay kung paano ginawa ng Diyos ang Kanyang Anak bilang isang handog para sa ating kasalanan. Ibinigay Niya Siya sa ating galit upang sa ating madilim na isipan ay yakapin natin ang kapatawaran.

Gaano kalalim ang pag-ibig ng Ama sa atin, kung gaano kalawak ang sukduhan na ibibigay Niya ang Kanyang kaisa-isang Anak upang kumbinsihin tayo na tayo ay Kanyang kayamanan, gayundin upang ipakita sa atin na tayo ang nagnanais ng kamatayan. Kapag napagtanto natin na tayo ang humihingi ng kamatayan bilang kaparusahan ng kasalanan at hindi ito ang katangian ng Diyos, kung gayon ang kadiliman ay maglalaho at ang pagbabayad-sala ay matatapos.

Ang ating mahal na Ama ay hindi kailanman nagnanais ng sakripisyo para sa kasalanan, kailangan Niyang ibigay sa atin ang ating nais upang masiyahan ang ating mga ideya ng katarungan/hustisya. Walang ibang paraan para iligtas tayo sa ating lubos na katangahan at kasamaan. Ngunit salamat sa Diyos hindi Niya tayo hinahatulan. Salamat sa Diyos, mahal pa rin Niya tayo; at salamat Hesus sa pagdaan sa lahat ng kakila-kilabot na iyon para sa atin.

CHAPTER 25

BUMALIK SA ILANG

Babalik tayo ngayon sa kwento ng kilusang Adbiyento at ang kanilang tugon sa mensaheng ibinigay kina Wagoner at Jones.

Upang maitakda ang mga bagay sa konteksto, ibubuod ko nang maikli ang napag-usapan natin sa kasaysayan na may kaugnayan sa pang-unawa ng mga tao sa Krus at kung paano naunawaan ang pagbabayad-sala.

Ang sistema ng paghahain na ibinigay kay Adan upang ipakita sa kanya ang pagkapoot na umiiral sa kanyang puso sa Diyos ay binaluktot sa paglipas ng panahon. Ang paghatol na nadama ng mga tao patungo sa Diyos ay ipinakita sa kanilang paniniwala tungkol sa Diyos. Maling akala nila na ang Diyos ay nagalit sa kanila at humiling ng mga sakripisyo upang mapayapa/mapalamig. Maging ang mga tunay na tagasunod ng Diyos ay naimpluwensyahan ng mga ideyang ito, kahit na nakita nila ang isang simbolo ng pagdating ng Mesiyas sa mga sakripisyo.

Ang bayan ng Diyos ay naimpluwensiyahan ng mga bansang nakapaligid sa kanila hinggil sa kahulugan ng mga hain. Nang mabihag sila ng Babylon noong ika-6 na siglo B.C., mas naimpluwensyahan sila ng ideya ng pagpapayapa/pagpapalamig sa pamamagitan ng sakripisyo.

Matapos pumarito si Kristo sa lupa at ibigay ang Kanyang buhay para sa atin, itinaas ng Simbahang Kristiyano ang paganong ideya ng pagpapayapa/pagpapalamig. Inalis nito ang panlabas na paganong sistema at sinira ang kanyang santuwaryo ng pagsamba, ngunit pinanatili niya ang prinsipyo ng pagpapayapa/pagpapalamig sa pamamagitan ng sakripisyo ni Kristo.

Idinetalye natin ang mga kaisipan ng mundong Kristiyano tungkol sa pagbabayad-sala at kasiyahan ng poot ng Diyos sa pamamagitan ng sakripisyo ni Kristo. Ang pananaw sa Krus na ipinakita ay nagbibigay-kasiyahan sa pang-unawa ng tao sa pagbabayad-sala at nagbubukas sa sangkatauhan ng pintuan ng kapatawaran. Ngunit hindi ito nakarating sa puso ng poot na naninirahan sa mga tao laban sa Diyos.

Ang pag-usbong ng kilusang Adventist noong 1840s ay pinagsama ang mga propesiya ni Daniel sa sistema ng Sanctuary ng mga Hudyo upang maglahad ng mensahe ng huling paghatol at pagbabayad-sala. Inilipat nito ang gawain ng pagbabayad-sala mula sa kamatayan ni Kristo tungo sa ministeryo ni Kristo sa langit bilang ating Mataas na Saserdote. Inalis nito ang ulap ng espiritismo upang ihayag ang isang literal na Sanctuary sa langit at isang gawain ng paghatol para sa pag-aalis ng kasalanan mula sa mga nagpahayag ng pangalan ni Jesus.

Ang mensaheng ito ay may kapangyarihang harapin ang poot na umiiral sa tao. Ito ay isang hakbang pasulong mula sa altar ng paghahain patungo sa Kabanal-banalang Lugar sa langit. Ang hindi ibinigay ng mensahe ng mga unang Adventist ay isang paglalahad ng sistema ng pagpapayapa/pagpapalamig ng sakripisyo. Ipinagpatuloy nitong ipinakita ang Diyos bilang isang humihingi ng kaparusahan ng kamatayan para sa kasalanan.

Bagama't ibinigay sa atin ng mga Adventist pioneer ang susi para makapasok sa Kabanal-banalang Lugar, hindi nila ibinigay ang susi para sa pagbabayad-sala doon. Ang kanilang mensahe ay wastong nagsasanhi ng kasalanan ng sangkatauhan sa pagsisiwalat ng ating mapanghatol, mapanghusgang kalikasan, ngunit hindi ito makapagbibigay ng lunas sa problemang ito.

Nagpadala ang Diyos ng pinakamahalagang mensahe sa matatandang sina Wagoner at Jones. Sa pamamagitan ng bago at tamang pagkaunawa sa mga tipan, ibinigay nito sa mga tao ang susi upang mabuksan ang tunay na pagkaunawa sa kabutihan/katwiran sa pamamagitan ng pananampalataya. Ito ang dahilan kung bakit ang kasaysayan ng mensaheng ito ay napakahalaga sa paksa ng pagbabayad-sala.

Ang pangunahing tono ng kanilang mensahe ay nagsasangkot ng pagtingin sa Krus bilang isang bagay sa kasalukuyan. Hinawi nito ang kurtina para makita natin ang mga pagdurusa ng Diyos at ng Kanyang Anak at ang tunay na kahulugan ng kanilang pagsasakripisyo sa sarili. Ang kanilang pang-araw-araw na pagdadala ng pagdurusa ng mundo ay may napakalakas na kapangyarihan upang isama ang kaluluwa sa Diyos.

Sa kontekstong ito na naitatag na ngayon, bumalik tayo sa malungkot na kuwento ng pagtanggap sa mensaheng ito ng kilusang Adventista.

Ang liwanag na sinimulang ibahagi nina Wagoner at Jones sa kilusan ng pagdating/advent ay mainit na pinagtatalunan. Ang labanan ay nakasentro sa kung paano natin naiintindihan ang aklat ng Galacia, lalo na ang kabanata 3.

Naniniwala ang mga pinuno ng simbahan na ang batas na binanggit sa Galacia 3:19 ay tumutukoy sa batas ni Moises at may bisa hanggang sa dumating ang binhi sa mundo, na si Cristo. Samakatuwid pagkatapos ng Kanyang pagkakatawang-tao ang batas ni Moises ay hindi na mabisa. Dahil ayaw ng mga Adventist na alisin ang Sampung Utos, ginawa nilang ang batas dito ay tumutukoy sa ceremonial law.

Ano nga ba ang layunin ng batas? Ito ay idinagdag dahil sa mga pagsalangsang, hanggang sa dumating ang Binhi na kung saan ginawa ang pangako; at ito ay itinalaga sa pamamagitan ng mga anghel sa pamamagitan ng kamay ng isang tagapamagitan. Galacia 3:19

Gamit ang kanyang bagong pananaw sa mga tipan, sinabi ni Wagoner na ang batas na binanggit sa talatang ito ay ang buong batas moral, kabilang ang Sampung Utos at ang batas na ito ay mananatiling may bisa hanggang sa panahon na ang Binhi, bilang si Kristo, ay tumanggap ng pangakong ginawa kay Abraham.

Kasama sa pangakong ito ang lupain, na sinasabi sa atin ni Pablo na ang buong mundo.

Sapagka't ang pangako na siya'y **magiging tagapagmana ng sanglibutan** ay hindi kay Abraham o sa kaniyang binhi sa pamamagitan ng kautusan, kundi sa pamamagitan ng katuwiran ng pananampalataya. Roma 4:13

Dahil hindi natanggap ni Abraham ang pangako ng lupa, tatanggapin niya ito kapag dumating si Kristo sa ikalawang pagkakataon sa lupa sa katapusan ng mundo. (Gawa 7:5; Hebreo 11:10). Ang pagdating ni Jesus na binanggit sa Galacia 3:19 ay ang Kanyang Ikalawang Pagparito, hindi ang Kanyang una, dahil ang layunin ng batas ay harapin ang paglabag, at ang paglabag ay nagpapatuloy hanggang sa Ikalawang Pagparito. Ang buod ng argumento ni Waggoner ay ang batas ay palaging gumagana upang ihayag ang pagiging makasalanan ng tao at sa gayon ay dalhin siya kay Kristo.

Kaya't ang kautusan ay naging ating tagapagturo upang dalhin tayo kay Cristo, upang tayo ay maaring-ganap sa pamamagitan ng pananampalataya. Galacia 3:24

Iniharap niya ang isang pare-parehong ebanghelyo na pareho sa buong Bibliya at kasaysayan ng tao, isang agham ng kaligtasan na hindi nagbabago sa kung paano nito napapagtagumpayan ang kasalanan. Ang batas ay humahatol sa kasalanan at dinadala tayo kay Kristo. Binibigyan tayo ni Kristo ng biyaya at tinutulungan tayong madaig ang ating mga kahinaan. Sa totoong mga salita, masasabi natin na ang karanasan ni Abraham kay Hagar at Ismael ay nagdala sa kanya upang matanto ang kanyang kawalan ng pananampalataya. Siya ay nagpakumbaba sa pagsisisi at sa pananampalataya noon ay isinilang si

Isaac. Ang isang karanasan sa tipan ay palaging humahantong sa iyo sa isa pa kung hindi mo lalaban ang pamumuno ng Diyos.

Gaya ng sinabi ko dati, ang balangkas na ito para sa ebanghelyo ay nagbukas ng mas malalim na katotohanan ng mga pagdurusa ni Kristo sa buong Kasulatan. Ito ay humantong sa kanya upang makita ang Krus ni Kristo bilang isang kasalukuyang katotohanan sa buong kasaysayan ng tao. Pinangunahan nito si Wagoner na gumawa ng mga pahayag tulad nito:

Isang malubha na pagkakamali ang isipin na si Kristo ay namamagitan upang payapain/palamigin ang poot ng Diyos, at hikayatin Siya na ituring ang tao nang may pabor. Hindi gaanong nagalit ang Diyos sa mundo kung kaya't kinailangan ang kamatayan ng Kanyang Anak upang mapawi/palamigin ang Kanyang poot. Hindi; "Gayon na lamang ang pag-ibig ng Diyos sa sanglibutan, na ibinigay niya ang kanyang bugtong na Anak, upang ang sinumang sumampalataya sa Kanya ay hindi mapahamak, kundi magkaroon ng buhay na walang hanggan." Juan 3:16. "Narito ang pag-ibig, hindi sa ating inibig ang Diyos, kundi siya ang umibig sa atin, at sinugo ang Kanyang Anak upang maging pangpalubag-loob sa ating mga kasalanan." 1 Juan 4:10. Ang Diyos ay kaibigan ng tao; ang tao ay kaaway ng Diyos. Hindi kailangan ng Diyos na makipagkasundo sa tao; ngunit ang mga tao ay kailangang makipagkasundo sa Diyos.⁷³

The heart of the issue was how righteousness by faith was achieved through these two covenants and how they worked together. The old system separated the work of the two covenants and therefore destroyed the principles of righteousness by faith.

Ang mga pinuno ng simbahan ay bumuo ng isang sistema ng teolohiya sa isang ganap na naiibang balangkas. Inilagay nila ang halos lahat sa

⁷³ E.J. Waggoner, *Present Truth UK*, October 6, 1892

loob ng sistema ng mga simbahang Protestante. Nakita nila na ang Lumang Tipan ay para sa mga Hudyo at ang Bagong Tipan ay para sa mga Kristiyano.

Ipinakita sa kanila ng Wagoner na ang gawain ng Lumang Tipan ay ganap na ilantad ang kanilang pagiging makasalanan, na sa pananampalataya, kung saan ang kasalanang ito ay dumami, ang biyaya ay higit na sasagana sa Bagong Tipan. Ang sentro ng isyu ay kung paano nakamit ang katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya sa pamamagitan ng dalawang tipan na ito at kung paano sila nagtutulungan. Pinaghiwalay ng lumang sistema ang gawain ng dalawang tipan at samakatuwid ay sinira ang mga alituntunin ng katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya. Ang sulat ay nilayon na pumatay upang ang Espiritu ay magbigay buhay. (2 Corinto 3:6). Hindi sila mapaghiwalay.

Sa halip na buksan ang kanilang mga puso upang makinig sa sinasabi ni Wagoner, inatake nila ito. Kung tinanggap nila ang posisyon ni Waggoner, kailangan nilang muling matutunan ang lahat ng kanilang naunawaan sa isang bagong konteksto. Ang kanilang pagmamataas ay hindi nagpapahintulot sa kanila na gawin ito.

Noong 1893, A.T. Matapang na inilatag ni Jones ang katotohanan ng bagay sa isa sa kanyang mga presentasyon:

Kailan nagsimula ang mensaheng iyon ng katuwiran ni Kristo sa atin bilang isang tao? [Isa o dalawa sa madla: “Tatlo o apat na taon na ang nakalipas.”] Alin ito, tatlo? o apat? [Kongregasyon: “Apat.”] Oo, apat. Nasaan ito? [Kongregasyon: “Minneapolis.”] Ano ang tinanggihan ng [nangungunang] mga kapatid sa Minneapolis? [Ilan sa kongregasyon: “Ang malakas na hiyaw.”] ... Ano ang tinanggihan ng mga kapatid sa nakatatakot na posisyon na kanilang kinatatayuan sa Minneapolis? Tinanggihan nila ang huling ulan--ang malakas na sigaw--ng mensahe ng ikatlong anghel.⁷⁴

---

⁷⁴ A.T. Jones, *General Conference Bulletin*, 1893, pahina 183

ATONEMENT

Ang malakas na sigaw ng Mensahe ng Ikatlong Anghel ay tumutukoy sa Pahayag 18:1-3 na nagsasalita tungkol sa isang anghel o mensahero na magpapagaan sa buong mundo ng kaluwalhatian ng Diyos. Marami sa mga karaniwang tao ang nakaunawa sa mensahe nang may kagalakan. Sinimulan nilang makita na hindi nila kailangang gumawa sa ilalim ng sistema ng pagpapayapa/pagpapalamig upang mapalugdan ang Diyos sa harap ng paghatol. Malaya nilang matatanggap ang katuwiran ni Kristo na magbibigay sa kanila ng tagumpay laban sa kasalanan. Ito ay isang malaking hakbang pasulong sa pananampalatayang Protestante na nanatili sa tansong altar sa looban.

Sa parehong taon sa parehong mga pagpupulong, A.T. Nagdagdag si Jones ng isa pang mahalagang hakbang sa mensahe. Sa sistema ng tipan ng Augustinian, ang Sabbath ay isang anino na ipinako sa Krus. Ito ay bahagi ng ceremonial law. Nabawi ng mga Adventist ang Sabbath nang matuklasan nila ang Kabanal-banalang Lugar sa langit at napagtanto na naroon pa rin ang Sampung Utos at ang Sabbath ay may bisa pa rin.

Ngunit ang paglalagay ng Sabbath sa sistema ng pagpapatahimik ay naging pabigat para sa karamihan ng mga tao. Ito ay isang bagay na dapat nilang gawin para sa kaligtasan. Nang naunawaan ang tamang sistema ng tipan, ang buong kahulugan ng Sabbath ay nabago sa isang espirituwal na katotohanan sa halip na isang patay na titik. Makinig sa malalim na pahayag na ginawa ni Jones.

Ngayon isa pang bagay: Sino ang tunay na kasalukuyang ahente sa paglikha? [Kongregasyon: "Kristo."] Sino ang nagpahinga? [Kongregasyon: "Kristo."] Sino ang na-refresh? [Kongregasyon: "Kristo."] Sino ang nagpala? [Kongregasyon: "Kristo."] Kaninong presensya ang nagpabanal nito? [Congregation: "Hesu Kristo"] Na ang presensya ay nasa araw [Congregation: "Hesu Kristo."] At ang taong hindi pinabanal ng presensiya ni Jesu-Kristo, at hindi pinapaging banal at hindi pinagpapala at kung kanino ito ay hindi nagdadala ng kapahingahan, aba, hindi niya mapangilin ang Sabbath. Hindi mo ba nakikita, kay Kristo lamang sa tao na ang

Sabbath ay maaaring pangalagaan; sapagkat ang Sabbath ay nagdadala at nasa loob nito ang presensya ni Kristo.⁷⁵

Iniharap ni Jones ang espirituwalidad ng Sabbath. Ang presensya ni Kristo ay higit na kasaganaan sa araw na ito kaysa sa ibang mga araw ng linggo. Iyon ang nagpapabanal. Tayo ay tinatakan sa pamamagitan ng Banal na Espiritu ni Kristo. Ang Sabbath ngayon ay naging mas makabuluhan kapag naunawaan bilang isang kaloob ng Banal na Espiritu. Ang Sabbath pagkatapos ay nagiging ahensya kung saan ang mga karakter ng matatapat ay maseselyohan/tatak.

Noong 1890, si E.J. Tumulong si Wagoner sa pagsasama-sama ng materyal sa dalawang tipan sa mga aralin sa Sabbath School para sa taong iyon. Ang polyetong ito ay pinag-aralan sa lahat ng mga simbahan ng denominasyon. Sa pamamagitan ng Providence, nagawa nitong dumaan sa proseso ng editoryal nang hindi napapansin hanggang sa ito ay nailathala. Ang reaksiyon ng marami sa mga nangungunang mga kapatid ay maaaring buod sa mga salita ni elder Dan. T. Jones:

Tinutukoy ko, lalo na, ang ating mga aralin sa huling bahagi ng Sabbath-school, kung saan iniharap ang tanong sa tipan. Wala pang nangyari sa buhay ko na nagpabagsak sa akin ng ganito. Nakaramdam ako ng labis na pagkabalisa sa buong pangyayari na halos hindi ko alam kung paano kumilos o kung ano ang gagawin. Dumating sila sa amin tulad ng isang kulog mula sa isang malinaw na kalangitan.⁷⁶

Sa panahon ng 1890s, karamihan sa mga pinuno sa simbahan ay tumanggi na makinig kay Wagoner at Jones o tulungan sila. Ang mga publishing house ng simbahan ay tumangging mag-print ng anumang isinulat nila. Si Ellen White, isa sa mga pinuno ng simbahan na pamilyar sa mga pangyayaring naganap, ay sumulat tungkol sa kanyang kalungkutan:

---

⁷⁵ A.T. Jones, *General Conference Bulletin*, 1893, Sermon 20

⁷⁶ Letter Dan T. Jones to George I. Butler, February 13, 1890

ATONEMENT

Tanong ko, ano ang ibig sabihin ng pagtatalo at alitan sa atin? Ano ang ibig sabihin nitong malupit, bakal na espiritu, na nakikita sa ating mga simbahan at sa ating mga institusyon, at na lubos na hindi katulad ni Kristo? Mayroon akong malalim na kalungkutan sa puso dahil nakita ko kung gaano kadalang punahin ang isang salita o aksyon ni Elder Jones o Elder Wagoner. Napakaraming isipan ang madaling makaligtaan ang lahat ng kabutihang nagawa sa pamamagitan nila sa nakalipas na ilang taon, at walang nakikitang katibayan na ang Diyos ay gumagawa sa pamamagitan ng mga kagamitang ito. **Naghahanap sila ng isang bagay na hahatulan, at ang kanilang saloobin sa mga kapatid na ito na masigasig na nakikibahagi sa paggawa ng mabuting gawain, ay nagpapakita na ang damdamin ng poot at kapaitan ay nasa puso.** Ang kailangan ay ang makapagbabalik-loob na kapangyarihan ng Diyos sa puso at isipan. Itigil ang pagmamasid sa iyong mga kapatid na may hinala.⁷⁷

Ang poot na ipinakita laban kina Wagoner at Jones ay nakikitang katibayan ng kanilang alitan laban sa Diyos. Ito ay katibayan na hindi nila isinuko ang kanilang mga sarili upang mabali sa batong si Kristo Jesus at tulad ni Cain, kinasusuklamang nila ang kanilang kapatid.

Sa pagitan ng mga taon ng 1893 at 1895, ang kilusang Adventist ay nasa pinakamataas na punto nito; sila ay nasa mga hangganan ng Canaan sa pamamagitan ng mahalagang liwanag na ibinigay sa dalawang kabataang ito. Kung tinanggap ito ng simbahan, ang buong liwanag ng Krus at ng ebanghelyo ay bumaha sa simbahan at sa mundo. Ngunit hindi ito nangyari.

Si A.G. Daniells, na siyang pinakamatagal na naglilingkod na pangulo ng kilusang Adventist sa pagitan ng 1900 at 1922 ay nagsabi nito tungkol sa reaksyon ng Simbahan sa mensahe ni Wagoner at Jones.

Ang mensaheng ito ng katuwiran kay Kristo ... ay sumalungat sa bahagi ng mga taos-puto at may mabuting layunin sa layunin ng

---

⁷⁷ E.G. White, *16 Manuscript Release*, pahina 108.3

Diyos! Ang [1888] na mensahe ay hindi kailanman natanggap, ni ipinahayag, o nabigyan ng malayang landas gaya ng nararapat upang maiparating sa iglesya ang walang sukat na mga pagpapala na nakabalot sa loob nito.... Ang pagkakabaha-bahagi at tunggalian na lumitaw sa gitna ng mga pinuno dahil sa pagsalungat sa mensahe ng katuwiran kay Kristo, ay nagbunga ng isang napakasamang reaksiyon. Ang ranggo at talaan ng mga tao ay nalilito, at hindi alam kung ano ang gagawin...

Sa likod ng oposisyon ay inihayag ang matalas na pakana ng dalubhasang pag-iisip ng kasamaan na iyon.... Anong kakilakilabot ang mga resulta ng anumang tagumpay niya sa pagkatalo nito!⁷⁸

Matapos ang lahat ng hirap na ibinigay kina Wagoner at Jones, ang dalawang lalaki sa huli ay nahiwalay sa simbahan ng Adventist. Humingi ng ginhawa si Wagoner sa kanyang relasyon sa kanyang sekretarya at si Jones ay umalis sa kapaitan sa mga taong nagtrato sa kanya nang labis na kasuklam-suklam. Sa pagtatapos ng kanilang buhay, ang dalawang lalaki ay nagpahayag ng kababaang-loob at pasasalamat sa pagkakaloob ng napakahalagang mensahe na maibabahagi. Personal kong pinanghahawakan ang pag-asa na makita sila sa Bagong Jerusalem.

Sa loob ng 20 taon, ang mga pangalan ni Wagoner at Jones ay halos ganap na nakalimutan. Ang mga mahahalagang pahayag ng kasalukuyang Krus at ang pagtanggap ng sistema ng pagpapayapa/pagpapalamig ay inilibing. Inaangkin ng mga mananalaysay ng simbahan na ang espesyal na mensahe ng Diyos ay tinanggap, sa gayo'y itinatago ang poot na umiiral pa rin sa puso ng mga pinuno nito.

Ang 1888 ay isang kilalang palatandaan sa kasaysayan ng Seventh-day Adventist. Ito ay talagang tulad ng pagtawid sa isang hating kontinental sa isang bagong bansa. Sinubukan ng ilang mananakit

---

⁷⁸ A.G. Daniells, *Christ Our Righteousness*, 1926, pages 47, 50, 53, 54

ATONEMENT

sa mga kapatid na tinatawag ang kanilang sarili na mga repormador na ang sesyon ay isang pagkatalo; samantalang, ang katotohanan ay namumukod-tangi ito bilang isang maluwalhating tagumpay.... Nagsimula ito ng isang bagong panahon sa ating gawain--isang panahon ng muling pagbabangon at pagliligtas ng kaluluwa.... Binigyan ng Panginoon ang Kanyang mga tao ng isang kamangha-manghang tagumpay. Ito ang simula ng isang mahusay na espirituwal na paggising sa mga Adventist.... ang buka-liwayway ng isang maluwalhating araw para sa simbahan ng Adventist.... Ang sumunod na epekto ng dakilang Minneapolis revival ... simula noong 1888 ... ay mayaman sa parehong kabanalan at bunga ng misyon.⁷⁹

Ang pagsasabi sa mga tao na tinanggap ng simbahan ang mensahe, ngunit sa katunayan ay tinanggihan nito ito nang may panunuya, ipahamak ang simbahan sa apostasya at pagkatalo kung hindi siya magsisisi sa kakila-kilabot na pagkakamaling ito. Si Hesus ay hindi sinasadyang sinampal sa mukha, binugbog at niluraan ng simbahan; katibayan ng patuloy na nakatagong awayan na tumangging magbigay ng kontrol at magpasakop sa Diyos.

Tumawag ang Diyos ng dalawa pang lalaki noong 1950s upang ihatid ang kamalayan sa malaking pagkakamaling nagawa. Ang mga lalaking iyon ay sina Robert Wieland at Donald Short. Nahanap at naibahagi ng mga lalaking ito ang mga isinulat ni Wagoner at Jones at isiniwalat sa simbahan ang malaking trahedya na naganap.

Tulad ng mga nauna sa kanila, sila ay sinupil at tinutulan. Ang kanilang punong antagonist ay ang nakatatandang Leroy Froom. Dahil ang simbahan ay tumangging ganap na pumasok sa mensahe ng katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya sa Kabanal-banalang Lugar, sila ay naiwan na may malawakang pagpapalawak ng kautusan sa harap ng paghatol, paghatol sa Diyos na humihingi ng dugo ng Kanyang Anak bago Siya pinayapa/pinalamig. Ito ay isang mahirap na lakad ng Kristiyanismo, lalo na kapag ipinares sa pangangailangang

---

⁷⁹ L.H. Christian, *The Fruitage of Spiritual Gifts*, pages 219, 223, 224, 237, 244, 245

pagtagumpayan ang kasalanan bago ang Ikalawang Pagparito ni Kristo, at ang simbahan ay nangangailangan ng paglaya mula sa panggigipit. Nangyari ito noong 1950s; Ang Adventism ay hindi umusad kaya ito ay uurong.

Sa paghahanda ng aklat na Mga Tanong sa Doktrina, inihanda ni Leroy Froom at ng mga tumulong sa kanya ang denominasyon para sa isang malawakang pag-atras sa tradisyonal na pananaw ng mga Protestante sa pagbabayad-sala at kaligtasan.

Ang aklat na Mga Tanong sa Doktrina ay hindi lamang itinaon ang susi na ibinigay sa simbahan nina Wagoner at Jones, binunot nito ang mga pundasyon ng simbahan kaugnay sa mensahe ng Santuaryo at huling pagbabayad-sala gayundin ang Diyos na ating sinasamba. Sa isang susunod na aklat na tinatawag na Kilusan ng Tadhana, ipinakita ni Froom ang mensahe noong 1888 bilang tagumpay ng Trinidad sa tinatawag niyang maagang Adventist Arianism.

“Ang pagka-Diyos” ay malinaw na isang Trinitarian na termino. At ang paulit-ulit na paggamit ni Waggoner sa katawagang ito - "Ang Pagka-Diyos" - ay nagpapakita na siya ay nasira sa patuloy na mga elemento ng Arianismo, dahil ang dalawa ay nasa hindi mapagkakasunduang salungatan, na kapwa eksklusibo. Malinaw na siya ang unang tumanggi sa saligan ng Arianismo upang maipakita niya ang mas malalaking sukat ng Katuwiran sa pamamagitan ng Pananampalataya sa buong kabuuan nito⁸⁰

Paulit-ulit na inulit ni Froom ang tema ng isang natapos na pagbabayad-sala sa Krus at ang buong pagka-Diyos ni Kristo bilang ikalawang persona ng Trinidad. Ang Kanyang gawain higit sa lahat ay nakatulong upang itaboy ang simbahan palabas ng Kabanal-banalang Lugar at tungo sa mga bisig ng Protestante na pagkaunawa sa pagbabayad-sala.

Nakipag-usap si Froom kina Walter Martin at Donald Barnhouse, dalawang pinunong Protestante, tungkol sa pananampalataya ng

---

⁸⁰ Leroy Froom, *Movement of Destiny*, (Review and Herald, 1971), pahina 280

Adventismo. Nang maglaon ay sumulat sa noo'y presidente ng simbahan, sabi ni Froom:

Hindi ko alam kung saan hahantong ang lahat ng ito ngunit alam namin na nanalo kami ng mga kaibigan sa isang makapangyarihang bilog – mga kaibigan na naniniwalang kami ay hindi makatarungang tinatrato. Leroy Froom hanggang R.R. Figuhr, Abril 26, 1955.

Ang gawain ng Froom, kasama ang mga pagsisikap na ginawa upang sanayin ang mga ministro sa bagong teolohiya, ay naghanda sa simbahan para sa natapos nitong apostasiya noong 1980 nang ilabas nito ang bagong pahayag ng pananampalataya - ang 27 Fundamentals, at tinanggap sa kapatiran ng mga simbahang Protestante.

Noong 1980s at 1990s, taimtim na sinubukan ng matatandang sina Robert Wieland at Donald Short na tawagan ang simbahan upang magsisi sa pagtangi sa mensahe noong 1888. Ang pangwakas na pako ay tinatakan sa kabaong noong taong 2000 nang ang espesyal na komite na itinalaga upang suriin ang mga paghahabol nina Elder Wieland at Elder Short ay isinasalang-alang. Ang konklusyon ng komite ay walang bagay na nangangailangan ng pagsisisi ng simbahan. Narito ang ulat na ibinigay noong Abril ng 2001 ng simbahan:

Sa nakalipas na ilang dekada, sina Robert Wieland at Donald Short, kasama ang iba, ay nagsagawa ng mga pag-uusap sa mga pinuno ng pamumuno ng Seventh-day Adventist na Iglesia tungkol sa kanilang mga alalahanin tungkol sa doktrinal na diin ng simbahan. Sa panahong ito, direktang umapela ang mga lalaking ito sa iba't ibang pangulo ng Pangkalahatang Kumperensya. Ang mga pinuno ng organisasyon na itinatag ngayon upang itaguyod ang kanilang mga pang-unawa (ang 1888 Message Study Committee) ay nakipagpulong sa pinuno noon ng simbahan, si Robert S. Folkenberg, noong Mayo, 1994 upang ibahagi ang kanilang pasanin. Bilang resulta, ang Primacy ng Gospel Committee ay itinatag ng General Conference Administrative Committee (ADCOM) noong Mayo 17, 1994, upang bigyan ang grupong ito ng

isang pormal na pagkakataon na gawin ang kaso nito sa pamunuan ng simbahan.

Sa pagtatapos ng mga pagpupulong, kinilala ng mga miyembro ng Pangkalahatang Kumperensya na bagama't ang isang mahusay na antas ng samahan ay minarkahan ang mga sesyon, ang mga pagkakaiba ng posisyon sa loob ng komite ay may likas na katangian na ang isang karaniwang ulat mula sa grupo ay hindi matamo. Samakatuwid, ipinakita nila ang isang ulat ng kanilang mga natuklasan sa ADCOM. **Ang mga miyembro ng Pangkalahatang Kumperensya ay hindi nakitang kapani-paniwala ang pananaw ng 1888 study group na ang mga pinuno ng simbahan ay naging at nananatiling pabaya o nagkakamali sa mga paksang tinatalakay. Lalo na mahalaga ang pagtatalo ng 1888 Komite sa Pag-aaral ng Mensahe na ang simbahan, o ang pamumuno nito, ay hindi kailanman tumanggap ng mensahe ng katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya, isang mahalagang punto ng sesyon ng Pangkalahatang Kumperensya ng taong iyon. Ang simbahan at ang pamunuan nito, gayunpaman, ay yumakap nang walang pag-aalinlangan sa pangunahing doktrina ng Bibliya na ito. Ang mga katulad na pagkakaiba ay nananatili sa mga paksa tulad ng pagsisisi ng korporasyon, ang ideya ng unibersal na legal na pagbibigay-katwiran, at iba pang mga turo. Adventist Review, Abril 19, 2001**

Sa loob ng halos 40 taon, nakipag-ugnayan sina Wieland at Short sa simbahan upang ipagtapat ang mga pagkakamaling nagawa at tanggapin ang katotohanan ng doktrina ng kabutihan sa pamamagitan ng pananampalataya na nabuo sa totoong paksa ng mga tipan. Tumanggi ang simbahan. Ang susi sa muling pagkabuhay ng apostolikong kabanalan ay itinapon na, at walang kakayahang hanapin ito muli hanggang sa sila ay magsisi.

Sa parehong taon ang pahayag na ito ay ginawa, isang bagong mensahe ang dumating sa simbahan na muling magpapasigla sa gawain nina Wagoner at Jones, Wieland at Short, at patuloy na sumusulong patungo sa tatak ng Diyos at sa maluwalhating katotohanan ng kabutihan sa

ATONEMENT

pamamagitan ng pananampalataya sa loob ng balangkas ng dalawang tipan tulad ng itinuro ni Wagoner at Jones.

Ang mensaheng ito ay nagsimula noong Setyembre 30, 2001. Tinalakay nito ang isyu ng ating kahalagahan bilang mga anak ng Diyos at na, sa pamamagitan ng kaugnayan ni Kristo sa Ama bilang Kanyang bugtong na Anak, matatanggap din natin ang Kanyang pananampalataya at pagmamahal sa Kanyang Ama upang makapasok sa parehong Ama-anak na relasyon sa Diyos. Ang mensahe sa kalaunan ay ipinakita sa aklat na tinatawag na Identity Wars na makukuha sa fatheroflove.info/maranathamedia-Philippines.com. Ang mga mekanika ng mensaheng ito ay nakabalangkas sa format ng kuwento sa aklat na *Escaping the Pentagon of Lies*, available din sa fatheroflove.info.

Ngayong nakapagbigay na tayo ng buod na pangkalahatang-ideya ng kasaysayang kasangkot sa pagdadala sa atin hanggang sa kasalukuyan, pagsama-samahin natin ang lahat ng bahagi para sa isang kumpletong pagbabayad-sala na magbubunga ng mga taong nabuklod sa katangian ni Cristo at ganap na nakikiisa/sa-iisang-pag-iisip sa ating Ama sa langit.

KABANATA 26

PAGHATID NG PAGHIHIMAGSIK NANG BUO

Sa kabanata 16 ay tiningnan natin ang dalawang mapangwasak na kapangyarihan ng pang-araw-araw na [paganong pagpapayapa] at ang paglabag ng paninira/kawasan. [papado na pagpapayapa]. Napag-isipan natin kung paano mangibabaw sa mundo ang prinsipyong ito ng pagpapayapa/pagpapalamig sa loob ng 2300 taon mula sa ika-5 siglo B.C. nang isulat ito ni Daniel hanggang sa ika-19 na siglo. Maliwanag, ang sistema ng pagpapayapa/pagpapatahimik na ito ay umiral na mula pa noong panahon ni Adan, ngunit sa pagtukoy sa hula sa Daniel, tayo ay nagsasalita mula sa panahong iyon.

Sa kabanata 24, sinuri natin ang mas malalim na katotohanan ng Isaias 53:6. Nakita natin na ang katagang “Inilagay sa kanya ng Panginoon ang kasamaan nating lahat” ay may mas tumpak na salin na ipinasa ng Diyos sa Kanya, – si Kristo – lahat ng ating kaparusahan na sa tingin natin ay nararapat sa lahat, na sa puso ay bunga ng parusang inaakala nating nararapat sa Anak ng Diyos. Ang Krus ay ang buong pagpapakita ng poot na nakatago sa sinapupunan ni Adan. Ang Krus

ay nagpapakita sa atin ng pagkamuhi sa loob ng sangkatauhan para sa Diyos at sa Kanyang Anak.

Suriin natin ngayon ang isa pang layer ng ebidensya na nagpapatunay sa puntong ito. Bumaling tayo ngayon sa Daniel 9. Napakahalaga ng talatang ito dahil nahirapan si Daniel na maunawaan ang lahat ng pangitain na ibinigay sa kanya sa Daniel 8.

Tinalakay natin sa kabanata 15 ang pagtaas ng maliit na kapangyarihan ng sungay mula sa digmaan sa pagitan ng Medo-Persia at Greece. Ipinaliwanag ni Gabriel kay Daniel ang kahulugan ng lalaking tupa at ng lalaking kambing, ngunit sinabi niya kay Daniel ang layunin ng lahat ng ito na ipaliwanag ang huling bahagi ng galit sa panahon ng kawakasan.

At sinabi niya, “Narito, ipinaalam ko sa iyo kung ano ang mangyayari sa huling panahon ng pagkagalit; sapagka’t sa takdang panahon ang wakas ay mangyayari. Ang lalaking tupa na iyong nakita, na may dalawang sungay—sila ang mga hari ng Media at Persia. Daniel 8:19-20

Ang galit ay kumakatawan sa poot ng tao laban sa Diyos. Gaya ng ipinaliwanag natin sa kabanata 15, ang sagupaan sa pagitan ng lalaking tupa at ng lalaking kambing, na kumakatawan sa digmaan sa pagitan ng Medo-Persia at Greece ay gumagamit ng tipolohiya ni Cain at Abel at ang poot ni Cain laban kay Abel.

Ang maliit na kapangyarihan ng sungay na kumakatawan sa Roma ay kinuha ang sistema ng pagpapalubag-loob at itinaas ito sa kapangyarihan ng papa Romano.

“At sa huling panahon ng kanilang kaharian, kapag ang mga mananalangang ay umabot na sa kanilang kapuspusan, isang hari ay babangon, na may mabangis na anyo, na nakakaunawa ng mga masamang pakana. Ang kanyang kapangyarihan ay magiging makapangyarihan, ngunit hindi sa pamamagitan ng kanyang sariling kapangyarihan; siya’y lilipulin na may takot, at uunlad at uunlad; kaniyang lilipulin ang makapangyarihan, at gayundin ang

mga banal na tao. Sa pamamagitan ng kaniyang katusuhan ay kaniyang ipapaunlad ang pagdaraya sa ilalim ng kaniyang pamumuno; at itataas niya ang kaniyang sarili sa kaniyang puso. Kanyang lilipulin ang marami sa kanilang kasaganaan. Siya nga ay babangon laban sa Prinsipe ng mga prinsipe; nguni't siya'y madudurog nang walang paraan ng tao. At ang pangitain ng mga gabi at umaga na sinabi ay totoo; samakatuwid ay tatakan ang pangitain, sapagkat ito ay tumutukoy sa maraming araw sa hinaharap." At ako, si Daniel, ay nanglupaypay at nagkasakit ng ilang araw; pagkatapos ay bumangon ako at ginawa ang gawain ng hari. Ako ay namangha sa pangitain, ngunit walang nakaintindi nito. Daniel 8:23-27

Habang pinag-iisipan ni Daniel ang gawain ng maliit na sungay at nakita na ang karumaldumal na ito ay tatagal ng maraming araw, siya ay nanghina sa pag-iisip nito. Ilang araw siyang nagkasakit. Hindi niya naunawaan ang kahulugan ng 2300 araw at kung paano ito nauugnay sa galit. Nakita niya ang galit na ipinakita sa kapangyarihan ng Medo-Persia at Greece. Naunawaan niya na ang isang kapangyarihan ay darating pagkatapos nila na itataas ang kanyang sarili sa isang lawak na siya ay babangon laban sa Prinsipe ng mga prinsipe na nangangahulugang si Kristo Mismo. Ito ay tumutukoy sa pagkamatay ni Kristo sa Krus. Ngunit ano ang ibig sabihin ng "Siya ay madudurog nang walang paraan ng tao?" At pagkatapos ay tinutukoy ang 2300-araw na propesiya pagkatapos nito?

Makalipas ang ilang taon, si Daniel ay nananalangin at nagkukumpisal ng mga kasalanan ng Kanyang bayan. Ang Babilonya ay bumagsak at ang Medo-Persia ngayon ay nasa kapangyarihan. Si Daniel ay ligtas na lumipat mula sa isang kaharian patungo sa isa pa ngunit ngayon ay naghahanap siya ng karunungan upang maunawaan kung ano ang susunod na mangyayari.

Pagkatapos ng isang maganda, taos-pusong panalangin, lumapit si Gabriel kay Daniel upang bigyan siya ng pang-unawa.

ATONEMENT

Oo, habang ako ay nagsasalita sa panalangin, ang lalaking si Gabriel, na aking nakita sa pangitain sa pasimula, na pinalipad nang matulin, ay lumapit sa akin nang malapit nang mag-alay sa gabi. At kaniyang ipinaalam sa akin, at nakipag-usap sa akin, at nagsabi, Oh Daniel, ako'y lumabas ngayon upang bigyan ka ng karunungan na umunawa. Sa pasimula ng iyong mga pagsusumamo ay lumabas ang utos, at ako'y naparito upang sabihin sa iyo, sapagka't ikaw ay totoong minamahal; kaya't isaalang-alang ang bagay, at unawain ang pangitain." Daniel 9:21-23

Sinabi ni Gabriel kay Daniel na naparito siya upang bigyan siya ng pang-unawa tungkol sa pangitain. Si Daniel ay hindi nagkaroon ng bagong pangitain sa kabanata 9. Ito ay dapat na tumutukoy sa pangitain na mayroon siya sa kabanata 8 dahil hindi pa lubusang naunawaan ni Daniel ang lahat ng bahagi ng pangitain. Si Gabriel ay sinabihan ng Diyos na ipaunawa kay Daniel ang lahat ng pangitain.

At narinig ko ang tinig ng isang tao sa pagitan ng mga pampang ng Ulai, na tumawag, at nagsabi, "Gabriel, ipaunawa mo sa taong ito ang pangitain." Daniel 8:16

Bumalik na ngayon si Gabriel upang ipaliwanag kay Daniel ang natitirang bahagi ng pangitain at ibigay sa kaniya ang susi upang maunawaan ang wakas ng galit sa mga huling panahon. Nagsisimula si Gabriel:

Pitumpung linggo ang itinakda para sa iyong bayan at para sa iyong banal na lungsod, upang tapusin ang pagsalangsang, upang wakasan ang mga kasalanan, upang gumawa ng pagkakasundo para sa kasamaan, upang magdala ng walang hanggang katuwiran, upang tatakan ang pangitain at hula, at upang pahiran ang Kabanal-banalanan. Talastasin mo nga at unawain, na mula sa paglabas ng utos na ibalik at itayo ang Jerusalem hanggang sa Mesiyas na Prinsipe, magkakaroon ng pitong sanlinggo at animnapu't dalawang linggo; ang lansangan ay muling itatayo, at ang pader, maging sa mga panahong mahirap. Daniel 9:24-25

Napaka-condensed ng mga salita ni Gabriel. Hindi natin layunin na magbigay ng detalyadong paliwanag sa hulang ito. Magbibigay ako ng ilang mahahalagang highlight ngunit hinihikayat ko ang mambabasa na suriin ang gawain ni Uriah Smith sa kanyang aklat na Daniel at Apocalipsis para sa higit na detalye.⁸¹

Ang pitumpung linggong binanggit ni Gabriel ay nagsimula sa utos na ibinigay na ibalik ang Jerusalem at magpatuloy hanggang sa unang pagdating ng Mesiyas. Nang simulan ni Jesus ang Kanyang ministryo, tinukoy niya ang oras na natutupad, na siyang hula ni Daniel tungkol sa Mesiyas.

Ang oras ay naganap, at ang kaharian ng Diyos ay malapit na. Magsisi, at maniwala sa ebanghelyo. Mark 1:15

May tatlong utos na binanggit sa aklat na Ezra na ibinigay ng mga hari ng Medo-Persia upang muling itayo ang Jerusalem. Nagbigay kami ng tsart sa dulo ng kabanata 16 na nagbabalankas sa pitumpung linggong propesiya na may kaugnayan sa 2300-taong hula. Ang pitumpung linggo ay kumakatawan sa pitumpu't pitong taon. Ang utos na ibinigay noong 457 B.C. ang muling pagtatayo ng templo ay umabot hanggang A.D. 27 nang simulan ni Jesus ang Kanyang ministryo nang matapos ang 69 na linggo, o 483 taon.

Sa huling linggo ng hula, na kumakatawan sa 7 taon, ang lahat ng puntong binanggit ni Gabriel ay makukumpleto. Kahit na ang ilan sa mga detalye ng propesiya ay hindi malinaw sa iyong isipan, alam namin na ang mga sanggunian sa Daniel 9:24 ay tumutukoy sa gawain ni Kristo nang Siya ay pumarito sa lupa. Nais lang naming bigyan ka ng mas malawak na konteksto para sa propesiya na ito at kung paano ito kumokonekta sa pangitain sa Daniel 8.

At pagkatapos ng animnapu't dalawang linggo ang Mesiyas ay ihihwalay, ngunit hindi para sa Kanyang sarili; at ang bayan ng prinsipale na darating ay wawasakin ang bayan at ang santuario. Ang wakas niyaon ay magkakaroon ng baha, at hanggang sa

---

⁸¹ Ang aklat na ito ay malayang makukuha sa internet

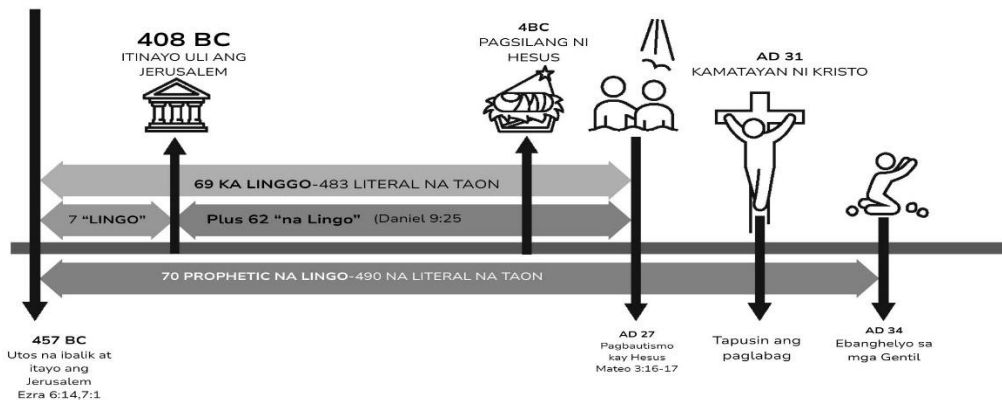
ATONEMENT

katapusan ng digmaan ay natutukoy ang mga pagkawasak. Kung magkagayo'y pagtitibayin niya ang isang tipan sa marami sa loob ng isang linggo; ngunit sa kalagitnaan ng sanlinggo ay wawakasan niya ang sakripisyo at paghahandog. At sa pakpak ng mga kasuklamsuklam ay magkakaroon ng isang naninira, hanggang sa ang katuparan, na ipinasiya, ay mabubuhos sa sira/kawasan. Daniel 9:26-27

Sinabi ni Gabriel kay Daniel na ang Mesiyas ay puputulin pagkatapos ng 69 na linggo. Gaano katagal pagkatapos ng 69 na linggo ay ibinigay sa bersikulo 27. Siya ay pinutol sa kalagitnaan ng ika-70 linggo; sa kalagitnaan ng huling pitong taon ng propesiya. Ito ang punto kung saan ang "paglabag ay natapos na, na nagwawakas ng mga kasalanan." (Daniel 9:24).

Ibang-iba ang mababasa sa Daniel 9:24 kapag hinampas ang bato kumpara kapag nakikipag-usap sa bato. Ang kamatayan ni Kristo sa konteksto ng Lumang Tipan ay nagsasalita sa atin tungkol sa pagbibigay-kasiyahan ni Jesus sa banal na katarungan/hustisiya at samakatuwid ay tinatapos ang paglabag, ibig sabihin ang batas ng

TAPUSIN ANG PAGLABAG

Diyos ay pinayapa at samakatuwid ay ang pagwawakas sa isyu ng kasalanan ng sangkatauhan.

Sa pagkomento sa talatang ito, inaalok ni Adam Clarke ang sumusunod sa unang tatlong punto ng Daniel 9:24: I. Upang tapusin (לכלא lechalle, upang pigilan), ang paglabag na ginawa ng pangangaral ng ebanghelyo, at pagbuhos ng Espiritu Santo sa mga tao.

II. Upang tapusin ang mga kasalanan; sa halip ולהתם חטאות ulehathem chataoth, “upang tapusin ang mga handog para sa kasalanan,” na ginawa ng ating Panginoon nang ihandog niya ang kanyang walang bahid na kaluluwa at katawan sa krus nang minsan para sa lahat.

III. Upang gumawa ng pagkakasundo (ולכפר ulechapper, “upang gumawa ng pagbabayad-sala o pagbabayad-sala”) para sa kasamaan; na kanyang ginawa sa pamamagitan ng minsang pag-aalay ng kanyang sarili. – Adam Clarke, Komentaryo kay Daniel 9:24

Ang salita para sa tapusin ay talagang nangangahulugang tapusin sa mga tuntunin ng kumpleto. Tingnan ang interlinear ng Biblia Hebraica Stuttgartensia:

H7620 linggo על־ H7651 pito נִקְהָתָהּ H2852 maging determinado על־ H5921 sa עֲמִיקָה H5971 mga tao ן and על־ H5921 sa עֵיר H5892 bayan קִדְשָׁךְ H6944 kabanalan לְ sa כִּלְאֵי H3615 **maging kumpleto** הַ **ang** שָׁשַׁע H6588 **paghihimagsik** וְ ן and ן לְ sa ן הַתָּמָה H8552 **maging kumpleto** ן הַחַטָּאוֹת H2403 **kasalanan** ן at לְ to כִּפָּר H3722 pantakip עֲוֹן H5771 kasalanan ן at לְ to הִבִּיאָהּ H935 halika חֲדָקָה H6664 hustisya עֲלֵמִים H5769 kawalang-hanggan ן at לְ sa ן הַתָּמָה H2856 tatak חֲזוֹן H2377 pangitain ן at לְ בִיאָהּ H5030 propeta ן and לְ sa לְ מִשְׁחָהּ H4886 mantsaשָׁשַׁע H6944 kabanalan :קִדְשִׁים H69

Ang pagwawakas sa paglabag ay talagang isinasalin bilang pagdadala ng paghihimagsik at paglabag sa pagkumpleto. Gayundin, ang salita para sa paglabag ay hindi isang pandiwa na magmumungkahi ng gawa ng pagkakasala ngunit ito ay isang pangngalan na nagmumungkahi ng isang bagay na mas malaki.

ATONEMENT

Makikita natin dito sa Daniel ang mas malalim na kahulugan ng Isaiah 53:6 at kung paano ipinahayag ng Diyos ang ating kaparusahan sa Kanyang Anak. Dinala ng Diyos ang ating paghihimagsik, ang kasalanan ng sangkatauhan na nagmula sa pagtataksil ni Adan, sa pinakahuling pagpapakita nito.

Ito ay ganap na naaayon sa gawain ng dalawang tipan. Ang Lumang Tipan ay nagiging sanhi ng ating pagiging makasalanan; dinadala ito sa pagkumpleto. Kapag nakita natin ito sa kabuuan nito, pagkatapos ay binibigyan tayo ng biyaya upang magsisi at aminin ang kakila-kilabot na krimen laban sa Diyos at sa Kanyang Anak.

Isipin, at napakagandang pag-iisip, na pinatawad tayo ng Diyos sa pagpatay na nakatago sa ating mga puso laban sa Kanya. Ang mga salita ni Hesus ay puno ng pag-asa at katotohanan:

“Ama patawarin mo sila, sapagkat hindi nila alam ang kanilang ginagawa!”

Ang gayong banal na pag-ibig ay umaantig sa akin hanggang sa

kaibuturan ng aking pagkatao. Anong pananaw ang gustong ibigay sa atin ng Diyos; na ang poot na umiiral sa aking kaluluwa ay ang pinagmumulan ng poot na mayroon ako sa mga tao, at pagkatapos ay malaman na ako ay malayang pinatawad sa lahat ng ito. Salamat, Ama!

Tumingala ako sa langit nang may kawalan ng pag-asa at natutukso ako tulad ni Cain na sabihin, "Hinding-hindi ako patatawarin ng Diyos para dito!"

Sa paanan ng Krus, Ako ang may martilyo; Ako ang nagmaneho sa mga pakuan/magpako na iyon; Ako ang dumura sa Kanyang mukha, ako ang nangungutya at nanunuya sa Kanya. Tumingala ako sa langit nang may kawalan ng pag-asa at natutukso ako tulad ni Cain na sabihing, “Hinding-hindi ako patatawarin ng Diyos para dito!”

Ngunit pagkatapos ay narinig ko ang tinig ni Hesus "Ama patawarin mo si Adrian, hindi niya alam ang kanyang ginagawa." Pagpalain ka

Panginoong Hesus! Salamat, Salamat. Pinanghawakan ko ang iyong salita; Naniniwala ako na pinakikinggan ka ng Ama; Nagtitiwala ako na pinatawad ako at sa iyo ay ipinagkatiwala ko ang aking kaluluwa sa mga kamay ng Ama upang ako ay maipako sa krus kasama ni Kristo. Ako ay nakikilala sa isa na aking nasugatan at ako ay tinusok sa Kanya sa pag-iisip ng aking nagawa.

Sana makita mo ang liwanag dito. Nakatayo sa Kabanal-banalang Lugar, ang Krus ay ang paghahayag ng paghihimagsik ng tao na natapos; dinala nang lubos – at kung saan dumami ang kasalanang ito, ang biyaya ay higit na sumasagana sa mga nagtitiwala sa salita ng Diyos na nagsasabing tayo ay pinatawad.

Dinadala tayo nito sa puso ng pagbabayad-sala. Kung kinuha ng isang tao ang iyong anak at pinatay siya sa pinakakasuklam-suklam, barbaric na paraan, maaari mo bang bumaling sa kanila at sabihing, malaya kitang pinatawad? Ang gayong kamangha-manghang pag-ibig ay dumadaloy mula sa trono ng Ama! Napakaganda ng kanyang karakter, napakaganda, kaya higit sa anumang magandang maisip natin. Ito ang pagbabayad-sala. Ito ay ganap na pagkakasundo. Ang ating galit, ang ating katarungang ipinakita kay Kristo ay lubusang pinatawad ng Ama.

Pagpalain ka Ama sa iyong pagmamahal sa amin. Inaamin ko ang kasalanan ko sa iyo. Alam ko ang poot na umiral sa aking kaluluwa. Nagsisisi ako at niyakap ko ang iyong pagpapatawad. Kailangang dalhin ito nang buo bago ko mahawakan ang nasa puso ko ngunit naniniwala ako, tinatanggap ko ito, ipinagtatapat ko ito at alam kong natanggap ko na ang pagbabayad-sala. Sa wakas, isa na ako sa iyo. Ako ay kaisa ng Diyos na hindi kailanman nagalit sa akin, hindi ako hinatulan at hindi ako pinagbantaan ng kamatayan. Sa halip ay matiyaga kang naghintay para sa akin, hinihila mo ako sa pamamagitan ng Iyong Espiritu. Salamat, Ama, para sa kahanga-hangang pagbabayad-sala na ito.

CHAPTER 27

HINDI NA ANG CHRONOS

Ang anghel Gabriel ay inutusan na ipaunawa kay Daniel ang pangitain ng Daniel 8. (Daniel 8:19). Ipinakita kay Daniel kung ano ang mangyayari sa huling dulo ng galit; ibig sabihin ay ang pagpapakita ng poot ng tao sa Diyos gaya ng tinalakay natin sa kabanata 4. Gaya ng nauna nating tinalakay, dalawang mapangwasak na kapangyarihan ang ipinakita kay Daniel na yayapakan ang Santuwaryo at ang mga tao ng Diyos. Ito ay magpapatuloy sa loob ng 2300 taon.

Nang maglaon, nakatanggap si Daniel ng mas detalyadong paglalarawan ng kasaysayan ng tao ng galit ng tao laban sa plano ng Diyos na iligtas sila. Inilista ni Gabriel ang sunud-sunod na kaharian at ang kanilang mga salungatan na inilalarawan niya bilang Hari ng Hilaga at Hari ng Timog. Inilalarawan niya ang yugto ng panahon kung saan ang paganong Roma ay nagbigay daan sa papang Roma sa mga sumusunod na talata:

Sapagka't ang mga sasakyang-dagat mula sa Cyprus ay darating laban sa kaniya; kaya't siya ay malungkot, at babalik sa galit laban sa banal na tipan, at gagawa ng pinsala. Kaya't babalik siya at magpapakita ng paggalang sa mga tumalikod sa banal na tipan. At

ang mga hukbo ay pipisanin niya, at kanilang lalapastanganin ang santuario na muog; kung magkagayo'y kanilang aalisin ang araw-araw na mga hain, at ilalagay doon ang kasuklamsuklam na kasiraan/kawasakan. Yaong mga gumagawa ng masama laban sa tipan ay kaniyang sisirain ng pambobola; ngunit ang mga taong nakakakilala sa kanilang Diyos ay magiging malakas, at magsasagawa ng mga dakilang pagsasamantala. Daniel 11:30-32

Inirerekomenda kong basahin ang komentaryo ni Uriah Smith sa Daniel kabanata 11 para makuha ang mga makasaysayang detalye ng propesiyang ito.

Itinaas ng Papa Roma ang mga prinsipyo ng paganong pagpapatahimik na sakripisyo habang inaalís ang paganong mga anyo, at pinapalitan ang mga ito ng mga Kristiyanong mukhang katumbas. Mula sa panahong ito, ang mga tao ng Diyos ay inuusig sa loob ng 1260 taon.

Siya ay magsasalita ng mga magarbong salita laban sa Kataas-taasan, at uusigin ang mga banal ng Kataas-taasan, at magbabalak na baguhin ang mga panahon at batas. Kung magkagayo'y ibibigay ang mga banal sa kaniyang kamay sa loob ng isang panahon at mga panahon at kalahating panahon. Daniel 7:25

Inilarawan ni Gabriel ang mga kaganapan hanggang sa pagtatapos ng probasyon nang tumayo si Michael na arkanghel. Matapos ipakita ang lahat ng mga bagay na ito, sinabihan si Daniel na tatakan ang aklat hanggang sa panahon ng wakas. (Daniel 12:4). Pagkatapos ay lumitaw ang isang lalaking nakadamit ng lino sa ibabaw ng tubig ng ilog at itinaas ang kanyang kamay at nanumpa sa pangalan Niya na nabubuhay magpakailanman.

Ang anghel ding ito ay lumilitaw sa Apocalipsis kabanata 10 at ito ang sinasabi niya doon na nais nating suriing mabuti. Sa kabanatang ito, ang aklat na sarado ay bukas na muli. (Apocalipsis 10:2). Pansinin ang sinasabi niya:

At sumumpa sa pamamagitan niya na nabubuhay magpakailan man, na lumikha ng langit, at ng mga bagay na naroroon, at ng

ATONEMENT

lupa, at ng mga bagay na naroroon, at ng dagat, at ng mga bagay na naroroon, **na hindi na magkakaroon ng panahon**: Apocalipsis 10:5-6 (KJV)

Ang oras ng pahayag na ito mula sa anghel ay sa panahon ng wakas. Sa oras na ito ipinapahiwatig ng anghel na magkakaroon ng pagkaantala o wala na ang oras. Ang salita sa Griyego ay Chronos. Ang pahayag na ito ay lubos na makabuluhan, ngunit upang matuklasan ito kailangan nating maghukay ng mas malalim sa mitolohiyang Griyego ng Chronos.

Ang Chronos, na kilala rin bilang Aion, ay ang personipikasyon ng oras sa mitolohiyang Griyego. Siya ay nilikha sa sarili at itinuturing na may hugis ng isang ahas na may tatlong ulo. Ang mga ulo ay sa isang tao, isang toro at isang leon.⁸²

Ang Chronos ay nalilito na sa, o marahil ay sinasadyang nakilala sa, ang Titan Cronus noong unang panahon dahil sa pagkakarapareho sa mga pangalan. Ang pagkakakilanlan ay naging mas malawak sa panahon ng Renaissance, na nagbunga ng iconography ng Father Time na may hawak ng harvesting scythe.

Ang harvesting scythe ay kumakatawan sa kanyang mapangwasak na kalikasan, dahil sa huling panahon ay sinisira niya ang lahat ng nabubuhay sa lupa. Karamihan ay pamilyar sa pananalitang “ang pananalasa ng panahon” o maging ang terminong deadline. Ang mga ito ay nauugnay sa Chronos.

Alam sana ni apostol Pablo ang mitolohiyang ito at samakatuwid ang kanyang mga salita na nakasulat sa ibaba ay may malalim na kahalagahan.

... Na siyang [Diyos] ay nagligtas sa atin at tumawag sa atin sa isang banal na pagtawag, hindi ayon sa ating mga gawa, kundi ayon sa Kanyang sariling layunin at biyaya na ibinigay sa atin kay Cristo Jesus **bago pa ang panahon**,... 2 Timoteo 1:9

---

⁸² https://www.greekmythology.com/Other_Gods/Primordial/Chronos/

Ang mga salitang nagsimula ang oras ay talagang Chronos Aion. Sinasabi sa atin ni Paul na ang Diyos ng langit ay nauna kay Chronos Aion. Imposibleng tunay na pahalagahan ng sangkatauhan ang pamumuhay bago ang panahon. Para sa kaisipang Griyego magiging walang katotohanan ang mag-isip tungkol sa isang Diyos na umiral bago ang panahon.

Sapagkat ganito ang sabi ng Mataas at Matayog **na nananahan sa kawalang-hanggan**, na ang pangalan ay Banal: “Ako ay tumatahan sa mataas at banal na dako, kasama niya na may pagsisisi at mapagpakumbabang espiritu, upang buhayin ang espiritu ng mapagpakumbaba, at upang buhayin ang puso ng mga nagsisisi. Isaiah 57:15

Ang Diyos ay naninirahan sa kawalang-hanggan. Ang mga lalaki ay naninirahan sa oras. Ano ang pagkakaiba? Kamatayan. Ang pagpapakilala ng kamatayan sa sansinukob ay nagbago ng kawalang-hanggan sa panahon. Ang kamatayan ay nagmula kay Satanas, ang serpiyenteng iyon noong unang panahon (Apocalipsis 12:9), kaya angkop na ang Chronos ay dapat maunawaan bilang isang ahas na may tatlong ulo.

Nang maling iniharap ni Adan ang kanyang mga iniisip tungkol sa kamatayan sa Diyos, sa pag-aakalang papatayin siya ng Diyos, tinatakan niya ang kanyang sarili sa panahon at naging alipin ni Chronos.

Nang iisipin ni Adan sa kanyang puso ang pagtataksil na patayin ang Anak ng Diyos, nahulog siya mula sa kawalang-hanggan hanggang sa panahon; nadama niya ang isang katotohanan kung saan ang pag-iral ay titigil. Nang maling iniharap ni Adan ang kanyang mga iniisip tungkol sa kamatayan sa Diyos, sa pag-aakalang papatayin siya ng Diyos, tinatakan niya ang kanyang sarili sa panahon at naging alipin ni Chronos. Naging taga lingkod ng /oras siya.

Ang pag-asam ng kamatayan ay nagbabago sa likas na katangian ng oras sa isang walang humpay na mahusay ng gawain. Sa loob ng mga

kaharian ng kawalang-hanggan, ang oras ay walang kapangyarihan upang pilitin ang kaluluwa o lumikha ng takot, ito ay nagsisilbi lamang sa mga walang hanggan.

Ito ay ang hindi sinasadyang pagnanais na patayin ang Anak ng Diyos na nananahan sa mga puso ng mga tao; ipinakikita sa ating kawalan ng tiwala at pagkondena sa isa't isa, na nagpapanatili sa atin na alipin ng panahon.

Ang kahulugan ng mga salita ng anghel na dapat na "wala na ang panahon" ay nagsasabi sa atin na ang isang mensahe ay darating sa lupa na magtuturo sa mga tao na ang Diyos ay hindi isang Diyos ng kamatayan. Ito ay magtuturo sa atin na ang ating pagkapoot sa Diyos at sa Kanyang Anak ang siyang bumibitag sa atin sa panahon at ang pangamba na maubusan tayo nito at samakatuwid ay nabubuhay tayo sa takot sa kamatayan sa buong buhay natin. (Hebreo 2:15).

Kapag dumating na ang mensaheng ito ng "wala na ang oras", imposibleng maisalin mula sa kaharian ng kamatayan sa mundong ito tungo sa kaharian ng kawalang-hanggan habang naniniwala na ang Diyos ay Diyos ng kamatayan. Ang ibig sabihin ng buhay na walang hanggan ay sumasamba ka na ngayon sa isang nilalang na hindi kumukuha ng buhay o nagbabanta na kitilin ang buhay, kaya inaalís sa trono ang panahon bilang ating panginoon.

Hindi kailanman tinukoy ni Jesus ang Kanyang sarili o ang Kanyang Ama bilang mga nilalang na nagdudulot ng kamatayan. Ang lohika nito ay ganap na walang katotohanan. Para sa Diyos na umiral bago ang panahon ay nangangahulugan lamang na Siya ay nabuhay sa isang kaharian na hindi kailanman nag-isip ng paniwala ng kamatayan o pagkuha ng buhay. Kung binantaan ng Diyos ang sinuman sa Kanyang mga nilalang ng kamatayan, gagawin Niya si Chronos na kanilang panginoon sa halip na Kanyang sarili. Subukang unawain ang mga alituntuning ito at ang mga implikasyon nito sa sumusunod na talata:

... ngunit ngayon ay nahayag sa pamamagitan ng pagpapakita ng ating Tagapagligtas na si Jesucristo, na **inalis ng kamatayan at**

nagdala ng buhay at kawalang-kamatayan sa liwanag sa pamamagitan ng ebanghelyo,... 2 Timoteo 1:10

Nang mamatay si Hesus sa Krus, inalis Niya ang kamatayan. Paano Niya ito nagawa?

Yamang ang mga anak nga ay nakikibahagi sa laman at dugo, Siya rin ay nakibahagi sa gayon, upang sa pamamagitan ng kamatayan ay mapuksa niya ang may kapangyarihan sa kamatayan, sa makatuwid baga'y ang diablo. Hebreo 2:14

Hinawakan ni Satanas ang sangkatauhan sa ilalim ng kapangyarihan ng kamatayan. Ito ay dahil kinumbinsi niya tayo na hindi tayo patatawarin ng Diyos malibang mabuhos ang dugo ng Anak ng Diyos. Nakumbinsi ni Satanas ang sangkatauhan na gusto tayo ng Diyos na patayin at handang isakripisyo ang Kanyang Anak bilang kahalili natin. Ito ay satanic na katalinuhan dahil ito ay magtatakpan ng ating kataksilan na talagang gustong patayin ang Anak ng Diyos.

Nang mamatay si Hesus sa Krus, binuksan Niya tayo sa paniniwala na tayo ay mapapatawad; Muli niyang binuksan ang pinto sa kawalang-hanggan.

... upang buksan ang kanilang mga mata, upang sila'y ibalik mula sa kadiliman tungo sa liwanag, at mula sa kapangyarihan ni Satanas tungo sa Dios, upang sila'y tumanggap ng kapatawaran sa mga kasalanan at ng pamana sa kanila na pinabanal sa pamamagitan ng pananampalataya sa Akin. Mga Gawa 26:18

Si Hesus ang muling pagkabuhay at ang buhay. Hindi siya buhay at kamatayan. Kung si Kristo ay pumatay ng mga tao, kung gayon Siya rin ay magiging isang alipin ng Chronos dahil ito ay nangangahulugan na Siya ay kumikilos ayon sa mga prinsipyong iyon.

Paano ito nauugnay sa pagbabayad-sala? Ito lang: Upang tayo ay lubos na mapagkasundo sa ating Ama sa langit, kailangan natin Siyang makita sa pamamagitan ng lente/paningin ng Wala na ang oras; dapat natin Siyang makita bilang Diyos ng buhay lamang at hindi Diyos ng kamatayan. Kapag nakikita natin ang Diyos sa ganitong paraan, ang

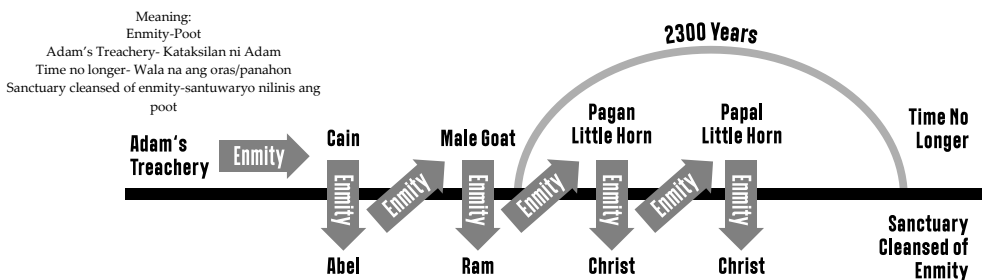
ATONEMENT

ating santuwaryo o templo ng katawan ay nalilinis ng galit, nalinis ng poot na umiral sa puso ng tao mula pa sa simula. Ang galit ng lalaking kambing laban sa lalaking tupa, na umaalingawngaw noong pinatay ni Cain si Abel, sa wakas ay malilinis mula sa puso ng tao. Kung hindi natin hahayaan ang Diyos na gawin itong espesyal na gawaing pangwakas na panahon sa atin, hindi tayo magkakasundo; lalo tayong dadalhin sa takot habang ang mundo ay gumuho sa paligid natin at sa wakas ay dadalhin tayo ni Chronos sa walang hanggang kadiliman at kamatayan.

Sa pag-asa sa panahon, mula sa panahon ni Daniel, nakita ng Diyos ang pagkapoot ng mga tao na ipinakita sa paganong sistema ng paghahain na iniluklok sa simbahang Kristiyano sa pamamagitan ng pagtuturo ng Pagpapalit Parusa. Nakita ng Diyos na aabutin ng 2300 taon mula nang mabuhay si Daniel bago ganap na buksan ng mundo ang kanilang mga puso sa ideya na hindi kailanman hinihiling ng Diyos ang sakripisyo at pag-aalay. Aabutin ng 2000 taon bago ang buong realidad ng ginawa ni Kristo sa Krus upang magising sa kamalayan ng tao, sa ganap na pag-aalis ng kamatayan at pagbubukas ng pinto sa kawalang-hanggan.

Sa pagmamasid tayo ay nagbabago. (2 Corinto 3:18). Kapag wala kang

ANG KATAPUSAN NG GALIT - Daniel 8

nakitang kamatayan kay Kristo at sa Kanyang Ama, kung gayon ikaw ay nailipat sa kaharian ng kawalang-hanggan. Ang kamatayan ay hindi maaaring magkaroon ng kapangyarihan sa iyo dahil ikaw ay tumigil sa pagsamba sa isang Diyos ng kamatayan.

Yaong mula pa sa pasimula, na aming narinig, na aming nakita ng aming mga mata, na aming nakita, at aming nahawakan, tungkol sa Salita ng buhay—**ang buhay ay nahayag, at aming nakita, at aming pinatotohanan, at ipinahahayag sa inyo ang buhay na walang hanggan na kasama ng Ama at nahayag sa amin**—na aming nakita at narinig ay ipinahahayag namin sa inyo, upang kayo rin ay magkaroon ng pakikisama sa amin; at tunay na ang ating pakikisama ay sa Ama at sa Kanyang Anak na si Jesucristo. 1 Juan 1:1-3

Nakita mo na ba itong buhay na walang hanggan na kasama ng Ama? Naipakita na ba Siya sa iyo? Kung naniniwala ka na sinisira ng Diyos ang masasama (sa halip na ang kanilang pagkasira ay bunga ng kanilang sariling pagtanggap na gumaling), hindi mo makikita ang walang hanggang buhay na ito at dapat manatili sa ilalim ng pagkaalipin ni Chronos. Minamahal na mambabasa, maaari kang matukso na iwaksi ang iyong binabasa dahil ito ay nagsasalita sa iyo mula sa isang balangkas na hindi mo pamilyar. Maaaring parang kakaiba sa iyo, ngunit hanapin ang Panginoon nang buong puso, manalangin para sa karunungan at tingnan na kay Kristo Hesus tunay na natalo ang Chronos at magsisimula ang kawalang-hanggan.

Alalahanin natin na ang mga kaisipan ng Diyos ay hindi ang ating mga kaisipan at ni ang ating mga daan ay Kanyang mga paraan.

KABANATA 28

AKING MINAMAHAL NA ANAK

O hindi ba ninyo nalalaman, mga kapatid (sapagka't nagsasalita ako sa mga nakakaalam ng kautusan), na ang kautusan ay may kapangyarihan sa isang tao habang siya ay nabubuhay? Roma7:1

Ang aktuwal na Griego sa talatang ito ay nagsasabi: "ang batas ay may kapangyarihan sa isang tao habang nabubuhay si Chronos." Tiyak, maaari nating isalin ito "habang tumatagal ang panahon," ngunit ang mas malalim na implikasyon ay ang batas tungkol sa kamatayan ay may kapangyarihan sa atin hangga't tayo ay mga anak ni Chronos.

Gaya ng ipinahiwatig natin sa huling kabanata, naging mga anak tayo ni Chronos noong pinaniwalaan natin na ang Diyos ay Diyos ng kamatayan. Ang kamatayan ay nagbibigay sa Chronos ng kapangyarihan sa atin at nagpapagatong sa ating poot sa pamamagitan ng pag-iisip na balang-araw ay wawakasan ng Diyos ang ating buhay; Dadalhin niya tayo sa kamatayan. Tinukoy ito ni Pablo bilang batas ng kasalanan at kamatayan. (Roma8:2).

Ito ay humantong sa marami sa oras ng pagsamba. Ang pagsamba sa mga atleta ng Olympic ay kadalasang nakabatay sa oras. Ang gintong

medalya ay ibinibigay sa pinakamabilis na oras o ang isa na matalo sa oras ang pinakamahusay.

Pakinggan ang lyrics ng sikat na Enya song na Only Time:

Sino ang makapagsasabi kung saan patungo ang daan;
kung saan dumadaloy ang araw, oras lamang
At sino ang makapagsasabi kung ang iyong pag-ibig ay lumalaki
gaya ng pinili ng puso mo, oras lang
Sino ang makapagsasabi kung bakit nagbubuntong-hininga ang iyong
puso;
habang lumilipad ang iyong pag-ibig, oras lamang
At sino ang makapagsasabi kung bakit umiiyak ang puso mo
kapag ang iyong pag-ibig ay nagsisinungaling, oras lamang

Ang mga liriko na ito ay sumasalamin sa pagsamba kay Chronos at sa kanyang pagiging makapangyarihan sa sangkatauhan sa pamamagitan ng panlilinlang na ang Diyos ay Diyos ng kamatayan.

Si Kristo na bago ang Chronos, ay nagbukas para sa atin ng mga pintuan ng buhay. Sa pagtupad sa mga hinihingi ng batas ng kasalanan at kamatayan, binuksan ni Kristo ang isang pinto sa isip ng tao na may posibilidad na makatakas sa kamatayan. Ipinahayag ito ni Paul sa ganitong paraan:

Kaya nga, mga kapatid ko, kayo rin ay naging mga patay sa kautusan sa pamamagitan ng katawan ni Cristo, upang kayo'y mag-asawa sa iba, sa kaniya na nabuhay na maguli sa mga patay, upang tayo'y magbunga sa Dios. Roma 7:4

Yamang ang mga anak nga ay nakikibahagi sa laman at dugo, Siya rin ay nakibahagi sa gayon, upang sa pamamagitan ng kamatayan ay mapuksa niya ang may kapangyarihan sa kamatayan, sa makatuwid baga'y ang diablo. Hebreo2:14

Nang bigyang-kasiyahan ni Kristo ang katarungan ng ahas sa pagkamatay sa ating lugar, binigyan Niya tayo ng kakayahang maniwala na hindi tayo papatayin ng Diyos at tayo ay mapapatawad. Ito ang tanging paraan upang tayo ay mapalaya mula sa kapangyarihan

ATONEMENT

ng kamatayan. Hinampas ang bato upang bigyan tayo ng tubig ng buhay.

Ngunit gaya ng nasabi na natin kanina, nang kunin ni Kristo sa Kanyang sarili ang ating kalikasan, sinira Niya ang gitnang pader ng paghahati sa pagitan natin at ng Diyos; Pinatay niya ang poot na nasa atin at naparito at tumira sa atin.

Sa katawan na inihanda para sa Kanya, muling pinagsama ni Kristo ang Diyos at ang tao. Ang katibayan ng muling pinagsamang katotohanang ito ay nahayag sa bautismo ni Jesus. Bumukas ang langit at nakipag-usap ang Diyos sa Kanyang Anak bilang isa sa atin.

At narito, dumating ang isang tinig mula sa langit na nagsasabi: "Ito ang aking minamahal na anak, na siyang aking kinalulugdan."
Mateo 3:17 (Tyndale)

Nang ang Diyos ay nakipag-usap kay Kristo, sa ating laman, Siya ay nagsasalita sa atin na sinasabing ikaw ay aking mahal na anak kung saan ako ay nalulugod.

Ipinakikita ng mga salitang ito sa bautismo na ang pagbabayad-sala ay nakumpleto mula sa panig ng Diyos dito mismo sa bautismo. Walang anuman sa puso ng Diyos laban sa atin. Pag-ibig lamang ang Kanyang ipinahahayag, isang pag-ibig na puno ng kagalakan.

Ang mga salitang ito na ipinahayag kay Kristo ay nagpapakita ng katotohanan na itinago ng tao sa loob ng 4000 taon sa pamamagitan ng ating pagkapoot at pagkamuhi sa Kanya. Kay Kristo, sa wakas ay masasabi ng Diyos ang nais Niyang sabihin nang hindi ito binabaluktot sa isang kasinungalingan.

Ngayon sa Kanya na makapagpapatatag sa inyo ayon sa aking evangelio at sa pangangaral ni Jesu-Cristo, **ayon sa paghahayag ng hiwaga na inilihim mula nang magsimula ang sanlibutan.** Roma 16:25

Sa pamamagitan ng katawan ni Kristo, maaaring sabihin ng Diyos sa atin ang mga pananabik ng Kanyang puso. Ito ay nagpapatunay na totoo ang mga salita ni Pablo:

Samakatuwid, nang Siya ay dumating sa mundo, sinabi Niya: “Hain at handog ay hindi Mo ninais, ngunit isang katawan ang inihanda Mo para sa akin. Sa mga handog na sinusunog at mga hain para sa kasalanan ay wala kang kasiyahan. Pagkatapos ay sinabi ko, ‘Narito, ako ay naparito—sa dami/kabuuan ng aklat ay nasusulat tungkol sa akin—upang gawin ang Iyong kalooban, O Diyos.’” Hebreo. 10:5-7

Sa katauhan ni Kristo, ang pag-ibig ng Diyos ay nahayag. Hindi kailanman pinatay ni Kristo ang sinumang tao, ipinapakita ang Kanyang Ama bilang isang Diyos ng buhay lamang. Sa pagkumpleto ng gawain ng Kanyang Ama bago mamatay sa Krus, pinatunayan ni Jesus na hindi kamatayan ang hinihingi ng Diyos.

Kung matatanggap mo ang katotohanang ito, maaari kang maisalin mula sa kaharian ng Chronos patungo sa kaharian ni Yehova. Ang tanging bagay na kailangan mong gawin ay tanggapin ang Espiritu ng Anak ng Diyos at maniwala na ang mga salitang sinabi kay Kristo sa binyag ay sinabi sa iyo. Tanggapin ang iyong pagiging anak sa Diyos at ang pagbabayad-sala ay magiging ganap.

Hindi mapapahinga si Satanas kapag tinangka mong tumakas sa kanyang kaharian. Kung paanong sinalakay niya si Kristo at sinubukan Siyang tanungin kung Siya ba ang Anak ng Diyos, gayon din ang gagawin ni Satanas sa iyo.

Ipapaalala sa iyo ni Satanas ang iyong mga kasalanan at ang iyong mga kabiguan at hahanapin kang kumbinsihin na hindi mo basta-basta matatanggap ang iyong pagiging anak sa Diyos sa pamamagitan ng pananampalataya sa pamamagitan ng pagiging Anak ni Kristo.

Ang magandang katotohanan ay na si Kristo, sa ilang, ay nagtagumpay sa tukso ni Satanas na pagdudahan ang ating pagiging anak sa Diyos. Ang Espiritu ni Jesus ay malayang iniaalay sa atin na tayo, kay Kristo,

ay maaari ding madaig ang mga tukso ni Satanas na pagdudahan ang ating tunay na pagkatao.

Datapuwa't nang dumating ang kapunuan ng panahon, sinugo ng Dios ang kaniyang Anak, na ipinanganak ng isang babae, na ipinanganak sa ilalim ng kautusan, upang tubusin ang mga nasa ilalim ng kautusan, upang matanggap natin ang pag-aampon bilang mga anak. At dahil kayo ay mga anak, ipinadala ng Diyos ang Espiritu ng Kanyang Anak sa inyong mga puso, na sumisigaw, "Abba, Ama!" Kaya't hindi ka na alipin kundi anak, at kung anak, kung gayon ay tagapagmana ng Diyos sa pamamagitan ni Kristo. Mga taga-Galacia 4:4-7

Ang kapangyarihang maniwala na matatanggap mo ang iyong pagkakakilanlan bilang anak ng Diyos ay direktang konektado sa iyong paniniwala na si Jesus ay tunay na Anak ng Diyos. Kapag tinanggap mo ang katotohanang ito, mauunawaan mo ang katotohanan na mahal ka ng Diyos tulad ng pagmamahal Niya sa Kanyang Anak. Gaya ng sinabi ni Hesus:

Sinabi sa kanya ni Jesus, "Huwag kang kumapit sa Akin, sapagkat hindi pa Ako nakakaakyat sa Aking Ama; ngunit pumunta ka sa Aking mga kapatid at sabihin mo sa kanila, 'Aakyat ako sa Aking Ama at inyong Ama, at sa Aking Diyos at inyong Diyos.'" Juan 20:17

Kapag alam mo na ang Diyos ay iyong Ama kung paanong Siya ay Ama ni Jesus kung gayon ang mga salita ng Ama, "Ikaw ang aking minamahal na anak" ay sisibol sa iyong kaluluwa na may buhay na sagana. Imposibleng magkaroon ng parehong karanasan kung naniniwala ka na si Jesus ay Diyos nang hindi naging tunay na Anak ng Diyos. Maaaring isipin ng isang tao na wala itong pinagkaiba ngunit nilinaw ito ni Jesus nang lubusan Niyang sinabi:

Sapagkat ibinigay ko sa kanila ang mga salitang ibinigay mo sa akin; at kanilang tinanggap ang mga ito, at **tunay na nalalaman na ako ay nanggaling sa iyo**, at sila'y nagsisampalataya na ikaw ang nagsugo sa akin. John 17:8 (KJV)

Ang salita sa Griyego para sa lumabas ay nangangahulugang lumabas, lumabas nito. Ang maniwala na ito ang lihim na kapangyarihan ng ating sariling pagiging anak sa Diyos at nagbibigay sa atin ng kakayahang tanggapin ang mga salita ng Diyos, “Ikaw ang aking minamahal na anak” at sa gayon ay matanggap ang pagbabayad-sala. Gaya ng ating mababasa sa Galacia 4:6, ito ay posible lamang kapag ang Espiritu ng isinilang na Anak ay nananatili sa atin at ang Espiritung ito ay hindi maaaring manatili sa atin kung hindi tayo naniniwala sa ipinanganak na Anak.

Ito ang landas ng Bagong Tipan tungo sa pagbabayad-sala. Hindi ito nangangailangan ng kamatayan ni Kristo upang matanggap. Ngunit gaya ng nasabi na natin dati, hindi tayo makakarating sa landas na ito maliban sa pamamagitan ng Lumang Tipan; sa pamamagitan ng paghampas ng bato at pagbuhos ng dugo. Pagkatapos at doon lamang tayo makakalakad sa mga bisig ng Ama at makakausap ang Bato nang may pananampalataya at magsasabing, “Naniniwala ako na ako ay iyong anak sa pamamagitan ng Espiritu ng isinilang na Anak.”

Ang paglipat na ito mula sa kaharian ng kamatayan patungo sa kaharian ng liwanag ay inilatag sa aklat na Identity Wars na makukuha sa fatheroflove.info/maranathamedia-philippines.com. Ito ay nagsasalita ng digmaan sa ating mga kaluluwa upang maniwala na tayo ay mga anak ng Diyos sa pamamagitan ni Kristo. Hindi natin kailangang patunayan ang anuman o mag-alok ng anuman para makarating sa katotohanang ito; kailangan lang nating paniwalaan ito sa pamamagitan ng Espiritu ni Kristo.

Ngunit upang mapanatili ang pagiging anak na ito kailangan nating makarating sa realidad ng isang Diyos na hindi kumukuha ng buhay. Sa gayon lamang tayo magiging malaya sa Chronos at tunay na maging mga anak ng Diyos nang walang takot sa kamatayan.

Ang buhay ni Jesus sa lupa ang nagpahayag ng katangian ng Kanyang Ama at naging sanhi ng pagbabayad-sala. Ito ay sa pamamagitan ng Kanyang pagiging Anak sa Ama na muling pinag-ugnay ni Kristo ang mga sa atin na handang ampunin sa kahariang ito. Kung paanong

ATONEMENT

inilapit tayo ni Kristo sa Kanyang Ama, gayon din tayo sa mga huling araw na ito ay tinawag sa isang katulad na ministryo.

KABANATA 29

ANG MINISTERYO NG PAGKAKASUNDO

Gayundin ang ikasampung araw ng ikapitong buwang ito ay magiging Araw ng Pagbabayad-sala. Ito ay magiging isang banal na pagpupulong para sa inyo; inyong pagdadalamhatiin ang inyong mga kaluluwa, at maghahandog ng handog na pinaraan sa apoy sa Panginoon. At huwag kayong gagawa ng anumang gawain sa araw ding iyon, sapagkat iyon ang Araw ng Pagtubos, upang itubos kayo sa harap ng Panginoon ninyong Diyos. Sapagka't sinomang tao na hindi nagdadalamhati sa kaluluwa sa araw ding yaon ay ihihiwalay sa kaniyang bayan. Levitico 23:27-29

Para sa taong nananatili sa altar na tanso, at itinuturing na ang Diyos ay humihingi ng kamatayan sa mga hindi nagsisisi, para mabigyang-kasiyahan ang katarungan, mayroon lamang ang mga natatakot na umaasa sa paghuhukom.

Ang mga hindi itinuturing na karapat-dapat sa Araw ng Pagbabayad-sala ay pinutol. Gayunpaman, marami ang, bagaman kulang pa rin sa karunungan tungkol sa mga daan ng Diyos, ay papasok sa langit sa pamamagitan ng kanilang dakilang pananampalataya. Natanggap nila ang mapagmahal na kapatawaran ng Diyos nang labis na, tulad ng babaeng nag-aakalang tinawag siya ni Jesus na aso, dinadala sila ng

ATONEMENT

kanilang pananampalataya sa pamamagitan ng kanilang maling pang-unawa sa buhay na walang hanggan.

Ngunit sa mga huling araw ng kasaysayan ng daigdig, ang mga tumatanggap ng tatak ng Diyos ay kailangang makarating sa tunay na kaalaman sa Ama upang matiis ang huling pagsubok ng sangkatauhan, kapag ang pagsubok ng tao ay magsara at ang mga nabubuhay sa lupa ay tumayo sa harapan ng Diyos nang walang tagapamagitan.

At sinabi niya sa akin, "Huwag mong tatakan ang mga salita ng hula ng aklat na ito, sapagkat ang oras ay malapit na. Siya na hindi makatarungan, hayaan siyang maging hindi makatarungan; siya na marumi, hayaan siyang maging marumi pa; ang matuwid, ay maging matuwid pa rin; ang banal, ay magpakabanal pa rin." "At narito, ako'y dumarating na madali, at ang Aking gantimpala ay nasa Akin, upang ibigay sa bawa't isa ang ayon sa kaniyang gawa." Apocalipsis 22:10-12

Nakita niya na walang tao, at ipinagtaka niya na walang namamagitan; kaya nga ang Kanyang sariling bisig ay nagdala ng kaligtasan para sa Kanya; at ang Kanyang sariling katuwiran, ito ang umalalay sa Kanya. Isaias 59:16

Napag-usapan natin nang detalyado ang mga pagkakaiba sa pagitan ng mga prinsipyo ng pagbabayad-sala ng pangunahing Kristiyanismo at ng mga tumahak sa landas ng kilusang Adbiyento sa isang mas malalim na pagpapahalaga sa lahat ng sinasabi ng Kasulatan tungkol sa paksang ito.

Nabanggit natin kung paanong ang mga Adventist sa paglalakad patungo sa Kabanal-banalang Lugar kasama si Jesus sa kontra-tipikal na Araw ng Pagtubos, at pagkakita sa kahalagahan ng Kanyang batas, ay nagpapataas ng kanilang pakiramdam ng takot dahil sa kanilang paniniwala sa isang Diyos na ang katarungan ay humihingi ng kamatayan. Mahalagang lumipat mula sa kadilimang ito tungo sa maluwalhating liwanag ng isang Diyos na katulad ni Jesus noong narito Siya sa lupa.

Ang takot na mamuhay sa paningin ng Diyos na walang tagapamagitan, kasama ng paniniwala sa isang Diyos na wawasak sa lumalabag, ay nagpapahirap na hawakan nang may pananampalataya. Ang ilan na nagsumikap sa ilalim ng maling ideya na ang Diyos ay humingi ng kamatayan ay magtatagumpay sa pananampalataya tulad ni Abraham; ngunit may mas mabuting landas na lakaran at para sa 144,000 na mananalo laban sa halimaw at sa kaniyang larawan, ang landas na ito ang pinakaligtas na tatahakin.

Ang pag-ibig ay naging sakdal sa gitna natin sa ganito: upang tayo ay magkaroon ng katapangan sa araw ng paghuhukom; dahil kung paano Siya, gayon din tayo sa mundong ito. Walang takot sa pag-ibig; ngunit ang sakdal na pag-ibig ay nagpapalayas ng takot, sapagkat ang takot ay may kasamang pagdurusa. Ngunit ang natatakot ay hindi pa naging perpekto sa pag-ibig. Mahal natin Siya dahil una Niya tayong minahal. 1 Juan 4:17-19

Ang elementong nagbibigay sa atin ng katapangan sa araw ng paghuhukom ay napunta tayo upang makita ang Ama gaya ng pagtingin ni Jesus sa Kanya. Tayo ay katulad ni Hesus dahil alam natin na ang Ama ay tunay na maawain, mapagbigay at matiyaga sa pag-uugali, at ibibigay Niya ang Kanyang buhay bago mag-isip na kunin ang buhay ng iba.

Ang dahilan kung bakit hindi tayo maaaring magkaroon ng perpektong pag-ibig sa Diyos ay dahil sa ating takot sa Kanya sa pamamagitan ng pag-iisip na banta ng kamatayan. Sinasabi sa atin ni Juan na ang takot ay dumarating dahil sa pagdurusa. Ang pagpapahirap sa Griyego ay nangangahulugang parusang pagpapahirap. Kung pinanghahawakan natin ang paniniwala na parurusahan tayo ng Diyos at puputulin tayo sa kamatayan, hindi natin matatakasan ang takot at samakatuwid ay hindi tayo maaaring gawing perpekto sa pag-ibig.

Gaya ng sinabi ko, may ilan na, tulad ni Abraham, ay gagawa sa ilalim ng maling pananaw sa katangian ng Diyos at magtatagumpay pa rin, ngunit ang pananampalatayang ito ay masisiyahan lamang sa pagkamartir. Ang 144,000 na dumaaan sa huling krisis nang hindi

ATONEMENT

nakakakita ng kamatayan ay dapat talikuran ang maling akala na ang Diyos - bilang isa na pumapatay - ay posibleng iwanan tayo at iwanan tayong mamatay sa ating mga kasalanan.

Ang katotohanan para sa ating lahat ay, tulad ni Kristo sa Krus, tayo ay matutukso na isipin na tayo ay pinabayaan ng Diyos, kapag ang kapangyarihan na bumubuo ng imahe sa halimaw ay magiging dahilan upang ang lahat ay sumamba sa halimaw o mamatay.

Pagkatapos ay nakita ko ang isa pang halimaw na umaahon mula sa lupa, at siya ay may dalawang sungay na parang kordero at nagsasalita na parang dragon. At ginagamit niya ang lahat ng kapamahalaan ng unang halimaw sa kaniyang harapan, at pinasamba niya ang lupa at ang mga nananahan doon sa unang halimaw, na ang sugat na nakamamatay ay gumaling. Gumagawa siya ng mga dakilang tanda, anupat pinababa niya ang apoy mula sa langit sa lupa sa paningin ng mga tao. At nililintang niya ang mga nananahan sa lupa—sa pamamagitan ng mga tandang ipinagkaloob sa kaniya na gawin sa paningin ng halimaw, na sinasabi sa mga nananahan sa lupa na gumawa ng larawan sa halimaw na nasugatan ng tabak at nabuhay. Siya ay pinagkalooban ng kapangyarihan na magbigay ng hininga sa larawan ng halimaw, upang ang larawan ng halimaw ay makapagsalita at makapagpapatay sa lahat ng hindi sumasamba sa larawan ng hayop. Apocalipsis 13:11-15

Ang kapangyarihang kinakatawan dito ay ang Estados Unidos ng Amerika. Darating ito sa lugar sa kanyang karera kung saan ipapatupad nito ang pagsamba sa unang halimaw, na siyang Kapapahan. Ang lahat ng ito ay detalyado sa aklat na Daniel at Apocalipsis ni Uriah Smith.

Bago ipatupad ang death decree na ito, ang mensahe ng mapagmahal na karakter ng ating Ama ay sasaklawin ang buong mundo.

Pagkatapos ng mga bagay na ito ay nakita ko ang ibang anghel na bumababa mula sa langit, na may dakilang kapamahalaan, **at ang lupa ay naliwanagan ng kaniyang kaluwalhatian**. At siya'y sumigaw ng malakas na may malakas na tinig, na nagsasabi, "Ang dakilang Babilonia ay naguho, bumagsak, at naging tahanan ng mga demonyo, isang bilangguan para sa bawat karumaldumal na espiritu, at isang kulungan para sa bawat marumi at kinapopootan na ibon! Sapagkat ang lahat ng mga bansa ay uminom ng alak ng poot ng kanyang pakikiapid, ang mga hari sa lupa ay nakiapid sa kanya, at ang mga mangangalakal sa lupa ay yumaman dahil sa kasaganaan ng kanyang karangyaan." At narinig ko ang isa pang tinig mula sa langit na nagsasabi, "Lumabas kayo sa kanya, bayan ko, baka kayo'y makibahagi sa kanyang mga kasalanan, at huwag kayong tumanggap ng kanyang mga salot." Apocalipsis 18:1-4

Ang Diyos ay ipapakita bilang ganap na hindi marahas at hindi humahatol sa pagkatao/karakter. Ang kapangyarihan ng Banal na Espiritu ay pupuspos sa mga nagbibigay ng mensaheng ito sa isang lawak na ganap nilang masasalamang karakter na ito. Sila ay mapupuno ng Kanyang pagmamahal na, tulad ng halimuyak sa kahon ng alabastro ni Maria, hindi ito maitatago sa mundo.

Ang katotohanan ng mapagmahal na katangian ng Diyos ang nagdudulot ng paghihirap ng kaluluwa, hindi ang takot na papatayin ka ng Diyos kung hindi ka magsisi. Ang pagkakaiba sa pagitan ng dalawang posisyon na ito ay napakalaki.

Yaong mga tumatanggap ng mensahe ay magpapahirap sa kanilang mga kaluluwa sa pagsisisi dahil sila ay naniniwala na ang Diyos ay isang maninira. Aaminin nila ang kanilang hindi sinasadyang pagkapoot laban sa Diyos at sa Kanyang Anak. **Ang katotohanan ng mapagmahal na katangian ng Diyos ang nagdudulot ng paghihirap ng kaluluwa, hindi ang takot na papatayin ka ng Diyos kung hindi ka magsisi.** Ang pagkakaiba sa pagitan ng

dalawang posisyon na ito ay napakalaki; ito ang pagkakaiba ng buhay at kamatayan.

Ang mga hindi tumatanggap sa mensahe ng mapagmahal at maawaing katangian ng Diyos ay puputulin ang kanilang mga sarili. Kung paanong kanilang hinatulan at hinatulan ang iba, gayon din naman ngayon ay hahatulan nila ang kanilang sarili sa kanilang pagtangga na tanggapin ang maliwanag na liwanag na tumatakip sa lupa.

Kaya nga, mula ngayon, hindi na namin itinuring ang sinuman ayon sa laman. Bagama't nakilala natin si Cristo ayon sa laman, ngayon ay hindi na natin Siya nakikilala. Samakatuwid, kung ang sinuman ay na kay Kristo, siya ay isang bagong nilalang; ang mga lumang bagay ay lumipas na; narito, ang lahat ng mga bagay ay naging bago. Ngayon ang lahat ng mga bagay ay mula sa Diyos, na siyang nagpapagkasundo sa atin sa Kanyang sarili sa pamamagitan ni Jesu-Cristo, at nagbigay sa amin ng ministeryo ng pakikipagkasundo, iyon ay, na ang Diyos ay kay Cristo na nakikipagkasundo sa sanglibutan sa Kanyang sarili, na hindi ibinibilang sa kanila ang kanilang mga kasalanan, **at ipinagkatiwala sa amin ang salita ng pagkakasundo.** 2 Corinto 5:16-19

Si Kristo ay naparito sa lupa upang ipagkasundo tayo sa Diyos sa pamamagitan ng paghahayag ng Kanyang mapagmahal na katangian, na sa katunayan ay ang katangian ng Kanyang Ama. Ang gawaing ito ng pagkakasundo ay ipinagkatiwala sa atin, na gawin ang Kanyang ginawa.

Sinasabi sa atin ng Bibliya na tayo ay nakipagkasundo sa Diyos sa pamamagitan ng kamatayan ni Kristo (Roma 5:10), ngunit ang pagkakasundo na ito ay nagaganap dahil mahal na mahal tayo ni Kristo kaya't handa Siya na tanggihan at patayin Siya ng sangkatauhan habang Siya ay nagpahayag pa rin ng isang karakter ng mapagmahal na pagpapatawad. Sa balangkas ng Bagong Tipan si Kristo ay hindi namatay upang bigyang-kasiyahan ang galit ng Kanyang Ama laban sa atin bagkus Siya ay namatay dahil sa ating

galit ng tao laban sa Kanya. Inihahayag Niya ang ating galit at pagkamuhí sa Diyos at sa ating kapwa at pagkatapos, kapag tayo ay nagsisi, ipinahayag Niya kung paano tayo kikilos sa ilalim ng pagsubok - upang tiisin ito nang may mapagmahal na biyaya, hindi hinahatulan ang sinumang tao. Kahit na ginawa natin ito sa Kanya, pinatawad pa rin tayo ng Kanyang kamangha-manghang pag-ibig at iniisip kung paano tayo aabot at tuturuan. Napakahalaga at kamangha-manghang pag-ibig.

Sa mga huling araw na ito, ang mga pangyayari sa buhay ni Kristo ay mauulit sa Kanyang mga tagasunod:

Pagkatapos ay narinig ko ang isang malakas na tinig na nagsasabi sa langit, “Ngayon ang kaligtasan, at lakas, at ang kaharian ng ating Diyos, at ang kapangyarihan ng Kanyang Kristo ay dumating na, sapagkat ang tagapag-akusa sa ating mga kapatid, na nag-aakusa sa kanila sa harap ng ating Diyos araw at gabi, ay ibinagsak. **At dinaig nila siya sa pamamagitan ng dugo ng Kordero at ng salita ng kanilang patotoo, at hindi nila inibig ang kanilang buhay hanggang sa kamatayan.** Apocalipsis 12:10-11

Ang pag-ibig ng Diyos ay labis na mag-uumapaw sa mga tao ng Diyos kung kaya't sila ay handang magbuwis ng kanilang mga buhay alang-alang sa mga nawawala; papayag silang patayin sila ng masasama at hindi sila mag-iisip ng anumang pinsala sa kanila kundi pag-ibig lamang.

Ang pagpapakita ng pag-ibig na ito sa mga puso ng tao ay magdadala sa buong mundo sa isang desisyon. Ang pag-ibig na tulad nito ay hindi nagpapahintulot ng isang maluwag sa loob na tugon. Ang mga makakakita nito ay matutunaw sa ilalim ng kapangyarihan nito o sila ay magsisikap na labanan ito.

Ang mga kaganapang ito ay magsasara ng pagsubok ng buong mundo dahil ang lahat ay gumawa ng kanilang sariling desisyon.

Ang paghahayag ng pag-ibig ng Diyos sa mundo ang kukumpleto sa proseso ng pagbabayad-sala. Kapag ang pag-ibig ng Diyos ay ganap na

ATONEMENT

naipakita sa buhay ng Kanyang mga anak, ang lahat ay gagawa ng kanilang desisyon na pasukin ang pag-ibig na ito o tanggihan ito.

Hindi ang Diyos ang nagsasara ng probasyon ng masasama. Hindi ang Diyos ang pumutol sa kanila. Ang masasama mismo ang gumagawa nito, dahil sinasabi ng Diyos na "hayaan siyang maging di-makatarungan." Ang Diyos ay hindi gumagamit ng puwersa, ngunit pinapayagan ang bawat tao na gumawa ng kanilang sariling desisyon tungkol sa Kanyang karakter.

Ito ang dahilan kung bakit dumating na ngayon ang oras ng paghatol ng Diyos. Sa wakas, pagkatapos ng pagsasara ng 2300 taon, isang mensahe ang dumating sa mundo na nagtapos sa katotohanan na ang Diyos ay hindi nananakit o sumisira.

Hindi sila sasaktan o lilipulin sa aking buong banal na bundok, sapagkat ang lupa ay mapupuno ng kaalaman ng Panginoon, gaya ng tubig na tumatakip sa dagat. Isaias 11:9

Ang kaalaman sa Panginoon ang dahilan kung bakit hindi sila nananakit o naninira, dahil lamang sa hindi nananakit o naninira ang Diyos. Matatanggap mo ba ang katotohanan ng katangian ng Diyos at papasok sa ministryo ng pagkakasundo? Papayagan mo ba ang ating Ama na alisin sa iyo ang kasinungalingan na ang katarungan ng Diyos ay humihingi ng kamatayan? Aaminin mo ba na ang iyong sariling kataksilan ang humihingi ng kaparusahan sa paglabag; sarili mong katigasan ng puso na nangangailangan ng sakripisyo at pag-aalay?

Mangyaring sumama sa mga anak na lalaki at babae ng liwanag na nawawala ang kanilang takot dahil isinusuko nila ang kasinungalingan ng parusang pagpapahirap na dati nating iniuugnay sa Diyos.

KABANATA 30

MENSAHE NG UNANG ANGHEL

Muli tayong may utang na loob sa mga Adventist pioneer, para sa mga koneksyon na ginawa nila sa Kasulatan, para sa kung anong mensahe ang darating sa lupa kapag ang 2300-taong propesiya tungkol sa galit ay natapos na. Bumalik kami sa J.H. Wagoner:

Sinabi ni Daniel na narinig niya ang isang banal na nagtanong sa isa't isa kung gaano katagal ang pangitain na ito, maging "upang ibigay kapuwa ang santuwaryo at ang hukbo na mayayapakan." Ang sagot ay ginawa kay Daniel sa mga salitang ito: "Hanggang sa dalawang libo at tatlong daang araw; pagkatapos ay lilinis ang santuwaryo." Ngayon ito ay nakita, ni Lev. 16, na ang paglilinis ng santuario, at paggawa ng pagbabayad-sala, ay tiyak na parehong bagay; sapagka't ang pagbabayad-sala ay ginawa ng mataas na saserdote na nagwiwisik ng dugo sa ibabaw ng luklukan ng awa at ng dambana, at nililinis sila mula sa mga kasalanan ng mga tao. Kaya naman, ang ekspresyong ito ni Dan. 8:14 ay katumbas ng pagsasabing, "Hanggang sa dalawang libo at tatlong daang araw, kung magkagayo'y gagawin ang pagbabayad-sala." At muli, ang pag-unawa sa panahong ito ay ang pag-unawa sa katuparan ng mensahe ng Apoc. 14:6, 7, "ang oras ng kanyang paghatol ay

dumating na,” sapagkat ang Paghuhukom ay nakaupo kapag ang pagbabayad-sala ay ginawa. Kaya nakikita natin na ang oras ay itinakda at inihayag para sa paggawa ng pagbabayad-sala.⁸³

Nakita natin na ang mensahe ng Pahayag 14:6-7 ay naghahatid sa atin ng mensahe kung saan magaganap ang pagbabayad-sala. Ang mensaheng ito ay naglalaman ng 5 pangunahing bahagi.

Pagkatapos ay nakita ko ang isa pang anghel na lumilipad sa gitna ng langit, [1] na may walang hanggang ebanghelyo upang ipangaral sa mga naninirahan sa lupa sa bawat bansa, tribo, wika, at mga tao—na nagsasabi ng malakas na tinig, [2] “Matakot sa Diyos at [3] magbigay ng kaluwalhatian sa Kanya, [4] sapagkat dumating na ang oras ng Kanyang paghatol; at [5] sambahin Siya na gumawa ng langit at lupa, ng dagat at mga bukal ng tubig.” Apocalipsis 14:6-7

Ang salitang anghel sa Griyego ay maaaring tumukoy sa isang mensahe o mensahero. Ang anghel na ito ay nagpahayag ng paghuhukom na darating sa katapusan ng 2300 taon, at sinimulan ang huling gawain ng pagbabayad-sala. Ang mensaheng ito ay nakabalangkas sa konteksto ng walang hanggang ebanghelyo.

1. Ang Walang Hanggang Ebanghelyo

Ang ebanghelyo ng Kristiyano ay umaabot lamang mula sa panahon ni Kristo hanggang sa kasalukuyang panahon. Dahil sa balangkas ng dalawang tipan na binuo ni Augustine at ng iba pa, ang ebanghelyong ipinangaral ay limitado sa panahon pagkatapos ng Krus ni Kristo. Ang ideyang ito ay binabalewala ang katotohanan na ang parehong ebanghelyo na ipinangaral kay Abraham at Israel ay ipinangaral sa atin. (Galacia 3:8; Hebreo 4:1-2).

---

⁸³ J.H. Waggoner, *Tang pagbabayad-sala sa Liwanag ng Kalikasan at Pahayag*, (Review and Herald, 1884), pages 212-213

Ang error na ito ay hindi nakita hanggang sa E.J. Wagoner at A.T. Ipinangaral ni Jones ang mensahe ng katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya mula 1888 pasulong. Ang mensahe ng unang anghel ay nakabalangkas sa konteksto ng walang hanggang ebanghelyo. Pansinin natin nang may interes na ang anghel ay hindi nagsasalita ng mensaheng ito ngunit nasa kanya ang mensaheng ito. Ipinahihiwatig nito na ang walang hanggang ebanghelyo ay lalago mula sa mga salitang sinabi ng unang anghel.

2. Matakot sa Diyos

Ang unang bahagi ng mensahe ay isang panawagan na sambahin ang tunay na Diyos. Paano natin malalaman kung sinong Diyos ito? Ang ika-5 bahagi ng mensaheng ito ay nagsasabi sa atin na ito ang Diyos na gumawa ng langit at lupa. Ito ay nagbibigay ng unang pahiwatig, at ang pangalawa ay matatagpuan sa unang talata ng kabanata 14:

Nang magkagayo'y tumingin ako, at narito, ang isang Cordero na nakatayo sa bundok ng Sion, at kasama Niya ang isang daan at apatnapu't apat na libo, na may **nakasulat na pangalan ng Kanyang Ama** sa kanilang mga noo. Pahayag 14:1

Ang Diyos na ito ay ang Ama; ang Ama na may bugtong na Anak. Itinatag ng kilusang Adventist ang mensahe nito sa pagsamba sa tanging tunay na Diyos at sa Kanyang bugtong na Anak. Ito ang unang bahagi ng mensaheng sinabi ng anghel. Ito ang batong panulok kung saan itinatayo ang natitirang bahagi ng mensahe. Pinatunayan ito ni Paul nang sabihin niya:

Upang ang kanilang mga puso ay mapasigla, na magkakasama sa pag-ibig, at magtamo sa lahat ng kayamanan ng lubos na katiyakan ng pagkaunawa, sa pagkakilala sa hiwaga ng Dios, **maging sa Ama at kay Cristo, na sa kaniya'y natatago ang lahat ng mga kayamanan ng karunungan at kaalaman.** Colosas 2:2-3

Inilista namin ang ilan sa mga dahilan kung bakit ang pagsamba sa tunay na Diyos at sa Kanyang Anak ay mahalaga sa pagbabayad-sala

sa kabanata 28. Para sa mas malalim na pagsusuri sa paksang ito isaalang-alang ang mga aklat na *Divine Risk*, *My Beloved*, at *Escaping the Pentagon of Lies* na makukuha sa fatheroflove.info.

Ang pagsamba sa tunay na Diyos ay nagbibigay ng tanging paraan upang makapasok sa relasyong kalikasan ng pagbabayad-sala. Ang ibig nating sabihin ay ang pagtanggap na pinanghahawakan ng Anak ng Diyos sa Ama ay nagiging pagtanggap natin sa Ama, dahil ang Ama ay ating Diyos sa parehong paraan na ang Ama ay Diyos ni Jesus. Ang katotohanan nito ay tinukoy ng panalangin ni Hesus sa Juan 17:3.

At ito ang buhay na walang hanggan, na makilala ka nila, ang tanging tunay na Diyos, at si Jesu-Cristo na iyong sinugong. Juan 17:3

Dalawang nilalang lamang ang bahagi ng pormula para sa buhay na walang hanggan. Ang tanging tunay na Diyos at si Jesu-Kristo na Kanyang Anak.

3. Magbigay Luwalhati Sa Kanya

Ang kaluwalhatian ng Diyos ay tinukoy sa pamamagitan ng buhay ni Jesu-Kristo. Ang kanyang panalangin sa Juan 17 ay eksaktong tinukoy kung ano ang kaluwalhatian ng Diyos.

Niluwalhati Kita sa lupa. Natapos Ko na ang gawaing ibinigay Mo sa Akin na gawin. Juan 17:4

Sinabi ni Jesus na niluwalhati Niya ang Kanyang Ama sa lupa. Nangangahulugan ito na ang buhay ni Hesus sa lupa ay tumutukoy sa kaluwalhatian ng Ama. Si Jesus ay nagpatuloy ng ilang sandali sa Kanyang panalangin upang tukuyin ang tatak kung saan ang 144,000 ay tinatakan tulad ng binanggit sa Apocalipsis 14:1.

Ipinahayag Ko ang Iyong pangalan sa mga lalaking ibinigay Mo sa Akin mula sa mundo. Sila ay Iyo, ibinigay Mo sila sa Akin, at tinupad nila ang Iyong salita. Juan 17:6

Samakatuwid, ang karakter na natatakan sa mga noo ng mga tao ng Diyos ay ang parehong karakter na ipinakita ni Jesus noong Siya ay narito sa lupa. Mahal ni Jesus ang Kanyang mga kaaway at pinatawad ang mga pumapatay sa Kanya. Hindi niya sinaktan o pinatay ang sinumang tao. Nagpakita Siya ng awa sa lahat ng tao at ninais ang kabutihan ng lahat, binabalaan sila ng kanilang panganib at itinuro ang kanilang kasalanan upang iligtas sila mula sa kadiliman.

Ang mensaheng ito ay nagsimulang ipangaral nina Wagoner at Jones kasama si George Fifield ngunit, dahil ang mensahe ay tinanggihan, ito ay nawala hanggang kamakailan. Ang dahilan kung bakit ito ay kritikal sa pagbabayad-sala ay nabaybay sa kabanata 27 - Chronos Hindi na. Ang karakter ng Diyos ay walang kamatayan dito. Kung tayo ay sumasamba sa isang Diyos na pumapatay ng mga tao kung gayon hindi natin matatanggap ang katangian ng tunay na Diyos na ipinahayag ni Jesus sa lupa. Hindi ka maaaring maging kaisa ng Diyos ng Bibliya kung naniniwala kang Siya ay isang pumapatay na Diyos. Hindi mo matatanggap ang pagbabayad-sala upang maging bahagi ng 144,000. Gaya ng sinabi ko kanina, marami na ang namatay bago ibigay ang kasalukuyang mensahe ng oras ng paghuhukom na hindi nakaalam ng mga bagay na ito; itataas pa rin sila sa panibagong buhay kahit na hindi tama ang kanilang pagkaunawa. Ngunit yaong mga natatakan sa huling labanan ng kasaysayan ng lupa ay makakatakas sa kasinungalingan na ang katarungan ng Diyos ay humihingi ng kamatayan, at sa pamamagitan nito ay makakamit nila ang tagumpay laban sa hayop at sa kanyang larawan. Ito ay dahil ang hayop at ang imahe nito ay gumagamit ng banta ng puwersa upang makakuha ng pagsunod; at ang paggamit ng puwersa ng hayop ay maipagtatanggol lamang kapag ito ay bilang tugon sa puwersa. Kung walang ganap na karahasan o pagkondena sa iba sa atin dahil sa ating tamang pagkaunawa sa katangian ng Diyos, kung gayon ang pagkakaiba sa pagitan ng katotohanan at kamalian ay magiging malinaw.

Bilang buod, ang panalangin ni Jesus sa Juan 17:3-4 ay sumasaklaw sa bahagi 2 at 3 ng Mensahe ng Unang Anghel.

4. Dumating na ang Oras ng Kanyang Paghuhukom.

Upang makumpleto ang pagbabayad-sala, dapat hatulan ng bawat isa ang isyu para sa kanilang sarili. Sa balangkas ng Lumang Tipan, ang tekstong ito ay nagmumungkahi na hinahatulan tayo ng Diyos, ngunit sa Bagong Tipan, tayo ang humahatol sa Diyos at kung ano ang Kanyang katangian. Nagpapasya tayo kung nais nating makasama ang Diyos ng walang hanggan o hindi. Ang Kasulatan ay malinaw kung sino ang humahatol.

Paano kung ang ilan ay hindi naniwala? Mawawalan ba ng bisa ang katapatan ng Diyos sa kanilang kawalan ng pananampalataya? Tiyak na hindi! Sa katunayan, hayaan ang Diyos na maging totoo ngunit ang bawat tao ay sinungaling. Gaya ng nasusulat: "**Upang ikaw ay maging ganap sa iyong mga salita, at manaig ka kapag ikaw ay hinatulan.**" Roma 3:3-4

Ang Diyos ang hinahatulan. Hindi hinahatulan o hinahatulan ng Diyos ang sinumang tao.

Sapagkat ang Ama ay hindi humahatol sa sinuman, ngunit ipinagkatiwala ang lahat ng paghatol sa Anak. Juan 5:22

Naghahatol kayo ayon sa laman; Ako [Jesus] ay hindi humahatol sa sinuman. Juan 8:15

Hindi hinahatulan ng Diyos o ng Kanyang Anak ang sinumang tao sapagkat ang paghatol ay natural na humahantong sa kamatayan ng isang hinatulan. Dahil ang Diyos ay hindi Diyos ng kamatayan, hindi Niya hinahatulan. Tayo ang humahatol sa ating sarili. Paano natin ito gagawin? Kung matukoy natin na ang Diyos ang humahatol at hinahatulan ang mga makasalanan, kung gayon ito ang paghatol na ibibigay natin sa ating sarili kapag nakita natin Siya sa lahat ng Kanyang kaluwalhatian. Ang mapagtanto na ang isang tao ay nagkamali at nahusgahan ang Diyos, habang patuloy na tumatangging makinig kapag sinubukan ng Diyos na magpaliwanag, ay hahantong sa isang tao na tumawag sa mga bato at bundok na bumagsak sa kanila kapag nalaman nila ang katotohanan.

Huwag humatol, upang hindi ka mahatulan. Sapagka't sa kung anong paghatol ang hahatulan mo, ay hahatulan ka; at sa panukat na iyong ginagamit, ito ay susukatin pabalik sa iyo. Mateo 7:1-2

Ang pagkondena sa iba ang sumisira sa ating relasyon sa Diyos dahil hindi Niya hinahatulan ang sinumang tao. Hindi ka maaaring makipagkasundo sa Diyos at matanggap ang selyo ng Kanyang karakter hangga't naniniwala kang papatayin ng Diyos ang iyong mga kaaway. Ang paghatol ay nagmula kay Adan hanggang sa mundong ito. Para sa higit pa tungkol dito tingnan ang aklat na *As You Judge* na makukuha sa fatheroflove.info.

Ang presensya ng Diyos ay matatagpuan sa Sabbath sa higit na kasaganaan kaysa sa ibang araw dahil si Jesus, ang Panginoon ng Sabbath, ay nakatagpo ng perpektong kapahingahan sa mga braso ng Kanyang Ama sa araw na ito.

5. Sambahin Siya na Gumawa ng Langit at Lupa.

Ang bahaging ito ng Mensahe ng Unang Anghel ay isang panawagan na igalang ang lahat ng mga utos ng Diyos. Ang katagang ito ay halos isang direktang binanggit mula sa ikaapat na utos na nagpapahayag ng pagsamba sa Diyos sa ikapitong araw.

Alalahanin ang araw ng Sabbath, upang panatilihin itong banal. Anim na araw ay gagawa ka at gagawin ang lahat ng iyong gawain, ngunit ang ikapitong araw ay Sabbath ng Panginoon mong Diyos.... Sapagka't sa anim na araw **ginawa ng Panginoon ang langit at ang lupa, ang dagat, at ang lahat** ng nandoon, at nagpahinga sa ikapitong araw. Kaya't pinagpala ng Panginoon ang araw ng Sabbath at pinabanal ito. Exodo 20:8-11

Ang Sabbath ay ang karanasan ng lahat ng nananahan sa sinapupunan ng Ama kasama ni Kristo. (Juan 1:18). Ang perpektong pahinga ay

mararanasan lamang ng mga nakakakilala sa Diyos bilang perpektong pag-ibig. Ang kapahingahan sa Sabbath ay ang hindi maiiwasang resulta ng paniniwalang ang Diyos ay hindi Diyos ng kamatayan at hindi humahatol. Kasabay nito, mararanasan lamang natin ang kapahingahang ito kapag tinalikuran natin ang ating likas na pagkondena sa pamamagitan ng biyaya ni Kristo.

Ang Ikapitong araw na Sabbath at ang mga supling-Sabbath nito na matatagpuan sa mga kapistahan ay nagdadala ng Banal na Espiritu sa mga tao ng Diyos upang i-seal ang karakter ng Ama sa ating mga puso. Ang presensya ng Diyos ay matatagpuan sa Sabbath sa higit na kasaganaan kaysa sa ibang araw dahil si Jesus, ang Panginoon ng Sabbath, ay nakatagpo ng perpektong kapahingahan sa mga kamay/bisig ng Kanyang Ama sa araw na ito. Ang kapahingahang ito ay ibinabahagi ni Kristo sa lahat ng naniniwala sa Kanya at nagpapahinga sa Kanya. Ang karanasan sa Sabbath ay dumarating sa lahat ng sumusuko ng anumang pagsisikap na palugdan ang Diyos sa pamamagitan ng kanilang mga gawa. Ang karanasan sa Sabbath tuwing ikapitong araw ay bunga ng katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya. Para sa higit pa tungkol dito tingnan ang aklat na Fountain of Blessing at kabanata 12 ng aklat na Comforter na makukuha sa fatheroflove.info/maranathamedia-philippines.com.

Sa buod, ito ang mga mensaheng pinagsama-sama upang makumpleto ang huling proseso ng pagbabayad-sala:

1. Ang walang hanggang ebanghelyo ay itinayo sa tunay na pagkaunawa sa dalawang tipan.
2. Ang pagsamba sa nag-iisang tunay na Diyos at sa Kanyang ipinanganak na Anak. Nangangahulugan ito ng pagtanggap sa Trinidad o anumang iba pang huwad na diyos.
3. Ang kaluwalhatian ng karakter ng Diyos na nahayag sa Kanyang Anak sa lupa. Hindi hinahatulan o pinapatay ng Diyos ang sinumang ta.

4. Lahat tayo ay nasa proseso ng paghatol upang matukoy kung ano ang katangian ng Diyos. Siya ba ay tunay na mapagmahal at laging maawain, o hinahatulan at sinisira Niya ang mga hindi sumasang-ayon sa Kanya?
5. Ang pagsamba sa Diyos sa Kanyang itinakdang mga panahon gaya ng ipinahayag sa Levitico 23. Ito ay kapag ang Espiritu ng Diyos ay ibinuhos nang mas malaki at nagbibigay ng kapangyarihang magbuklod ng Banal na Espiritu upang gawin tayong katulad ni Hesus.

Kapag tinanggap natin ang lahat ng katotohanang ito sa pamamagitan ng pananampalataya, ang ikalawang anghel na sumunod sa una ay magsasalita sa atin ng ating kalayaan mula sa Babilonia at sa kanyang alak. Sa isa sa mga takdang panahon ng Ama, ang Espiritu ay magpapakita sa buhay ng mga banal ng Diyos at sila ay iiyak nang may labis na kagalakan na ang Babilonia ay nahulog mula sa kanilang mga puso at sila ay sa wakas ay malaya.

KABANATA 31

ANG BABYLONYA AY NAGUHO

At sumunod ang isa pang anghel, na nagsasabi, Naguho na, bumagsak na ang Babilonia, ang dakilang bayan, sapagka't pinainom niya ang lahat ng mga bansa ng alak ng poot ng kaniyang pakikiapid. Apocalipsis 14:8

Ang ikalawang anghel ay sumusunod sa unang anghel, ibig sabihin na ang ipinahayag ng ikalawang anghel ay resulta ng unang mensahe. Ano ang ibig sabihin ng pagtukoy na ito sa Babylon at ano ang kanyang alak?

Ang pariralang Babylon ay bumagsak ay kinuha mula sa aklat ni Jeremias.

Ang Babilonia ay isang gintong saro sa kamay ni Yahweh, na nagpainom sa buong lupa. Ininom ng mga bansa ang kanyang alak; kaya't ang mga bansa ay nabaliw. Ang Babilonia ay biglang bumagsak at nawasak. Managhoy para sa kanya! Kumuha ng balsamo para sa kanyang sakit; baka gumaling na siya. Jeremiah 51:7-8

Naimpluwensyahan ng Babylon ang buong mundo sa pamamagitan ng kanyang mga maling aral tungkol sa buhay, kamatayan at kabilang

buhay. Ang Israel, ang bayan ng Diyos, ay naakit ng mga turo ng Babilonya at nang maglaon ay naging literal ang kaniyang espirituwal na pagkabihag.

Ang tinig ng mga tumatakas at tumatakas mula sa lupain ng Babilonia ay nagpapahayag sa Sion ng paghihiganti ng Panginoon nating Dios, ang paghihiganti ng kaniyang templo. "Tipunin mo ang mga mamamana laban sa Babilonia. Kayong lahat na yumuyuko ng busog, humantong laban doon sa palibot; walang makatakas sa kanila. Gaganti siya ayon sa kanyang gawa; ayon sa lahat ng kaniyang ginawa, gawin mo sa kaniya; sapagka't siya'y naging palalo laban sa Panginoon, laban sa Banal ng Israel.... Ganito ang sabi ng Panginoon ng mga hukbo: Ang mga anak ni Israel ay nangaapi, kasama ng mga anak ni Juda; lahat ng nagbihag sa kanila ay humawak sa kanila nang mahigpit; tumanggi silang pakawalan sila. Ang kanilang Manunubos ay malakas; ang Panginoon ng mga hukbo ang kaniyang pangalan. Ipaglalaban niyang lubos ang kanilang usapin, upang bigyan niya ng kapahingahan ang lupain, at gulo ang mga nananahan sa Babilonia. Jeremiah 50:28-29,33-34

Ang Babilonya ay kumakatawan sa isang sistemang nakikipagdigma sa bayan ng Diyos, na nagsisikap na alipinin sila. Ipinagmamalaki ng Babilonia laban sa Panginoon. Sa aklat ng Pahayag ang lungsod na ito ay kinakatawan bilang isang misteryosong babae na umuusig at sumisira sa bayan ng Diyos.

Ang babae ay nararamtan ng kulay ube at pula, at pinalamutian ng ginto at mga mahalagang bato at mga perlas, na nasa kanyang kamay ang isang gintong saro na puno ng mga kasuklamsuklam at ang karumihan ng kanyang pakikiapid. At sa kanyang noo ay may nakasulat na pangalan: Misteryo, Babilonia na Dakila, Ina ng mga patutot at ng mga Kasuklam-suklam sa Lupa. Nakita ko ang babae, lasing sa dugo ng mga banal at sa dugo ng mga martir ni Jesus. At nang makita ko siya, namangha ako sa labis na pagkamangha. Apocalipsis 17:4-6

ATONEMENT

Ang kanyang sistema ng pagsamba kasama ang kanyang mga sakripisyo at mga handog ay niyakap ng mga bansa at sa huli ang sistemang ito ng Paganismo ay itinaas at dinala sa sistema ng pagsamba ng papa.

Ang Diyos na kanyang sinasamba ay ang Trinidad/trinity. Ang katangian ng Diyos na kanyang sinasamba ay isa na ang hustisya ay humihingi ng kamatayan. Ang Diyos na ito ay isang Diyos ng puwersa at isang Diyos ng paghatol, na nagpapakita ng awa lamang sa mga itinuturing na karapat-dapat sa pamamagitan ng kanilang mga merito o sa pamamagitan ng suporta ng simbahan. Ang kanyang araw ng pagsamba ay ang araw ng araw - Linggo - at siya ay nakaupo bilang isang hukom na handang magpasya at humatol sa lahat ng bagay ng buhay at kamatayan.

Ang Babylon ay ang kumpletong kabaligtaran sa mensahe ng unang anghel ng Apocalipsis 14. Ang kanyang mahiwagang doktrina ay nagpapaalipin sa kanyang mga tagasunod sa takot sa kamatayan, pinapanatili silang walang katiyakan magpakailanman at hindi kailanman pinapayagan silang pumasok sa kapahingahang ipinangako ni Kristo. Ang kanyang mga anak na babae na Protestante na sumasamba sa parehong Trinidad at nananatili sa Linggo bilang paggalang sa kanyang mga utos, ay nag-aalok ng mas masarap na ebanghelyo kaysa sa Roma ngunit ang mga resulta ay pareho; ang kanilang ebanghelyo ay walang kapangyarihan na palayain ang kaluluwa mula sa Babylon at sa kanyang alak.

Kapag natuklasan ng isang tao na ang Diyos ni Jesu-Kristo ay hindi hinahatulan ang sinuman o nagbabanta na papatayin sila; kapag naunawaan nila na ang pagiging Anak ni Jesus sa Ama ay kanilang sarili nang walang anumang kaparusahan na kailangan; kapag nakita nila na ang Diyos ang nililitis at sila ang mga hukom, mararanasan ng kaluluwa ang naranasan ni Maria noong gabing hinugasan niya ang paa ni Hesus ng mamahaling pabango.

At nang si Jesus ay nasa Betania sa bahay ni Simon na ketongin, isang babae ang lumapit sa Kanya na may dalang isang sisidlang

alabastro ng napakamahal na mabangong langis, at ibinuhos niya ito sa Kanyang ulo habang Siya ay nakaupo sa hapag. Ngunit nang makita ito ng Kanyang mga alagad, sila ay nagalit, na sinasabi, "Bakit ito sayang? Sapagkat ang mabangong langis na ito ay maaaring naipagbili ng malaki at naibigay sa mga dukha." Ngunit nang malaman ito ni Jesus, sinabi Niya sa kanila, "Bakit ninyo ginugulo ang babae? Sapagkat gumawa siya ng mabuting gawa para sa Akin. Sapagkat laging kasama ninyo ang mga dukha,

Sa mga huling araw na ito ng kasaysayan ng lupa, isang grupo ng mga tao ang makikilala ang tunay na kagandahan ng katangian ng Diyos. Mapagtatanto nila na hindi Niya sila hinatulan kailanman ni binantaang sasaktan sila dahil sa kanilang mga kasalanan.

ngunit Ako ay hindi ninyo laging kasama. Sapagkat sa pagbuhos nitong mabangong langis sa Aking katawan, ginawa niya ito para sa Aking libing. Katotohanan, sinasabi ko sa inyo, saanman ipangaral ang ebanghelyong ito sa buong mundo, ang ginawa ng babaing ito ay sasabihin din bilang isang alaala sa kanya." Mateo 26:6-13

Ipinakita ni Maria ang kalayaang dumarating sa mga taong nakakaalam na sila ay pinatawad at mga minamahal na anak ng Diyos. Puno ng pasasalamat ang kanyang puso sa kanyang Tagapagligtas sa pagbawi ng kanyang pakiramdam ng halaga at paglilinis sa kanyang isipan ng kanyang nakaraang pagkakasala.

Ang pasasalamat ng kanyang kaluluwa ay kahanga-hangang ipinahayag ng spikenard na binili niya at ibinuhos ng pagmamahal sa Tagapagligtas. Ang kanyang mga aksyon ay hindi nakalulugod sa ibang mga tagasunod ni Jesus. Lumikha ito ng galit. Ito ang parehong uri ng galit na nagmula sa puso ni Adan at dinala ng Munting Sungay hanggang sa katapusan ng 2300-taong hula.

Ang galit ng ibang mga tagasunod ni Kristo ay hindi sinasadyang pagkapoot sa Diyos at sa Kanyang pagkatao. Ang pasasalamat ni Maria ay nagbukas ng takip sa kanilang lahat, ngunit wala siyang hangaring

ilantad sila. Nais lamang niyang tahimik na ipahayag ang kanyang taospusong pasasalamat sa kanyang minamahal na Guro. Nasaksihan niya ang Kanyang magandang katangian; Kanyang magiliw na awa, at Kanyang makonsiderasyon na paraan at pangangalaga sa lahat ng lalaki, babae at bata. Naaninag niya ang Kanyang magandang katangian na ibinigay niya ang lahat ng mayroon siya. Ito ang perpektong salamin ng kung ano ang gagawin ni Kristo sa pagbibigay ng lahat ng mayroon Siya para sa ating lahat.

Sa mga huling araw na ito ng kasaysayan ng lupa, isang grupo ng mga tao ang makikilala ang tunay na kagandahan ng karakter ng Diyos. Mapagtatanto nila na hindi Niya sila hinatulan kailanman ni binantaang sasaktan sila dahil sa kanilang mga kasalanan. Ang epekto ng mga katotohanang ito ay magiging dahilan upang maranasan ng kaluluwa ang tunay na kalayaan mula sa Babilonya at sa kanyang alak.

Ang halimuyak ng kanilang pasasalamat ay hindi mapapansin at ang ibang mga tagasunod ni Kristo ay magkakaroon ng galit laban sa kanila at akusahan sila sa harap ng mundo. Sa sandaling iyon ay tatayo si Jesus sa kanilang pagtatanggol gaya ng ginawa Niya para kay Maria at pagkatapos ay maglalaro ang mga huling eksena sa mundo.

Sa panahong yaon ay tatayo si Michael, ang dakilang prinsipe na nakatayong nagbabantay sa mga anak ng iyong bayan; at magkakaroon ng panahon ng kabagabagan, na hindi pa nangyari mula nang magkaroon ng bansa, hanggang sa panahong yaon. At sa panahong yaon ay maliligtas ang iyong bayan, bawa't isa na masusumpungang nakasulat sa aklat. Daniel 12:1

Pagkatapos ay magkakaroon ng panahon ng kaguluhan na hindi kailanman nangyari noon. Si Satanas at ang kanyang mga anghel ay lilitaw upang ganap na kontrolin ang mundo dahil ang mga nahulog na simbahan ay tumanggi na dumating sa liwanag ng unang anghel ng Apocalipsis 14.

Tulad ni Maria, ang pokus ng tapat na mga tagasunod ng Diyos ay hindi upang hatulan ang iba dahil sa kanilang mga pagkakamali, ngunit para lamang ipakita ang pasasalamat sa kanilang kaligtasan, alam na, kahit

na sila ay ganap na hindi karapat-dapat sa kanilang sarili, ang kanilang makalangit na Ama ay hindi hinahatulan sila. Anuman ang mangyari ay kumakapit sila sa katotohanang ito.

Tulad ni Kristo sa Krus ay matutukso silang isipin na sila ay pinabayaan ng Diyos. Kung magkagayon ang pananampalataya ni Jesus ay ganap na mahahayag sa kanila, kanilang hahawakan ang kanilang Tagapagligtas at mananatili sa paghihintay na ang pagpapala ng kapayapaan ay dumating sa kanila gaya ni Jacob na nakipagbuno sa anghel sa buong magdamag. Nagagawa nilang makipagbuno sa Diyos dahil hindi sila makumbinsi ni Satanas na talagang pinabayaan sila ng Diyos. Ang kanilang paniniwala sa Kanyang walang hanggang maawaing katangian ay nagpapanatili sa kanila sa kanilang pagsubok at ang mga huling labi ng kadiliman sa kanila ay naglalaho kasama ng Lumang Tipan.

Ang huling pagbabayad-sala ay tapos na. Tayo ay kaisa ng Diyos sa pagkatao at nasa harapan natin ang kagalakan ng buhay na walang hanggan. Kay laking paglalakbay nito! Inakay tayo ng Diyos mula sa tansong altar sa looban. Nasiyahan Niya ang ating mga pandama ng tao sa katarungan at pinahintulutan tayong maniwala na ang Pastol ay sinaktan ng Diyos upang malayang dumaloy ang awa.

Ngunit habang nagpapatuloy tayo sa paglalakbay, ang katotohanan ng katangian ng Diyos ay sumisikat sa mga handang tumanggap nito. Ang Loob ay naiwan at nauunawaan natin ang kahulugan ng mga salita ni Hesus na natapos Niya ang lahat ng ibinigay ng Kanyang Ama sa Kanya noong gabi bago Siya namatay sa Krus. Anong laking kagalakan na malaman na ang Diyos ay hindi kailanman nagnanais ng sakripisyo o pag-aalay, ngunit ginawa Niya ito para sa ating kapakanan, para sa ating pangangailangan para sa pagbuhos ng dugo.

Ngayon nakikita natin ang katotohanan ng katangian ng Ama. Nakikita natin ang mga madilim na anino na naalis at lumuluhod tayo sa harapan Niya na may luha sa tuwa nang mapagtanto natin na lubusan natin Siyang naintindihan noon. Namangha tayo nang mapagtanto na kinuha ni Kristo ang ating kalikasan upang patayin ang ating likas na

ATONEMENT

poot laban sa Kanya. Siya ay nagdusa nang mahigit 6000 taon, araw-araw na tinitis ang ating galit, naghihintay sa oras na ang isang grupo ng mga tao ay maniniwala sa patotoong ibinigay Niya habang nasa lupa.

Sa wakas, tayo ay kaisa ng Diyos at nagpapasalamat sa bugtong na Anak sa pagdating upang iligtas tayo mula sa kadiliman ni Satanas at sa kanyang huwad na sistema ng hustisya.

Gaano kahalaga ang pagbabayad-sala; kay gandang maging ganap na kaisa ng Diyos. Purihin ang pangalan ng Panginoon.

KABANATA 32

ISANG PUSO NA NAGPAPASALAMAT

Walang mga salita ang tunay na makapagbibigay ng pasasalamat na nadarama ko sa ating Ama sa langit sa pagtulong sa akin na tahakin ang landas na ito tungo sa kumpletong pagbabayad-sala. Sa huling bahagi ng aking kabataan, lumuluha akong ipinagtapat ang aking mga kasalanan sa aking Tagapagligtas at nagpasalamat sa Diyos nang may pananampalataya na ako ay napatawad.

Ito ang aking karanasan sa tanso na altar. Naniniwala ako na ngayon ay hindi ako pupuksain ng Diyos para sa aking mga kasalanan. Si Hesus, mahal na Hesus, ay laging kasama ko. Nalungkot ako kung ang aking pag-iisip ay naalis sa Kanya kahit ilang oras. Mula sa mga sandaling iyon hanggang ngayon, 36 na taon na ang lumipas tulad ng sa isang sandali.

Habang ang bawat bagong katotohanan ay iniharap sa akin, ang pananabik para sa isang mas malalim na kaalaman ay umakay sa akin na sumulong. Kung paano pagsasama-samahin ang lahat ng mga piraso ay palaging nasa isip ko, kasama ng aking kalungkutan na higit sa 80% ng alinman sa mga simbahan na aking dinaluhan ay talagang

ayaw na lumampas sa isang pangako sa antas ng ibabaw na malaman ang katotohanan.

Ang pintuan ng katotohanan ay bumukas nang malaki para sa akin 20 taon na ang nakararaan nang akayin ako ng aking Tagapagligtas na matanto na ang mga salita ng Ama sa Kanyang Anak sa pagbibinyag kay Kristo ay mga salita na maaari kong angkinin bilang sarili ko kay Cristo. Nakadokumento ang karanasang ito sa aklat na Identity Wars na makukuha sa fatheroflove.info.

Mula noon, sa pamamagitan ng maraming paghihirap at kalungkutan, ang katotohanan ay nasira sa pamamagitan ng panalangin, pag-aaral ng Bibliya at pakikipagtulungan sa iba pang mga naghahanap ng katotohanan sa buong mundo.

Ngayon ay nakatayo ako sa pinakamataas na taluktok ng mga bundok ng ebanghelyo. Nagninilay-nilay ako sa biyaya ng ating Diyos at ng Kanyang Anak at nasisiyahan ako. Hinahatulan ko ang aking Ama bilang ang pinaka mapagmahal, maganda, mapagmalasakit na nilalang sa uniberso. Isang hindi gumagamit ng anumang puwersa sa Kanyang mga anak at hindi kailanman hinahatulan sila. Siya ay napakatiyaga at mapagpasensya, ang Kanyang awa ay nananatili magpakailanman para sa mga naniniwala dito at hinahatulan ko Siya na karapat-dapat sa aking pagsamba magpakailanman.

Sa aking Tagapagligtas, Panginoong Hesus... ang mga salita ay nabigo sa akin. Ikaw ang aking lahat, dinala mo ako sa buong daan at binuksan ang napakagandang katotohanan sa aking kaluluwa. Ipinakita mo sa akin ang Ama at nakadama ako ng malalim na kapayapaan. Naniniwala ako na pinatawad na ako sa dati kong madilim na kasinungalingan na minsan kong napagtanto. Ako ay nagdadalamhati sa poot na aking ipinakita sa Iyo sa aking paghatol at paghatol sa iba. Ngunit ngayon ako ay pinagpala at alam kong tiyak na ililigtas mo ako mula sa kadiliman.

Ang lahat ng ito ay nawawala ngayon at ang buong kagalakan ng aking pagbabayad-sala ay nasa aking mga kamay. Panginoong Hesus, nagtitiwala ako na ipapakita mo ang iyong sarili nang buo sa aking puso. Alam kong ibubuhos mo ang iyong Espiritu sa akin sa iyong mga

takdang panahon. Nakikita ko ang iyong magandang katangian/karakter; Ako ay ganap na nahuli/captured nito. Maghihintay ako nang may pagtitiis hangga't kaya ko at alam ko na sa lalong madaling panahon, magkikita tayo nang harapan at ihaharap mo ako sa ating Ama at malalaman ko kung paano ako kilala.

Sa iyo Panginoong Hesus at sa iyo mahal na Ama ang kapangyarihan at kayamanan at karunungan, at lakas at karangalan at kaluwalhatian at pagpapala!

At ang bawa't nilalang na nasa langit at nasa lupa at nasa ilalim ng lupa, at ang nasa dagat, at lahat ng nasa kanila,

narinig na nagsasabi: "Pagpapala at karangalan at kaluwalhatian at kapangyarihan ay sumakaniya na nakaupo sa trono, at sa Kordero, magpakailanman!"

Apocalipsis

5:13

Ano ang mga hakbang na kasangkot sa pagkakaroon ng ganap na **pagkakasundo sa Diyos?**

Hinihiling ba ng Diyos **na mabuhos ang dugo** bago Niya tayo patawarin?

Pinangunahan ba ng Diyos na Patayin ang Kanyang Anak upang **mabayaran ang ating pagkakautang** sa kasalanan?

Bakit inihambing ni Jesus ang Kanyang sarili sa pagiging **itinaas tulad ng ahas** na gawa sa tanso?

Ano ang kahalagahan ng **paghampas** ni Moises **sa Bato** nang Siya ay inutusang kausapin ito?

Kung ang sangkatauhan ay binihag ni Satanas, **Sino ang nagtakda ng halagang pantubos** para sa ating pagpapalaya?

Kailangan ba ang **Pagpapalit Parusa** para sa ating Kaligtasan?

Ang kamatayan ba sa krus ay isang **Pagpapalit Pagbabayad-sala** para sa ating mga kasalanan?

Itinuturo ba ng mga simbahang Kristiyano ang **kumpletong katotohanan ng Pagbabayad-sala?**

